

РОЗМАРИ РОДЖЪРС ДЪЛГО ПОТИСКАНА СТРАСТ

Част 5 от „Морган/Чалънджър“

Превод от английски: [Неизвестен], 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

В ПУСТИНЯТА ПОНИКВА ЦВЕТЕ

Завъртя се, ритъмът я за вля дяваше... тя му се отдаде. Тялото ѝ се сливаше с музиката, с думите на полуизпятото-полуизхлипано фламенко и първичността на толкова мексиканското ярабе^[1].

Отдавна, твърде отдавна Джини не бе танцувала така — стъпвайки с боси нозе по топлата земя. Светлината на огъня и факлите възпламеняваше пищната ѝ бакъренозластиста коса, стигаща до талията — татая, която все още бе точно толкова тънка, колкото преди раждането на близнаците Франко и Лора, които по някаква щастлива случайност, както си бе помислила за момент Джини, неотдавна бяха заминали за хасиендата Де ла носталхия.

Случайност ли бе, че на път за хасиендата Де ла носталхия след едно посещение при Реналдо и Миси двамата със Стив бяха срещнали стари приятели? Както и това, че бяха останали и заедно с някогашния команчero Санчес, синовете му и няколко работили за Дон Франсиско Алварадо вакерос бяха взели участие в това буйно празненство? Случайност или съдба, за Джини и Стив сега беше без значение!

— Помниш ли още как танцувахме на сватбата ти с Естебан, а? — извика Санчес, намигвайки ѝ, издебнал един момент, когато Стив не ги гледаше.

— Dios! Това бе толкова отдавна... не си се променил! Още помня колко ревнива бе скъпата Консепсион.

„Да танцуваш значи да се изгубиш“ — мислеше Джини... да се потопиш обратно в миналото, във времето, когато единствено танцът ѝ даваше сили да понесе отредената ѝ съдба — един мъж, в когото не би трябвало да се влюбва и на когото не можеше да устои. Нейният съпруг.

— Зеленоочке, за кого танцуваш сега? — тихо прошепнати думи, накарали я за миг да занемее бездиханна, преди, без да се колебае или да се замисли, да отвърне:

— За теб, Стив, любими мой, винаги и само за теб! По-късно той я отнесе на ръце в импровизираното им ложе за тази нощ — навън, под звездите и залязващата четвъртита месечина. Там я люби — с думи ѝ докосвания, нежен и настойчив, докато не се разтрепери цялата, почувствала да я изпълва мокрото от пот вибриране на тялото му. Внезапно ѝ хрумна колко неизречимо отчаяна бе във времето, когато мислеше, че никога повече няма да изпита това.

„Всъщност би трябвало да му се разсърдя“ — сънено мислеше Джини, все още притисната към тялото му. Нямаше право да я взема така насилствено — нея собствената му съпруга, — нито да я люби, сякаш му бе любовница... или пленница, каквато бе някога. Но... вече многократно бяха започвали всичко отначало... и толкова често бяха стигали до края, който винаги се оказваше просто ново начало! Единствената истина, в която никога нямаше да се усъмни, бе тази, че се обичаха — може би най-много точно тогава, когато воюваха помежду си.

Бе я отвлякъл, за да ѝ върне след това свободата, свободата да танцува... да избира! Тъй като я обичаше и искаше да ѝ даде възможността да избира свободно.

Какво значеше за тях миналото? И за двамата това бяха години на помъдряване. Значение имаше единствено настоящето. Онова, което научаваха сега, щеше да израсте и даде плодове в бъдеще. А и Джини намираше, че е възбуждащо да бъде изнасилвана от мъжа, когото обичаше! Осъществяването на една фантазия! Във всеки случай сега ѝ бе ясно. Независимо дали мразен или обичан, Стив винаги е бил обект на нейните фантазии... както и тя на неговите, може би?

— Стив... ти си моята единствена любов, единствената ми истинска любов... завинаги. Търсила съм начини да те нараня...

— Както и аз, тъй като не бях свикнал някоя зеленоока изкусителка да владее мислите ми! Мисля, че допуснах да завладееш душата ми... най-малкото, не ми излизаш от ума — все едно дали това ми харесва или не. Станахме жертва един на друг, *querida*^[2].

— Ще убия всяка жена, която се доближи до теб!

— А аз ще убия всеки мъж, който се опита да те докосне — независимо дали си му дала повод или не!

Отново започнаха да се движат в синхрон, сплели отзивчиви тела.

Вече нямаше нужда от „Обичам те!“. Сега и двамата го знаеха.

---

[1] ярабе — традиционен мексикански народен танц, разпространен най-вече в районите със селско население — Б.пр. ↑

[2] querida (исп.) — скъпа — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
МЕКСИКО — ИГРА НА КРИЕНИЦА

Лора Морган се бе предала в ръцете на намръщената си камериерка, която среса разрошените ѝ къдрици, а след това закопча хубавата рокля върху един — както и самата рокля — напълно ненужен дантелен корсет, който момичето щеше да свали веднага щом Филомена се оттеглеше за следобедната си дрямка. Лора мислеше за родителите си и забележителната им връзка, която тя не можеше и навярно никога нямаше да разбере.

Какво ги бе събрало? И какво ги бе свързало отново след многобройните им раздели и вражди, този път завинаги?

Любов? Предизвикателство? Какво? По някаква неведена причина, въпреки всичко случило се и различните посоки, в които бе потекъл животът им, те се обичаха... поне доколкото можеше да прецени Лора. Обичаха се, макар и не с кротката, романтична любов, за която бе чела в книгите. Незнайно как те споделяха чувствата си, усещаха се един друг... Тя го знаеше — в много по-голяма степен отколкото брат ѝ Франко, — при това напълно интуитивно, без всъщност да схваща цялата сложност на техните взаимоотношения.

Трудно ѝ бе да си ги представи обичащи се умерено или дори разделени. И въпреки че се радваше, задето им бе толкова добре в чужда компания, все пак понякога се чувстваше изключена от особената им, толкова сърдечна връзка. Имаше дори моменти, в които, обзета от самосъжаление, тя бе измъчвана от самота. В такива моменти не ѝ помагаша нито любимите ѝ книги, нито дневникът, в който понякога с часове записваше душевните си вълнения, скрита в стаята си или на едно прохладно, закътано местенце в околностите на хазиендата. Дърветата там растяха плътно едно до друго, а клоните им бяха отрупани с уханни, подобни на слънчеви зайчета цветове.

А откакто почти цялото внимание на Франко бе погълнато от хубавата, срамежлива Мариела от близкото селце, Лора се почувства още по-самотна, така че не ѝ бе останало нищо друго, освен нейните фантазии с всички онези вълнуващи и романтични случки. А също и

дневникът, в който записваше всичките си блянове, но така, сякаш ставаше дума за някаква друга личност.

Сега се видя принудена да признае пред себе си, че ѝ бе трудно, почти невъзможно, да пише за чувства, които сама не бе изпитвала.

Единствените влюбени, които познаваше, бяха родителите ѝ и леля Миси и чичо Реналдо. Но любовта между Миси и Реналдо бе различна — улегнала и не толкова бурна. Не страстната любов между родителите ѝ, водеща до изблици на гняв и караща ги да се държат така, като че се мразят, само за да затръшнат малко след това вратата на спалнята след себе си. Тогава ѝ се струваше, че остават почти цяла вечност зад заключената врата.

„Но какво всъщност е любовта — питаше се Лора. Колко лица имаше и от колко най-различни усещания се състоеше това чувство, за което столетия са били съчинявани хвалебствия? Дали бе нещо, което повличаше човека като неудържим ураган или един вид клопка?“ Лора гневно се закле никога да не попадне в оня затвор, чиито стени бяха собствените чувства на човека!

— Ето, това е! — обяви Филомена и отстъпи крачка назад, за да огледа ефекта от труда си. — Днес, когато посрещнеш бъдещия си годеник, ще изглеждаш като истинска млада дама.

Тези думи бяха достатъчни, за да възпламенят избухливия темперамент на Лора. Тя обърна гръб на огледалото, в което бе разглеждала новия си и необичаен вид, и гневно смръщи чело.

— Моя годеник? Аз нямам годеник... и няма да имам, освен ако не реша да избира някой мъж по свой вкус. Разбра ли? Тази вечер гостенин ще имат майка ми и баща ми, не аз! На мен ми е все едно — може дори да реша, че изобщо не си струва да се запознавам с този калифорниец. Във всеки случай, последния път, когато бяхме в ранчото в Монтерей, дочух доста неприятни неща за него. При това от собствения му брат! Нямам намерение да бъда една от многото му жени, още по-малко негова *novia*! Казах го и на родителите си. Прадядо ми и дядото на този човек трябва да са полудели, за да сключват такова смехотворно споразумение. — Зърнала смутения поглед на Филомена, момичето си пое дълбоко дъх и продължи с овладян глас: — Е, аз се поразгорещих, скъпа Филомена! В края на краищата вината не е твоя, нали така? Просто... просто в момента съм малко объркана. Моля те да ме разбереш и да ми простиш!

Тя прегърна любвеобилно възрастната жена, за да я успокои, но след като Филомена бе излязла, мърморейки под носа си, Лора отново се обърна към огледалото и се изплези на отражението си. Дама, ли? Пфу! Косата — сплетена на плитки и завита на кок. Роклята — толкова силно пристегната в талията, че ѝ отнемаше дъха. Как бе възможно една жена, пък била тя и дама, да понесе да се облича по този така привлекателен за мъжете начин? Те очевидно не даваха и пет пари за естествените потребности на жената.

Мода, етикет, изисканото и онова, което не бе такова — всички тези неща я пристягаха не по-малко от корсета, от който тя се отвращаваше и който не употребяваше. И всичко това само заради някакъв глупак и едно смехотворно средновековно споразумение между две семейства, сключено още когато тя била съвсем малко дете! Тя, разбира се, знаеше, че цялата тази работа е лишена от смисъл и със смях би прогонила този така наречен свой годеник, ако не знаеше, че ѝ остава още съвсем малко време тук, на това място и в обкръжение, което обичаше, сред хора, които я разбираха и обичаха.

Все още взирайки се в отражението си в огледалото, тя мигна, за да спре напиращите в очите ѝ сълзи на гняв. Защо трябваше толкова неочаквано да бъде сложена точка на свободния ѝ, щастлив живот? Защо не можеше да остане в къщи или при Миси и Реналдо, вместо да трябва да заминава за Европа, където щяла да бъде възпитавана на всичко онова, което трябва да знае една изискана млада дама? Не, не възпитавана, „изправяна“ бе точната дума. Като някоя крепостна, която щеше да бъде изкарана на пазара за невести, подобно робиня за продан!

Нейният брат-близък Франко, напротив, се радваше на предстоящото пътуване до Европа и изглежда дори не се сещаше за бедната малка Мариела, която го обичаше и пред която той със своя типично по мъжки неангажиращ маниер се бе обяснил в любов. Когато той се върнеше, Мариела вероятно вече щеше да е омъжена. В случай, разбира се, че веднъж опознал европейските „въртиопашки“, Франко изобщо пожелаеше да се върне. Лора обичаше тази дума. Тя отклони за момент вниманието ѝ от настоящия ѝ проблем. „Въртиопашки“ извикваше в съзнанието на момичето възможно най-упадъчните картини!

Имаше времена, когато Лора не можеше да разбере нито самата себе си, нито своите мимолетни капризи и настроения. Беше почти осемнадесетгодишна — тук, в Мексико, на момичетата на нейната възраст вече се гледаше почти като на стари моми. Наистина, когато бе облечена удобно — както сама обичаше да казва, — в своите опърпани, свободни дрехи, в които приличаше на някое селско момиченце или на циганка, никой не можеше да ѝ даде годините. Въпреки това в някои отношения тя вече бе истинска жена, която се оправяше съвсем добре и извън познатото обкръжение — в един свят, откриващ се на търсецията ѝ, любопитен дух чрез книгите, които Лора жадно поглъщаше, повечето от които бяха взети от огромната библиотека на чичо Реналдо. Същият Тио Реналдо, братовчед на баща ѝ, бе този, който я окуражи да излее върху хартия усещанията и зараждащите се в душата ѝ чувства — да запечата в словесни картини моментите на красота, несигурност и удивление от света и неговите обещания.

В продължение на две години Лора бе посещавала един изискан интернат за млади дами в Сан Франсиско, но бе научила много и от Реналдо, който по професия бе учител, а също и от майка си, за която Лора почти бе сигурна, че на собствен гръб е изпитала всичко, което знаеше. От родителите си бе наследила няколкото чужди езика, житейската мъдрост и обноски, както и ездата, стрелбата с огнестрелно оръжие и уменията, ако се наложи, да се защитава с нож и дори с голи ръце. В него тя бе почти толкова изкусна, колкото и Франко, но какво значение имаше това сега!

Лора прогони мрачните си мисли, решена да се наслади на деня и излезе да поязди червеникавокафявия си жребец Амиго — босонога и без седло, както винаги бе предпочитала. Как само щеше да ѝ липсва Амиго! Кой подобно на нея щеше да го оставя с часове да препуска на воля, без юзди и седло?

„Сега няма да мисля за това — реши Лора. — Ще се наслажда на всеки миг, който ми остава тук, а опиша ли този ден и родените с него чувства в дневника си, ще го запазя завинаги и ще мога да го преживявам отново и отново с меланхолия и печал.“

— По дяволите! Достатъчно! — рече Лора на глас и отново, гримасничейки, заразглежда отражението си в огледалото.

Отсреща я гледаше непозната млада жена в красива, пристегнатата с връзки рокля в оранжево и зелено, с нанизан в илици от памучна дантела колан.

С изключение на очите, които бе наследила от баща си и които бяха толкова тъмносини, че понякога изглеждаха черни, Лора внезапно разпозна в огледалото чертите на майка си — по цигански косо разположените очи и вежди, съвсем леко цепнатата брадичка, която в този момент бе вирната инатливо. Косата ѝ бе също толкова упорита и непокорна. Въпреки всичките усилия на бедната Филомена да я оформи в модна прическа, всички гребени и безчислени игли не успяваха да удържат падащите покрай слепоочията и скулите къдрици, виещи се около грациозния ѝ врат.

Косата ѝ, в миналото почти толкова тъмна като на баща ѝ, бе сменила цвета си под горещото мексиканско слънце и сега в „дивата грива“, както камериерката неодобрително наричаше това великолепие, се забелязваха бакърено червени кичури. „Най-малкото имам скулите на мама“ — помисли си Лора. Тя решително смъкна роклята и вместо нея облече любимия си тоалет за езда — тънка памучна блуза и широка, избеляла памучна пола, която ѝ даваше възможност удобно да язди по мъжки. Лора ни най-малко не се тревожеше дали тази пола не е прекалено къса и не разкрива твърде голяма част от бедрата ѝ. Всички в околността я познаваха и бяха свикнали да я виждат в подобно облекло, а освен това никой не би дръзнал да критикува дъщерята на господаря.

Излизайки от стаята си, Лора си помисли, че Филомена навярно вече се е оттеглила за следобедния си сън, така че нямаше опасност от някоя неприятна среща с нея. А Мариса, която Джини бе взела при себе си още като бебе и която настояваше лично да приготвя храната, когато „нейното“ семейство бе в хасиендата, не можеше да откаже нищо на Лора, дори и да знаеше, че момичето крои някоя пакост, която Филомена не би одобрила.

Лора слезе в кухнята, където, умилквайки се и кокетничейки, обяви, че възнамерява да излезе и да поязди малко Амиго. Дали не можело да получи малко храна за из път, когато спре за почивка, давайки възможност на жребеца да си откъхне?

— Разбира се — рече Мариса, без да се колебае. Не, нямало да каже никому... освен ако госпожата сама не я попита.

— Дори и на отвратителния ми брат? Обещавах ли?

— Не, не, няма да кажа на никого, освен на госпожата и то само ако ме попита — повтори Мариса.

Лора сложи обяда си и мехчето с вино в дисагите, които висяха от двете страни на хълбоците на Амиго, когато Лора не си правеше труда да го оседлава. Изгубила от поглед хасиендата, тя заби шпори в хълбоците на нетърпеливия жребец, който веднага препусна в див галоп.

Франко съзря сестра си да профучава на вихрения си жребец, който бе почти толкова непокорен, колкото самата тя, и поклати глава. Лора бе непоправимо своенравна и вироглава и той съжаляваше мъжа, който щеше да се опита да я укроти.

— Това не бе ли сестра ти? — момичето до него се понадигна на лакът, бърчейки учудено чело. — Мислех...

— Струва ми се, всички ние мислехме, че поне днес сестра ми ще се държи като дама! Но ти добре знаеш каква е! Сърдита на целия свят, когато не става нейното. Тежко на онзи, който се опита да я обуздае. Лора не познава мъжа, който трябва да ѝ бъде годеник, но направо ще го поболее и той скоро ужасен ще хване пътя! Всъщност, не я виня за тази дива езда. Тя има нужда още веднъж да изпита чувството на абсолютна свобода, преди да остави целия свой досегашен живот зад гърба си.

Запита се дали думите му се отнасяха само за Лора или и за самия него. Видял сестра си да профучава като яхнала метла вещица с диво развяваща се зад нея грива, Франко се улови, че погледът му се бе замъглил, а тялото му бе неестествено напрегнато. Нямаше ли и той да съжалява да се раздели с това място и всички, свързани с него спомени, когато следващия месец замине за Европа? Ами Мариела — как щеше да понесе раздялата с нея?

Сега двамата бяха на любимото си място за срещи — една потайна, обрасла с трева просека в гората, пазена от две страни с дървета, а от третата от висока канара. Малко поточе извираше от скалата, образувайки в подножието ѝ миниатюрно езерце.

Издад завесата от растителност те можеха да наблюдават околността, без минаващите покрай сенчестото им зелено гнездо да могат да ги съзрат.

Вече от няколко години двамата с Мариела тайно се срещаха тук — винаги, когато той се прибереше от училището си на Изтока, винаги, когато успееш да се измъкнат от опеката на възрастните. Неговата сладка индианка, неговата Мариела. Той долови неизречения въпрос в погледа ѝ и му отвърна с целувки — страстно, нежно, настойчиво... след това отново нежно, докато и двамата не забравиха всичко и всеки.

Погълната от стремглавото си бягство, Лора не бе забелязала никого. А то наистина беше бягство, трябваше да си го признае. Бягство от непознатия свят, бягство от нещо, пред което неочаквано се бе оказала изправена. Да, това истински я беше шокирало.

Спомни си как беше погледнала родителите си, убедена, че се шегуват с нея! Годеник? И тя чуваше за това едва сега? За разлика от друг път майка ѝ, която си играеше с ресните на светлия си шал, не продумваше.

— За какво всъщност говорите, за бога? — бе попитала Лора. — Нищо не разбирам! Нали не го мислите сериозно... не бихте могли наистина...

— Не зная дали помниш працядо си — отвърна баща ѝ, — но той бе човек от Стария свят, който не бе свикнал да променя навиците, начина си на живот или убежденията си.

— Но какво общо има това с мен! Или с някаква си женитба? Никога не си споменавал за това. Никой не ми е казвал...

— Лора, скъпа — рязко я бе прекъснала майка ѝ. — Не бих искала да си помислиш, че те насилваме да се омъжиш. Разбира се, че не! Надявам се, познаваш добре баща си и мен. Това, което се опитваме да ти обясним е, че... че има нещо като... как би го нарекъл ти, Стив?

— Има споразумение или „уговорка между семействата“ — бе обяснил той с каменно изражение, не пропускайки да забележи злюбните искри в очите на жена си.

Погледът на Лора прескачаше от единия към другия от родителите ѝ, а след това тя, почти тропвайки с крак от гняв, бе рекла:

— Престанете, вие двамата, престанете! Сега не е най-подходящият момент... — овладяла се, тя си бе поела дълбоко дъх,

преди да продължи със спокоен глас: — Все още не разбирам, а и вие нищо не сте ми обяснили!

— О, това е нещо, което — как да кажа?, — което е уговорено между неговия дядо и дядото на баща ти. Те, разбира се, все още следват старите феодални... — срещайки мрачния поглед на мъжа си, Джини се бе разсмяла.

— ...Обичай — завърши изречението й Стив, обръщайки поглед към порумениялото от гняв лице на Лора.

— Но, татко, какво имаш предвид, когато казваш, че имало някакви уговорки?

— Да, като уговорката на баща ти с тази Ана, ако не ме лъже паметта — иронично бе подхвърлила Джини, отвърщайки на заплашителния поглед на Стив с мил смях.

— Опитвам се да запазя търпение — сприхаво бе обяснила Лора с приглушен глас. — Но трябва да призная, че все още не разбирам нито дума от онова, което говорите вие двамата. Какво разбирате под годеж! И защо досега не съм чула за тази глупава уговорка, която навярно изобщо не е валидна? Не искахте да кажете това, нали?

— Всичко, което се опитваме да ти кажем — успокояващо бе обяснила Джини — е, че ще трябва да се опитаме да се държим... е, да кажем, учтиво. Сигурна съм, че господин Чаланджър не е по-доволен от тази уговорка от теб!

— Господин Чаланджър, казваш? Сигурно не Джони?

— Боя се, че не. Зная колко сте си допаднали с Джон Чаланджър, докато беше в Калифорния. Но не, в случая става дума за неговия по-голям брат.

— Имаш предвид черната овца? Предателят на...

— Внимавай, млада госпожице — бе я прекъснал наред думата Стив. — Той случайно ми е приятел!

— О, знаем ги тези приятели! — думите бяха на Лора, вирнала брадичка по начин, който прекалено много напомняше на Стив за твърдоглавата му съпруга.

— Всичко, което имам да кажа по този въпрос — решително бе продължил Стив — е, че ти ще поздравяваш господин Чаланджър и ще бъдеш вежлива с него. Повече не се иска от теб!

— О, това е невъзможно, непоносимо... Отказвам да участвам в тази игра! — бе избухнала Лора. — Как можете? Очевидно той е на

твоята възраст, татко, и...

— Лора, Трент Чаланджър е едва тридесетгодишен! Със сигурност не прекалено стар, за да бъде интересен.

— Но прекалено стар за мен!

— Лора — внимателно бе подела Джини, — трябва да разбереш, че всички ние рано или късно сме принудени да се научим да се преструваме... или поне да бъдем любезни... тогава, когато случаят не е от особено голямо значение. Скъпа моя, трябва да знаеш, че нито баща ти, нито аз възнамеряваме да те принуждаваме да приемеш някакъв годеж, какво остава за женитба! Всичко, което искаме от теб, е да се държиш вежливо, когато дойде Трент Чаланджър. А стане ли дума за тази уговорка, което изобщо не е сигурно, той ще говори с баща ти и веднъж завинаги ще се сложи точка на този въпрос.

— Какво имаш предвид с това, че щял да говори с татко? — Повишавайки глас бе попитала Лора. — Какво общо има татко? Какво става с мен!

Веднага след това тя се бе надигнала със забележително спокойно изражение.

— Е, добре! Допускам, че и без друго нищо от онова, което казвам, няма значение. — Веднага след тези думи се бе обърнала и излязла, шумно, затръшвайки вратата след себе си. Всичко това отново мина през главата на Лора, докато препускаше на гърба на Амиго все по-далече и по-далече от хасиендата.

Да ѝ сервираше, че имала годеник, за когото никога не бе чувала и пред когото трябвало да се държи мило — този път родителите ѝ бяха отишли прекалено далече. Тя нямаше да поздрави този Трент Чаланджър, а ако се наложеше, със сигурност нямаше да се преструва на вежлива! Знаеше всички истории, които се носеха за него — че бил стрелец, измамник, а някой го наричаха дори престъпник.

Веднъж напуснал родния си дом, никога повече не се бе върнал, дори и когато майка му била на смъртен одър. Бедният Джони трябвало да се оправя сам с всичко, а сега мизерният му брат смееше да се появи и да нарича себе си неин годеник! Лора се питаше мрачно дали той не се нуждае от пари. Може би е бил лишен от наследство или щеше да бъде, ако пренебрегнеше волята на двамата възрастни мъже. Хрумна ѝ, че веднъж Джони ѝ бе споменал, че дядо му по майчина линия бил неотстъпчив и авторитарен човек, който, подобно

на нейния пралядо, не се посвенил да обвърже наследството, което оставял, с определени условия. Е, това не бе неин проблем! Все едно й бе дали ще наследи парите на пралядо си или не!

„Не — мислеше си Лора инатливо. — Няма да се срещна с него!“ Просто нямаше да се прибере. Можеше да посети Анита на село и да пренощува у тях. На родителите й щеше да им се наложи да я извинят. По дяволите, след това щеше да си понесе последиците!

Лора горещо се надяваше, че Трент Чаланджър не възнамерява да остане дълго в хасиендата.

Само ако знаеше, че Трент Чаланджър нямаше ни най-малко желание да остава в хасиендата Де ла носталхия! Смяташе само да засвидетелства уважение на Стив Морган и очарователната му съпруга и да остави пакета, който носеше от Мексико сити. Горещо се надяваше, че Лора Морган няма да си е у дома, което би спестило на всички неудобството от евентуална среща. Когато си свършеше работата със Стив Морган, би могъл да подремне няколко часа и на другия ден, съвсем рано сутринта, да отпътува.

Никъде не оставаше по-дълго, отколкото му налагаха обстоятелствата и не искаше никога да се връща някъде или при някого. Някога бе съществувало нещо като негов дом, някога, когато майка му все още бе жива и крепеше цял един малък свят с малките си, нежни и измамно чупливи на вид длани. Макар и изоставена от мъжа си, който бе хукнал подир богатите си приятели и една английска благородническа титла, майка му се бе научила да бъде силна.

Както обикновено, когато мислеше за баща си, той го прокле на ум заради егоизма, безразличието и арогантността, които бе проявявал към майка му.

След следването си в Харвард Джеймз Чаланджър не бе желал нищо толкова страстно, колкото едно пътуване до Европа заедно с приятеля си Артър Сингълтън, син на женен за богатата американка английски преселник.

Кармен Мария Тереза де Авила произхождаше от стар испански род. Семейството ѝ притежаваше почти четиристотин хиляди хектара земя в бързо процъфтяващите южни части на Калифорния. Аристократът дон Мануел де Авила бил умен и умел бизнесмен, който влагал милионите си в най-доходоносните начинания в Мексико, навсякъде из Съединените щати, а както се шушукаше, дори в Европа и Южна Америка.

И ако Дон Мануел имал слабост, това била единствената му дъщеря, неговата Карменсита, с тъмните, искрящи очи и пищна черна коса. Тя била наследила ангелската красота на майка си и ума и

деловия нюх на баща си. Въпреки това била също толкова жизнерадостна и темпераментна, колкото всяко седемнадесетгодишно момиче, обичащо танците и празниците.

Защо, горчиво се питаше Трент отново и отново, бе допуснала да бъде омъжена за човек, когото почти не познавала? Само защото Кристиан Чаланджър и Дон Мануел били съдружници и партньори в многобройни капиталовложения?

— Но, сине, аз от пръв поглед се влюбих в баща ти! — бе отговорила веднъж тя. — Един ден самият ти ще се научиш да разбираш любовта, която нехае за опасността да бъде наранена. Той изглеждаше толкова добре, твоят баща, току-що завърнал се от Харвард, облечен като човек от Изтока. Вината не бе негова. Аз го желяех, казах това на баща ми и както винаги той се съгласи.

Джеймз също се бе поддал, ако и донякъде с нежелание. Но по въпроса за тази женитба — споразумение между две семейства, които вече били свързани чрез приятелство, взаимно уважение и делови интереси — Кристиан Чаланджър се показал решителен и неотстъпчив. Дори първородният му син в момента да не „обичал“ бъдещата си жена, с времето и раждането на децата щяла да се появи и любовта.

На Джеймз било позволено да прекара шест месеца в Европа и след като се налудувал, той се върнат обратно, за да поеме на плещите си отговорността... една отговорност, която не отишла по-далече от това да създаде четири деца и колкото е възможно по-често да се спасява от самотата и скуката в ранчото „Кармел“.

Замислено като вила за отдих на семейството, то се бе разраснало в подобно на палат имение с поддържан парк в една от най-изисканите части на Сан Франсиско. Съседи им бяха Лайланд Станфорд, Чарли Крокър и така наречените сребърни крале Хънт, Феър, Макей с нагиздените им, надменни жени. Той бе излизал с тях на езда, на лов, бяха устройвали заедно запои, докато жена му трябваше да се грижи за всичко — сделки, поддръжка на ранчото, счетоводство — просто всичко.

От време на време Джеймз се бе вясвал за но една седмица, а когато се нуждаеше от пари, дори и няколко дена по-дълго. Тези посещения и налудничавостта, с която баща му се домогваше до

херцогска титла, бяха изпълнили Трент е граничеци с омраза гняв и антипатия.

А как само трепваше майка му, развълнувана като ученичка, когато го очакваха да пристигне! А когато топ, след някое и друго снизходително назидание по адрес на децата отново изчезваше, очите ѝ помръкнаха в болезнено изражение, което тя се опитваше да скрие.

Донякъде за да се отърве от следване в „добър“ университет на Изток, където искаха да го изпратят, а и защото не можеше да гледа страданието на майка си, без да изпита желание да убие баща си, шестнадесетгодишен Трент бе напуснал дома си. Майка му го бе благословила, изпълнена с разбиране и любов. Любов, огряваща дори съпруга и, който нито можеше да я разбере, нито да я оцени.

По дяволите баща му! Най-добре щеше да е, ако пътищата им никога повече не се пресичаха, защото през годините Трент се бе научил да убива сигурно, с лекота и без особени скрупули — все едно с револвер, нож или с голи ръце.

Всъщност веднъж, в Ню Мексико, лошата му слава едва не стана причина да бъде линчуван. Човекът, който държеше властта в града, бе установил, че стрелците му не смеят да излязат срещу някакъв известен просто под името Трент младеж, и бе наредил на играещия по свирката му шериф да се отърве от странника по законен начин. Но градът и „големият човек“ не бяха получили своето линчуване и неизменните гуляи, които увенчаваха подобни събития. Шерифът бе уведомен от един щатски прокурор, че затворникът трябва да бъде разпитан на по-високо място и с това всичко бе приключило.

Дядото на Трент, Дон Мануел, бе наел хората на Пинкертън да открият изчезналия му внук, а освен това той имаше и един изключително влиятелен приятел, някой си господин Джим Бишъп. Така Трент бе „спасен“ и бе научил, че майка му е починала. След тази новина всичко му бе станало безразлично, а в душата му се бе натрупала още повече омраза към себе си заедно толкова дълго бе отсъствал от къщи, и ненавист към баща му.

Дон Мануел, умен и препатил човек, чувствайки, че любимият му внук се нуждае от отдушник за омразата и насъбраната горчилка, не се възпротиви Трент да започне „работа“ за господин Бишъп. Както Трент по-късно узна, Джим Бишъп поемаше всички дългове на хората, които работеха за него и след това използваше длъжниците си за

своите цели. Колко лесно и с готовност се бе оставил да бъде заплетен в мрежите на Бишъп! Естествено, отначало бяха проверили надеждността му, натоварвайки го с тежки задачи — например да се забърква или предизвиква неприятности според ситуацията, събирайки всевъзможна информация. И ако при това се наложеше да убива, той го правеше с ясното съзнание, че ако бъде заловен, не може да се надява на милост. В известен смисъл се бе наслаждавал на опасностите и приключенията, които не го оставяха прекалено често да се замисля за минатото. С ранчото бяха свързани твърде много спомени, а й той не бе имал достатъчно време, за да изгради истинска близост със сестрите и по-малкия си брат. Собствеността не означаваше нищо за него, а пък и той, който справедливо бе смятан за единак, се боеше от всякакво обвързване.

Никакво обвързване... Боже, как мразеше това — усещането, че си подтискан и затворен. Любовта, а още повече бракът, бяха създадени за другите, не за него. Желанието и неговото задоволяване, когато си го позволяваше, му бяха напълно достатъчни. Никакви окови, подобно тези на майка му, свързана чрез любовта си с един мъж, който нито веднъж не бе дал да се разбере, че тя изобщо означава нещо за него!

Трент си наложи да прогони отвратителните мисли, които го гнетяха като разяждаща болест. Имаше прекалено много други неща, за които трябваше да мисли в момента, като например скрепените с печата писма, които носеше в чантата на седлото си.

Утре, когато отново потеглеше — този път към Калифорния, — щеше да разполага с достатъчно време да размишлява за себе си и своя живот. Устните му се разтегнаха в бегла саркастична усмивка, сякаш се за повода, отприщил тези неприятни мисли.

Защо тези педантични старци, живеещи с тираничните си навици от миналото столетие, все още настояваха да диктуват брачни съюзи? Например дядо му Авила и неговият приятел дон Франсиско Алварado. Защото искаха да запазят натрупаните от семействата им богатства? А това бедно момиче — очевидно все още дете, което без негово знание и съгласие е било избрано за невеста на най-възрастния внук на дон Мануел, вероятно бе уплашено до смърт! Опърпан съпруг за една синеока госпожица, която няма представа от това, какво е живот и страст! Със сигурност тя щеше да изпита безкрайно

облекчение, научавайки от него, че изобщо няма намерение да ѝ натрапва някаква предварително планирана съдба, без значение какво се бе опитвал да му намекне господин Бишъп при последната им среща! Никога нямаше да се съгласи да се ожени по сметка — бе му го заявил съвсем недвусмислено.

— Тя съвсем не е лоша партия — недоразбрал отказа на Трент, бе обяснил Бишъп иззад бюрото си, докато младежът се готвеше да си тръгне.

„Е, и?“ — беше си помислил тогава, но сега се улови, че се чуди как ли изглежда момичето и на кого прилича. Дъщерята на Стив Морган... и Джини. Джини Брандън Морган, с искрящите смарагденозелени очи, бакъреночервена коса и многообещаващи, чувствени устни.

Преди няколко години, когато я бе видял за пръв път на един банкет у Сам Мърдок — съдружник и близък довереник на Стив Морган, — Трент не бе успял да откъсне очи от нея, от тези сладки, многообещаващи устни. Бе я пожелал по-силно, отколкото някога бе желал или бе вярвал, че е в състояние да желае някоя жена. Нея, тази прилична на циганка магьосница, която дори танцуваше като истинска gitana^[1]. Той почти се влюби в нея, докато не научи, че тя е съпруга на Стив Морган и майка на децата му.

Полушеговито той се запита дали Лора Луиза Енкарансион Морган приличаше на родителите си по характер и на външен вид. Свивайки рамене, докато палеше едно изподъвкано цигаре, му хрумна, че скоро щеше да знае отговора на този въпрос. Надяваше се преди това да му се удаде възможност да се изкъпе.

Бе изминал пътя от Мексико сити до тук със съвсем кратки почивки, за да хапне нещо и да поспи някои и друг час, а днес бе на седлото още от преди изгрев слънце.

Не би отказал малко прясна вода... силният вран жребец, който яздеше, също бе жаден.

— Ей, Ларедо, помирисваш ли някъде вода, приятелче? — Далеч напред бе съзрял дървета и храсталак — потънали в зеленина, вместо в обичайната охра на изсъхнала шума и треви. И когато Ларедо вдигна глава, изпръхтявайки тихо с издути ноздри, Трент го потупа по врата. — Да, добре, приятелче. Изглежда ще получиш нещо за пиене, а аз ще получа банята си.

Трент Чаланджър си бе изградил навик да бъде предпазлив и винаги търсеше знаци за възможна опасност. Вече толкова дълго живееше с опасността, че предпазливостта се бе превърнала в негова втора природа. Водата означаваше, че наблизко има поточе или бликащ от скалите извор. Но почти винаги тя вещаеше и присъствието на утоляващи жаждата си животни, а навярно и хора. В близост до подобни естествени водоизточници често се образуваха малки селища.

Но в случая Трент все още не бе открил никаква следа от живот. Никакви викове, оглушителни детски писъци или кучешки лай. Нямаше дори следи от неизменните кози, които обикновено обикаляха свободно из подобни места.

Трент подкара коня си съвсем бавно и предпазливо през шубрака и надвисналите над главата му сплетени клони. Накрая излезе на малка, обрасла с трева просека, където заобиколеното от дървета и храсталак поточе ставаше малко по-широко и по-дълбоко.

Лора язди, докато двамата с Амиго не се умориха и не почувстваха глад и жажда. Идеята да посети приятелката си Анита ѝ се струваше все по-примамлива, особено при мисълта, че симпатичният по-голям брат на Анита можеше да си е в къщи. Щеше да ѝ достави удоволствие да пофлиртува малко, още повече че напоследък той бе започнал да забелязва жената в нея. А след това навярно всички щяха да ѝ се карат и да я упрекват за това, колко неучтиво и безотговорно се била държала. Беше ѝ все едно! До гуша ѝ бяха дошли вечните наставления какво да прави!

Амиго изпръхтя, напомняйки на момичето, че е жаден и не би отказал една заслужена почивка.

Лора се наведе с чувство за вина и потупа потния му врат.

— О, Амиго! Какво невнимание от моя страна! Мисля, че е време и за двама ни малко да се поохладим, какво ще кажеш?

„Обичам това местенце — мислеше Лора. — Толкова е спокойно, толкова тихо, като не се брой цвърченето на птиците и тихото бълбукане на потока, ромолящ между камъните и пясъка.“ Под дърветата растеше трева, от която Амиго можеше да похапне, след като момичето го изтриеше с една стара изпокъсана фуста, която винаги носеше със себе си. Когато ѝ се стори доволен, Лора се зае с прясно

изпечения квасен хляб и козе сирене, които поглъщаше на големи залъци, поливайки импровизирания си обяд с червено вино от мехчето.

Това бе едно от любимите ѝ местенца за размисъл и писане. Понякога лежеше наполовина във, наполовина извън водата, която бе прекалено плитка, за да покрие цялото ѝ тяло и пишеше, подпряла лакът върху полегатия бряг.

Днес имаше толкова много неща, които трябваше да обмисли и които искаше да изпита и почувства.

Беше се сгорещила, така че сега изхлузи полата и блузата си и, останала само по своята най-стара и къса долна риза, се потопи в доста хладната вода. Преве се на две, за да потопи косата си в потока, преди да я сплете на плитка, която тежко падаше на гърба ѝ.

Потокът бе прекалено плитък, за да предложи истинска баня, но тя можеше да се излегне във водата и да се остави на вълните, които идваха и си отиваха почти толкова бързо, колкото стрелкаците се със своите блестящи крилца водни кончета.

Лора остави мислите си да се носят в някаква пронизана от слънцето, спокойна ленивост. Чувстваше се като носено от потока без посока и цел листо.

Изведнъж този облян от слънце свят бе разрушен с един замах от нахлуването на някакъв висок, непознат глас:

— Hola, mitchacha^[2]! Заспала ли си или правиш опити да се удавиш?

Лора подскочи ужасена и впери очи в брадатото лице на някакъв непознат, яхнал покрит с прах черен жребец, който нервно ровеше пръста с копито и изглеждаше поне толкова опасен, колкото ездача си.

— А, виждам, че още си жива! Често ли го правиш? — След това нетърпеливо продължи на испански: — Езика ли си глътна?

Беше едър мъж със сурови черти. Ниско нахлупена измачкана шапка с широка периферия засенчваше очите му. С кръстосаните на гърдите си патрондаши и стърчащите от двете страни на седлото пушки той приличаше на авантюрист, наемник и дори бандит. Освен това имаше револвери с прости, изтъркани от употреба дръжки.

— Нямате право да ме плашите така! — гневно му се сопна на испански Лора, след като си бе възвърнала дар слово. Противно на здравия разум тя не изпитваше страх, а единствено гняв. Този непознат бе нахлуп в неприкосновеното ѝ кътче, нарушавайки уединението ѝ, и

сега тя искаше той да изчезне. — И внимавайте да не се приближите прекалено до онази хала, коня ми!

Тя се надигна, без да съзнава, че е почти гола, докато не забележа потрепването на ноздрите и стъписването на мъжа, което ѝ напомни, че със същия успех можеше да се изправи пред него чисто гола, тъй като мократа риза лепнеше по тялото ѝ и прозираше.

Студена тръпка премина по стоплената ѝ от слънцето кожа. О, боже! Какво щеше да стане, ако...

— Тръгвайте най-сетне! След като се нагледахте!

Нямаше да покаже, че се бои. Тъй като не последва отговор, Лора пристъпи две крачки напред, мислейки за пистолета, който бе оставила под полата си — пистолет, който винаги носеше по време на своите излети. Както и ножа... но той бе останал в дисагите!

— Чуйте ме, чужденецо, най-добре би било веднага да се ометете! — хладно рече тя. — Изчезвайте веднага! Ако семейството ми научи за тази сцена, ще трябва да се простите с живота и дори всичките тези оръжия няма да ви спасят. Приличате ми на някой разбойник... или гринго, пресякъл нелегално границата. Тук не обичаме такива като вас, разбрахте ли? Какво изобщо търсите тук?

Предполагам същото, което и ти! — отвърна мъжът, а в спокойния му глас прозвуча шеговитата нотка, накарала момичето да побеснее. — Исках малко да се поизмия от праха и да напоя коня си, това е всичко. — Той се ухили. — Не си мисли, че искам да те изнася! Не си губя времето с това да насилвам малки момиченца.

За неин най-голям ужас непознатият скочи от седлото и пристъпи.

— Само посмейте да се приближите! — изфуча Лора и му отправи смръщен поглед.

Изправен, той изглеждаше дори по-висок, отколкото ѝ се бе сторил. На ръст бе колкото баща ѝ. И наистина изглеждаше опасен — сега, когато се бе приближил, още повече от преди.

— Чуй ме, малката — рече той, сваляйки шапката и изтупвайки я в коляното си. — Или ще си поделим потока, или тъй като ти вече си се изкъпала, ще се прибереш у дома при майка си. Comprende^[3]!

— О! — гневно избухна Лора.

По-късно тя си мислеше, че е трябвало да преглътне гнева си. Трябваше да го помоли да се обърне, докато се облече. Тогава щеше да

успее да се добере до пистолета си. Вместо това тя по най-глупав начин го нарече мръсен гринго и се пресегна към оръжието. Успя да го достигне, но в момента, в който го сграбчи, един пращен ботуш настъпи китката ѝ, като едва не я парализира, а след това я принуди да пусне оръжието. Две силни ръце я вдигнаха високо и извадиха от потока.

— Чуй ме сега, puchacha, не обичам малки момиченца, които се опитват да ми въртят номерца!

Той я сграбчи за раменете и силно я разтърси, а Лора — извън себе си от гняв — забрави всяка предпазливост.

— Bastardo! Niño de putana! Пусни ме! Веднага ме пусни или горчиво ще съжаляваш, обещавам ти! Ще пукнеш... аз ще те пречукам... ще те...

— Значи говориш като някоя уличница и имаш характера на побесняла вълчица! А освен това знаеш английски — също на английски рече Трент. — Хубав пистолет... и конят ти не е лош! Откраднала ли си ги, или синът на някой богат собственик на ранчо ти ги е дал в замяна на твоята благосклонност? Преодоля ли пристъпа си на гняв, малка кучко? Мога ли вече да те пусна?

— Bastardo... ще те убия! — Лора се извъртя в ръцете му и почти успя да се освободи, опитвайки се светкавично да го ритне с коляно. Мъжът обаче с лекота избягна удара и се изсмя остро.

— Някои мъже обичат фурии като теб... аз не!

Изгубила дар слово и почти обезумяла от гняв, Лора успя да освободи ръката си за достатъчно дълго време, така че да го зашлеви, но дланта ѝ не можа да достигне обраслото му с гъста брада лице. О, колко омразен ѝ бе подигравателният му смях!

— Същинска дива котка, виж ти, виж ти! Питам се дали изобщо някой знае, че си тук съвсем сама. Престани да се мяташ. Погледни ме, момиче. — Той я стисна още по-силно за китките и Лора трябваше да подтисне един вик на болка. Бе принудена да го погледне в очите... сиви като буреносни облаци... ледените очи на един дявол, контрастиращи със загорялата му от слънцето кожа и черна коса, която бе също толкова дълга и разрешена колкото брадата му.

За миг Лора замръзна, изложена на този безмилостен поглед и, уловена в желязната хватка на непознатия, направи опит да си поеме дъх.

— Сега ще проявиш ли малко разум да се отдалечиш, докато се изкъпя? Не възнамерявам да се бавя.

— Върни ми пистолета! — със сподавен глас рече Лора.

— Предпочитам да не го правя, сърце мое. Нямам ти доверие. И наистина искам да се изкъпя. Така че или ще ме послушаш и ще си тръгнеш, или ще се наложи да те вържа за някое дърво, докато свърша. Какво предпочиташ? И не ме предизвиквай. Никакви номера повече.

Тя не откъсваше поглед от брадясалото му лице, но не каза нищо. Мъжът бе извил ръцете ѝ зад гърба и сега малко поразхлаби хватката си. В този миг Лора освободи едната си ръка и с всичка сила го зашлеви през лицето, проклинайки същевременно него и всичките му предци с думи, които не можеше да си спомни да е чувала някога, още по-малко пък да ги знае толкова добре, че сама да ги използва.

— Каква проклета, твърдоглава лаеща гадина! — изруга той, преди да я събори по гръб във влажната трева, затискайки я под тежестта на тялото си. Ръцете ѝ бе хванал здраво високо над главата, а оръжията му болезнено се впираха в меката ѝ кожа. — Това ли е, което искаше?

Лора не можеше да повярва, че целият този ужас се случва на нея. Докато се опитваше да се освободи от неумолимата му хватка, гърдите ѝ се освободиха от не особено надеждния затвор, в който бяха уловени. Мъжът грубо и болезнено щипна зърната им, а след това бавно прокара ръка между бедрата ѝ, погалвайки ги бегло, преди да заглуши гневния ѝ протест с устни. Целуна я жестоко, безчувствено, болезнено и отблъскващо, докато тя не почувства, че се задушавя. Най-накрая я пусна.

— Чуй ме, момиче, ако имах време или желание, бих опитал да го направя с теб, но в момента нямам нито едното, нито другото! Това бе само малък пример за онова, което би могло да ти се случи, ако не се държиш, както подобава! — Без да ѝ даде да си поеме дъх, той разкъса остатъците от ризата ѝ и ги хвърли настрана.

— Бях те предупредил...

В първия миг не осъзна какво възнамеряваше да прави с нея.

Непознатият я завърза за едно дърво, след като преди това бе запушил устата ѝ с мръсната кърпа, която висеше около врата му, завързвайки ръцете ѝ зад гърба.

— Ако не искаш да гледаш, можеш да си затвориш очите, момиченце! — рече той, докато се събличаше.

„Не се притеснява особено, мръсникът — гневно мислеше Лора, а очите ѝ бяха пълни със сълзи на безпомощност и гняв. Не искаше да го вижда — него и голата му мъжественост. Животно, това бе той, отвратително, недодялано животно!“ Но въпреки целия си гняв, тя не можа да не хвърли скришом някой и друг любопитен поглед, оглеждайки го от главата до петите.

Отблъскващо! Отвратително! Мъжете бяха отвратителни с хищническите си инстинкти! Беше голям... застрашително голям. Не би искала да бъде завладяна от подобно неодушевено нещо. А той си бе въобразил, че това е всичко, което искала тя — това огромно, грубо, грозно нещо, което мъжете носеха между краката си и с което по някаква глупава причина необикновено се гордееха.

Докато тя, кипяща от гняв, трябваше да го чака да свърши, с къпането, мъжът ѝ обърна гръб, излагайки тялото си на слънцето, избърса се с полата ѝ и разтърси глава като куче, за да изсуши коса.

— Така е по-добре! — осведоми я той, протягайки се непринудено пред нея, след което започна да рови в чантата на седлото си за чисти дрехи. Една избеляла сина риза и също толкова избелели, прекалено тесни панталони. Върху ризата навлече същата кожена жилетка, която бе носил преди да се изкъпе. Изпра старите си дрехи и ги уви около дръжката на седлото, където щяха да изсъхнат, когато продължеше ездата си. Накрая обу чифт чисти чорапи и нахлузи ботушите си. Не носеше шпори — тази подробност ѝ бе направила впечатление. Що за човек бе той? И кога щеше да я освободи, ако изобщо го стореше?

Когато най-сетне се приближи към нея и я погледна замислено, Лора си спомни за голотата и безпомощността си. Въпреки това в погледа ѝ се четеше омраза и инат.

— Е, банята бе превъзходна. Почти съжалявам, че не мога да остана по-дълго! — Тя потръпна, когато мъжът отново погали гърдите ѝ.

Дали не възнамеряваше да я остави така вързана и просто да продължи по пътя си? Когато тази мисъл проблесна в съзнанието ѝ, Лора с всички сили понечи да се освободи.

Той вече бе върху седлото! Тогава непознатият се наведе над нея, а секунда по-късно тя съзря проблясването на ножа и бе свободна.

— Можеш да задържиш коня си, *mitchachu*. А що се отнася до пистолета, предпочитам да го взема. Ако е твой, можеш да го потърсиш в хасиендата на дон Естебан Алварадо. *Adios!*

В резултат от последните му думи пръстите на Лора се разтрепериха. Цялото ѝ тяло се тресеше толкова силно, че ѝ отне цяла вечност да се освободи от парцала в устата си.

Наистина ли бе изрекъл това или ѝ се причуваше?

Лора трескаво се облече, метна се на гърба на Амиго и го пришпори към Анита. Все още не можеше да се върне в къщи, а и не можеше да разкаже на приятелката си за случилото се. Имаше нужда обаче от успокояващото ѝ присъствие, за да се отърве от хаоса в главата си.

Не... не! Не можеше да е той... мъжът, когото се бе бояла да срещне, от когото бе избягала!

Дори ужасният ѝ пралядо не би могъл да пожелае женитба между нея и един толкова потаен, презрян негодник!

А колко коравосърдечно би ѝ се изсмял и би я подигравал Франко, ако му разкажеше за това си прежеждие!

Не, само щеше да се zlepостави, ако признаеше пред някого за унижението, което бе понесла от този груб и похотлив негодник... Ах, по-добре да не се бе раждала! Колко непоносим бе споменът за държанието му, за думите му, за начина, по който я бе принудил да изтърпи болезнените му целувки, от които устните ѝ все още бяха напукани и подути.

Не искаше да мисли за това... не искаше да си спомня, никога! Не искаше дори в най-скритото и потайно ъгълче на съзнанието си да се запита какво би станало ако... ако...

Лора усети, че трепери — в еднаква степен от отвращение и от срам. Какво ставаше с нея? Защо гърдите ѝ все още бяха възбудени? Защо толкова дълго бе търпяла целувката му, вместо да забие зъби в неумолимите му устни, които я бяха подигравали, преди да докоснат нейните? Защо не можеше да забрави голото му тяло?

---

[1] *gitana* (исп.) — циганка — Б.пр. ↑

[2] *Hola, mitchacha* (исп.) — здравей, момиче! — Б.пр. ↑

[3] Compretide (исп.) — разбрано? — Б.пр. ↑

3

Трент Чаланджър продължи по пътя си в необикновено мрачно настроение.

Тази дива малка циганка го бе накарала да бъде предпазлив, в случай че заплахите ѝ бяха изречени сериозно. Той нямаше желание да се брани от ревниви бащи и братя, още повече че не бе ѝ сторил нищо въпреки неочакваната отзивчивост, която като че ли бе усетил от нейна страна, преди да я остави.

Да върви по дяволите! Не знаеше защо си губи времето с мисли за нея, когато има толкова много неща, които го занимаваха.

Смехотворната идея на дядо му и дон Франсиско Алварадо например. Двама възрастни мъже, които седяха заедно, пушеха цигарите си и планираха живота на своите наследници. Опитваха се да го сватосат за момиче, с което дори не се бе виждал. Възнамеряваше да направи всичко възможно, за да осуети плановете им. Но господин Рейнолдс, американският вицеконсул в Мексико сити, бе настоял за това лично Трент да предаде на господин Морган известна информация. Така младият Чаланджър най-сетне имаше чудесен претекст да посети хасиендата Де ла Носталхия. Дори президентът Диас не би попитал за причината затова забавяне на Трент, преди да се върне в Калифорния. По дяволите остарелите представи... и по дяволите неостаряващият Джим Бишъп, който винаги бе в центъра на събитията, подобно на някакъв сив, плетящ безкрайните си мрежи паяк. Господин Бишъп изглежда знаеше слабите места на всеки и отлично умееше да ги използва за целите си.

Дори посещението на Трент в ранчото в Калифорния — „за да уреди някои въпроси свързани с фамилните имения“ — изглежда бе част от плановете на Джим Бишъп! Какво ли бе намислил този път?

Докато Трент Чаланджър яздеше в компанията единствено на горчивите си мисли и спомени, Франко Алварадо Морган с нежелание реши, че е време да остави сладката му Мариела да се прибере у дома, а сам той да се отправя към хасиендата, за да посрещне госта на

родителите си — своя бъдещ шурей, както го наричаше, за да дразни сестра си.

Той с нежелание напусна тайното местенце, което бяха избрали за своите срещи, превъзможвайки желанието да остане, да продължи да докосва нежната кожа на Мариела и да усеща отзивчивостта на тялото ѝ. Въпреки това знаеше, че ако сам не се изтръгне от топлите ѝ прегръдки, тя би останала с него цялата нощ... би му дала всичко, което поискаше от нея.

— Мі согazon^[1]... сега трябва да вървим, преди чичо ти и леля ти да са ти се разсърдили. — Той напрегна мускули и се изправи, издърпвайки и нея. За миг толкова силно я притисна към себе си, като че никога нямаше да я пусне.

— Да, любими! О, Франко, разбирам толкова много неща... може би повече, отколкото е добре за мен. Да престана да те обичам значи да умра!

— Ела тогава, ще те отведа у вас — нежно рече той, копнеейки отново да види усмивка на устните ѝ. А след това добави, намигайки, за да разведри обстановката: — Да разкажа ли на чичо ти, че сме говорили за предстоящата женитба на сестра ми? Ще му подхвърля, че би могла да ѝ бъдеш шаферка!

— Франко, моля те, недей! Не се шегувай с това. О, горката, клета Лора... колко ли ѝ е омразна мисълта за тази женитба! Той със сигурност е стар... може би богат, но стар и грозен! Моля те, направи ми удоволствие и не я закачай за това, за да не извърши в яда си някоя необмислена постъпка!

Франко избухна в смях.

— Стар и грозен! А в случая и бедняк! Както сама знаеш, Лора не бива да бъде дразнена, за да не изпадне в някой от своите пристъпи на гняв! Мислиш ли, че ще го застреля... или прободеш с нож? Да се обзаложим на една целувка как ще свърши всичко?

— Остави ме да продължа сама, Франко, вече сме прекалено близо и не искам да си мислят, че... — Мариела поруменя, срещайки погледа му, след което допълни: — Моля те... иначе следващият път ще ми е още по-трудно да се измъкна незабелязано.

Той я целуна дълго и страстно, преди да я остави да се плъзне от седлото, отнасяйки със себе си издайническото потръпване на копнеещото му тяло.

— „Следващият път“ значи ли утре? Ако не, ще дойда и ще те отмъкна под възмутените погледи на твоя чичо, леля и всички останали!

Момичето го прегърна страстно, преди да се откъсне от него и да се усмихне пресилено.

— Да, любов моя. Утре, ако е рекъл бог!

След това се обърна и избяга, без да погледне назад — надолу по тясната, оградена от дървета пътечка, водеща в долината, където се гушеше малкото селце.

Франко вече бе изминал голяма част от пътя до хасиендата, когато някъде в далечината дочу първия отчаян вик и изстрели. Последва втори вик, който изглежда бе заглушен насила.

Мариела? Боже! Той обърна коня и в същия миг вече бе извадил револвера от кобура си. Препусна нагоре по тясната пътечка и скоро бе на най-високата точка на възвишението. Съзря Мариела, все още викаща, да се извива в ръцете на двама мъже, облечени във войнишки униформи, с разкопчани до кръста куртки и накривени кепета. Те бяха разкъсали блузата ѝ и сега си играеха с момичето като котки с ужасена мишка. Внезапно у него се надигна дивият, първичен гняв на неговия баща. Препускайки надолу по хълма, момчето изрева като индиански воин и едновременно с това натисна спусъка. Единият от мъжете падна на земята, а другия Франко повали с един удар с дръжката на револвера си. След това се наведе, вдигна Мариела и я метна на седлото пред себе си.

— Насам, Франко... насам! — чу той гласа на сестра си и се насочи в посоката, от която идваше викът — към дома на техните общи приятели, семейство Веласкес.

Зад него изтрещяха изстрели и ако не бе Мариела, той щеше да спре, за да им отвърне. Но вратата на една къща се отвори и той, без да се колебае, насочи коня си към нея. Вратата се затръшна след него и мигновено бе залостена. Франко скочи от коня и взе в обятията си силно хлипащото и треперещо момиче.

— Погрижи се за нея, Лора. Излизам навън... ще убия тези...

— Не! Франко, не! Имаме нужда от теб тук! За бога... те са прекалено много. Пияни, шляещи се войници, мръсни свине! Тези негодници искат да се забавляват и си търсят плячка!

Лора бе стиснала здраво ръката му и Франко почувства, че червената пелена, която бе паднала пред очите му, малко се повдигна и отстъпи място на разума.

Сега жените от семейство Веласкес бяха наобиколили Мариела. Те ѝ говореха тихо, опитвайки се да я успокоят и изтрият сълзите ѝ. Едната от тях донесе ребозо^[2], за да скрие голите гърди на момичето.

Мъжете — мълчаливи фигури със строги черти на лицата, имаха малко, при това стари, оръжия.

— Това имах предвид, Франко! — обясни Лора. Той се насили да отклони поглед от Мариела и погледна сестра си в широко отворените, безстрашни очи, които гневът правеше да изглеждат студени като сапфири.

— Нямаме достатъчно оръжия — продължи Лора. — И не зная колко дълго ще можем да ги държим на разстояние. Но стените са дебели, а ние имаме своя разум... и ножове, мачете, когато мунициите свършат. Имаш ли патрондаш? Пушка?

Сутринта толкова бе бързал да излезе от къщи... По дяволите! Лора изглежда отгатна мислите му и устните ѝ се разтеглиха в своенравна гримаса.

— Нямам пистолет, Франко... — Никога не би му признала по какъв начин и е бил отнет!

— А аз имам само патроните в барабана на револвера. — Той се обърна към Лора, мръщейки чело, и когато най-сетне съсредоточи вниманието си върху нея, забеляза, че ръката ѝ е превързана.

— Какво се е случило?

— Нищо. Драскотина, за която вече се погрижихме, Изпратих Хуанито с Амиго до хасиендата, за да повика помощ. Не ни остава нищо друго, освен да използваме разума си и да издържим, докато пристигне помощта.

Слава богу, Франко най-сетне бе в състояние да поеме нещата в свои ръце! Понякога мъжете са твърде необходими...

— Стремете се всеки изстрел да попадне в целта... и не стреляйте по сенки и закачени на тояги шапки! — нареждаше Франко и въпреки че повечето от мъжете бяха доста по-възрастни от него, те слушаха с респект сина на дон Естебан.

Раната на ръката на Лора се обаждаше и при най-малкото движение, но момичето пренебрегна болката и съсредоточи цялото си

внимание върху своя гняв. Измъквайки се от една опасност, тя се бе натъкнала на друга. Всъщност се радваше, че се бе оказала тук точно сега, когато тези пияници върлуваха из селото, и можеше да помогне. Те бяха по-лоши и от бандитите, които трябваше да преследват, особено когато се натъкнеха на беззащитно селце като това.

Отвъд оградата прозвуча нов залп, след това пиянски рев и заплахи. Франко се приближи към една пролука в дебелия стена, даде два изстрела и отново се обърна.

— Колко? — попита Лора.

— Най-малко един. Мисля, че раних другия толкова тежко, че доста дълго ще е извън играта.

— Ти бе много храбра, amiga^[3] — прошепна Анита на Лора. Двете се познаваха от деца и се държаха като равни. Красиво момиче с блестящи очи, приблизително на възрастта на Лора, Анита имаше повече обожатели, отколкото пръсти на двете си ръце, но бе хвърлила око на Франко. За съжаление той ѝ обръщаше толкова малко внимание, като да бе негова сестра. Въпреки че не харесваше Мариела, Анита се опитваше да не го показва, утешавайки се с мисълта, че един ден ще накара Франко да я забележи. Толкова често се бе молила за това, а междувременно упорито учеше. Учители ѝ бяха дон Реналдо Ортега с безчислените си книги и доня Лора Луиза, която държеше Анита да я нарича просто Луиза.

— Изобщо не съм била храбра, просто не биваше да им показвам, че се боя! — призна Лора.

Докато се гледаха, докосвайки ръце, двете момичета си спомниха ужасния миг, когато недалеч от кладенеца забелязаха към тях да приближават двама ездаци — ухилени и очевидно — твърде пияни.

— Две очарователни госпожици! Какво ще кажеш, Педро? По една за всеки! А те и двете са хубавички, така че е истински късмет да открием тази прелест преди останалите, какво ще кажеш? Добре, че избързахме напред, сега ще получим най-хубавия пай, а? Ха-ха-ха!

— Ето... пийнете по глътка... елате тук! — Вторият мъж, селяк с груби черти, носеше облечена на голо войнишка куртка, изпод която се подаваха космати гърди и почернял от мръсотия пъп.

— Виж само, те са изненадани, малките muchachos! Навярно не са очаквали да видят истински мъже наоколо, а? Ние ще ви покажем това-онова, малките!

Анита стоеше вменена и сякаш внезапно онемяла — неспособна да издаде нито звук.

Лора, която си бе възвърнала самообладанието и бе схванала настроението на мъжете, пристъпи напред, полюшвайки хълбоци и пресилено пърхайки с мигли.

— Извинете бедните селски момичета, capitanos! — заговори на испански тя. — Ние не сме свикнали на толкова... толкова дързък език! Но кажете — тя се усмихна на по-едрия от мъжете, който пръв бе взел думата, — защо не слезете от конете и не ни обясните какво имате предвид? Не зная какво мисли свенливата ми приятелка, но аз самата с удоволствие бих ви послушала!

— Аха! Истинска дива котка! Виж само тези очи! Обзалагам се, че не знае кой е баща ѝ!

— Да, изглежда няма нищо против да я позабавляват малко. Искаш ли една глътка, момиче?

— Разбира се, защо не? Искате ли да ви потанцувам малко? Приятелката ми свири на китара. Анита, rog favor^[4], донеси китарата... и се връщай по-скоро, защото не мисля, че тези момчета обичат да чакат. — Движена от инстинкта си за самосъхранение, тя се усмихна съблазнително.

— Елате! — подкани ги тя. — Или губите смелост, когато насреща си имате решителна жена? — Тя сви рамене, отстъпи назад и с един ритник по кокалчето извади Анита от вцепенението ѝ.

— Боите се, че не сте достатъчно мъже, за да ми харесате?

— Да се боим, по дяволите, не!

— Чуй я само курвата! Боже... тя се опитва да ни дразни!

— Тя копнее за някой истински мъжага. Не е ли така, малката?

— Може би! Една глътка, а когато приятелката ми донесе китарата си, ще ви покажа какво мога, съгласни?

— Тя наистина е темпераментна! Ей, ти! Тичай и донеси китарата. Искаме да я видим как танцува... искаме да видим и двете ви.

— Да, побързай, Анита! — задъхано прибави Лора, преди с извинителен смях да се обърне към мъжете. — Тя е малко свенлива... Не е била в града като мен. Но скоро ще се убедите, че е също толкова забавна, колкото мога да бъда аз, особено ако не се скъпите за ракията! Обещавам ви, господа... няма да останете разочаровани!

Анита побягна боса към къщи, без да посмее да хвърли дори бегъл поглед през рамо. Сърцето ѝ биеше толкова лудо, че тя се боеше да не изгуби съзнание, преди да се е добрала до в къщи.

Ами Лора... не смееше да си представи какво би могло да е случи с приятелката ѝ, която толкова дръзко и безгрижно бе разговаряла с онези ужасни мъже, омайвайки ги със сладки думи и обещания. Но докога? И какво щеше да стане, ако... Анита не посмя да доизрече мисълта си дори наум.

Съсредоточена изцяло върху мига, Лора продължаваше да се шегува и задява мъжете. Пиеше от пъпните с ракия винени мехчета, успявайки при това да не се задави. Успя също да ги задържи на разстояние, докато те с течачи лига обикаляха около нея като песове около някоя разгонена кучка. Лора даваше вид, че се опитва да избере онзи от двамата, който е по-мъжествен.

— Покажете ми ги... да, покажете ми ги, момчета! Аз ще реша кой е най-голям, става ли?

Хилейки се, двамата започнаха да разкопчават мръсните си, прашни панталони, подканяйки я да се приближи, за да оцени качеството на онова, което щяла да получи след малко.

— Ах, виждам, че ще бъде трудно да избера между вас двамата! Но не искате ли да видите какво ще получите вие? Готови ли сте? — Лора инстинктивно избираше действия и думи.

Тя отстъпи няколко крачки, нареди им да спрат... да свалят панталоните си малко по-надолу, за да може да вземе решение!

Съжаляваше, че пистолетът ѝ не е в нея, но имаше поне ножа си. Той висеше в калъфа, плътно пристегнат към бедрото на Лора с кожена лента, получена като подарък от майка ѝ.

Лора разтърси дивата си грива и започна леко да се полюлява, сякаш танцуваше без музика, повдигайки полата си сантиметър по сантиметър, докато двамата зачервени мъжаги лъхтяха и хъркаха от желание. Дочула зад гърба си тропот на копита и гласа на Анита, която ѝ извика нещо, до преди миг закачливата и кокетна Лора изведнъж се превърна в разгневена дива котка. Тя вдигна полата си високо, натъпквайки я с едната ръка в колана си, докато другата посегна към ножа.

— Ето това получавате от мен, животни такива... и това, и това!

Бе извършила всичко това действайки по инстинкт, бе изиграла ролята си почти без да мисли. За пръв път в живота си бе убила и осакатила човек. Всичко вече бе зад гърба ѝ... не знаеше, в следствие почти не можеше да си спомни какво бе сторила и как. Но когато, точно преди да изтрещят изстрелите, се завъртя на пета и се затича към бялата къща, от която насреща ѝ бързаха Анита и мъжете, от ножа, който все още стискаше в ръка, капеше кръв.

Лора си възвърна гласа и извика:

— Връщайте се! Връщайте се! Идват още!

Един куршум бе одраскал ръката ѝ, преди да успее да се добере до спасителната порта, спъвайки се сред хладния полумрак, контрастиращ с ослепителната слънчева светлина навън.

---

[1] *Mi corazón* (исп.) — Сърце мое! — Б.пр. ↑

[2] *ребозо* — широко разпространен в Мексико вид дамски шал — Б.пр. ↑

[3] *amiga* (исп.) — приятелко! — Б.пр. ↑

[4] *por favor* (исп.) — моля — Б.пр. ↑

Трополящите зад гърба му копита го наведоха на мисълта за евентуална опасност.

Трент дръпна юздите на коня си, извади пушката от калъфа и, като я опря на бедрото си, зачака приближаването на ездача, който и да бе той.

Най-напред разпозна златистокафявия жребец с бяла звезда на челото. Тя? Но вместо от момичето, конят бе язден от малко момче — седем или осемгодишно, съдейки по ръста му.

— Hola, muchacho! Спри!

— Не, не, трябва да намеря господин Алварадо. Не бива да спирам... обещах...

— Проклятие! — Трент сграбчи юздите на коня му и го накара да забави ход. Заговори го на разпространено сред мелезите испанско наречие: — Аз съм приятел на господин Алварадо, така че спри за малко! Какво, по дяволите, се е случило? Откъде имаш този кон?

— Той е на доня Луиза... тя ме изпрати да доведе помощ, защото аз съм единственият, който може да язди Амиго! — Независимо от очевидния страх и нетърпение на момчето, в гласа му се бе промъкнала нотка на гордост, преди отново да бъде завладяно от ужас. — Ах, господине, те са толкова много... мръсни, пияни войници! Опитаха се... хванаха сестра ми и ако не бе доня Луиза... Пуснете ме да продължа, господине! Обещах да доведе помощ!

— Дръж си устата! Бъди мъж, ако можеше! Виждаш ли пушката и револверите? С тях мога да задържа войниците, докато доведеш помощта, но най-напред трябва да ми покажеш къде са те и как мога да се промъкна, без да ме забележат. Comprende! А сега... тръгвай! Напред! Когато приближим, ще яздим бавно и тихо. Никакъв шум, който може да ни издаде, разбра ли?

— Селото не е много далече, господине. Има много дървета и разпръснати скали. Няма да ви забележат. Ние също не ги забелязахме, докато... — момчето си пое дълбоко дъх, преди трескаво да продължи: — Дон Франсиско, който харесва Мариела, също е там... синът на дон

Естебан, знаете ли? Но вие сигурно го знаете, щом казвате, че познавате дон Естебан. О, той ще насече тези свине на късчета, със сигурност ще го стори... а след това ще нахрани с тях лешоядите!

— Сигурно ще го направи — провлечено рече Трент, а предусещането за предстоящата битка, което вече вибрираше във вените му, прогони умората и тегнещата в душата му меланхолия.

Така, значи тя е била определена за негова годеница? А сега бе загазила.

За миг устните му трепнаха в сурова, почти подигравателна усмивка.

Колко ли изненадана щеше да остане! На него поне нямаше да му дойде като гръм от ясно небе.

Трент подкани момчето, чието име — оказа се в последствие — било Хуанито, да му начертае върху прашната земя приблизителна карта на очертанята на селцето.

— Има само една хубава улица, господине... тук. Там сме повалили някои дървета, така че каретите да могат да минават на път за неделния пазар. Оттам са дошли и те.

— Това ли е единственият път, водещ към селото?

— О, не! Има и друг — пътят, по който се измъкнах аз! Има съвсем тесни пътечки, които знаем само ние, които живеем тук. Така успях да изведа Амиго, без да ме забележат. Той не бе при колибите, защото доня Луиза винаги го оставя горе, в сянката на дърветата, където има хубава трева. Също и вода. Малко ручейче се спуска надолу към потока, в който жените перат.

Момчето вдигна поглед към лицето на високият гринго — също толкова кафяво под тъмната брада, колкото и неговото собствено, и неподвижно като лицата на каменните фигурки на стари божества, които понякога намираха из пещерите. Когато един проникнал през покрива от сплетени клони слънчев лъч обагри в огненочервено тези забележителни, птичи очи, момчето се прекръсти.

Дали пък не бе някой зъл дух, този изникнал от прахта, от нищото мъж! Въпреки това Хуанито имаше ясното усещане, че злият дух е на негова страна.

— Добре, момче, добре си свърши работата! А сега мисли за онова, което ти казах. Ще водиш Амиго за повода, докато се отдалечиш достатъчно, а след това ще яздиш като дявол! И кажи на

дон Естебан... дяволите го взели... кажи му, че годеникът на доня Луиза е взел нещата в свои ръце. Хайде, върви!

Без да обърне повече внимание на момчето, което го гледаше с широко отворени очи и зяпнала уста, непознатият грубо му махна да върви, а сам той се отправи по посока на селцето.

Някъде долу от ниското до него достигаха викове, пияни, цинични заплахи, а от време на време и по някой изстрел.

Той не бързаше. Движеше се изключително предпазливо, докато достигна едно място, от което можеше да надникне надолу. Нямаше защо да се безпокои, че ще бъде забелязан, тъй като никой не му обръщаше внимание. Тук-там по земята лежаха трупове — не можеше да различи дали са на войниците, или на защитниците на селцето. Забеляза група мъже, които се снишаваха зад стена от недялан камък, стреляйки към две солидно изградени постройки, които очевидно принадлежаха на едно и също семейство.

Иначе войниците не си правеха труда да се крият или използваша за заслон каменните цистерни, които се виждаха наоколо. Имаха автоматични пушки и пистолети, но не и модерните „Уинчестър“ и „Колт“. Ситуацията му напомняше за сраженията в Алжир и Триполи, към които бе привикнал по време на краткия си престой в Чуждестранния легион. Или преди това, из пустошта на Ню Мексико или Аризона, където си спечели името на най-бързия стрелец, който можеше да бъде купен единствено когато решеше да се продава.

Трент оголи зъби като надушваща плячка пантера.

Вероломните нападатели затягаха кръга около двете укрепени с висока стена къщи, готови всеки момент да нападнат. Разнасяха се насмешливи забележки за това, че изстрелите на защитниците ставаха все по-редки, а паузите между тях по-продължителни.

Те се приближаваха, тези зверове... ставаха по-сигурни и все по-дръзко излизаха от прикритията си. Смехът и гласовете им достигаха до Трент — облозите, които сключваха помежду си, кой щял да вземе най-много жени и какво щели да направят с тях, особено с безсрамната кучка, дъщерята на грингото. Онази, която убила един от другарите им... щели да й сложат юзда, да си я прехвърлят от ръка на ръка и накрая да я продадат някъде, където ще трябва да изпълнява желанията на всеки мъж, който има няколко излишни песос.

Мъжът, който бе говорил най-много и се бе смял най-високо, не успя да довърши пороя от цинични думи.

Първият изстрел от „Уинчестъра“ на Трент прониза гръкляна му и го повали на земята, където той се запревива в прахта, виейки от болка като куче. Още преди първият да се строполи на земята, друг един от войниците бе повален с пръснат череп. След него още един... и още един...

Подобно сянката на Немезида „Уинчестърът“ ги поразяваше — хладно и методично, докато Трент сменяше мястото си. Малцината, опитали се да отвърнат на огъня, не можеха да разберат по кого или какво стрелят. Навярно цяла армия!

Нямаха много време за чудене, тъй като падаха един след друг със съвсем малки паузи, докато Трент презареждаше между изстрелите, от които никой не пропусна целта.

Един пиан, подобно на останалите, мъж се запрепъва, излизайки от малка колиба на другия край на селцето, където се бе забавлявал с някакво пребито почти до безсъзнание момиче. Той все още не осъзнаваше случилото се в негово отсъствие.

— Какво става, а? Още ли не сте се справили с нещастните пеони?

Стоеше все още с разкопчан панталон, олюлявайки се, когато куршумът попадна право в слабините му. Предсмъртният вик на мъжа накара Трент да разтегли устни във вълча усмивка.

В една от двете малки къщи, чиито дебели стени и керемидени покриви бяха послужили като заслон от куршумите и горящите факли, Лора и Франко се спогледаха, без все още да разбират, че всичко е свършило толкова бързо и неочаквано — целият този кошмар, от който не вярваха повече да се събудят.

След последния изстрел се възцари напрегнато очакване, пронизвано от виковете и стоновете на мъжете, които Трент умишлено бе оставил живи. Облекчение и невяра се смесваха в душите на мъжете и жените, потърсили убежище в двете свързани с подземен зимник къщи.

— Татко? Толкова бързо? Възможно ли е, Франко?

— Тихо! Не зная! Но кой друг би могъл да бъде?

От високото до тях долетя мъжки глас.

— Не стреляйте, ако все още са ви останали патрони! Мисля, че ги очистих всичките. Хей, има ли някой там вътре?

„Пушката му все още дими“ — замаяно си помисли Лора. Той... дяволът с черната брада! Тя стоеше край прозорецът, към който се бе втурнала, чувайки вика, и внезапно почувства световъртеж. Сякаш много от далече до нея достигаше недоверчивият глас на Франко.

— Кой сте вие и...

— Вие сте Франко? Синът на Стив? Аз съм Трент Чаланджър... бях на път към баща ви, когато срещнах момче на голям кон, което ми разказа за случилото се тук. Ще излезете ли най-сетне?

— Простете! — Франко се обърна към мъжете, които бяха заедно с него в къщата, и бързо им прошепна няколко думи, преди да отлости вратата и да пристъпи навън с усмивка на облекчение.

Лора остана като вкаменена край перваза на малкия прозорец.

„Той! — мислеше си тя. — А сега, отгоре на всичко му дължим и живота си! Не искам да му бъда задължена. Презирам подобни мъже... а него повече от всеки друг! Той не се държа много по-добре от онези мръсни войници... само дето ножът не ми бе под ръка. По дяволите! Той е последният човек на земята, пред когото бих искала да се чувствам задължена!“

— Лора! Лора! Излез, сестричке! Какво ти става? Тук има един човек, когото със сигурност би искала да поздравиш.

Анита я разтърси внимателно за ръката.

— Луиза! Какво ти е? Брат ти те вика, за да поздравиш този красив мъж, който малко ме плаши... големия гринго, който уби всичките тези хора! Ела! Или заради раната си останала без сили? Искаш ли...

Лора прекъсна с поглед загрижените думи на приятелката си, протегна се и пое дълбоко дъх.

— Добре съм! Просто се бях замислила...

— Не мисли прекалено за лошите неща, които вече са зад гърба ни! Излез навън, Луиза!

Много скоро Лора пожела да си бе останала в къщата, преструвайки се на изнемощяла от загубата на кръв, за да не трябва да се среща с него. Но я бяха принудили да излезе, а за да е всичко още по-ужасно, той бе настоял да я вземе на коня си. За да се опознаели,

както се бе изразил, преди формалностите, които ги очаквали... По дяволите коварствата му!

На Франко не му бе убягнал фактът, че Лора е бясна, но подтикнат от любопитството, което го обзе, забелязвайки как се стрелкат с очи един друг, той също настоя сестра му и Трент да избързат напред, за да обяснят сами за случилото се. Естествено Лора не искаше да се държи невъзпитано с човека, който им бе спасил живота, но въпреки това не се отказваше от упорството си, което я правеше да изглежда още по-комично. Навярно изглеждаше дори така, сякаш тя се боеше от този негодник! Защо трябваше точно той да им се притече на помощ?

Седеше неподвижно в седлото пред него, а докосването и топлината на тялото му я караха да потръпва. Какво ли щеше да каже той сега? Пред другите се бяха държали като напълно непознати, което бе добре дошло за нея. Но защо след това бе настоял да яздят заедно?

Би предпочела да язди с Франко, но брат ѝ бе прекалено зает с това да успокоява все още хлипащата Мариела, и, махайки им за довиждане, бе обещал да се върне навреме за вечеря.

Как можеше да остане толкова безчувствен за отчаяните ѝ погледи и заплашително мръщене? Но не, той се бе престорил, че не забелязва нищо, подканяйки я с дяволски пламъчета в лешниковите си очи да тръгне преди него и да покаже на Трент пътя за хасиендата, където веднага щели да се погрижат за ръката ѝ.

— Първото ти сражение, сестричке! Мама ще бъде горда с теб!

— Да, а татко ще се разсърди, за дето сме излезли, без да се обадим! — сърдито отвърна Лора, преди да се наложи да изтърпи ръцете на Трент Чаланджър около кръста си, които я вдигнаха на седлото.

Лора бе толкова напрегната, че седеше със схванат гръб и не успяваше да събере мислите си.

Само преди няколко часа се бе държал с нея като с някоя евтина уличница... и тя бе изгаряла от желание да го убие. Сега му дължеше живота си и трябваше да се държи вежливо с него, а освен това да понася прекалената интимност на прегръдката му.

— Наистина се радвам, че можете да яздите като мъж. Не разбирам как повечето жени изобщо търпят тези дамски седла.

— Може би като доказателство за истинско ездаческо изкуство! Бихте ли могъл да овладеете един кон, яздейки върху дамско седло, господин Чаланджър? Или да прескочите жив плет?

— Очевидно не! — Тя почти усети хиленето му и можеше да си представи как устата му и цялото брадясало лице се е разкривило в подигравателна усмивка. — Никога не съм опитвал. Между другото, би трябвало да бъдете по-предпазлива с пистолета, госпожице Лора. Особено, когато се къпете на открито. Вместо от такъв мръсен странник като мен, можеше да бъдете изненадана от тези войници.

— Наистина сте непоносим, знаете ли? Държахте се като един отвратителен... е, би трябвало да сте наясно що за стока сте! И повярвайте ми, ако не бяхте сторили за мен това, което направихте, щях да ви убия собственоръчно... също като онези отвратителни войници, които... които... О, проклетие!

Проклинайки слабостта си, Лора преглътна сълзите на гняв и безпомощност. В този миг едно неочаквано движение на коня я накара да се притисне към мъжа, от което раната отново я прободде.

— Ох! — простена тя, шумно поемайки дъх, без да осъзнава, че брадясалата му буза е твърде близо до нейната.

— Ръката ви? — без заобикалки попита той. — Сериозно ли е? Какво сторихте за раната?

— Няма нищо... просто драскотина! Имаше малко кръв, така че я превързахме, това е всичко! За повече нямаше време, а освен това не ме боли особено!

Той докосна импровизираната, подгизнала от кръв превръзка и Лора неволно простена.

В следващия момент той дръпна юздите на коня си и Лора политна към него.

— Стойте мирно. Можете ли да търпите на болка? Трябва да сваля проклетата превръзка, така че се дръжте за седлото колкото можете по-здраво и вдигнете ръката високо, разбрано?

— Какво, за бога, правите? Какво... ох! Заболя ме!

Без сама да разбере как, тя бе свалена от седлото и поставена на нозе, а сега мъжът...

— Вие не сте лекар! Оставете ръката ми на мира... у дома ще 'се погрижат за нея, казах ви вече! Ох!

— Стискайте здраво зъби. Малко ще пари, но ще предотврати отравяне на кръвта, което би ви причинило много повече болка, уверявам ви!

Оказа се почти невъзможно да се отстрани засъхналата превръзка, без раната отново да закърви. Мъжът изля върху нея някаква безцветна течност от едно шишенце, което извади от висящите на седлото дисаги.

А нея наистина я заболя — за миг Лора бе заслепена от болка, от очите ѝ рукоуха сълзи, а от устните ѝ се отрони силен стон, въпреки че момичето бе изпълнило съвета на спътника си и здраво бе стиснало зъби. Почувства как всичко в главата ѝ се завъртя и положи усилие не се унижава повече, падайки в безсъзнание в ръцете му. Почти изпита облекчение от факта, че уловили я за кръста ръце на мъжа я държаха здраво на земята. Когато изгарящата болка поотмина, той поднесе към пребледнелите ѝ устни някакво шише.

— Ето, глътнете една голяма глътка. Това ще ви облекчи.

Все още малко унесена, Лора послушно отпи, без да се замисля. Веднага след това изплю течността и се закашля, неспособна да изрече нито дума, още по-малко пък да протестира, когато той я вдигна на седлото.

Лора бе настояла на вечеря да носи черната си копринена рокля с дантелена яка и строго деколте, която имаше дълги почти до лактите ръкави с подходящи дантелени маншети.

— Но това не е рокля за млада дама, която за пръв път ще срещне своя годеник! — напразно се бе опитала да възрази Филомена.

— Той не ми е годеник, а освен това вече се познаваме, забрави ли?

— Ах, като се има предвид какви парцали бе навлякла, истинско чудо е, че господинът се съгласи да остане за вечеря!

— Той е тук, за да говори с баща ми по работа. А аз ще сляза на вечеря само защото не желая някой да си помисли, че подобна незначителна загуба на кръв може да ме извади от релси! Моля те, Филомена, недей да спориш повече с мен!

— Мисля, че заради това раняване не си съвсем със всичкия си! — мърмореше Филомена. — Щом искаш... ще ти донеса грозната черна рокля, но най-напред трябва да я изгладя. Потърпи няколко минути. И изпий билковия чай, който ти сварих... веднага ще се почувстваш по-добре.

Когато сърдитият монолог на Филомена заглъхна по коридора. Лора с въздишка седна на леглото и изпитателно заразглежда превързаната си ръка.

— Филомена? Как е тя?

— Приготвихме специален мехлем, доня Хения. В живота си съм виждала и по-лоши рани, но... Ех, защо не бях останала будна, за да я държа под око? Защо? Трябваше да се досетя, че крои нещо, щом ми позволи да ѝ облека дори корсет! Ех!

— Вината не е твоя — рече Джини и успокоително потупа възрастната жена по рамото. — Дъщеря ми е толкова вироглава и своенравна, колкото баща ѝ и аз, взети заедно. Спи ли сега тя?

— Дали спи? Не! Не, каза, че не искала да спи. Не иска да вземе успокоителната ми напитка. Казва, че искала да участва във вечерята.

А освен това — да облече черната си копринена рокля — затворената, с дългите ръкави... за да не се виждала превръзката, казва. И никакъв корсет!

Филомена издаде напред долната си устна и притисна ръка към сърцето си, сякаш бе заплашена от инфаркт.

— Нито веднъж не сложи корсет, доня Хения! Тя казва: „Не ли е годеник и никога няма да бъде! Ах, доня Хения, какво ще правим?“

Джини въздъхна и рече кратко:

— Нищо! Занеси ѝ роклята, която иска, Филомена, а аз ще дойда и ще поговоря с нея. — Сви безразлично рамене и се усмихна на възрастната жена. — Тя е млада, жадна за приключения и избухлива. Но мисля, че когато му дойде времето, ще се научи на всичко. — „Но не и преди да е натрупала нужния опит и да е изстрадала онова, което ѝ е писано... както аз“ — мислеше Джини, останала за миг неподвижна, за да събере мислите си, след като Филомена бе излязла. Хрумна ѝ каква бе самата тя на възрастта на дъщеря си — въоръжена единствено с дързостта и оскъдния си житейски опит, тя искаше да опита, да преживее, да има всичко, което можеше да ѝ предложи животът. Не бе взела предвид възможните изненади, нито Стив, който ѝ завинаги бе променил живота ѝ. Стив, нейният съпруг и любим.

А сега, след всичките тези пълни с недоразумения и страдания години — най-сетне неин приятел.

Джини си спомни, че вече бе срещала Трент Чаланджър.

Преди години, ако не я лъжеше паметта. Тогава той бе млад и много импулсивен и бе дал израз на слабостта си към нея, което тя се бе опитала да омаловажи, отнасяйки се с него като със син или по-скоро като с любим племенник.

Но този човек, който бе пристигнал в хасиендата, държащ дъщеря ѝ на седлото си като трофей, не бе вече младеж, а мъж. Суров, кален в битки мъж, който прекалено много ѝ напомняше на Стив такъв, какъвто го беше видяла за пръв път. Един от хората на Джим Бишъп. И без съмнение — твърде неподходящ човек за Лора, поне докато тя не пораснеше достатъчно за този тип мъже. Човек, който можеше да извика на бял свят таящото се в душата на една жена — да събуди нейните чувства и страст. Подобен човек бе способен да я погуби, използвайки слабостите ѝ, ако тя допуснеше... или ако не се научеше да се защитава с неговите собствени оръжия.

Имаше обаче нещо, някакви подсъзнателни импулси, някакво скрито привличане между Лора и Трент Чаланджър, което не остана скрито за Джини. Бе го почувствала още в мига, когато Трент посегна да сваля дъщеря ѝ от коня си, поставяйки я на земята така, че Джини неволно погледна първо него.

Колко ѝ бе познато това! И колко добре познаваше силата на това забранено привличане, което се надсмива над всеки здрав разум и логика, над всеки доброжелателен съвет. Джини почука, преди да отвори вратата към стаята на дъщеря, която седеше пред огледалото и се оглеждаше изпитателно.

— Мамо? — Облечена само в една къса риза, Лора се извърна и леко поруменя, сякаш тайните ѝ мисли са били извадени наяве.

— Аз съм! Говорих с Филомена, която в момента глади черната ти рокля, въпреки че я намира неподходяща за случая.

— Филомена винаги намира кусури. За всичко! — раздразнително рече Лора, което накара Джини да смръщи чело.

— Изглежда не си в настроение, скъпа. Сигурна ли си, че искаш да вечеряш с нас? Баща ти и господин Чаланджър вероятно ще се оттеглят колкото е възможно по-скоро, за да разговарят по работа, така че за нас се очертава една скучна вечер, не мислиш ли?

— Защо? Бих искала да попитам татко и господин Чаланджър възнамеряват ли да информират президента Диас за безчинствата на войниците. Сигурна съм, че и Франко би желал да знае какво ще бъде предприето за предотвратяването на други подобни нападения! Мамо, те бяха... те... постоянно си мислех как би постъпила ти на мое място. Останах при тях, при тези двама мъже, преструвах се и се смеех... А след това... а след това, когато те... когато те мислеха, че аз ги гледам, техните груби тела... тогава си вдигнах полата, съвсем бавно, като при това ги дразнех, разбираш ли, мамо? Докато пръстите ми докосваха ножа, който ми даде ти... а след това ги убих, мисля... не, напълно съм сигурна. И двамата. Много бързо. Боже мой, аз убих хора! Говорих с тях... Дразнех ги... играех... а след това играта свърши и аз трябваше... трябваше...

— Зная, скъпа! Зная! Преди време аз сторих същото. — Джини взе дъщеря си в обятията си — момичето бе високо колкото нея, ако не и малко по-високо, — притисна я към себе си, а мислите ѝ се върнаха назад в миналото. — Някога аз също убих човек. Един мъж, който... и

до днес не мога да понеса да говоря за това, скъпа моя. Дори и днес, когато знам, че съм в безопасност. Прободох го с нож в гърлото... а преди да избягам, чух проклетата му кръв да избликва от раната, която му бях нанесла. — Мислите на Джини внезапно се върнаха отново в настоящето при нейната пребледняла дъщеря, която се взираше неподвижно в нея, сякаш я виждаше за пръв път в живота си.

— Лора, мислех, че ще успея да забравя тази част от миналото си, но спомените се връщат все отново и отново! Ти си убила два звяра... и си играла театър, за да защитиш себе си и приятелката си, защото си нямала друг избор. Гордея се с теб!

Няколко минути Лора остана неподвижна в обятията на майка си, а от очите ѝ се стичаха сълзи. Приличаше на дете, което опитва да се овладее. Накрая рече:

— Не съжалявам за това, което сторих. Вече не. През цялото време си мислех: „Мама би постъпила по същия начин.“ Действах така, сякаш бях ти, мамо — толкова красива, толкова самоуверена. Но със сигурност ти не би постъпила така, поне не тогава.

— Никои не може да бъде напълно сигурен, докато не се случи нещо подобно и не се окаже, че той просто знае как трябва да постъпи — отвърна Джини. Тя се приближи към прозореца и подметна през рамо: — Лора, не искам да ти се меся и ти не си длъжна да ми отговориш, но... усетих нещо между теб и Трент Чаланджър. Той ми напомня за баща ти, когато бе на неговата възраст... и мисля, че трябва да се пазиш от него!

При тези думи Лора потръпна и отвърна несигурно:

— Значи, забеляза. Надявам се, чувствата ми не са съвсем прозрачни, или греша, мамо? — Тя сведе поглед, въздъхвайки, след това отново вдигна глава и разказа цялата история на първата си среща с Трент Чаланджър, без при това да украси нито неговите, нито своите постъпки и думи.

— Беше... беше много... невероятно странно усещане! Той ме взе за някоя... някоя евтина, малка уличница. И как само се държа с мен... мразя го за това!

— Е, боя се, че точно същото се случи, когато за пръв път срещнах Стив. Бях сбъркала стаята и той ме помисли за проститутката, която бе поръчал при една мадам, която всички наричаха Мими!

— Наистина ли? А после?

— Направи някои много дръзки намеци! Разбира се, без да ми даде възможност да отвърна. Бе започнал да ме целува толкова грубо, че не можех да кажа нито дума, а след това... свали презрамките на вечерната ми рокля, настоявайки да съм се съблечала, при това бързо!

Лора бе ококорила очи, които сега изглеждаха почти ужасени. Момичето чу тихото, приглушено хихикане на майка си.

— Мамо! Направихте ли го?

— Естествено не! Не и при такива условия! Първо му зашлевих една плесница, а след това му казах мнението си за него. При това точно на време, предполагам, защото жената, за която ме бе взел, вече чукаше на вратата. Това бе един от малкото случаи, в които останах безмълвна пред баща ти... поне за няколко минути.

— Струва ми се — предизвикателно рече Лора, — че всички мъже са лицемери и развратници... а отгоре на всичко и грубияни!

— Е, признавам, че е трудно да се справиш с тях. Също и да хм разбереш и харесваш. Но... ах, Лора, бих искала да зная отговорите на всички въпроси! За съжаление не е така. Във всеки случай не и онези, които си задаваш ти... На своите междувременно намерих отговор, но бяха необходими толкова много болезнени години, за да открия онова, което всъщност винаги съм знаела. Мисля, че с него, с баща ти, нещата стоят по същия начин. Трябваше да се изгубим, за да се намерим... и най-вече, за да се разберем един друг!

Филомена донесе черната рокля и я постави разгъната на леглото, след като Джини мимоходом ѝ бе казала, че сама ще помогне на дъщеря си при обличането.

— Сега трябваше да е в леглото и да си почива! — забеляза Филомена с увиснали ъгълчета на устните. — Да излезе от къщи в такива дрехи... при това без нищо отдолу! Да се забърка в някаква битка... с пистолети! — Тя продължи да си мърмори нещо под носа, а излизайки, затръшна вратата след себе си.

Погледите на Джини и Лора се срещнаха в огледалото, преди Джини да повдигне вежди усмихната.

— Без никакво бельо ли, скъпа? Надявам се, не възнамеряваш да се държиш толкова лекомислено, колкото аз някога!

Лора направи нетърпелив жест с ръка и каза, отмествайки поглед:

— Е, добре! Имаше и още нещо! Бе разкъсал ризата ми отпред, за да ме... но това сега е без значение. Още повече, че не се случи нищо. Предполагам, че с тази демонстрация на сила искаше да ме отрезви!

— Хм. Мъжете имат навика винаги да се опитват да го правят! — замислено забеляза Джини и добави по-оживено: — Е, скъпа, наистина ли искаш да слезеш за вечеря? Не мислиш ли, че би било неудобно и за двама ви?

— На него няма да му е неудобно! — Лора се изправи с пламнали от гняв страни. — Той очаква да ми е неудобно и да се крия от него или да го избягвам, а това аз няма да сторя никога. Този лицемер! Ще му дам да се разбере. Какво ще кажеш, мамо? След вечеря ще помоля господин Чаланджър да се поразходим в градината, за да мога да му кажа в очите какво мисля за него. Ще го уверя, че не бих помислила да се сгодя за него, дори ако той бе последният мъж на земята! За него — един мъж, който очевидно е заобиколен от евтини и достъпни жени! Пфу!

— Добре. Смятам, че би трябвало да изясниш становището си пред господин Чаланджър... в случай че у него се е затвърдило някакво погрешно впечатление. Ще настоявам пред баща ти, преди да започне деловите си разговори с нашия гост, да ви даде възможност да поговорите на спокойствие и да разсеете възможните недоразумения помежду си. А сега, скъпа, ела и ми позволи да ти помогна при обличането на тази смехотворна рокля! — очите на Джини блестяха. — На твоето място бих пожелала да го заслепя с най-красивия си и скъп тоалет... но в крайна сметка ти не си длъжна да бъдеш като мен и може би това е по-добре за теб!

— Проклятие, сестро! Изглеждаш така, сякаш отиваш на погребение! — не измени на привичната си нетактичност Франко, когато Лора и Джини най-сетне се присъединиха към тримата мъже.

Привършвайки с вечерята, Стив Морган хвърли въпросителен поглед към съпругата си, която го дари с такава широка и многозначителна усмивка, че той се запита какво ли всъщност става дъщеря му и Трент Чаланджър. Не му бяха убягнали някои знаци на едва подтиснатото напрежение между тях двамата, което му напомни, че Лора, своенравната му, разглежена дъщеря, постепенно се бе

превърнала в жена, която със сигурност бе в състояние да се грижи сама за себе си. Още повече като се има предвид всичко онова, на което я бяха научили те двамата с Джини. В семплата си светлозелена рокля Джини изглеждаше толкова съблазнителна както винаги. Съпругата му бе наистина необикновена жена, а с времето той започваше да вярва, че тя принадлежи единствено нему.

— Тук не отдаваме особено значение на формалностите... както вече навярно сам сте се убедил — промърмори Джини, обръщайки се към госта, докато Стив, който проявяваше необичайно внимание, ѝ придържаше стола.

Вечерята бе сервирана в малката зала, а вратите, които извеждаха към осветения вътрешен двор, стояха широко отворени, за да пропускат вътре топлия вечерен въздух. С всеки лек полъх на вятъра, който полюшваше натежалите от цвят клони, в стаята долиташе мирис на цветя. Светлочервена луна висеше над дърветата като прастар друидски знак. Лора се съсредоточи върху препълнената си чиния и си наложи да хапне поне малко от сервираното ѝ блюдо, вместо да мисли за романтични звездни ноци или за седящия срещу нея мъж.

Промененият външен вид на Трент Чаланджър ѝ бе подействал като плесница, когато заедно с майка си момичето влезе в просторното помещение. Той изглеждаше чист, а вместо изпъстрените с петна от пот прашни дрехи носеше тъмносин памучен костюм и жакет от фина вълна. Очевидно бе подстригал дългата си коса и буйна брада, което му придаваше съвсем различен, по-цивилизован вид.

Но това впечатление бе повърхностно, както Лора веднага отгатна, улавяйки погледа му. Мъжът бе огледал с преценяващ поглед черната ѝ рокля, разкъсвайки я със сребристите кинжали на очите си. Лицемер! Дори учтивата му усмивка бе лицемерна!

„Виж я ти, лукавата малка женичка! — мислеше си Трент. — Отгоре до долу в черна коприна... като някоя проклета гувернантка“
Реши, че не би било зле да запомни тази забележка, за да подхвърли по-късно. Защото той знаеше не по-зле от нея, че неминуемо щеше да има „по-късно“. Сега бяха квит, но тепърва предстоеше главната схватка и един вид развързка. А след това се надяваше пътищата им да не се пресекат никога повече.

Златистожълтата луна вече се бе скрила зад дърветата и сега през полюшваните от лекия бриз сплетени клони и листа проникваше само слаб оранжев отблясък. Тази нощ звездите изглеждаха двойно по-големи от обикновено, а из бръшляна, който пълзеше по ронещия се зидан дувар на вътрешния двор, проблясваха безчет светулки.

Досега Лора и Трент бяха крачили мълчаливо по протежение на дългия вътрешен двор, сякаш ставаше дума за официална разходка по някой градски площад.

Вечерята най-сетне бе свършила. Всички проявиха непоносима тактичност, дори Франко. И въпреки непоколебимото си намерение да говори с господин Чаланджър, което бе споделила с майка си, сега Лора почти отчаяно се питаше не може ли той пръв да наруши мълчанието. „Толкова ли е неспособен да води най-обикновен, вежлив разговор?“ Тя неочаквано спря, а мъжът последва примера ѝ. Но преди още Лора да бе успяла да каже онова, което ѝ бе на езика, гостът я изпревари.

— Хубава нощ за разходки, не намирате ли? — небрежно забеляза Трент и докато момичето събере отново мислите си, той вече бе бръкнал в джоба си. — Ще имате ли нещо против, ако запаля? Навик, разбирате ли... предпочитам моите пурети пред повечето цигари.

— Не, разбира се, че нямам нищо против — отвърна Лора, твърдо решена да не отстъпва от първоначалното си намерение. — Можете да пушите колкото си искате, тук навън или вътре с баща ми и брат ми. Но преди да се върнем в къщата, има някои неща... доста неприятни въпроси... по които би трябвало да поговорим и да изясним позициите си, не мислите ли?

Той бе навел глава, за да запали пуретата си, и когато отново погледна Лора, пламъкът от кибритената клечка се отрази в блещукащите му очи, преди да изгасне.

— Така ли? И какви са тези „неприятни въпроси“, които толкова спешно трябва да изясним, госпожице Морган? Надявах се, че в

уханна звездна нощ като тази ще забравим за не твърде учтивата си среща от тази сутрин! Осъзнавате ли, че това е всъщност третата ни среща?

Занемяла от невиджаната му дързост, Лора можеше да се закълне, че е видяла по лицето му да пробягва широка усмивка, от която белите му зъби пробляснаха в полумрака. Веднага след това мъжът продължи със същия отвратителен маниер.

— Питам се... когато виждам колко сте променена в сравнение с тази сутрин, не мога да не си задам въпроса, как ли щеше да протече нашата първа среща, ако се бе състояла на лунна светлина!

Това беше прекалено! Такава арогантност и безсрамие! Още докато слушаше саркастичните му думи, Лора кипна вътрешно сега не можа да обуздае избухливия си характер.

— Тази сутрин? Смеете да споменавате онова, което се случи тази сутрин, при положение, че се държахте толкова безобразно? След като вие...

— О, небеса! — нетърпеливо я прекъсна той насред думата. — Откъде, по дяволите, можех да зная коя сте? Още повече след като ви чух да говорите на език, който една добре възпитана млада дама не би трябвало да знае, какво остава да го използва В разговор с някакъв непознат. Държахте се като малка уличница... и аз в взех за такава. Може би трябва да си извлечете поука от онова, което би могло да се случи, ако не бях толкова уморен... госпожице Лора!

— Вие сте едно отвратително чудовище! — избухна Лора с треперещ от гняв глас. — Няма извинение за държанието ви тази сутрин! Искане ми се да ви бях убила!

— В такъв случай навярно щяхте да станете играчка в ръцете на онези пияни войници, скъпа моя! — Преди тя да успее да си възвърне дар слово, мъжът продължи: — Ама, какво значи това, по дяволите? Какво искахте да чуете — извинение? За какво? Вие ме ударихте... и аз ви целунах, за да ви запуша устата. Какво толкова?

— Аз ще... няма да слушам повече! — процеди през зъби тя, изпълнена с омраза. — Дойдох тук с вас, за да ви кажа... имах намерение всичко да стане цивилизовано, докато вие не... Ах, дявол да ви вземе! Всичко, което исках да ви обясня е, че нямам никакво намерение да продължавам да участвам в този фарс... този така наречен годеж, за който научих едва днес! А освен това се надявам

пътищата ни никога повече да не се пресекат! Лека нощ... и останете със здраве, господин Чаланджър.

В крайна сметка ѝ се бе удало да си възвърне разсъдъка и да го зашлеви с ледения си глас. Опасявайки се, че избухливият ѝ темперамент би могъл да ѝ изиграе някоя лоша шега, ако чуеше дори само още една негова дума, Лора се завъртя на пета, а полите на благопристойно дългата ѝ рокля прошумоляха в мравка. Неочаквано мъжът я сграбчи за ръката и я извърна с лице към себе си, сякаш бе някоя кукла.

— Няма ли да ми пожелаете лека нощ... и да ме дарите с проста целувка, госпожице Морган? Като благодарен ексгоденик настоявам за това.

В последствие Лора се оправдаваше с мисълта, че бе направила опит да се освободи. Да се изплъзне от хватката на силните му ръце. Бе се опитала... и ако той се бе показал жесток, достоен за презрение, тя може би щеше да успее да се противопостави на онова, което внезапно ѝ се бе сторило неизбежно. Устните му бяха закачливи, любопитни, предизвикателни... Главата ѝ се отпусна назад в ръцете на мъжа и Лора безпаметно се отдаде на целувките му — толкова различни и страстни, колкото тя не бе и сънувала.

Много по-късно, вече в стаята си, Лора долавяше гласовете на седящите в двора мъже и усещаше мириса на цигарите, долитащ през отворения прозорец, докато тя не го затвори с трясък.

Но дори и тогава по някаква необяснима причина дълго време не успя да заспи. Само щом затвореше очи, бе връхлитана от всевъзможни мисли и образи, които не успяваше да прогони. Ядосана на самата себе си, тя измисляше сцени и монолози и си представяше всичко онова, което би могъл и би трябвало да каже на Трент Чаланджър, за да уязви прекомерното му мъжко самочувствие.

Не трябваше да се впуска в безсмислени упреци, които изглежда само го развеселиха! Още от самото начало съвсем хладно, ясно и педантично трябваше да му каже онова, което ѝ се бе насъбрало, а след това да се обърне и да го остави безкрайно унизен!

Защо не бе сторила това? Защо, по дяволите, бе допуснала да я целуне... при това толкова продължително... докато тя едва не остана без дъх и трябваше да се опре на рамото му, за да не изгуби равновесие? О, как я отвращаваше този мъж! Как копнееше да забрави

цялата тази отвратителна история и своята предателска слабост, от която той така коварно се бе възползвал!

Лора се събуди много по-късно от обикновено, а слънцето ѝ се стори толкова ослепително, че веднага отново затвори очи.

Филомена трябва да бе влизала в стаята, защото прозорците бяха отворени, както забеляза още сънената Лора. Но защо не я бе събудила — нещо, което обикновено правеше доста безцеремонно, без да обръща внимание на протестите на момичето.

Лора установи, че има главоболие. Обърна се по корем, потърка очи и изрита тънкия чаршаф, който Филомена навярно укорително бе метнала върху нея, докато бе спала. Благоприличие! Това е правилно, онова подхожда на една млада дама... Филомена не преставаше с тези наставления и нищо не се бе променило от времето, когато Лора и Франко бяха малки.

Лора седна в леглото, протегна се и направи гримаса, усещайки слънцето върху лицето си — като горещи пръсти... При тази глупава мисъл по гърба ѝ полазиха тръпки. Спомни си за предната вечер и в същия миг беше вече напълно будна.

„Ще му дам да разбере“ — помисли си Лора и скочи от леглото, за да направи сутрешния си тоалет в един отделен с параван ъгъл на стаята, Филомена бе донесла две стомни с чиста вода — ледена, разбира се, — а също кесията за миене и прани кърпи.

Гола и зачервена от усиленото търкане, Лора нетърпеливо извика към вратата, която стоеше открената:

— Филомена! Филомена... къде си, старо? Трябваш ми за обличането, *por favor*!

Бе решила да облече същата скромна и благопристойна рокля, която ѝ бе навлякла Филомена предната сутрин — с всичките ѝ безброй копченца и шнурчета. „Да видим дали Филомена пак ще ми мърмори и подмята забележки.“ Очертаваше се чудесен ден, а Лора бе гладна... и готова да се изправи срещу всекиго, дори и срещу него, ако се наложеше!

Майка ѝ и баща ѝ никога не слизаха за закуска преди единадесет, така че Лора бе сигурна, че ще успее да се оправи навреме, ако Филомена се поразмърдаше!

— Филомена! Къде си? Трябва ли полугола да тръгна да те търся?

— Идвам! Какво нетърпение! Вече не съм толкова подвижна, колкото някога, би трябвало да го знаеш.

Лора, която много добре знаеше как да върти някогашната си бавачка на малкия си пръст, се хвърли на врата ѝ и я прегърна веднага щом възрастната жена се появи на прага, задъхана от изкачването по стълбите.

— Съжалявам, Филомена, но уханието на закуската ме подлудява... а снощи не хапнах почти нищо.

— Да, вярвам ти! — отвърна Филомена. — Всичкото вино! Забелязах колко много изпи! Прекалено много за момиче на твоята възраст. Казах го и на майка ти. Виното те удря в главата и възбужда сетивата! И... какво ще сложиш под роклята, което вчера бе съблякла, а?

Лора вече се бе вмъкнала в роклята и сега се обърна към огледалото.

— Облякох една от новите си ризи! Не виждаш ли? Но без корсет! Така пристегнатата, не бих могла да преглътна и троха. Когато поема въздух... така... и го задържа, роклята ми стои съвсем добре. Моля те, побързай! И не си губи времето да ме хокаш... Когато отпътувам за Европа, няма да има кого да мъмриш, знаеш ли? Тогавата ще ти липсвам!

— Ха! Наистина ще ми липсваш... грижите и ядовете ще ми липсват! Жал ми е за хората, които ще трябва да се грижат за теб и да направят от теб дама, докато господинът и госпожата обикалят по света. Стой мирна сега, ако искаш да ти закопчая роклята. Трябваше да я огладя още малко, знаеш ли? Каква младеж само е днешната! Кълна се пред светата Дева Мария, че не зная какво ще излезе от теб... и от нас покрай теб!

— Ах, Филомена, замълчи! Сигурна съм, че на моята възраст си била не по-малко луда... даже повече. Не си ли ми казвала сама...

— Стига... стига! Забрави онова, което съм казала! От мен никой не е искал да ставам дама, бях дъщеря на беден селянин и трябваше да намеря най-добрия начин да се оправям в живота! Така!

Филомена стоеше мрачна и със сърдито издадена напред долна устна зад Лора, която пощипна бузите си и уви дебелията плитка на

тежък кок високо на тила, така че сега покрай врата ѝ надолу към гърба се спускаха само няколко непокорни къдрици.

— Мама и татко слязоха ли вече? Ах, колко съм гладна! Надявам се, че е останало нещо от закуската.

Все още мърморейки, Филомена последва Лора на излизане от стаята, както правеше винаги.

— Разбира се, има достатъчно! Също и за пиене. Прекалено много, както обикновено! И защо бързаш толкова, че чак се спъваш в полите си? Повдигни ги с едната си ръка, както правят истинските дами!

— Филомена! — Все пак Лора забави крачка и повдигна полите на роклята си. Какво ли щеше да измисли, ако се спънеше и подобно на кълбо прежда се търкулнеше току пред краката му?

— А ако припряността ти не е предизвикана единствено от глада, а и от желание да го видиш отново, онзи бандит с каменно лице, то тогава по-добре си спести труда. Той замина още преди шест сутринта, а с него и брат ти. И по-добре, защото ти си прекалено млада, за да се обвързваш с подобен човек!

— Ах, какво говориш? — избухна Лора, а след това обърна гръб на мърморещата стара жена и влезе в малката трапезария.

Значи вече бе заминал? При това с Франко. Не че това имаше някакво значение, но ѝ се щеше да го бе поставила на мястото му. Нямаше абсолютно никакво значение... слава богу, беше се отървала от него! С това бе сложено край на една неприятна и досадна история, която сега възможно най-бързо трябваше да зачеркне от паметта си.

Защо тогава се чувстваше така необяснимо пренебрегната и разочарована от това, че не си бе направил труда дори само от вежливост да се сбогува с нея? Неочаквано ѝ хрумна една нежелана мисъл и, ядосана на самата себе си, Лора бързо я прогони.

Какво щеше да стане, ако тя бе тази, която трябваше да го съпроводи до Калифорния, а не Франко?

Лора замислено отпи от черното си кафе, без да се безпокои, че би могла да се опари. Значи Трент Чаланджър бе отпътувал — без съмнение след като е уредил „деловите въпроси“, които трябваше да обсъди с баща ѝ... също както и въпроса с нея. Какво всъщност трябваше да го задържа още тук, след като бе свършил всичко, заради което бе дошъл?

Нека Франко да се мотае с него и да придобива лоши навици. Тя щеше да отпътува за Европа, за да разшири кръгозора си. И да научи много неща по свое собствено желание. Докато той... но какво я засягаше какво прави Трент Чаланджър и къде ще го отвее вятъра? С изключение на плътското провличане между тях двамата, пламнало внезапно предната вечер и което тя не можеше да отрече, те наистина нямаха нищо общо помежду си.

Лора отпи голяма глътка от горчивото черно кафе и си изгори небцето. Почти се зарадва на болката, която я отвлече от мислите ѝ. От спомена за чувствата, каквито никога преди не бе изпитвала и които я караха да изгуби себе си, от усещането, че не е господар на собствените си емоции, разкъсвана и подмятана насам-натам от някакъв вихър.

„Никога повече няма да допусна да бъда завладяна от чувства, които не разбирам!“ — закле се Лора, докато една тъмна, първична част от нея почти с копнеж се питаше какво би станало ако... ако те двамата не бяха чак толкова цивилизовани или толкова наблюдавани?

Майка ѝ бе казала направо и без заобикалки:

— Той е почти същият, какъвто беше баща ти на неговите години. Бъди предпазлива... не се подлъгвай по външността... но и не се чувствай задължена да узнаеш какво се крие под нея! По дяволите твоето любопитство! Може да се окаже, че те води към нещо, което не си желала!

— Но ти си го сторила, мамо! А си израснала във Франция, сред изискано общество... не си познавала грубата страна на живота, за разлика от мен!

— А ти не знаеш нищо за мъжете... поне досега! Не искам да бъдеш принудена да страдаш, разбираш ли? Каквото и да правиш, бъди нащрек, Лора, за да можеш да претеглиш всички „за“ и „против“. Боя се, че прекалено много приличаш на мен и понякога това ме плаши!

— Мога да се пазя и сама, мамо! И точно това ще правя... винаги!

ЧАСТ ВТОРА
ПАРИЖ — БЕЛ ЕПОК

„Хубаво е да се завърнеш в Париж“ — мислеше Лора. В къщата, завещана от леля Селин на майка ѝ. А тъй като за Джини не бе тайна голямата обич на дъщеря ѝ към Париж, тя ѝ я бе подарила за двадесет и първия ѝ рожден ден.

— Толкова щастлива бях някога тук с леля Селин и чичо Албер... и братовчед ми Пиер, разбира се — бе казала майка ѝ. — На шестнадесет имах известна слабост към Пиер!

— А той отвърна ли на чувствата ти?

Лора помнеше нервния смях на майка си.

— Хм, мисля, че бе започнал сериозно да се интересува от мен, още повече че всичките му приятели тичаха подире ми. Но междувременно в главата ми бе останала единствено мисълта за пътуване до Америка... и блянове за всички онези приключения, които ми предстояха!

„И ето ме тук“ — мислеше Лора, взирайки се през прозореца в дъжда навън. Валеше като из ведро! Днес, обаче, това беше без значение за нея. Бе уморена от пътуването и малко почивка щеше да ѝ се отрази добре. Жадуваше да се отпусне, веднъж по изключение да остане сама с мислите си. На сутринта, разбира се, всичките ѝ приятели щяха да дойдат да я видят. От нея се очакваше да посети чичо си Пиер и неговата съпруга Лорна... но в момента Лора не искаше да мисли за това. Възнамеряваше вместо за задължения да мисли за своите собствени желания и планове, сега когато отново бе в Париж. Сама, пълнолетна и независима благодарение на благосъстоянието, което дължеше на факта, че имаше свободомислещи и толерантни родители.

— Пътищата ни се пресичат винаги отново и отново! — бе свикнала да се утешава без много да му мисли, когато срещнеше родителите си по време на някое от нескончаемите им пътувания. Както винаги те бяха напълно непредвидими, така че сега Лора нямаше да ги види почти цяла година, тъй като по някаква прищявка бяха решили да посетят Индия.

Лора загърби прозореца и дъжда навън и прекоси помещението, примамена от проблясащите игриви пламъци в камината, които пръскаха искри. Дъждът ѝ действаше успокояващо с монотонния си ромон. Но огънят и пламъците символизираха неспокойствие и предизвикателство. Противоположности... като хората, като земите, които бе обиколила и опозната през последните три години. Изглеждаше ѝ почти невероятно колко много време бе изтекло, откакто напусна сигурността и уюта на Калифорния и Мексико, за да отпътува за Европа. Тогава все още раздирана от противоречиви чувства, които не можеше да обясни дори и пред самата себе си. Съмнение и несигурност, смесени с един вид страх от непознатото и непривичното.

Но сега... да, междувременно се бе превърнала в съвсем друг човек. Пътуванията я бяха научили на много неща и я бяха променили. Имаше желание и потребност да се учи още и още, да преживее всичко онова, което все още не познаваше. Да изследва нови усещания и да се учи да ги владее. О, да! Искаше всичко... всичко, което животът можеше да ѝ предложи. Но от друга страна... Лора се отпусна с въздишка в креслото, вирайки се със смръщено чело в огъня. По дяволите, защо винаги трябваше да има едно „но“?

Двамата с Франко бяха обикаляли Европа цели три наситени със събития години — понякога със, но по-често без родителите си. Понякога се задържаха на някое място по месец или два, но след това задължително отново отпътуваха, вечно с нови възпитатели, учители по езици, по музика и танци. И навсякъде, където пристигнеха, Лора се чувстваше като някоя парникова орхидея. Тя беше посещавала дори лекциите на професор Фройд, който по онова време развиваше във Виена революционното си учение!

Всъщност не само се бе издигнала до интелектуалните висини на тогавашното общество, но на съвсем незряла възраст бе опознала и безпътната, светска страна на живота в Париж!

Познаваше всеки, който представляваше нещо, и си бе изработила увереност и умение в общуването, които я превърнаха в една от най-забележителните личности от висшето общество. Лора имаше дързостта непоколебимо да защитава собствените си възгледи и представи, вместо да се ръководи от господстващите мнения.

А това, както тя добре знаеше, дължеше на факта, че бе достатъчно богата и независима, за да нехае за общоприетия морал!

„Поне — утешаваше се сама — се научих да крия чувствата си.“

Както и бе предполагала, приятелката ѝ Селест дьо Форне се появи още съвсем рано сутринта, събуждайки я от изпълнения ѝ със сънища сън.

— Ох! Тази Адел, защо те е пуснала? Казах ѝ...

— Наредила си ѝ да казва на всеки, който дойде, че си изтощена от пътуването и не желаш да бъдеш безпокоена. Но в края на краищата аз не съм всеки! И, разбира се, знаех, че това ще е единствената възможност да те видя насаме и да науча лично от теб всичко онова, което ти се е случило през последната... наистина ли стана цяла година? Е, най-малкото бе крайно време да се завърнеш от онези пущинаци, където и да си се мотала! Липсваше на всички ни, дори на баронеса Адолф дьо Ротшилд и клуба на амазонките. Така... сега трябва да ми разкажеш всичко! Кълна ти се, че дума няма да излезе от устата ми. Ернесто, онзи малък италиански принц, какво стана с него? Имаше ли някой друг? Имам предвид някой интересен човек! Е?

— Mon Dieu, Селест, остави ми малко време да се събудя като хората, за да мога да отговоря поне на част от многото ти въпроси!

Тя седна в леглото и се прозина, търкайки слепоочия. Безмилостните кафяви очи на приятелката ѝ не се откъсваха от нея нито за миг.

— Кафе, точно от това имам нужда сега. На ставане не съм особено сговорчива!

Лора хвърли към Селест умолителен поглед, но младата жена само сви рамене, преди да тикне към нея един поднос.

— Кафе... пълна кана. А освен това пресни кифлички с масло и мармалад. Това достатъчно ли е за момента?

— Но аз не бих могла да разкажа всичко, дори и само да си го спомня! — проплака Лора. — А освен това не са минали и шест месеца, откакто за последно бях в Париж, а след това се срещнахме... в Монако, ако не се лъжа. Или в Екс! Боже, пътувах толкова бързо и толкова дълго, че съм загубила представа за времето! Във всеки случай последната ни среща не беше чак толкова отдавна, сигурна съм в това.

— Достатъчно отдавна беше, момичето ми! Но поне се върна навреме за сезона. Очаквам да се случат толкова много неща! Да се запознаем с толкова много нови хора. Но най-напред Ернесто. Получи

ли се нещо с него? Той изглежда ужасно мил, а освен това много богат и много интересен! Успя ли да се освободиш от онзи дракон, майка му? Получи ли се?

— Ернесто@ О, моля те, Селест. Той беше истинска катастрофа!

— Но — непоколебимо настояваше Селест, — чух, че сте прекарвали заедно най-малко седмица — достатъчно дълго време, за да поболеееш майка му!

— Да — отвърна Лора и направи гримаса. — Но след това реши да се предаде... след като принцеса Ди-Пасти — тя е стара и много близка приятелка на баща ми, която не може да понася майка ми, — е, допускам, че е споменала за огромното ми наследство! Пфу!

— Тогава значи не е имало никаква катастрофа! Значи маман нямаше нищо против?

— Да — потвърди Лора. — Но аз имах! Не бях очаквала... За американците винаги говорят, че били толкова страстни! Всеки ти го каже. От теб също съм го чувала! И той бе такъв... изглеждаше толкова самоуверен и беше... изглеждаше дяволски решителен. Мислех си, че това ще е една възбуждаща и романтична връзка, само че... Е, и? Какво стана?

— Ами — със съжаление призна Лора, — чувствах се като водач експедиция! Мисля, че той очакваше от мен да...

— Хм! — разбиращо я прекъсна Селест. — Да бъдещ водещата, да му подсказваш какво трябва да прави, как да го прави и кога? Да се държиш... е, с други думи, да заместиш майка му!

— Откъде, за бога, знаеш всичко това? И защо не ме предупреди предварително?

Без да обръща внимание на гневната нотка в гласа на приликата си, Селест дьо Форне сви рамене и повдигна грижливо поддържаните си вежди.

— Но, скъпа, защо трябваше да те предупреждавам? Не е ли по-добре да се учиш от натрупания опит? А освен това не си ме молила за съвет. — Тя се засмя безгрижно. — Значи... повече никакъв Ернесто! Върна го на майка му, нали така? И после?

— Наистина, Селест, от теб би излязъл чудесен адвокат или съдия-следовател! — хапливо рече Лора. Нямаше намерение да разказва повече... още не. Не и преди сама да решише, че е готова за

това. Госпожа дьо Форне, която бе изключително деликатна и с богат жизнен опит, престана да настоява. Тя бе искрено загрижена за младата си приятелка и бе започнала да гледа на нея като на свое протеже.

Селест дьо Форне произхождаше от семейство на издигнали се буржоа и тъй като принадлежеше към висшите слоеве на средната класа, а баща ѝ бе преуспяващ прокурор, тя се радваше на превъзходно възпитание и бе имала много възможности да се омъжи изгодно. Беше интелигентна, умна и доста хубавичка, но бе направила грешката да се влюби в първородния, при това женен син на един барон. В последствие се бе омъжила за неговия по-малък брат — интелектуалец и поет, който освен алкохолик, ако се вярваше на слуховете бе и хомосексуалист. И за двамата това бе брак по сметка, благословен и от двете семейства, който обаче с нищо не промени живота ѝ. Преди да почине, Аристид бе въвел Селест в най-изисканите парижки салони и я бе запознал с много от своите заможни и влиятелни приятели, произхождащи от най-старите и прочути френски родове. Сред тях дори граф Робер дьо Монтеско-Фьозанзак, негласният владетел на парижките салони. Не след дълго безпътният живот бе погубил Аристид, така че Селест бе получила всичко, което желаше — неговото име, пари, достъп във висшето общество. Тя, разбира се, бе използвала всяка предложила ѝ се възможност, въпреки че когато си вземаше любовник или избереше някого за покровител, действаше изключително дискретно.

— Животът е за това, да му се радва и наслаждава човек, за какво друго? — бе казала Селест пред брата на Лора Франко, който, макар и неин близък, бе толкова различен от сестра си. Винаги беше мрачен и сериозен и Селест обичаше да го дразни. Освен това Франко възбуждаше любопитството ѝ — изглеждаше добре, а нещо в държанието и походката му я караше да подозира, че навярно е добър любовник. Но той не се оставяше да бъде подмамен по никакъв начин и ѝ държеше лекции за лекомислието и безотговорността на съвременните жени, докато сестра му не изгубеше търпение и спорът им не се превърнеше в словесна битка. В такива случаи Селест предпочиташе тактично да се оттегли.

— Той е такъв лицемер! — горещеше се Лора. — Понякога почти не мога да го позная и не мога да повярвам, че ми е брат. А

когато започне да ми държи проповеди за уж възмутителното ми държание и обществото, в което се движа... това е повече, отколкото мога да понеса!

Докато напускаше дома на приятелката си, Селест се питаше кога ли щеше да изникне и Франко. На устните ѝ играеше тиха усмивка. Без съмнение той бе дочул всички слухове за преживяванията на сестра му през последните месеци... и без съмнение вече бе бесен! Типичен мъж... И всичко това при положение, че толкова неприкрито даряваше с вниманието си срамежливата американска приятелка на Лора, омъжена от родителите си за граф Седжуик — прочут сладострастник с доста странни сексуални влечения. Нищо чудно, че скоро след женитбата им графът бе изпратен като посланик в Турция, а съпругата му обикаляше Европа под зоркия поглед на свекърва си. Наистина бяха за окайване тези американски наследници, принуждавани от семействата си да се омъжат в името на някаква благородническа титла!

„Селест е истински ураган“ — мислеше Лора с известно състрадание, докато Адел ѝ помагаше при обличането. За по-малко от час Селест бе успяла да я запознае с последните клюки, обикалящи града. Освен това ѝ бе напомнила за всички онези досадни задължения, които трябваше да изпълни, преди отново да помисли да се порадва на живота.

— Ако може, мадам, да задържите дъха си? Да? Още веднъж?

— Ах!

Да задържи дъх? Лора имаше чувството, че ѝ е била отнета способността да диша. Корсети! Колко мразеше да носи корсет, само и само за да е в крак с модата и да изглежда привлекателна. Бе противоестествено една жена да има талия като оса и да трябва да търпи нещо толкова неудобно само за да постигне онази фигура на пясъчен часовник, на която мъжете изглежда толкова се възхищаваха. И това, без съмнение, единствено защото обичаха жените да изглеждат останали без дъх сякаш от самото им присъствие и защото овързаните по този начин жени не бяха в състояние да хапнат повече от някоя малка птичка, което силният пол отново приписваше на своето присъствие! Всичко, което една жена правеше — как се държеше, как се обличаше, как вървеше и говореше... и дори как четеше, — бе

измислено от мъжете за мъжете. Това бе толкова отблъскващо и уничително!

Лора разглеждаше критично отражението си в огледалото, заемащо цялата стена от будоара ѝ. Защо все още се съобразяваше с модата, при положение че мислеше съвсем иначе? „За да използвам, вместо да бъда използвана“ — отвърщаше си мислено тя. Затова сега стоеше, вече навлечена с няколко ката бельо, преди да се напъха в същинската рокля и да бъде пристегната с всичките тези връзки и връзчици! Най-отдолу носеше общита с дантела копринена риза, която трябваше да предпазва кожата ѝ от ужасяващо тесния, омразен корсет. Над корсета имаше още две широки фусты — едната от японска коприна, а другата от тафта, за да се постигне онова шумолене, което мъжете намираха толкова възбуждащо, когато някоя жена преминеше покрай тях.

Лора отпи от малката посребрена чашка с шери, след това отново я постави върху сребърния поднос, който неизменно стоеше на масата в тапицираната в тъмносиньо и сребристо стая. Отново се взря в огледалото. Бе ли се променила през последните девет или десет месеца? И ако да — по какъв начин? Отново бе придобила обичайния си тъмnozлатист тен, този път под слънцето на Италия и Северна Африка. Стоеше ѝ добре, въпреки че в момента на мода бе малко по-светлият тен.

Докато все още се оглеждаше, неочаквано я връхлетя една мисъл: „Боже мой! От колко време обикалям така? Без родина... но по време на пътуванията си винаги научавам нещо ново!“ Какво всъщност научаваше? За хората, за живота, най-вече за самата себе си.

„Още едно шери — мислеше Лора. — Все ми е едно какво говори Лорна, дори и начинът, по който тайничко винаги ме сравнява с майка ми!“ Не, и нямаше да обръща внимание на мърморенето на Франко с неговата отскоро придобита еснафщина! Адел се появи отново, за да помогне на Лора при обличането на синьо-сивата рокля, общита с черен астраган и синьо-черен кадифен колан. Роклята ѝ стоеше плътно полепнала по тялото като ръкавица и само в долната си част се разширяваше малко, за да облекчи ходенето. Беше нова и изработена по последната мода и едва предния ден бе доставена от „Уърт“, където разполагаха с мерките ѝ.

Лора намести малката си, обшита с кожа и украсена с панделки и пера шапка, след това я закрепил със златна игла и направил гримаса на отражението си в огледалото. Косата ѝ бе завита на гръцки кок, от който се спускаха малки къдрави кичурчета, надиплени изкусно над челото, слепоочията и грациозната ѝ шия. От главата до петите всичко по нея беше съвсем в крак с модата. Лора трябваше да признае, че абстрахирайки се от цвета на очите и косата си, тя удивително приличаше на майка си. Неприятно ѝ беше да го чува от всеки, който ги познаваше и двете, защото искаше да гледат на нея като на самостоятелна личност, а не като на нечие копие!

Слязла на приземния етаж, тя надяна ръкавиците си с цвят на слонова кост и хвърли един последен поглед към огледалото, красящо поставката за шапки в малкото антре. Изглеждаше добре, въпреки отегчителния следобед, който се очертаваше. Когато всичко това свършеше обаче, тя най-сетне щеше да разполага с достатъчно време за себе си — да си почине и да прави каквото и както си поиска.

Целият парижки сезон беше пред нея. Неприятно ѝ бе да се мести от място на място, от град на град, от страна в страна още преди да бе успяла да разбере къде се намира и какво правеше или трябваше да прави! Лора седна удобно в елегантната си нова карета и вдигна ръка към грижливо начервените си устни, за да прикрие една лека прозявка. Все още бе уморена и, поне засега, доста отегчена! Колко различни бяха очакванията ѝ, когато пристигна в Европа — отчасти развълнувана от новото, отчасти — сърдита за това, че я бяха откъснали от познатото ѝ, обичано обкръжение, без дори да я попитат за нейните собствени желания.

Колко отдавна бе напуснала Калифорния? Трите години, изминали оттогава, отлетяха неусетно. Парникова орхидея. Е, сега поне се бе образувала. Но беше ли и разцъфнала!

Предната вечер, докато заспиваше, дъждът се бе превърнал в бурен порой, шибашц прозореца ѝ. Този следобед слънцето успя да се провере измежду облаците и сега се отразяваше в локвите и искрящите във всички цветове на дъгата водни капчици, които вятърът отронваше от зелените листа на дърветата. Въздухът беше свеж и чист и Лора се почувства неочаквано оживена.

Бяха изминали почти три години, откакто бе започнала своето така наречено „голямо пътешествие“ — подобно на онова, което обикновено предприемаха младите мъже — и сега вече беше загърбила учителите и уроците по чужди езици, етикет, танци и... достатъчно дълго бе вгорчавала живота на клетите си учители и бавачки! Лора бе принудена да си го признае със съжаление. Преди да оставят дъщеря си да поеме по свой собствен път, родителите ѝ се бяха погрижили навсякъде да бъде съпровождана от подходящи възпитателки и учители. Имаше времена, когато Лора не бе сигурна дали одобрява държанието им или не! Но онова, което наистина не ѝ харесваше, бе решението им да заминат сами за Индия, без дори да я попитат дали не би желала да ги съпроводи. Какво приключение само би било едно пътуване до Индия! Вместо това трябваше да изгуби цял месец в изучаване на пирамидите и камилите в Египет, откъдето отпътува на двуседмично посещение в Танжер.

Танжер. Името звучеше романтично, но колко мръсен и примитивен бе градът, въпреки всичките си европейски жители. Мястото обаче все пак имаше своето очарование.

Лора неочаквано усети по гърба ѝ да полазват тръпки на ужас. Тя се протегна и за миг притвори очи. Танжер... трябваше още веднъж да прехвърли всички онези бележки и наблюдения, които бе направила, Франк Харис със сигурност щеше да бъде заинтригуван от тях. Също и чичо ѝ Пиер, който ѝ бе дал препоръчително писмо до тамошния посланик. Лора се питаше дали този човек изобщо познаваше Танжер, като се изключи мръсотията, слуховете и разрухата — всички онези

неща, от които служителите на чуждестранните посолства се опитваха да се спасят в строго охраняваните си извънградски вили.

О, да, имаше някои неща за разказване от двуседмичния си престой в Танжер, след който бе почувствала известно облекчение от възможността да се завърне в цивилизования свят. Някои неща... но не много! Лора вдишваше свежия пролетен въздух толкова дълбоко, колкото ѝ позволяваха впиращите се връзки на корсета. Сега Париж бе пред нея, очакващ да бъде преоткрит, и тя щеше да прогони от мислите си всичко друго, освен радостта от очакването. Само веднъж да свършеше с това досадно посещение!

Лора бе смятала да остане у семейство Дюмон съвсем кратко и дори бе скалпила някакво извинение, но на края се оказа, че посещението бе започнало да ѝ става дори приятно и в тази непринудена обстановка тя откри една непозната страна от характера на чичо си Пиер. Този път дори Лорна Дюмон изглеждаше променена и по-човечна.

— Жулиет има урок по танци и до половин час трябва да отида да я прибера — леко разстроена обясни Лорна миг след пристигането на Лора. — Но се надявам, че можеш да останеш, докато се върнем. След тазсутрешното ти обаждане тя бе ужасно нетърпелива да те види отново!

— Преди да се върне дъщеря ни с нейните безконечни въпроси — а тя е на възраст, в която децата искат да узнаят всичко, — би могла да ни разкажеш нецензурираната версия на последните си подвизи, какво ще кажеш? — рече Пиер. — Нека чуем... какво стана с италианския граф, в когото се беше влюбила? Или греша?

— Пиер! Значи все пак... при това ти обеща... — Лорна не довърши думите си.

— Обещах на Лорна да не те притеснявам, но ти не се чувстваш неловко, нали, Лора? И без това всеки, който те познава, ще те затрупа с въпроси, така че защо да не упражниш отговорите си пред роднини?

Лора установи, че съвсем доброволно се оставя да бъде увлечена от тази непозната закачливост на чичо си Пиер, и отвърна с предизвикателен смях:

— О, знаеш ли... всъщност не бе никакво влюбване! Колко обичат да клюкарстват хората! Не, майката на Ернесто винаги бе наблизко. Поне... — спокойно добави Лора след театрална пауза, която

постигна желаното въздействие — това е историята, която съчинихме двете с нея. Мислиш ли, че някой ще ни повярва?

Пиер поклати глава, хихикайки, докато смехът на Лорна прозвуча малко неестествено.

— Боя се, че тези дни Лорна е малко объркана! — обясни чичо й Пиер, след като съпругата му ги бе оставила сами. — Тази седмица майка й пристига на обичайното си посещение, което прави всяка година, а това винаги ужасно изнервя бедната Лорна — всичките тези планове и подготовката за излетите до Екс, Биариц, Трувил и дори Монте Карло! Госпожа Прендъргаст има известна слабост към хазартните игри! — След това той вдигна поглед от чашите, в които току-що бе налял шери, и попита: — А ти, Лора? Какво включват твоите планове за този месец?

Лора му отвърна с дяволита усмивка, подчертала трапчинката на брадичката й.

— Обичайното, което ми доставя радост, разбира се! Но този път няма нужда да се безпокоиш, чичо Пиер! Мисля, че малко, съм поулегнала!

— Е, слава богу! Значи никакъв канкан повече? Никакво бесуване по сцената като Ла Гулю, така че всички да видят бельото ти?

— О, не! — благопристойно отвърна тя, хвърляйки му бегъл поглед изпод дългите си мигли. — Научих се да танцувам канкан, само за да докажа, че мога да го направя — с шпагата, преметания и всичко останало! Не, реших този сезон да се отдам на кючека. Чух, че бил доста на мода, а освен това е полезен за фигурата!

Пиер Дюмон взе мъдрото решение да не споменава пред жена си за уроците по кючек. „Лорна не би го намерила забавно“ — със съжаление мислеше той, питайки се дали Лора говореше сериозно, или просто се опитваше да му направи впечатление. Тя все повече му напомняше, за неговата също толкова лекомислена и твърдоглава братовчедка Жинет, която никога не си бе правила труда да се съобразява с общоприетите правила!

Мислите на Франко Морган не бяха много по-различни от тези на чичо му Пиер. Кога, по дяволите, сестра му щеше да престане да следва всяко свое неразумно, егоистично настроение, без да си дава сметка за последствията? Преди всичко останало Лора трябваше да се

научи на самодисциплина... за свое собствено добро, ако не заради другите, които истински я обичаха. Бе се опитал да сподели всичко това с родителите си, преди те да отпътуват, но както сега със съжаление си спомни, му се бе удало единствено да ядоса майка си. Франко бе споменал, че Лора най-сетне би трябвало да започне да се държи като дама!

— Ах, наистина ли? — хладно бе отвърнала майка му с присвити очи, разменяйки поглед с мъжа си, който само бе подигнал едната си вежда. — Питам се, сине, какво ли в такъв случай мислиш за мен. Никой не може да ме упрекне, че особено се съобразявам с общоприетите норми или, за да използвам твоите думи, че съм дама! Ако бях такава, каквато желаят и очакват да ме видят хората, не би стоял в този момент пред мен, говорейки като някой многознайко и дребен буржоа, така че... да ме е срам заради тебе!

Споменът за този разговор все още изпълваше Франко с неприятно усещане. Той обичаше майка си и дълбоко ѝ се възхищаваше, така че трудно можеше да понесе гнева ѝ, какво остава за нейното презрение. Тя имаше навика да се отнася със сина си като с хлапак, да събужда у него желанието и потребността да получи признанието ѝ, въпреки че като всеки мъж не би си го признал никога. Тя бе искрена както винаги, но понякога Франко намираще прямотата и малко обезпокояваща!

Не беше забелязал, че неспокойно кръстосва стаята, докато вниманието му случайно не бе привлечено от неговото собствено навъсено отражение в огледалото. *О, по дяволите!* Естествено на края се бе помирил с майка си и ѝ бе обещал да не критикува сестра си толкова често и да се опита да се разбере с нея. Разстроен, Франко прекара пръсти през косата си и мълчаливо загледа отражението си в огледалото, спомняйки си, че бе дал същото обещание и на Ена. Както обикновено, мисълта за Ена смекчи гнева му. Хелена, а, госпожа Айър, графиня Седжуик, с нейната зловеща свекърва и нелюбим съпруг, който бе някъде далеч. Очарователната, нещастна, невинна Хелена! Баща ѝ се бе полакомил за благородническа титла, с която да увенчае натрупаните милиони, и, нехаейки за чувствата на дъщеря си, я бе принудил да склучи един нежелан брак. Щом това му даваше възможност да застане на равна нога с потомците на родовете Астор и Вандербилт, защо не? Как бе възможно недодялан, егоистичен мъж

като Патрик Дрискол да бъде дарен с дъщеря като Хелена? Толкова миловидна, така ранима...

„Проклятие, вече разсъждавам като някое влюбено говедо“ — мислеше Франко. Но как бе възможно той или който и да е друг да устои на чара на Хелена? Бе се влюбил в нея почти в същия миг, в който сестра му ги бе запознала. Той, който се перчеше с хладното си сърце и цинизма си! Знаеше, че е единственият мъж, успял да разчупи хладното, вежливо безразличие, което Хелена си бе изработила, за да защити чувствата си. Под леда Франко се бе натъкнал на скрит огън.

Почти с чувство за вина трябваше да си признае, че на Лора дължеше отговора на загадката, която представляваше за него Хелена. Ако още от самото начало между тях двете не се бе завързало искрено приятелство и сестра му не бе успяла да спечели сърцето на Хелена, Франко едва ли би преодолял недоверието и предпазливостта на младата жена.

„Марулка, марулка“ — не след дълго бе започнал да я дразни той. За бога! В мига, в който разпусна за него златната си коса и даде воля на всички онези чувства и страсти, за които не бе и подозирала, той бе загубен — жадуваше да я изпие, да открие скритите ѝ тайни, да я има. Дори ако преди това трябваше да убие мъжа ѝ. Хелена, неговата троянска красавица! Как можеше да остане безразличен? Поетът и войнът, циникът и романтикът в него бяха в непрестанна борба.

Фактът, че сестра му се бе завърнала в Париж и бе хукнала да търси забавления, донякъде го радваше! Лора беше всичко, което Хелена не бе — опърничава, своенравна и егоцентрична. Сестра му олицетворяваше новия тип жена, която се забавляваше, шокирайки околните. И все пак имаше мигове, когато той почти копнееше Ена да притежаваше поне малко от самоувереността и куража на сестра му.

Франко Морган не можеше да знае, че в този момент в главата на неговата Ена се въртяха почти същите мисли. Лора, нейната най-добра приятелка, единствената ѝ истинска приятелка, най-сетне се бе върнала в Париж. Сестрата на Франко. „О, боже — развълнувано мислеше Хелена, — защо не мога поне малко да приличам на Лора? Толкова силна и непокорна!“

Хелена беше графиня Седжуик. Съпруга на Арчибалд Айър, граф Седжуик, който в замяна на милионите на баща ѝ я бе въвел във

висшето общество и ѝ бе дал титлата си.

Тя копнееше отново да си бъде просто Ена Дрискол, дори ако това означаваше отново да живее в колиба като онази, в която бе израснала, преди баща ѝ да натрупа състояние в сребърните мини в Комщок, а майка ѝ да реши, че дъщеря им трябва да бъде възпитана в Лондон, Париж и Виена и да бъде въведена в тамошното общество.

Навсякъде бе показвана на алчни за зестрата ѝ херцози, маркизи и графове, докато не се разболя. Накрая, когато нещастиято започна да белязва лицето и да стопява тялото ѝ, бе изпратена на лечебните извори в Баден-Баден.

Там една вечер баща ѝ бе довел Арчи, а след това всичко бе режисирано, без никой да се поинтересува за нейните желания или очаквания. Никой, дори и маман — или ма, както тя трябваше да свикне да я нарича, — не я бе предупредил, нито ѝ бе споменал за това. След един безкраен месец, през който тя бе заключвана в стаята си, бита и държана на овесена каша и вода, Ена най-сетне не се бе предала.

Хелена мразеше и се боеше от Арчи, но след като майка му я опозна, изпитваше странна сигурност в присъствието ѝ. Овдовялата графиня беше човек, на който можеше да се разчита — по своя откровен начин възрастната жена я защитаваше от Арчи и ѝ даваше съвети. По-майчински, отколкото някога се бе показала майка ѝ!

А сега Хелена най-сетне бе открила приятелка, също богата американска наследница, която обаче бе толкова различна от нея самата! По-дръзка и независима, отколкото Хелена изобщо някога е била, отхвърляща всяка принуда.

В миналото все още дяволски красивият баща на Лора бил приятел на бащата на Хелена, а сега те двете се бяха сприятелили, защото се харесваха. Дори лейди Хонория, свекървата на Ена, бе принудена да признае, че момичето на семейство Морган ѝ харесва и че не можело да ѝ бъде отречено, че притежава дух и горещ темперамент!

А освен това... там бе и Франко, братът-близък на Лора. Както винаги, когато се сетеше за него, тя се опита да прогони от съзнанието си смущаващия образ на младия мъж. Франко... гол и красив като някой сатир, какъвто ѝ го рисуваше желанието. Той бе събудил копнежа в нея, бе съживил чувствата ѝ и я бе накарал да открие жената

в себе си! Франко я обичаше, отнасяше се с нея като с богиня, толкова нежно и деликатно, преодолявайки защитната стена и студенината, в която се обгръщаше тялото ѝ след всяко изнасилване от страна на Арчи, преди да замине за Турция като посланик на кралството пред Високата Порта.

„Ах, все ми е едно! — в пристъп на непривична дързост си мислеше Хелена. — В края на краищата аз обичам и вече зная, че съм способна да обичам и да изпитвам чувства! Трябва да се науча да живея за мига, без грижа за бъдещето. Нищо освен настоящето няма значение!“

— Скъпа Хонория — приведе се над сребърната си чаша за чай една от приятелките ѝ, — изглежда Лора Морган предпочита компанията на куртизанките, както и местата, където обикновено се срещат подобен род жени! В случай че тази млада американка, тази госпожица Морган, си няма никого, който да ѝ обясни колко неприлично е държанието ѝ...

— Глупости! — откровеният език на графиня Седжуик, която не обичаше особено да си мери думите, често караха предвзетите ѝ приятели да се стъписват. — Как смятате, в кой век живеем? Вече сме почти в края на века, скъпа моя... нови времена, нови представи — независимо дали ни харесва или не. Всичко се променя, момичето не прави изключение. Заможна или не, госпожица Морган поне не е лицемерка и дава ясно да се разбере, че не е от девойките, които ще позволят да бъдат разменени за някоя благородническа титла. Допада ми. Ена също я харесва.

Графинята винаги защитаваше мненията си с неподражаема решителност, ако и понякога в изказванията ѝ да можеше да се долови известна градация. Тя или търпеше определени хора край себе си, или в нея се развиваше известна склонност към някои от тях (което се случваше много рядко), или, както ставаше най-често, демонстрираше открита антипатия към околните. Цяло щастие бе, както Хелена доста често мислеше, че страховитата ѝ свекърва наистина харесваше Лора.

— Така, така, значи твоята побъркана приятелка отново е в Париж? — бе попитала снаха си лейди Хонория по-рано същата сутрин. — Ще ми се да зная какви ли скандали е предизвикала връзката ѝ с онзи италиански мухльо! Не можех да понасям майка му, знаеш ли?

„О, да“ — мислеше Хелена. Един слънчев лъч топлеше бузата ѝ. Ена наистина страшно се радваше, че свекърва ѝ нямаше нищо против приятелството на снаха си с Лора. А сега, когато Лора се бе завърнала и щеше да остане в Париж до края на сезона, Хелена можеше да вижда Франко по-често, много по-често!

Госпожица Едж, преданата и сдържана компаньонка на лейди Хонория, цъкна с език и поклати глава, което отново привлече вниманието на Хелена към свекърва ѝ. Възрастната жена дари снаха си със суров поглед, след което въздъхна:

— Хм! Мислиш ли, че не съм научила всички подробности? Новините се разнасят бързо, скъпа! Почакай само да ми падне тази немирница! Ще измъкна всичко от нея, не се безпокой! А освен това ще ѝ кажа всичко, което мисля за нея. Хм!

Преди да продължи, графинята въздъхна още веднъж.

— Онова, което липсва на госпожица Лора и на което родителите ѝ очевидно не са я научили е... въздържаност. Тя трябва да се научи да бъде по-дискретна! Нещо изключително важно, скъпа моя, когато човек иска да бъде признат в обществото. Защо да се дава публичност на личния живот, когато с малко здрав разум човек може да има всичко? А?

Хелена не успя да сдържи руменината, заляла страните ѝ, когато улови многозначителния поглед на свекърва си. Възможно ли бе това да е завоалиран начин лейди Хонория да даде на снаха си мълчаливото си съгласие за връзката ѝ с Франко?

„Лора би разбрала това“ — мислеше Хелена, опитвайки да не се издаде посредством някоя мимика. Лора бе всичко, което Ена би искала да бъде — силна и безстрашна, а освен това имаше зад гърба си натрупан богат житейски опит. Лора бе единствената млада жена, устояла пред лейди Хонория, без ни най-малко да се уплаши и дори дръзнала да ѝ противоречи. Отношенията между тях двете приличаха на игра, играна от тях двете и в която всеки отгатваше намеренията на другия. Лейди Хонория държеше лекции и Лора се преструваше, че я слуша... поне за известно време, преди да изкаже собствените си, обикновено оставащи нечути, възгледи по темата.

Хелена знаеше, че никога не би могла да бъде толкова дръзка. Все още таеше известен страх пред свекърва си и лейди Хонория, разбира се, знаеше това. Тя изглежда знаеше всичко!

— Добре, добре! Значи отново направихте така, че да говорят по ваш адрес! — изфуча лейди Хонория, която едва дочака Лора да поздрави и седне, за да премине в настъпление. Няма да ви се удаде вечно да престъпвате обществените норми безнаказано, скъпа моя, и по-добре да разберете това, преди да е станало късно!

— Късно за какво, мадам? — вметна Лора с умишлено наивен израз на лицето, което накара графинята да вдигне монокъла си и надменно да впери поглед в младата си събеседница.

— Ах, ах! Скъпа моя, не ме разочаровайте, преструвайки се на невинна! Бих искала да чуя всичко... истината, ако е възможно! До гуша ми дойде да научавам всичко от втора ръка! А ако бяхте достатъчно разумна да ме помолите за съвет, бих могла да ви разкажа семейната история на този Ернесто! Мъжете лесно се предават пред жена, която знае как да подходи към тях. За вас това със сигурност не бе кой знае какво предизвикателство, или греша? Е? Предупреждавам ви, че очаквам от вас да ми разкажете и всичко останало, което сте успяла да надробите! Ако толкова държахте да имате някаква връзка, бихте, могла поне да направите по-добър избор!

Лейди Хонория и Лора се бяха впуснали в един от обичайните си словесни двубои, от които и двете изглежда доста се забавляваха, госпожица Едж развълнувано си мърмореше под носа, а Хелена рееше поглед през прозореца, оставяйки мислите си да летят към Франко. Тя постоянно, и както бе принудена да си признае, твърде егоистично, се надяваше Франко и Лора да не се скарат, защото иначе всичко би се провалило! Всъщност, нямаше особено голям смисъл да се държат морални проповеди на Лора и Хелена се бе опитала да обясни това на Франко. Наистина нейната на пръв поглед толкова сурова свекърва разбираше Лора по-добре, отколкото собственият ѝ брат.

Лейди Хонория бе доста възбудена, след като Лора вежливо и най-спокойно се сбогува, обяснявайки, че била обещала на своя приятел господин Франк Харис да му покажи някои от най-новите си белетристични опити. На възрастната жена ѝ доставяше удоволствие да спори, особено с противник, който можеше ловко да избегне словесните ѝ атаки и дори да им отвърне! Понякога съжаляваше, че клетата Ена не е поне малко по-самоуверена, макар че навярно за всички бе по-добре, че Хелена бе толкова покорна и цял живот се бе учила да се подчинява и да прави онова, което се очакваше от нея.

Ако Ена бе дори на половина толкова дръзка, колкото приятелката си Лора Морган, никога не би допуснала глупостта да допусне да бъде омъжена за Арчи.

На лейди Хонория не ѝ се бе удало да се превърже към сина си, макар че двамата умееха да проявяват търпимост един към друг.

Мисълта, че постоянно всяваше известен страх у него, ѝ доставяше удоволствие. Не харесваше и мъжа си, така че се почувства безкрайно облекчена, когато безпътството му го погуби. Да бе родена в друго време, навярно щеше да заприлича на Лора Морган. Но по нейно време човек правеше онова, което очакваха от него и се научаваше умно и дискретно да следва пътя си! Тя бе имала много любовници — бе ги избирала по свой вкус и изоставяла, когато ѝ омръзнаха, — но никога не го бе правила публично достояние! Намираще, че тази лекция ще е само от полза на госпожица Морган. Най-малкото тя трябваше да се научи да проявява благоразумие. Какво ли бе следващото нещо, което щеше да хрумне на момичето?

„Каквото ѝ да е то — трябваше да признае наум графинята, — едва ли ще бъде скучно.“ Онова, което вършеше Лора Морган, винаги беше интересно! И една от причините толкова да хареса това момиче, бе фактът, че във всяка отношение Лора изглеждаше такава, каквато тя, Хонория Мейхю, искаше да бъде преди години, когато още не бе отрезвена от бремето на последствията. О, да... в нейната младост дори в най-разпуснатите среди неизменно се бяха съобразявали с евентуалните последствия, а ако не, човек не трябваше да забравя примера на клетата Каро Ламб, която бе загърбила всяка предпазливост в отчаяно преследване на лекомисления самохвалко Байрън.

За нещастие накрая бедното глупаво създание бе проиграло всичко! Лора Морган бе различна. Щеше да е интересно да се наблюдава как се развива животът ѝ.

— О, боже! На предела на силите си съм! Тези безкрайни посещения и срещи... почувствах се както някога във фехтовалната академия!

Лора се отпусна върху затрупаното с листове канапе, запрати шапката си в един ъгъл и вдигна добре оформените си, обути в копринени чорапи крака в лудешка пародия на канкан, преди да продължи почти без пауза:

— Въпроси... до гуша ми дойде от въпроси! Слава богу, поне при теб мога да се отпусна!

Франк Харис бе един от новите приятели на Лора, представен ѝ преди време лично от Франко! Журналист и романист, той бе уважаван и ценен в литературните кръгове. Харис, който седеше срещу посетителката си, сега трябваше да си поеме дълбоко дъх, преди строго да отвърне:

— Радвам се, че се чувстваш добре, но трябва да ти кажа, че с мен нещата не стоят така! Всъщност в момента не съм в състояние дори да стана и да ти наляя чаша вино! Моля те, свали тези крака... освен ако най-накрая не ми позволиш...

— Не! — изправила се рязко и спуснала роклята си чак до кокалчетата, Лора му заприлича на непослушно, опърничаво дете. — Престани да ме дразниш, Франк! Аз... гледам сериозно на това... на нещата, които написах в последно време. И бих искала ти... имам нужда от искрената ти оценка, Франк! Искам хората да ме вземат на сериозно! Да, дори брат ми, който сега говори много за промените, които е наложително да бъдат извършени... Но всичко това са само теории, дрънканици! Не разбираш ли това, Франк? Може би ако се изразя по подходящ начин... ако използвам дори формата на роман... бих могла да спечеля много привърженици! Така, така, значи искала да бъде вземана на сериозно.

Франк Харис неведнъж бе пожелавал Лора Морган да погледне сериозно на него... да го възприеме като свой любовник! Жените го привличаха необикновено силно. Особено онези, в които имаше

някакво предизвикателство и които човек не можеше да завоюва прекалено лесно. Както бе установил, Лора Морган не се поддаваше лесно на класификации. Бе надарена и чувствителна писателка, но и богата наследница, която можеше да има практически всеки мъж, когото пожелаеше. Отгоре на това — колко несправедливо! — тя бе и красива. Имаше и други думи, които я описваха доста точно — иронична, възбуждаща, многообещаваща, провокативна... наивна. Колко ли всъщност знаеше за любовта Лора? „Това — мислеше си Франк — е истинска загадка.“

— А освен това — продължаваше Лора, — чух много за способностите ти като любовник, а и зная, че пишеш за преживяванията и опита си в тази област... при това с най-големи подробности! Всъщност това не ме засяга... в случая се възхищавам на откровеността ти! Но аз лично бих предпочела сама да пиша, вместо други да пишат за мен... опитай се, моля те, да го разбереш! А освен това бих предпочела да останеш мой приятел и довереник, вместо да гледам на теб като на случаен любовник! Толкова добре се чувствам с теб, Франк — завърши тя. — С теб мога да говоря за всичко... дори се вслушвам в съветите ти и понякога ги следвам, не е ли така? А освен това, в момента не съм готова за нов любовник. Има някои други неща, освен сексуалността, които бих искала да изследвам по-напред.

— Е, мога ли тогава като приятел да те попитам, дали вече имаш някакви наблюдения върху сексуалността? Създаваш впечатление на жена, за която няма никакви тайни... или поне почти никакви. Но въпреки това имам усещането, наречи го интуиция, ако искаш, че ти... че ти шмекеруваш, скъпа Лора! Че си една чудесна актриса!

Със смесица от отчуждение и неприкрит интерес той погледна към купчината листове, които младата жена току-що бе стоварила на и без това затрупаното му бюро.

— Опитвам съвсем нов начин на писане... това е, което има значение — обясни Лора, чиито сини очи бяха потъмнели. — Трябва да ми обещаеш да бъдеш искрен, в противен случай никога няма да ти простя. — След тези думи тя напусна бедната му, разхвърляна стаичка — също толкова вихрено, колкото и се бе появила. По дяволите нейното безразличие! Е, навярно ръкописът щеше да му даде някои решения на загадката, която представляваше за него личността на Лора Морган, убеждаваше сам себе си Франк.

Тя бе нещо повече от загадка, беше... необикновена! Съвсем определено не бе от жените, които човек в кратко време успяваше да прозре. Как би могъл да забрави нощта, в която бе съпровождал все още преливащата от надежди Лора из кафе-кабаретата на Монмартр?

По онова време тя подражаваше на Жорж Санд и Рашел, появявайки се на публични места в мъжки дрехи — съвсем модерни, разбира се, тъй като не някой друг, а сам Робер дьо Монтеско се бе погрижил за модела и кройката на облеклото ѝ. Слава богу, брат ѝ никога нямаше да научи за това!

И ако Франк не харесваше истински Лора, би намерил доста причини да не я види никога повече! В края на краищата онова, с което един мъж можеше да се примири, имаше граници!

Бяха срещнали трима мъже, които изглеждаха като професионални боксьори, с огромни безформени юмруци, а освен това доста пияни и неприятни.

— Гледайте, още една от онези „модерни“ женски! — бе изръмжал единият, след като огледа Лора от копринената шапка и тънката цигара до елегантните обувки. — Би трябвало да ѝ дадем един урок. Да я научим да уважава мъжете, а?

Винаги когато излизаше, Франк носеше със себе си бастунчето със скрита в него шпага, но Лора не му остави време да докаже, че може да си служи с него.

Безстрашна като мъж, тя хладно и презрително бе изгледана натрапника, след което с рязко движение го накара да седне обратно на стола си.

Мъжете бяха побеснели и изпълнени с омраза — на Франк му бе достатъчен само един бегъл поглед, за да го забележи, — но Лора изглежда изобщо не се безпокоеше от това.

— Сигурни ли сте, че не желаете да спрете до тук? — подигравателно бе попитала онзи, която я заговори пръв. — Може би трябва да ви предупредя...

— Какво? Че си...

Реакцията на Лора бе слисваща — почти като фокусите на някой магьосник. Тя бе останала неподвижна, изчаквайки първият от мъжете да се приближи, след което с леко пренасяне тежестта на тялото си бе извъртяла ръка като някой матадор на арената за корида. Докато

нападателят се свличаше на земята, изпод полуспуснатите си мигли тя не изпускаше от поглед другите двама.

— Е? Иска ли още някой мъж да премери сили с една жена?

Първият, който заслепен от гняв, бе имал глупостта да извади нож, с болезнен вик полетя по гръб — по всичко изглежда със счупена китка. Другите двама хвърлиха поглед към усмихнатото лице на Лора, обърнаха се и избягаха.

— Можем ли вече да вървим? — несмутимо се бе обърнала Лора към Франк, който стоеше онемял от объркване и не можеше да повярва на очите си. — Тук постепенно става скучно, не мислиш ли, Франк?

Изглежда, каквото и да правеше, Лора винаги намираще начин да привлече вниманието на околните върху себе си!

„Ех, да можеше тази жена поне малко да се успокои!“ — твърде често хрумваше на Франк. Или поне той да притежаваше онази сила на волята, необходима, за да устои на предизвикателството, което се криеше зад привидно уравнивесената ѝ външност. Тя бе достатъчно лекомислена — бе го доказвала неведнъж — да престъпва правилата и общоприетите норми, при това съвсем безнаказано! И не само това, но имаше и талант, истински белетристичен талант, който можеше да се сравни с този на познатите му журналисти и писатели, включително с неговия собствен, и дори да ги засенчи. Ако Лора съсредоточеше всичките си усилия върху това да записва наблюденията и откритията си за хората и криещото под бляскавата повърхност на така нареченото общество с неговите закостенели правила, обичаи и нрави... Но какво знаеше всъщност тя за истинския живот? Какво бе преживяла сама, ако не се вземат под внимание предизвикателните ѝ приказки и държане?

Във всеки случай, утешаваше се сам Франк, когато се разочароваше от нея, той бе единственият мъж, на когото Лора изглежда се доверяваше! И навярно един ден той щеше да бъде мъжът, преодолял преградите, които Лора бе издигнала между себе си и света, и който щеше да открие истинската, страстна, женствена страна на Лора Морган. Все някога тя щеше да се предаде... пък било то и от чисто любопитство!

На Франк му допаднаха „драсканиците“, както тя пренебрежително наричаше своите бележки, и ѝ бе обещал да ги публикува под формата на поредица от статии, подписани с инициалите „Л. М.“

— Няма смисъл да разгласяваме, че тези неща са написани от жена. Съжалявам, Лора, но ти искаше да те вземат на сериозно, нали така? Е, боя се, че за момента това е единственият начин. Имаш да кажеш много неща за несправедливостта и двойния стандарт, наложен и мълчаливо възприет в нашето общество, при това го правиш по доста впечатляващ начин. Ако се подпишеш с името си, никой няма да ти обърне внимание или дори ще бъдеш подиграна... не си прави илюзии! Но ако зад инициалите „Л.М.“ се крие някой мъж, това вече е нещо съвсем друго. Разбираш ли? Несправедливо е, зная, но така стоят нещата. А освен това — добави Франк, хихикайки, — навярно ти, или по-точно господин Л.М., ще бъде извикан на дуел. Чух, че дуелите се връщали на мода!

— Колко весело и вълнуващо! — отвърна Лора, преди да обясни, че трябвало да побърза — имала уговорка с приятели за някакъв излет в Булонския лес, където човек ходеше, за да види и да бъде видян от останалите.

— О, много добре разбирам колко си заета сега, след като се върна, за да се насладиш за кратко на Париж! — отвърна Франк.

Сериозно ли го каза или в думите му имаше ирония? Лора стигна до извода, че й е все едно. Поне в момента, когато имаше толкова много неща, на които да се радва.

Наистина си бе дала дума да бъде „по-сериозна“, както сама се изразяваше, да се съсредоточи върху писането и да ограничи публичните си изяви до минимум. Но за нещастие новите й приятели имаха други намерения за нея и настояваха да ходи тук или там, уверяваха я, че не бивало да пропуска тази или онази среща. Но как иначе би могла да пише истински и правдиво за живота? По-леко бе да се остави на вълната от преживявания и занимания, забравяйки времето и всички ограничения. Пък и защо не? Нямахше никой и нищо, което да я спре — този път дори брат й изглеждаше решен да не се намесва, въпреки че тя отново бе станала обект на нескончаеми клюки и догадки.

Но както Лора добре знаеше, Франко бе влюбен до уши в Хелена, на която просто й липсваше смелост, да претъпи нормите за приличие, ако и да бе достатъчно дръзка, за да прекарва безкрайни следобеди с него в дома на сестра му, докато се предполагаше, че е на

покупки с Лора или на екскурзия, за да разгледа някоя историческа забележителност.

В този момент от живота си Лора бе попаднала във вихър от събития, които не ѝ оставяха миг покой, без обаче да оставят твърде сериозен отпечатък върху чувствата ѝ.

О, да, тя обичаше музиката и, подобно на всички останали, се наслаждаваше на танците, но бе открила, че не реагираше на случващото се по същия начин, както останалите ѝ познати.

Поне за момента обаче, Лора бе решила да мисли само за настоящето и за забавления. Не ѝ ли бе казал сам Франк Харис, че статиите ѝ наистина били изкупени и в най-скоро време щели да бъдат публикувани не само във Франция, но и в Англия? Този следобед тя бе в приповдигнато настроение и готова на всичко.

— Лора, скъпа, почти те бяхме отписали! Ела с нас... отиваме първо в Пале дьо ла Глас, а след това ще говорим за костюмите си за бала...

— Селест, почакай малко, за какво говориш? Какъв бал... какви костюми?

— Не четеш ли поканите си? Ами пощата си? Но, скъпа моя, разбира се, говоря за бала на Кат'зар... ще бъде толкова забавно.

— Костюмите, за които вече чух, са доста провокативни, така че и нашите не бива да остават по-назад! А след това, когато се наситим на театъра и празненството в „Мулен Руж“, всички заедно ще отидем при Даниел — тя устройва една от прочутите си нощи с игра на комар и което е най-интересното — никой не бива да сваля маската си! Звучи добре, нали?

— О, на всяка цена трябва да дойдеш, скъпа моя — вметна с ниския си, прелъстителен глас Лиан, друга нейна приятелка, докато отмяташе един кичур от слепоочието си. — Ти ще внесеш малко свежест в старата компания от все едни и същи хора! И сложи нещо по-предизвикателно! Дай на всички тема, която да обсъждат поне седмица! Щеше ми се да можех от време на време да се измъквам от този отегчителен белгийски барон... въпреки че той е наистина богат и доста добър. Но поне за момента имам нужда от него... докато младият арабски принц събере смелост да ме издържа по начина, който заслужавам.

Лора не успя да сдържи смеха си — сведенията, които получаваше от доста по-зрялата Лиан за реалния свят, един свят, който тя току-що бе започнала да открива и да му се наслаждава, винаги ѝ доставяха удоволствие. Куртизанките изглежда споделяха нейните убеждения! Те бяха опитни, умни, единствените искрени хора, които имаха куража да защитават убежденията си. А освен това бяха свободни и решени да останат самите себе си, вместо да дишат застоялия, спарен въздух на закостенелите норми.

Маскарад, който трябваше да започне с теглена от коне кола по улиците на Монмартр, а след това да продължи в „Мулен Руж“? А накрая някои избрани гости щяха да се преместят при Даниел Гуле на булевард Шабане, за да продължат с танците, пиенето, разгула и комара.

— Във всеки случай съм достатъчно щастлива и силна, за да премеря сили с всеки — обяви на всеослушание Лора, откривайки с внезапен, непринуден смях равните си, бели зъби. — Може би Даниел има маса за покер... чух, че й допадали американските игри като фараон и покер! — Всичко това обещавахе забавление, напрежение и чудесен материал за нейните статии!

— Вие, американците, дяволски си падате по спорта! — оплакваше се малко по-късно Лиан. — Има ли спорт, който да не владееш до съвършенство?

— Е... аз съм само начинаеща скиорка, а да играя тенис в дълга, благопристойна рокля не ми доставя никакво удоволствие! Освен това едва от скоро се научих да карам кънки... израснала съм в доста топла местност, знаеш ли.

Селест избухна в жизнерадостен смях.

— Но можеш да боравиш с шпага също толкова добре, колкото всеки мъж, стреляш с пистолет, без да ти мигне окото, не е ли така? Не го казвай на мъжа, върху когото ще падне изборът ти! Тези идиоти изглежда предпочитат безпомощните жени, които ги карат да се чувстват като техни закрилници и покровители... поне така си въобразяват — добави тя, намигвайки на Лора — Значи идваш, нали? Мога да ти обещаая, че няма да скучаеш! Може би дори ще се намери някой мъж...

— Или някоя от онези жени! — вметна Лиан.

— Да, разбира се, или някоя жена — изобщо някой, който може истински да те заинтригува. Ако наистина все още не си била влюбена, мисля, че вече е крайно време... поне за някое страстно преживяване, макар и те да са съвсем мимолетни, разбираш ли. Нещо, което може да ти достави наслада в момента, захвърляйки го, когато му се наситиш и намериш нещо друго или друг човек! Това във всеки случай е моята житейска философия! И... наистина е удивително, колко много мъже искат да бъдат водени за носа от една силна жена!

— О, да... освен ако мъжът не е достатъчно глупав да се влюби... а тогава... тогава се спасявай! — вметна Лиан.

Лора слушаше и се учеше от малко циничния разговор на своите приятелки.

„Може би — мислеше по-късно тя напълно сериозно — трябва да си намеря някой любовник, от когото да се уча... но без да му давам да разбере колко неопитна съм всъщност!“ Ах, глупости! Накрая щеше да ѝ се случи... тя знаеше, че ще ѝ се случи.

Преди да се разделят този следобед, трите млади жени подробно обсъдиха една грижливо подготвена изложба, организирана от Жозеф Пьоладан, основателят на ордена на розенкройцерите. Изложбата щеше да бъде открита в известната галерия „Дюран-Рюел“ и със сигурност щеше да се превърне в забележително събитие, въпреки че този отвратителен човек отказваше да изложи дори една работа на някоя жена.

— На всяка цена трябва да дойдеш, Лора! Във възхитителния си синьо-черен костюм, в чието създаване сама взе участие, спомняш ли си? — рече Селест.

Лиан добави:

— А аз имам един кавалер за теб, скъпа... един индийски принц, разбира се, много богат... и твърде плах в присъствието на очарователни, властни европейски жени! Няма да имаш никакви трудности с него, уверявам те. Той не би дръзнал да докосне жена, която не му е дала позволение за това!

— Във всеки случай — вметна практичната Селест — ще видим всичко! Изложбата, вечерята в „Максим“... в „Мулен Руж“... може би „Льо Ша Ноар“? Ще видим, нали така? Но... нали идваш с нас?

— Може би — лукаво вметна Лиан — твоят приятел, симпатичният английски журналист, ще ни последва? Щом не го искаш, бих могла да опитам аз... но само веднъж, само за да видя дали наистина толкова го бива в това да достави наслада на една жена, колкото се говори. Почти колкото друга жена, казват!

— Бедният Франк! Дали не трябва да го предупредя? — Лора се засмя високо. — За нищо на света не бих пропуснала надпреварата ви за него!

— Той със сигурност ще бъде там. — Лиан се прозина, прикривайки уста с изящната си, облечена в ръкавица ръка. — Никога

не изпуска подобни събития. Казваш, че освен всичко друго бил и писател? Добър любовник ли е?

Лора, която не искаше да изглежда глупачка, сви безразлично рамене. Това можеше да означава всичко и нищо.

— Чуй това! Главният герой на тази книга... госпожа М., твърди, че въпреки... о, да, според нейното собствено признание „изключително незабележимата ѝ външност“... значи, въпреки този недостатък и мизерното облекло, което не е трудно да си представи човек, тя и нейната невинност постоянно били застрашавани от почти всеки срещнат. Лакеи, пикола, млади лордове и дори техните отегчени съпруги! Кой би повярвал на една толкова смехотворна и очевидно преувеличена история!

— Изглежда има някои хора, приятелю, които ѝ вярват. Да не забравяме успехът на този нов булеварден роман, да не говорим за парите, в които нашата тогава бедна героиня сега навярно се къпе! Но историята звучи правдоподобно, не мислиш ли? — Франк Харис поглади гъстата си брада, преди дяволито да продължи: — Навярно ѝ се е наложило да прочете много нещо! И дори ти трябва да признаеш, особено след страстното си възражение, че си прочел този брътвеж, както сам го нарече. И защо ще се тревожиш за това, ако не се чувстваш лично засегнат или очернен?

Да, защо всъщност? Понякога упоритото мълчание или мимоходом даденото съгласие бяха единственият изход от едно безнадеждно положение. А както Трент Чаланджър си спомни, Франк Харис бе най-напред журналист и чак след това негов приятел.

— Какво се е случило, Трент? Все още изглеждаш сърдит. Разпознаваш ли се някъде в целия този глупав „брътвеж“? Старче, не ти подхожда толкова да се ядосаш на нещо подобно... дори не и на развода, за който вече цял свят знае.

— Забелязах, че твоят „Сатърди Ривю“ е отделил на този мръсен случай невероятно голямо място. Имаш щастие, че като съпруг на дамата не те извиках на дуел. Тази мисъл ми е минавала през главата, знаеш ли?

— По дяволите, Трент, аз съм ти приятел... така че не се дръж толкова високомерно и си спести смразяващите погледи! — Франк Харис избухна в заразителния си смях и продължи, потупвайки

събеседника си по рамото: — Чуй ме, не можем ли да си устроим една приятна вечер? Вечеря в „Максим“, а след това малко забавление в „Мулен Руж“, какво ще кажеш за това?

Трент избълва една нечленоразделна ругатня, сви рамене и разтегли лице в почти виновна гримаса.

— Напомни ми на какво се дължи отвратителното ми настроение... и аз нямам намерение да ти го предам. Обещах на посланика на Съединените щати да го съпровожда на някаква глупава изложба, а съвсем не съм настроен за това! Но — Трент повдигна вежди и странно се усмихна — защо не дойдеш с мен? След това можем да направим онова, което предлагаш!

В крайна сметка те посетиха изложбата на господин Пьоладан... и там Трент я видя.

Забеляза я още преди тя да можеше да го види. Отначало не я позна, пък и как можеше да я познае? Тя се бе изменила неимоверно много. Имаше съвършена фризура, бе обсипана с бижута и не преставаше да се шегува и смее. Красиво цвете сред други красиви цветя!

— Хм, тъй като добре познавам Лиан дьо Пужи, може би трябва да я помоля да ми представи ослепителната млада дама, която е с нея! — провлачено обясни Трент.

— Но това е... хм... не става, това е Лора Морган. Тя се движи в доста високи кръгове, а освен това чух, че пишела... под псевдоним, разбира се! Но господин Морган — баща ѝ — е на мнение, че дъщеря му може да се научи да се грижи сама за себе си, така че човек може да очаква само най-доброто, не е ли така? — отвърна посланикът.

— Лора? Тази малка... — Трент, който познаваше доста пуританските възгледи на посланика, се въздържа точно на време. Лора Морган? На какво ли се бе научила и какво ли бе преживяла през изминалите години? В ума му внезапно изникнаха спомените за последната им среща и той си помисли, че навярно би му доставило удоволствие да узнае отговорите на тези въпроси.

Във всеки случай бе решен да открие, доколко се бе променила. А в края на краищата познаваше Лиан дьо Пужи наистина доста добре!

По-късно, след вечерята в „Максим“ и представлението в „Мулен Руж“ той отново изпита известно чувство на вина за това, че се бе

препирал с Франк, който нямаше вина за обзелия го при вида на Лора Морган гняв... новата Лора Морган с приятелките ѝ куртизанки и мъжете, които пърхаха около нея! „Спокойно може да е едно от тези леки момичета“ — мислеше той. Каква кокетка, каква лъскава женичка беше станала!

Франк, комуто не бяха убягнали погледите на приятеля му, се ухили:

— Аха! Значи отново Лора Морган, а? Цяла вечер не сваляш очи от нея. Е, ако желаеш, бих могъл да те представя.

— Няма да е необходимо — кратко отвърна Трент и прекалено силно дръпна от цигарата си, преди да я остави в украсения с орнаменти пепелник. — Веднъж вече сме се срещали, но бих предпочел да не споменаваш за това пред нея. Навярно няма добри спомени от нашата среща.

Франк му хвърли любопитен поглед и поглади с ръка мустаците си.

— О, значи така било!

— Какво значи това? — подразни се Трент. — Срещали сме се. Преди много време. Тогава тя бе още почти дете и също толкова... да, тогава бе съвсем млада и незряла. Навярно на шестнайсет или седемнайсет? И почти...

— О, постоянно чувам почти...

— Франк, ако не престанеш, може да ми хрумне да те извикам на дуел, който ти, както добре знаеш, не можеш да спечелиш. Без съмнение съм по-добър стрелец от теб.

— Ах, така, така! — смееше се Франк. — Добре, значи. Щом искаш да наблюдаваш госпожица Морган единствено от разстояние, моля. Както сам каза, ако пожелаеш, винаги можеш да помолиш Лиан да те представи на дамата.

Струва ми се, че като начало предпочитам известно време да я наблюдавам от разстояние. Между другото, споменах ли ти, че първата ни среща не мина особено гладко? Нито пък втората.

— Ама вие често сте се срещали?

— Да.

— Разбирам — обясни Франк с пресилено тържествен тон. — Хм, всичко това звучи твърде интересно, ако мога така да се изразя.

— Ах, за бога! Кога най-сетне ще престанеш да говориш като някой проклет журналист? — възмутено избухна Трент. — Казвам ти, Франк, тази жена... или полудете-полужена... наистина не е мой тип. Проблемът е...

— О, значи има и проблем?

— Франк, затваряй си устата! Остави ме да се доизкажа. Не, всъщност вече нямам желание да ти казвам каквото и да било. За момента научи достатъчно. Както вече споменах... някога познавах госпожица Морган. Отдавна, много отдавна. Всъщност по-добре познавам родителите ѝ. Това е всичко, което ще измъкнеш от мен. А освен това, приятелю, ако видя напечатана само една единствена дума за това, ще се видя принуден да те убия, разбрано? — Тук Трент дари събеседника си с една озъбена усмивка на тигър, както се изразяваше Франк.

— Е, добре. Нямам никакво желание да си отивам толкова млад и зелен, преди още да съм се насладил на всички радости, които може да ми предложи живота. Така че, скъпи приятелю, обещавам ти, че ще бъда дискретен толкова дълго, колкото успея да издържа! Но имай предвид, че бих се радвал, ако с течение на времето споделиш с мен колкото може повече подробности, пък било то и само за мемоарите ми. Например, колко далече смяташ, че би могъл да отидеш с госпожица Морган? Тя създава впечатление на много независима млада дама — всичко друго, освен типичната американска наследница и всичко друго, освен обикновена красавица.

— О, да, личи си по обществото, в което се движи, и грима, който носи.

Франк се засмя.

— Трент, наистина. Ако не те познавах достатъчно добре, бих си казал, че звучиш като някой ревнив съпруг.

— Ах, така ли? — изръмжа Трент с играещи в очите му заплашителни пламъчета.

Франк вдигна ръка помирително.

— Забрави! Нямах предвид това.

При тези думи напрегнато схванатите рамене на Трент за миг се поотпуснаха, след което той направи гримаса на отегчение.

— Е, да, допускам, че малката вещица пак ще успее да ме ядоса. Но независимо от това, обещах на родителите ѝ да я наглеждам.

— Но, разбира се, разбира се! — сериозно отвърна Франк, спечелвайки си един строг поглед. — Нямах нищо лошо предвид.

— Е, добре — сухо отвърна Трент. — Но наистина бих предпочел госпожица Морган да не знае кой съм... поне за момента.

— Всичко е наред — рече Франк, — всичко е наред. Искаш ли да останем тук или да продължим към някой от онези скандални локали, които сега са толкова на мода?

— Очевидно тя се чувства съвсем добре в компанията на приятелите си, защо тогава да не си тръгнем?

По-късно Трент си зададе въпроса защо толкова се бе ядосал, виждайки я, заедно с две от най-прочутите парижки куртизанки да се смее и хихика с един мъж, в когото той разпозна някакъв незначителен индийски набаб. „Какво — мислеше си той — се е случило с малката вещица?“ Каква ли игра играеше този път? И въпреки всичко, макар и пряко волята си, трябваше да признае, че тя несъмнено се бе променила. Сега бе не просто зряла жена, тя бе прелъстителка. Бе усвоила изкуството да се облича, да фризира косата си и да се държи предизвикателно. Всичко това го вбесяваше и го караше да я желае, да я желае до полунощ. Искаше да ѝ даде един урок за това какво значи да си играеш с огъня!

— Скъпа — обърна се към Лора Лиан при следващата им среща по време на една езда в Булонския лес, — нямах възможност да ти го кажа по-рано, но ми бе направено предложение! За теб.

— Наистина ли? Вярно? — попита Лора, обръщайки се с блестящи очи към приятелката си. — О, Лиан, не говориш сериозно, нали?

— Разбира се, че е сериозно, съкровище. Някога да съм те лъгала?

— Хм, не... значи... навярно не...

— Естествено не мога да спомена името му. Той настоя за това... но мога да те уверя, че е сериозно. Обеща да ти предостави къща в един от най-елегантните квартали на града, а парите изобщо не са никакъв проблем. Трябва да си наемеш собствена прислуга. На теб оставя да подредиш къщата така, както ти харесва. Иска дори да сключите договор, подписан от твоите адвокати. Ще получиш

карети... толкова, колкото искаш. Дори автомобил, ако пожелаеш. Изобщо, той изглежда доста щедър.

— Но за кого става дума? Защо ще прави всичко това?

— Беше ми казано, че ни е видял на изложбата на господин Пьоладан, където господин Сати даде толкова щедро представление, а по късно ни е наблюдавал и в „Мулен Руж“. Ах, не зная... все пак, това е начинът, по който могат да бъдат опознати мъжете. Каза, че си заслужавала нещо повече от кавалера, с когото бе тогава, и изяви готовност да ти предостави всичко най-добро. Скъпа, аз съм просто един пратеник и също не зная съвсем точно кой е той. Зная само онова, което ми каза моят приятел — обожателят ти бил необичайно богат, много симпатичен, а отгоре на всичко и английски лорд. Звучи интересно или не мислиш така? Нямах ли нужда от интересни събития, за които след това да пишеш?

— Да, но... — възрази Лора, която не знаеше дали трябва да се чувства поласкана или оскърбена. Много ѝ се искаше да знае как изглежда и кой бе той. Разбира се, че бе интересно. Но същевременно Лора не можеше да признае пред Лиан колко унижително неопитна бе в тази област.

— Виж какво — колебливо обясни Лора, — все още не съм решила. Трябва да си помисля, въпреки че звучи вълнуващо! Не мога просто така да се свържа с някакъв мъж или на момента да дам съгласие за нещо... ако този господин Хикс е гърбав или сифилитик... не зная нищо за него.

Лиан се изсмя с типичния си гърлен, чувствен смях.

— Ех, малката ми! Ако не го искаш, с удоволствие ще те заместя... но той държи на теб и му обещах да ти говоря. Въпреки че всъщност бях сигурна какъв ще е отговорът ти. — Тя отново се засмя и каза: — Но помисли си, скъпа, по-късно би могла да пишеш за това, не съм ли права? А освен това си свободна да го напуснеш по всяко време, когато пожелаеш. Но... това, разбира се, е само предложение. Как ще постъпиш зависи единствено от теб самата. Аз просто предавам едно послание.

Сигурна ли си — недоверчиво вметна Лора, — че наистина не знаеш кой е той? Успя да събудиш любопитството ми. Сигурна ли си, Лиан, сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Ако знаех кой е и го познавах, мислиш ли, че нямаше да ти кажа? Бих ти казала и как е в леглото. И дали си струва да се занимава човек с него, или не. Но в случая нямам никаква представа. Трябва да призная, че аз също съм любопитна. Може би ще поиска да има мен, ако ти не се съгласиш. Постепенно започвам да се уморявам да чакам моя принц да стане крал.

— Добре тогава — припряно вметна Лора, — дай ми малко време да размисля. Кажи на твоя приятел, че трябва да обмисля предложението. Освен това бих искала да науча повече подробности, преди да се впусна в нещо, пък било то и най-обикновена среща. Във всички случаи обаче — добавя тя повече сама на себе си, — много бих искала да зная как изглежда.

Беше ѝ направил предложение. И тя, тази флъорца, щяла „да го обмисли“! Но това не бе всичко, тя вече мислеше за финансовата страна на въпроса. Това не можеше да е истина! Дали всичко това не бе част от някакъв план, целящ да бъде написана статия, един вид изобличителен репортаж? Трент се чудеше дали да не посети Франк Харис, преди той да бе заминат за Лондон.

— Още не си ми казал какво излезе от цялата работа — рече Харис при следващата им среща.

— Ах, да, изпратих да ѝ предадат едно мое предложение — обясни Трент без заобикалки, сваляйки наметката си. — Реших да се отнасям с нея като с куртизанка... щом се облича като такава. И съм изненадан, че като сериозна журналистка, каквато била по твоите думи, все още не е отговорила на предложението ми. А аз, уверявам те, го направих с най-добри намерения.

— Вземаш ме на подбив, нали — каза Франк, повдигайки вежди. — Сериозно, Трент, стари приятелю, кажи ми, че се шегуваш. Не си го направил, нали?

— Разбира се, че го направих. Всичко, което правя, го правя напълно сериозно... или поне почти всичко. Тя ме очарова. А и навярно исках да разбера колко далеч би стигнала. Така би могъл да имаш две статии, два различни погледа върху едно и също нещо — нейния и моя. Поне в случай че приеме предложението ми! Питам се дали ще го стори! И ако го направи, дали ще е само от... да кажем користни подбуди, или в името на изкуството.

— Ти си безценен, приятелю! — невярващо извика Франк. — Знае ли тя кой си?

— Естествено не! Изрично помолих Лиан да не й казва нищо за това. Не, за нея аз съм английски лорд, влюбен до полуда в нея и решен да я откъсне от начина на живот, към който тя, по всичко изглежда, междувременно е привикнала.

— Не мога да повярвам!

— Това е самата истина. Все още чакам отговора й. Всичко, което можах да узная от Лиан, когато за последен път говорих с нея е, че Лора казала „може би“ и пожелала да обмисли предложението.

— Наистина! Лиан ти е казала, че Лора ще обмисли предложението? О, небеса! А мен изобщо не допусна до себе си.

— Така ли? Може би не си бил в състояние да й предложиш достатъчно пари или тя работи на сигурно. Знаейки какво им е...

— Ха! — изпръхтя Харис. — Кой ми го казва. Било ми излязло име, така, така. Ха!

— Главното е да не видя нито един ред за себе си в твоя вестник, Франк. Не забравяй, че ще спечеля дуела.

— Постоянно мисля за това — мрачно отвърна Франк. — Е, поне можеш да ме държиш в течение — каза той, след което добави, вдигайки ръка, за да подчертае думите си: — Кълна се, че от устата ми няма да излезе нито думичка. Нито ще напиша нещо. Просто искам да знам какво става. Трябва да ми обещаеш, че ще ми разкажеш как е завършило всичко, става ли?

— Може би. Ако се съгласи, ще ти кажа. Ако не... е, ще видим. — Веднага след това Трент се сбогува и още по пътя се запита какво става в душата му и защо в най-затънтената част на съзнанието му се бореха толкова противоречиви чувства.

— Но кой е този човек? Кой е той? Откъде мога да знам, че не е някой изверг... не, Лиан, не би го направила, права ли съм?

— Разбира се, че не, скъпа — с болезнен глас отвърна Лиан. След това се засмя и поклати глава. — Мисля, че още не си разбрала правилно как стоят нещата. За теб всичко това е една игра. За мен, за нас, за моите приятелки, е начин на живот и ние сме просто част от този живот. Всичко зависи от теб. Но би трябвало да се чувстваш

поласкана, мисля аз. Когато подпишеш един правно валиден документ...

— Правно валиден! Нима тези неща се уреждат юридически?

— Също както и брака — засмя се Лиан и присъстващата на разговора им тяхна приятелка също се разсмя. Тя стоеше, облакътена, на перваза на прозореца в гостната на Лора, с вдигната почти до коленете рокля и си тактуваше нещо с малкото си изящно краче. Това бе Жюстин. Жюстин, с бакърено червената коса, която толкова напомняше на Лора за косата на майка ѝ, въпреки малко по-тъмния ѝ, почти бронзов оттенък.

Понастоящем Жюстин беше много търсена личност. Току-що бе подписала договор с един крал и чакаше новото ѝ жилище да бъде подредено по неин вкус, условие, което бе настоявала да се впише черно на бяло. — Дава ми и една от онези нови коли без коне — словоохотливо обясни Жюстин между две зърна от гроздето, което тъпчеше в устата си.

— Ако работата е сериозна — рече Лиан и хвърли дяволит поглед към Лора, — трябва да искаш поне две от тези... как се казват... автомобили, в случай че си в състояние да издържиш шума и вонята им. Както каза Жюстин, сега те са последният вик на модата. Нещо като това да притежаваш телефон.

Лора, която замислено хапеше устни, рече:

— Не е ли време да видя този мъж? Мисля, че трябва да разбере как изглежда и кой е той.

— Това може да се уреди, но уверявам те, скъпа, че ако той не бе... как се изразявате вие... голяма работа?

— Да.

— ... не бих изрекла нито думичка за това предложение. Но този човек е английски благородник...

— С титла?

— Много стара титла, доколкото зная. Той е много, много богат, както вече споменах. Освен всичко останало... — тук тя се засмя с тих, бълбукащ смях — и добър любовник...

— Наистина ли?

— При това не е твърде стар. Виждаш, изцяло от теб зависи как ще постъпиш.

Лора се колебаеше между несигурността и любопитството. Кой беше този мъж? Англичанин? Повечето англичани изобщо не са неин тип. Прекалено женствени са за нея. А и не може да понася провлечения им оксфордски говор, но... в края на краищата винаги има изключения. Като Франк Харис например, който изглежда доста ѝ допада.

От друга страна професионалното любопитство на Лора като писателка се бодеше с недоверието ѝ. Не познаваше никого, с когото би могла да поговори за това. Франк Харис се връщаше в Лондон, надявайки се, както сам неведнъж бе подчертал, тя да го посети. В известен смисъл заминаването му ѝ донесе облекчение, тъй като напоследък Франк прекаляваше с любопитството си по отношение на личния ѝ живот, въпреки че доброто му възпитание го възпираше да се покаже прекалено нетактичен. Но можеше ли да знае човек! В някои отношения Франк я привличаше доста силно, но никога не бе изпитвала ни най-малка потребност да се нареди в списъка на многобройните му завоевания, които той още на другия ден описваше в дневниците си с най-големи подробности.

„О, не, ако трябва да загубя девствеността си — мислеше си понякога Лора, — трябва да е като фойерверк... като заплашителен камбанен звън. А след това... кой го е грижа? Искам само да ми хареса първия път!“

— Ах, между другото — продължаваше да обяснява Лиан — той ще бъде на бала с маски, а след това при Даниел. Поръча ми да ти кажа, че бил сигурен, че ще се откриете, така че бихте могли да решите дали споразумението има някакъв смисъл или не.

— Държиш се доста тайнствено! — ядоса ѝ се Лора.

Лиан безразлично сви рамене.

— Скъпа моя, той бе доста категоричен, а и плаща добре. Наистина изглежда много добре, само това ще ти кажа. Кой знае?

— О, да, кой знае? — нетърпеливо отвърна Лора, питайки се в същия момент как да се измъкне от тази афера, без да навреди на името си... и дали да не доведе нещата до край. Каква власт над решенията ѝ имаше журналистката в нея и каква боязливата девственица? Беше любопитна — нямаше смисъл да го отрича. Нищо не ѝ пречеше да се откаже в последния момент, нали? След като е опознала мъжа и е чула подробностите от предложението му. Кой ли

можеше да е той? Някой, когото познаваше? Понякога имаше чувството, че е наблюдавана, дори преследвана. Бе го разказала на Франк, но той само ѝ се изсмя.

Няколко дена по-късно всяка друга мисъл бе изместена от съзнанието на Лора от едно наистина вълнуващо събитие. Научи, че тя — или по-скоро господин Л.М. — е извикан на дуел от някакъв млад виконт, който смятал, че последната ѝ статия петни неговата и на рода му чест.

— Ето! Сега вече наистина си създаде име! — поздрави я Франк. — Помисли само колко глупав ще се почувства младият виконт, когато разбере, че драсканиците, срещу които се е обявил, са дело на представителка на същия пол, който той би искал да защити от подобни мисли! Нека съчиня писмото, което ще му изпратим, става ли?

— Но, Франк! — мило каза Лора, дарявайки го с невинен поглед. — Аз, разбира се, вече приех предизвикателството... всъщност трябваше да го знаеш! И най-добре си дръж устата, иначе, кълна се, ти ще си този, който ще застане пред дулото на моя „Колт“!

Франк добре знаеше, че нищо не можеше да отклони Лора от веднъж взетото решение. Тя не само настояваше да участва в дуела, но и го бе помолила да ѝ стане секундант.

— С удоволствие ще взема Франко за втори секундант... ако не драматизира прекалено много нещата!

— Значи наистина ще излезеш срещу него, скъпа? — питаха я приятелките ѝ. — За честа на жените...

— И педерастите! О, забележително! От месеци, може би от години не съм чувала нещо толкова комично! Не бихме ли могли да събираме входна такса, как мислиш?

Лора бе засипвана с въпроси, предложения и окуражителни забележки. Бе се превърнала в символ на освободената жена, равностойна, ако не и превъзхождаща арогантния, надут мъж. Амазонките щяха да се появят в цялото си великолепие — под сигурната закрила на гората, разбира се.

— Постепенно заприличва на цирково представление — с гримаса призна Лора пред Франк Харис, който в крайна сметка се бе съгласил да и стане секундант. — Но все пак е вълнуващо. — Сети се за изложбата за Бъфало Бил, която бе предизвикала фурор в Париж, и неочаквано се засмя. *Защо не? Да, защо пък не?*

Сега, след като бе имал възможност да свикне с мисълта за дуела, дори Франко изглежда бе склонен да приеме предложението ѝ, въпреки всичките гневни възражения, с които го бе посрещнал.

Отначало, разбира се, не бе на себе си от гняв — точно както бе очаквала

— Не се шегувай! Да излезеш на дуел? Ти, една жена? Проклятие, Лора, това вече е прекалено! — Както и можеше да се очаква обаче, накрая бе поомекнал.

И докато Лора витаеше в своето еуфорично, граничещо с ликуване настроение, брат ѝ се опитваше да запази опасенията си за себе си.

Франко бе наясно, че независимо от протестите и упреците му, Лора ще заложи главата си. Дявол я взел — нея и буйната ѝ кръв!

Естествено той не се безпокоеше, че може да бъде ранена или да получи дори една драскотина, ако вземеше участие в този детински дуел, на който тя очевидно придаваше някакво символично значение. Не, както се бе опитал да утеша Ена, която при последната им среща

му се стори доста подтисната, Франко бе на мнение, че не Лора е тази, за която трябваше да се безпокои, а клетият ѝ противник... дори без да става дума за възможните последици, в случаи че сестра му се покажеше достатъчно лекомислена и безразсъдна да го убие! С Лора човек никога не можеше да бъде сигурен. Бе съвършено непредвидима, а освен това ѝ липсваше сдържаност и подobaщата и необходима доза самоконтрол.

Намираще, че е положил всички усилия да се разбере със сестра си и да бъде в приятелски отношения с нея. За жалост без успех! Лора бе прекалено твърдоглава, за да може човек разумно да разговаря с нея, а родителите им не можеха да бъдат открити дори с телеграма. Сам той дотолкова бе затънал в затруднения, че се налагаше доста набързо да напусне Париж.

От къде, по дявалите, можеше да знае, че няколко от новите му приятели — самозвани анархо-социалисти — ще стигнат толкова далече? Той не вярваше в екстремистите действия, които винаги имаха противоположен на очаквания ефект, и само забавяха или дори възпрепятстваха постигането на преследваните цели.

Глупости! Какъв смисъл има да бъдат залагани бомби на публични места, където освен набелязаните жертви загиваха и много невинни хора? Какво се опитваха да докажат? Той наистина вярваше в промените, но с мирни средства. В революцията на думите и духа, вместо на грубата сила и тероризма. Решението се криеше в това да се отвори съзнанието на хората за истината, а сърцата им — за състрадание към подтиснатите и лишените от привилегии.

Във всеки случай го бяха посъветвали — или по-точно му бяха наредили — още същата седмица да напусне Париж. Да отиде в Англия и да изчака, докато нещата се уталожат. Естествено той щеше да съпровожда Хелена и свекърва ѝ... но трябваше да остави опърничавата си сестра сама да се грижи за себе си!

Може би така бе по-добре. Лора притежаваше невероятната способност да го нервира и изважда от равновесие и това винаги ѝ бе давала предимство пред него! В края на краищата той не носеше отговорност за нея, въпреки че навярно отново щеше да я измъкне от бъркотията, в която тя несъмнено щеше да се забърка! Междувременно Франко успя донякъде да се освободи от обзелото го вътрешно

напрежение, разкривайки противоречивите си чувства пред един приятел, на чиято дискретност напълно можеше да разчита.

Това бе Трент Чаланджър, зад който винаги стоеше вездесъщия Джим Бишъп. При това Франко бе открил колко общи неща имат помежду си, особено пък когато ставаше дума за господин Бишъп. Този човек изглежда имаше власт навсякъде и бе в течение на всички интриги и възможни развития на нещата. Джим Бишъп бе научил Лора да играе покер!

Сега обаче Франко трябваше да поговори с Трент, който по някакви необясними причини изглежда се интересуваше от Лора и дори бе заплепен от нея. Удивително, когато човек си спомнеше, че първата им среща бе предизвикала само взаимна антипатия и словесни двубои относно така наречения годеж, за който и двамата не искаха и да чуят. Но въпреки открития си интерес към Лора, Трент отказваше да се срещне с нея и да поднови познанството си.

Франко си мислеше: „Това би бил същински дуел. Между двама равностойни противници, които се сблъскват и се хващат за гушите. Какъв ли ще е резултатът?“

— Пак тая моя сестра. Лора постоянно крои някое възмутително безобразие и, разбира се, е прекалено твърдоглава, за да се вслуша в гласа на разума!

— Така ли? И какво е то този път? — Трент бе превъзходен играч на покер и умееше чудесно да скрива чувствата си.

— Извикана е на дуел... и, разбира се, е приела!

— Е, и?

— Но това е смехотворно! Тези умишлено провокативни статии, които пише под псевдоним... доколкото я познавам, очевиден е предвидила развоя на нещата! Нещо повече, това дори ѝ доставя удоволствие! Също както и на приятелките ѝ — представителките на най-старата професия и онези амазонки. Те я окуражават, а тя намира това изключително вълнуващо. Нещо повече, не иска клетият виконт да разбере, че ще трябва да се дуелира с жена! С цялото си безочие Лора очаква да ѝ стана секундант! Ако трябва да бъде искрен, вече не зная какво да правя с нея. Когато се опитам да я посъветвам, тя се инати като дете! Проклятие, какво да правя? Не мога да ѝ попреча да доведе до край това безумно начинание... би било напълно безсмислено. Сякаш си нямам достатъчно проблеми.

Франко бе започнал да крачи из затрупания си с книги работен кабинет, надявайки се Трент да направи някаква забележка или да подхвърли някоя идея, която би могла да му подсказе изход от ситуацията.

— Ще ѝ станеш ли секундант? Намерила ли си е втори човек?

— Вече се съгласих... иначе щеше да избере някой от своите неподходящи приятели! Но както сам знаеш, трябва да отпътувам за Лондон! Нашите общи приятели твърде настойчиво ме подканят да го сторя. — Видимо разстроен, Франко прекара пръсти през косата си. След това добави с надеждата да предизвика някаква реакция от страна на събеседника си: — Мисля, че е помолила Франк Харис да ѝ стане втори секундант. А той е достатъчно глупав, за да се съгласи, още повече че изглежда доста хлътнал по Лора. Не мога да го разбера, но казва, че бил очарован от нея! Така че, виж какво, Трент... — Франко престана да кръстосва стаята и преди да продължи отпрати към приятеля си многозначителен поглед: — Сигурно се досещаш за какво ти разказвам всичко това, така че сега ще премина по същество. Мога ли да разчитам, че ще следиш нещата отблизо? В подобни случаи е прието да присъства лекар и си мислех дали не би могъл...

— Предполагам, всички участници ще бъдат маскирани? Във Франция дуелите са забранени, нали така? А сестра ти...?

— О, Лора със сигурност няма да си развали удоволствието, разкривайки коя е, поне в това съм сигурен. Не и докато не реши, че моментът е настъпил... не се съмнявам, че ще го стори по впечатляващ начин!

— Е, навярно бих могъл да присъствам в ролята на лекар. Определено не ми се ще да пропусна подобно събитие. Преди време научих някои неща за лекуването на коне, така че може би ще успея да се справя и с това... ако се наложи. Да се надяваме, че ще запази хладнокръвие и само ще отрезви противника си, вместо да го убива! Не се безпокой — замислено добави той, — обещавам ти да държа сестра ти под око. Може би за известно време трябва да бъде оставена да прави каквото реши, докато се умори да се лута. Прилича ми на някоя дива необяздена кобила! Тя е капризна бегълка от цивилизования живот, но погледнато от друга страна...

— Това, което казваш, ми напомня за „Укротяване на опърничавата“. И на теб ли ти хрумна същото?

— Може би. Но аз ще я оставя да лудува, докато се умори, а когато вече почти ми се удаде да я обуздая... е, ще видим...

Като предизвикана страна, Лора имаше правото да определи оръжието и правилата и тя изобщо не се поколеба да избере своя „Колт“ четиридесет и пети калибър и редуване на изстрелите, както се правеше в Дивия запад. Определен брой крачки един към друг... изваждане на оръжието от кобура... и готово! Край на спора!

Приятелките на Лора бяха възхитени от умелото ѝ боравене с револвера. А изборът ѝ на костюм за дуела ги впечатли и развесели — тесни кожени панталони с ресни, кожено елече, палто, също с ресни, и широкопола шапка, като онези, които се носеха из Дивия запад и която подхождаше на скриващата лицето ѝ кърпа. Имаше дори ботуши, стигащи чак до коленете.

Лора намираще, че е наистина вълнуващо да участва в дуел... независимо от това, че противникът ѝ бе някакъв идиот! Преди време виконт Сен Андре я бе ухаждал. Тя нямаше намерение да му дава да разбере, че има срещу себе си жена. Никой не трябваше да знае, с изключение на няколко близки приятели, разбира се.

Преживяването бе толкова вълнуващо, колкото и забавно. Револверите в сутрешния здрач, в мъглата, която забулваше почти всичко. Противникът бе просто една сянка... неясни очертания, които изглеждаха нереални. Секундантите бяха маскирани и с качулки, така че Лора едва успя да разпознае Франко. А що се отнася до приятеля му, този лекар, когото брат ѝ бе измъкнал от леглото, това навярно бе някой от другарите му социалисти, които презираха ритуалите на буржоазията и предпочитаха бомбите пред револвери и шпаги!

„С този глупав маскарад тя наистина вече прекалява“ — сърдито мислеше Трент, при вида на костюма на Лора, когато тя церемониално свали дългата наметка, в която бе загърната.

Как само се бе докарала! И тази походка — съвсем професионална и заплашителна с подаващите се от кобурите револвери. Разбира се, тя отлично знаеше какво прави, малката вещица!

Накрая... да, можеше да се предвиди как щеше да завърши целият този фарс! Със смразяваща бързина тя бе извадила само единия

от двата револвера и умишлено бе стреляла в земята, на косъм от замаяния ѝ и зяпнал от уплаха противник.

— Имам още един револвер... виждате ли? — бе извикала към него подигравателно. — Знаете ли, не исках да ви убивам, а само да ви докажа колко глупаво от ваша страна е било да вярвате на всичко, което четете. Ще стреляте ли по мен, докато се местя насам-натам в тази възхитителна мъгла... или предпочитате да избягате? Или да ви пусна малко кръв? Можех да ви прострелям в ръката, знаете ли, или да...

— Не се приближавай прекалено много! — достигна до нея приглушеният глас на единия от секундантите ѝ. Дали беше лекарят? Все едно. Лора отправи предизвикателен поглед към противника си. След това застана ребром към него, вече с прибран в кобура револвер и ръка, която сякаш съвсем случайно докосваше другия.

Секундантите на Сен Андре с уплашен шепот го подканяха да се откаже, преди слънцето да е разпръснало мъглата. Той само кимна в знак на съгласие, очевидно вкаменен от страх.

— Добре! Значи се признавате за победен? Моля ви, господине, гледайте на постъпката си като на проява на рицарско благородство и здрав разум... защото вие не бихте искал да се разчуе, че сте извикал на дуел една жена... и още по-лошо, че сте бил убит или ранен от нея, нали така?

„О, да — иронично мислеше Трент, — как само умее да театралничи, тази малка вещица!“ Последният ѝ жест бе достоен за всяка театрална сцена. Тя рязко свали шапката си, така че дългите блестящи къдрици плиснаха надолу по раменете ѝ, при което виконтът се строполи в ръцете на секундантите си. Те, все още уплашено озъртайки се, бързо го отнесоха.

А Лора стоеше там и се смееше, приемаше поздравите и тостовете на приятелите си, които отпиваха от предвидливо донесените бутилки с коняк.

Когато най-сетне решиха да тръгват, Лора откри, че секундантите и сърдитият, мълчалив лекар са изчезнали. Без съмнение, за да избегнат възможен скандал! Ясно бе, че Франко гледаше да напусне мястото на престъплението колкото е възможно по-бързо!

Тъмните вежди на Лора се събраха, след това лицето ѝ се проясни и тя се разсмя на духовитата забележка на една от своите

приятелки. О, да, дуелът се бе превърнал в истински триумф и тя имаше чувството, че е постигната нещо за своя пол!

Тя се бе дуелирала и бе постигнала целта си... Сега обаче трябваше да се справи с усещането за празнота, което неизбежно следваше всяко необикновено напрежение. Можеше да се радва на предстоящия бал с маски, а междувременно бе започнала да купува дрехи, накити и бельо за сезона в Лондон. Скучният, еснафски Лондон — вече бе сигурна, че там не само щеше да се отегчава, но и да се чувства като в затвор!

Лейди Хонория, нейната високо ценена противничка, ѝ бе подхвърлила няколко строги предупреждения относно държанието ѝ в Лондон.

— Париж, скъпа моя, е едно нещо — тук, в тази атмосфера на толерантност и свобода, човек може да върши много неща безнаказано... поне за известно време, докато е на мода и всичките му авантюри могат да бъдат отдадени на лекомислието на младостта. Но сама ще се убедите, че нормите за приличие в Англия са далеч по-строги, а тамошното общество не е чак толкова снизходително! Надявам се, че притежавате достатъчно здрав разум да се нагодите към обстановката или поне да проявите дискретност! Много ще бъде разочарована, ако не го сторите!

Тя да се нагоди? Е, поне можеше да се опита. Едно ново и толкова различно предизвикателството навярно щеше да се окаже интересно... а и Франк щеше да е там. Вече ѝ бе обещал да я запознае с всички интересни хора, като Оскар Уайлд например, чиито пиеси предизвикваха такъв фурор.

Особено се радваше, че Франко ще замине за Лондон още същата седмица, значи преди нея, така че нямаше да се мотае в краката ѝ и да мърмори.

С мисълта за Лондон тя излезе на покупки с Хелена, лейди Хонория и вечно недоволната Лорна.

— Скъпа! Като те гледа човек, ще помисли, че си се загрижила за чеиза си! — обърна се към Лора Лорна Дюмон. — Така ли е?

— Не, разбира се! — отвърна Лора с чистосърдечен поглед. — Прави ми удоволствие, наслаждавам се на усещането, че мога да се погледея малко. Във всеки случай — хапливо добави тя, — целият този гардероб не е предназначен за един единствен мъж!

— Наистина ли, Лора? Все повече заприличваш на майка си! — не можа да се въздържи да не забележи Лорна.

— Хм, да! Мисля, че майка ми е постъпвала така, за да подмами и задържи баща ми! — тихо се разсмя Лора, забелязвайки изражението на Лорна. — Почакай само да видиш бельото, което съм поръчала! С него бих могла да примамя всеки мъж, когото искам да имам!

— Е, млада госпожице, достатъчно! — заповеднически се намеси лейди Хонория. — Пробата не е ли след десет минути?

Облеклото и шапките, които Лора избираше, бяха не по-малко елегантни от поръчаното бельо. Когато с Хелена се появяха в новите си, изработени при „Уърт“ и „Ла Фериер“ дрехи, щяха да събудят завистта на всички жени.

— Сезонът в Лондон започва скоро и свекърва ми смята, че трябва да заминем навреме първо за селското ни имение, а след това и за Лондон, за да се погрижим всичко да бъде подготвено както подобава. И ти ще дойдеш скоро, нали? И ще живееш при нас в Седжуик?

Гласът на Хелена звучеше почти гневно и Лора успокоително стисна малката ѝ, хладна ръка.

— Разбира се. Не съм ли ти обещала? Но ще мога да напусна Париж едва след бала на Кат'зар. Просто не мога да не присъствам! А в Англия ще пиша за всичко онова, което съм научила за веселия, лош Париж!

— Ах, Лора! Зная, че вземаш всичко откъм веселата му страна, но сигурна ли си, че не те грози опасност? Чувала съм, че при подобни случаи хората са доста разюздани — на карнавали... маскаради...

— Престани, Ена, скъпа. Говориш като брат ми! Той е толкова мрачен и черноглед, че ми идва да крещя! Точно за това се опитвам да се отърва за малко от него!

При споменаването на Франко Хелена се изчерви и сведе глава. Той бе предложил услугите си да я съпроводи заедно със свекърва ѝ до Лондон, където както бе обяснил, имал лични ангажименти. Растящото му негодувание от държанието на сестра му не ѝ бе убягнало, но

младата жена бе запазила лоялността си към Лора, която я бе взела под крилото си. Хелена се молеше вроденото лекомислие на Лора да не я подведе да отхапе по-голяма хапка, отколкото би могла да преглътне, както обичаше да се изразява баба ѝ.

— Но все пак ще бъдеш предпазлива, нали? Обещавах ли? — почти с болка настояваше младата жена, питайки се колко ли хубаво щеше да бъде, ако можеше да бъде толкова силна и дръзка като приятелката си. О, да, тогава отдавна вече щеше да е избягала с Франко в Италия, Египет... или дори Индия и Цейлон — там биха могли да водят волен и щастлив живот! Но както винаги, на нея ѝ липсваше смелост да предприеме нещо — в противен случай отдавна да бе избягала от тираничния си баща, честолюбива майка и от съпруга си!

„Аз наистина съм страхливка, а Лора не е такава! В това се състои огромната разлика помежду ни“ — мислеше Хелена. Но въпреки че не бе споделила безпокойството си с никого, тя не преставаше да се притеснява.

— Съвсем спокойно мога сама да се грижа за себе си — окуражително обясни на сбогуване Лора сред кутии и куфари, разпръснати из цялата къща и чакащи да бъдат откарани на кораба. — Скоро отново ще бъдем заедно, обещавам! А междуременно чичо Пиер със сигурност ще се опита да ме държи под око! — лицето на Лора се разтегна в лъчезарна усмивка, след което тя добави: — Днес трябва да вечерям с него и Лорна. Те настояват идната седмица да ги придружа до Монте Карло, но ще се опитам да се измъкна, разбира се, без да споменавам за бала! Можеш ли да си представиш, колко шокирани биха били, ако узнаеха? Мама ми е разказвала, че някога братовчед ѝ Пиер е бил наистина забавен младеж... и нейното първо увлечение! Изобщо не мога да си го представя!

— Е, допускам, че с годините всеки се променя — тихо рече Хелена, питайки се дали и Франко щеше да се промени подобно на всички останали. Животът предлагаше толкова много неизвестни на неуверените!

Когато двете приятелки се разделиха, Хелена се почувства подтисната и несигурна. Лейди Хонория още веднъж бе подканила Лора да бъде разумна — за нейно собствено добро. А Франко... е, той

бе изнесъл една от своите морални проповеди, към които в последно време така се бе привързал!

— Със сигурност съвсем скоро ще съм в Англия! Веднага след бала. И ви обещавам да се държа прилично. Никакви скандали. Ще бъда ужасно дискретна... обещавам! И всеки ден ще наминавам към Пиер и леля Лорна.

Пиер Дюмон трябваше не само да понесе оплакванията на съпругата си от поведението на Лора, но освен това се чувстваше задължен да се извини пред близкия си приятел и някогашен годеник на братовчедка му Джини граф Д'Арланжан за това, че Лора се бе дуелирала със сина му.

— О, няма за какво да се извиняваш, стари приятелю! Крайно време бе Едуард да се научи да разсъждава трезво и обуздава темперамента си и се радвам, че тъкмо една жена е изобличила глупостта му! Изпратих го за известно време в Южна Америка, за да охлади чувствата си и превъзмогне срама от това, че е бил направен за посмешище пред цял Париж!

Но докато, смеейки се и свивайки рамене, омаловажаваше случилото се, Мишел се улови, че е заинтригуван от Лора. Особено след всичките онези слухове и истории, които бяха достигнали до него. Сега малката дъщеричка на Джинет вече не бе невръстното момиченце, което познаваше, а богата наследница, при това красива, както се говореше.

По тази причина граф Д'Арланжан бе наредил нещата така, че да се наложи да отпътува по работа за Лондон, където можеше да се погрижи за една среща с Лора — най-новата американска наследница на пазара за невести. За нея обаче се разказваше, че никога не би се оставила да бъде склонена от родителите си да стори нещо, което не ѝ е по вкуса. Тя сама щяла да направи своя избор, когато му дойдело времето, като при това някаква си благородническа титла не означавала нищо за нея. Освен това се говореше, че ценяла разбирането и интелекта повече от всичко останало!

Всичко това би могло с пълна сила да се отнася за Джинет! А съдейки по фотографиите, които бе видял в един вестник, момичето приличаше на майка си и външно! Нямахше почти никаква надежда да

се срещне с нея, но той бе сигурен, че това рано или късно щеше да се случи.

Отначало заминаването на всички донесе на Лора облекчение — сега нямаше нужда постоянно да се извинява. Най-сетне бе съвсем свободна и би могла да бъде самата себе си, необезпокоявана от никого да се отдаде на наслади. Но защо внезапно се бе почувствала така, сякаш е изгубила нещо? „Самия Париж“ — театрално си казваше Лора — сега, когато сезонът бе към своя край и всички заминаваха, привлечени от примамливи събития в други градове.

В момента Париж не бе истинският Париж, запазен за парижани. Но ѝ оставаше балът, можеше да се наслаждава на треската от радостното очакване, а освен това разполагаше с достатъчно време за писане.

Оставаше объркващата загадка с господин Х. Как изобщо смееше той да я купува? А отгоре на това, междувременно изглежда напълно бе загубил интерес! Или Лиан бе пожелала да го има за себе си?

Да върви по дяволите... по дяволите всички, дори нейните така наречени приятелки, които гледаха на нея като на невинно, неопитно дете! Лора искаше да върви по свои собствени пътища!

— Значи мислиш, малка моя, че вече си готова? Не се ли боиш поне мъничко от непознатото и необикновеното? Съвсем сигурна ли си?

Понякога Лора намираще Селест с нейната изключително неприятна способност да чете мислите ѝ. Навярно всички те гледаха на нея с известно умилено пренебрежение като на истинска дилетантка! Е, тя наистина бе готова! Това и каза на Селест — с прекалено заядлив глас, както в последствие установи.

„Ах, проклетие — мислеше Лора. — Защо трябва да пропилявам оставащата цяла седмица до бала на Кат’зар? С какво да се занимавам?“

Както винаги Селест имаше готово предложение, което сподели с нея по телефона с онзи свой провлечен глас, който звучеше така, сякаш току-що бе станала от сън.

— Ах, Лора! Щях да забравя, ако Жюстин и Лиан не ми бяха напомнили... мислех си, че може би ще проявиш интерес и ще дойдеш

с нас тази вечер у Арман дьо Фльори. Той току-що се е завърнал от едногодишното си пребиваване в Индия... или Тибет? Не съм сигурна, скъпа, но ти сама ще научиш... ако дойдеш, разбира се. Той е мъжът, когото наричат тайнствения маркиз! Очарователен човек... а салонът му е отворен за приятели само след полунощ. — След това Селест добави: — Каза, че си готова за... хм... преживявания от всякакъв вид? Е, ако го мислиш сериозно, тогава тази вечер навярно ще ти достави истинско удоволствие!

Това звучеше интригуващо и Лора, разбира се, реши да отиде. Така поне щеше да се избави от скуката! Вече от часове се взираше в белия лист пред себе си, без да е написала дори един ред.

Твърдо бе решена да пише, но не й хрумваше нищо. Може би имаше нужда малко да се поразсее. И тъй като гласът на Селест бе прозвучал доста възбудено, Лора бе сигурна, че вечерта обещава да бъде доста интересна, ако и не направо вдъхновяваща.

— Не се учудвай на нищо от онова, което ще видиш и чуеш, скъпа моя! — прошепна на Лора Лиан, след като, облечени в елегантните си рокли, се бяха качили в колата. — И ако бъдеш шокирана, по-добре не го показвай! Тази вечер ще присъстват всички разкрепостени, свободомислещи хора. Рашел^[1] също ще присъства, вероятно и мадам Вили. Познаваш странната дребна женичка, която пише доста добре и нарича сама себе си Колет^[2]. О, не, в никакъв случай няма да се отегчаваш, обещавам ти!

— Ако видиш някой познат, преструвай се, че никога не сте се срещали — добави Жюстин със смях. — Всичко е много по-забавно, когато човек се отнася с приятелите и дори любовниците си — като с непознати, не намираш ли? Но ти ще имаш възможност сама да се убедиш в това.

В крайна сметка, особено след всичките тези прошепнати намеци, Лора вече не знаеше какво да очаква!

Тайнственият маркиз живееше извън Париж в един замък, заобиколен от гори и грижливо подържан парк.

— Това е много стар замък! — обясни Лиан. — Трябва да попиташ Арман за предишната собственица, която по времето на терора спала с почти всеки, който имал някаква власт. Не правела никаква разлика, щом ставало дума за това да постигне своето!

Какво бе първото ѝ впечатление? По-късно Лора с мъка си спомни това. Мрак... навсякъде неприятният мирис на благовонни пръчици... един кльощав мъж с деликатни крайници, който, както Лора научи по-късно, седеше на пода в поза лотос, облечен само с препаска за слабините и тюрбан.

Всичко бе странно и неочаквано! От едното помещение се влизаше в друго — всичките слабо осветени... покрити с килими стени... каменни стъпала, отвеждащи към все нови помещения и кули. Още преди да бъдат представени на домакина, Лора си даде сметка, че никога не би се оправила сама из тези лабиринти.

— Добре дошли в храма на изпълването, приятели! Моля, чувствайте се като у дома си. Тъкмо разказвах за преживяванията си и някои истини, които мисля, че открих. Но вие не се чувствайте задължени да слушате! Забавлявайте се както ви харесва... яжте и пийте... задоволявайте всичките си желания!

„Какво означава това?“ Задавайки си този въпрос, Лора забеляза, че се стреми да бъде плътно до приятелите си.

— Съвсем различен е, откакто се върна от Индия — обясни Лиан. — Чух, че там в продължение на месеци живял в една пещера, медитирайки. Той е очарователен... и разбира се — завършен хедонист! Близък приятел на Ричард Бъртън^[3], който също е изследовател на мисълта. Арман вярва, че посредством задоволяване на физическите сетива може да се достигне до истинска духовна сила! Теорията му е интересна, не е ли така?

— Това само теория ли е? — осведоми се Лора с престорена смелост, опитвайки се да събере мислите и впечатленията си и да си даде сметка защо всъщност бе тук и как трябваше да реагира на случващото се. И най-вече — доколко да се включи в преживяванията, които щеше да ѝ предложи вечерта. Седнала върху възглавничките, разпръснати по пода, те бяха запушили с наргилета нещо сладниково и задушливо, за което им бяха казали, че е хашиш. Нямахше нито столове, нито маси с нормални размери. Екзотичните, странно ухаещи ястия, сервирани навсякъде наоколо, трябваше да бъдат консумирани с пръстите на дясната ръка, без да докосват вътрешната част на дланта. Помещението бе оскъдно осветено и сумрачно като в пещерата на някой факир или вътрешността на хиндуиски храм.

Когато Селест — или може би Лиан — леко докосна лицето ѝ с пръсти, Лора си спомни, че бе задала някакъв въпрос.

— Само теория? Достатъчно дръзка ли си, за да се опиташ да разбереш? Да отидеш отвъд въпросите и да намериш отговорите?

Тя все още не знаеше, а и както изглежда в момента никой не очакваше отговор от нейна страна. Тогава в съзнанието ѝ започна да се промъква музика — сладка, замайваща музика, каквато никога преди не бе чувала. Дори самите инструменти бяха непознати и чужди — цитра, тихо тътнеща табла, чийто ритъм пулсираше като този на сърцето ѝ. Инструментите сякаш подчертаваха значението на сетивността и самозабравата... угасването на всичко останало, освен собствените ѝ усещания и скритите в най-потайното кътче на съзнанието ѝ въпроси.

Лора се чувстваше почти безтелесна, въпреки че под кожата ѝ протичаше поток от преживявания. Нямахше нищо, заради което човек да се срамува, нищо, от което да се бои. Духът ѝ вече не бе във вражда с тялото, сетивата и чувствата ѝ. Най-сетне бе готова да изследва тъмните ъгълчета на чувствеността си, изначалните, инстинктивни страни на своята женственост. Своето действително, естествено Аз.

Тя се надигна... фибите, които придържаха косата ѝ в модна прическа, по странен начин паднаха сякаш от само себе си и тежката ѝ вълниста коса с бакърени кичури плисна по гърба почти до кръста. Докато стоеше така, със замъглени от музиката мисли и чувства, Лора усети как олеква, как нежни ръце свалят дрехите ѝ — копринената, общита с брокат рокля, фустите от тафта и дантела и, слава богу, пристегнатия корсет, който винаги бе мразила. Чувстваше се забулена и защитена от любовта и нежността, които усещаше. Готова на всичко, без никакъв страх, само още по-нетърпелива да изпита и узнае колкото е възможно повече.

Тогава неочаквано се отпусна върху нисък, меко застлан подиум или нещо, наподобяващо любовното ложе на някой махараджа. Затвори очи, прогонила всички мисли, за да остане само тяло и сетива. Топлата ѝ кожа се допираше до меко тъмносиньо кадифе с бронзови и блестящи яркочервени нишки и Лора се остави на потока, който я отнасяше.

Над нея слабо блещукаха няколко жълто-червени лампи, окачени в ъглите на изглеждащото нереално помещение, което се разширяваше

и свиваше в синхрон със собствената ѝ утроба.

Хрумна ѝ онова, което бе научила за тантризма, йогата на сетивата — въздържание, при което желанието расте и расте, сдържано колкото е възможно по-дълго, за да се излее в един момент като помитаща всичко по пътя си река.

Втриха в кожата ѝ ухаещи на мускус и жасмин масла, докато тя не заблестя като скъпоценно бижу. Мека кожа, меки, подобни на нейното, тела се притискаха към тялото на Лора, изследваха го сред тих, страстен шепот.

— Гърдите ти са съвършени... с удоволствие бих ги издялал от камък... прелестна Лора!

— М-м-м... скъпо, скъпо момиче! М-м-м, да... гали ме и ти... целувай ме... харесвам ли ти?

В този момент за нея нямаше никакво значение кой изрича тези думи току до пламналите ѝ страни. Всичко, което се случваше, ѝ изглеждаше толкова естествено, почти неизбежно! Не можеше да има нищо лошо в това да отстъпи пред чувствата и усещанията си, които в крайна сметка щяха да доведат до утоляване на копнежа. Заедно с пречещите дрехи Лора се бе освободила и от последната следа от свян.

Тя прегръщаше, галеше, целуваше, изучаваше с устните си, с език, с чувствителните си пръсти, както и сама бе изучавана. Никога преди не бе чувствала такава интимност, такава хармония! За пръв път откриваше собствената си вродена чувственост!

Онзи, за когото се омъжеше, ако изобщо някога го направеше, трябваше да е в състояние да прояви разбиране, в случай че му разкажеше за тази нощ.

Франк щеше да го разбере. Но от друга страна тя предпочиташе той да остане неин приятел, вместо да се превърне в ревнив любовник или съпруг.

Франк Харис, който седеше в тъмното с кръстосани крака и наблюдаваше церемонията по посвещаването на Лора, чувстваше, че трябва да я има! Сега, когато бе готова... бе пред прага на най-голямото откритие в досегашния си живот. Ако сега не я вземеше, нямаше да го стори никога и вероятно щеше да съжالياва до края на живота си! Лора... малка послушница... дръзка... сърцата... пълна с въпроси! Сега тя най-сетне бе готова!

Когато без да обръща внимание на похотливото пулсиране в слабините си, понечи да стане, Франк бе дръпнат обратно.

— Не! — рече Трент и в тази съвсем кратка дума звучеше едва сдържан гняв. — Съжалявам, Франк, но възнамерявам да отида пръв. Нали в крайна сметка трябва да се ожения за малката вещица... когато успея поне малко да я обуздая. И не бих допуснал по-късно да се чувства принудена да ми сложи рога, разбираш ли?

„Естествено, че разбирам“ — с неохота мислеше Франк, наблюдавайки така нареченият си приятел да се приближава към Лора.

Трябваше да се досети. Но Франк не бе нито толкова смел, нито толкова глупав, че да се бори с Трент за Лора. Между тях имаше нещо. Нещо, което и двамата криеха. Някаква интимност. Какво в същност?

„Боже, тя е родена уличница — мислеше Трент — и кокотка, която човек може да различи от пръв поглед.“ Трябваше да се ожени за нея и да я обзиди като дива кобила, докато тя не рухнеше и не признаеше, че си е намерила майстора.

Какво, по дяволите, изобщо търсеше тук? Крайно време бе да разбере, че не може да флиртува с опасността, без в един момент да се сблъска с нея! Той щеше да направи с Лора точно това, което трябваше да стори преди четири години в Мексико, когато почти гола и мокра до кости я бе заварил в един поток!

— Значи това е, което ти харесва? Да бъдеш танцьорка в някой хиндуиски храм... да пресъздаваш любовта в танц, да даваш любов? Вече си опознала едната страна на любовта... надявам се, че си готова за друг вид игра!

Внезапно... съвсем неочаквано тя бе изтръгната от унеса, в която нежно и внимателно я водеха към нещо непознато, но толкова привлекателно! Груби, отвратителни думи развалиха магията... силни ръце я разтърсиха. Кой бе това? Този мъж, който бе разгонил и изплашил приятелките ѝ, за да я вземе, сякаш тя бе някаква завладяна територия? Не трябваше да постъпва против волята си, нито да допуска нещо, което ѝ бе неприятно. Трябваше просто да изкрещи протеста и гнева си от грубата му намеса в магическия ѝ унес.

Тя отвори уста, за да даде воля на гнева си, когато мъжът целуна устните ѝ. За миг всичко се стопи и изчезна. Мисли, гняв, протести...

Не остана нищо, освен една гола, приведена над нея мъжка фигура, която с изкусна, възбуждаща нежност сломи съпротивата ѝ. Не

можеше да види лицето му... но всъщност и не искаше. Сатир, който умело разпалваше страстта ѝ, възбуждаше я и я носеше към един връх на насладата, за който не бе ѝ сънувала! И, разбира се, всичко това трябва да бе сън!

— Харесва ли ти така? А така... така? Искаш ли да бъдеш наблюдавана, докато те прелъстяват, да чуваш колко красиво е тялото ти... колко красиви са гърдите ти, с розовите, твърди малки зърна, коремът, бедрата...

— О, не... моля, престанете! Моля ви...

— Престани с преструвките! Харесва ти, нали? Нямах ли куража да си го признаеш?

— О, боже... мразя ви! Мразя онова, което правите с мен... което чувствам! — гласът ѝ приличаше по-скоро на сподавен вик. Тялото на младата жена започна да се извива и напруга, сякаш се бе скъсала и тънката нишка която го свързваше с питащото ѝ; отбраняващо се съзнание. Защо не я оставеше на мира? Защо не престанеше да я измъчва?

— Кажи го, Лора. Кажи, че ме искаш. Кажи, че копнееш за това не по-малко от мен... по дяволите!

Изглеждаше така, сякаш искаше да проучи всеки сантиметър от тялото ѝ и да го запечата в паметта си, и подобно на някой варварин завоевател да го направи свое и да я остави безпомощна в жестокия капан на собствените ѝ чувства.

Думите лепнеха по езика ѝ, не искаха да се отронят от устните. Скърцайки със зъби от омраза и гняв, тя се отказа от съпротива, остави се в желязната му прегръдка, отстъпи пред неумолимостта на трескавата му страст.

— Хайде, моя скъпа, страстна малка вещице, кажи ми, че го искаш!

И, за бога, тя го каза. Чувствата и копнежът разрушиха защитната ѝ стена, целият насъбран гняв потъна и се разтвори някъде дълбоко в нея.

— Да... о, проклятие! Да... да!

При първия силен тласък Лора извика. Бе се случило толкова бързо и грубо, че почти не ѝ остана време за съмнение или страх.

Но след този подобен на пробуждане от кинжал удар тя се почувства освободена. Струваше ѝ се, че някъде много от далече до

нея достигала приглушени аплодисменти и гласове. Всичко ѝ бе безразлично. Съзнаваше само какво бе чакала, подтискала и от какво бе бягала толкова дълго. Чуваше собствените си викове — отново и отново, усещайки пронизващите тласъци, които я разтърсваха... и не искаше никога да спрат.

---

[1] Рашел — известна френска актриса. — Б.ред. ↑

[2] Колет (1873 — 1954) — френска писателка. Романът ѝ „Шери“, описващ последната любов на възрастна куртизанка, е преведен на български. — Б.ред. ↑

[3] Ричард Бъртън — известен английски пътешественик и изследовател на Африка — Б.ред. ↑

На следващия ден Лора се събуди с непоносимо главоболие и без никакъв спомен за това как се бе добрала до къщи. Още горещо изпи почти цяла кана силно черно кафе, преди да реши, че навярно би било най-добре да не се опитва да си спомни онова, което се бе случило или би могло да се случи предната нощ.

Бе изпила прекалено голямо количество от онази ужасно силна ракия, наречена арак и за пръв път бе пушила хашиш — силен и въздействащ върху съзнанието наркотик, както всъщност трябваше да се досети, спомняйки си онова, което бе чела. Всичко онова, което ѝ се струваше, че бе преживяла, трябва да бе просто предизвикана от наркотика и алкохола халюцинация или кошмар, в който фантазията ѝ бе изваяла най-причудливи и странни образи.

Разбира се, нищо от това не се бе случило в действителност. Бе попаднала в безумен кошмар. Отказваше да допусне някаква друга възможност, дори и само за да запази здравия си разум.

Денят ѝ започна както обикновено и малко по-късно следобед се среща с приятелките си. Предната нощ не бе спомената нито веднъж. Всеки се държеше както обикновено и Лора не искаше да знае нищо. Не! Ще мисли само за забавленията и разговорите... за бъдещето.

След вълнуващия бал, който бе решена да посети и да му се наслади, ѝ предстоеше Лондон с многобройни нови преживявания и предизвикателства. Да се престорела, че се приспособява и така безнаказано да стигнала толкова далеч, колкото било възможно. Хм! Навярно Лондон все пак нямаше да се окаже толкова отегчителен!

Вечерта на бала, докато се обличаше, Лора си спомни за Хелена, която ѝ липсваше, но се утеши с мисълта, че скоро ще я види отново. Хелена ѝ бе помогнала да си избере костюм, едновременно шокирана и вдъхновена от факта, че Лора имаше дързостта, да се облече толкова предизвикателно.

— Нали няма да се покажеш така на публично място? Ах, Лора! Какво ще кажат хората?

Ена... кога най-сетне щеше да разбере, че онова, което хората говорят, нямаше абсолютно никакво значение? Тя бе съпроводила Лора по Рю дьо Кер, където обиколиха малките дюкянчета и сергиите с всякакви вехтории. Накрая по настояване на Лора бяха дръзнали да влязат в едно от малките арабски кафенета, където опитаха кускус и силно подправено агнешко, пиха ментов чай и се дивиха на змийските извивки на танцьорките на кючек. Хелена, разбира се, веднага бе отхвърлила предложението на приятелката си да научат този танц.

— Моля те! Добре знаеш, че това не е за мен! — бе отвърнала Хелена. — Ти си достатъчно силна и смела да направиш всичко, което пожелаеш... и накрая да се измъкнеш невредима! Аз не бих могла. Толкова бих искала да съм като теб, но както добре знаеш, не съм. Аз съм страхливка... не мога да бъда друга, винаги трябва да мисля за последиците и не съм в състояние да се променя!

Бедната Хелена! Винаги прекалено много се притесняваше и мислеше за другите. Може би точно различието в характерите и възгледите им правеше тяхното приятелство толкова жизнено.

Сега Лора изпитателно наблюдаваше отражението си в огледалото — очите с блестящи клепащи, които отразяваха всеки лъч светлина. Тъкмо бе покрила с руж устните и страните си, за да подчертае формата им. Костюмът ѝ от блестящ в различни цветове газ, окичен със златни и сребърни плочици, прелъстително се развяваше и звънтеше при всяко предизвикателно помръдване на хълбоците ѝ, докато се упражняваше пред огледалото. Лора сложи изящно украшение за глава, чийто стигащ до устата ѝ прозрачен воал бе предназначен по-скоро да подчертае прелестите и, отколкото да ги скрие. Цялата бе покрита с рубини и смарагди, чак до блестящия камък във вдигнатата ѝ на кок коса. За да не е съвсем скандално, облеклото ѝ бе допълнено от плътно прилепнало, напръскано в златно и почти прозрачно копринено трико.

Докато си слагаше доминото, Лора не можеше да не се запита дали тази нощ щеше да бъде от празнуващите, арестувани по заповед на благочестивия стар пуританин-фанатик Беринджър, наречен от хората на изкуството и свободомислещите обитатели на Монмартр със сполучливия прякор *Pere le Pudeur*. „Татко Пюдор“ — наистина забавно!

Е, ако някой нещастен жандармерист се опиташе да я арестува, тя щеше да му окаже достойна съпротива! А след това чичо ѝ щеше да я измъкне от затвора и, бедният, щеше да ѝ се извинява! Всичко зависеше от това и при какви обстоятелства щеше да реши да свали маската и костюма си! Ако изобщо пожелаеше да го стори.

Накрая, след безкрайно обикаляне по улиците с люлеещата се празнична кола, която заплашваше всеки момент да изсипе пасажерите си на паважа, Лора бе малко разочарована. Навсякъде бе претъпкано, дори в „Мулен Руж“, където би могло да бъде много забавно, ако човек успееше да зърне сцената или да разбере някоя дума от песните, които се изпълняваха.

Все пак успя да срещне някои от приятелите си и всички заедно още съвсем рано с облекчение оставиха шумната блъсканица зад гърба си.

— Мили боже! Мислех, че ще полудея! — въздъхна Лиан, веейки си с ветрилото. — Значи отиваме при Даниел... Там поне ще можем да се позабавляваме в малко по-избрано общество!

Жилището на Даниел на престижния булевард Шабане беше луксозно и елегантно — всяко помещение, всеки салон, всяка приемна бе богато мебелирана, просторна и уютна.

Самата Даниел ги посрещна изключително мило. Като домакиня тя единствена от присъстващите не бе нито маскирана, нито костюмирана.

Даниел бе висока и стройна блондинка с блестящи тъмни очи, контрастиращи по странен начин с цвета на кожата и косата ѝ. Носеше се слух, че баща ѝ бил османски турчин, но никой не знаеше със сигурност нещо за произхода ѝ. Във всеки случай не подлежеше на съмнение, че тя бе не само образована и културна, но и много елегантна и атрактивна. Лора бе подочула, че Даниел се отнасяла към мъжката част от прислугата си доста по-строго, отколкото към женската, но какво значение имаше в случая това, при положение че бе любезна и гостоприемна домакиня. Знаеше се още, че Даниел бе покровителствана и издържана поне от трима много, много богати и прочути мъже, които знаеха един за друг, но, пленени от чара на прелестната блондинка, изглежда изобщо не се смущаваха от този факт.

След сърдечното посрещане Лора и приятелите ѝ трябваше да изкачат тясно стълбище, на горния край на което неподвижно стояха двама маскирани лакеи с огромни свещници. С изключение на новодошлите, всички останали гости, а според Лора те бяха не по-малко то петдесетина, вече бяха запознати с правилата, както и с привилегиите и предимствата на това разгулно празненство.

Какво значение имаше останалото в нощ като тази? Всичко беше толкова весело, а Париж, приятелите ѝ, тази вечер и много други преди това ѝ бяха дарили такова богатство от преживявания, да не говорим за безценния материал за бъдещи статии!

Всички присъстващи се смесваха съвсем непринудено и се държаха така, сякаш бяха стари познати. В салона се танцуваше, а в трапезарията бе сервиран изобилен бюфет с топли и студени блюда.

Лора бе очарована от пъстрото общество, което Даниел бе събрала тази нощ — всички маскирани и костюмирани с вкус. Лора установи, че оскъдните костюми на някои от жените излагаха на показ много по-голяма част от телата им, отколкото нейният. Идеята на вечерта, бе обяснила на Лора Селест, се състояла в това, всеки да се маскира така, както тайно би искат да изглежда или какъвто би искат да бъде. „Реализиране на фантазиите“ — се бе изразила тя. Колко остроумно! Разбира се, идеята бе всеки да се запита какво се крие зад фантастичната външност и маски на останалите! Дори Лиан трябваше да си признае, че бе доста любопитна.

Междувременно ги бяха превели през няколко различни помещения и накрая ги оставиха всеки да се ръководи от собствените си вкусове и предпочитания. Помещения бяха осветени от електрическа светлина, така че всеки можеше да се наслади на това да вижда останалите и да бъде видян.

„За щастие — помисли си Лора, след като бе обходила с поглед гостите в помещението — няма много други танцьорки на ключек, освен мен“. Лиан в крайна сметка бе решила да се облече като мадам Рекамие и сега трябваше да се огледа за някой подходящ диван, на който можеше да се излегне и да приема обожателите си, по свой вкус да избира някои от тях и да отхвърля други. Селест бе Лукреция Борджия — тайнствена, примамлива и опасна... тя се наслаждаваше на ролята си докрай. Жюстин обясни, че винаги е искала да бъде балерина, и костюмът ѝ отдаваше дължимото на прелестните ѝ крака.

А младата, невинна на вид Анжел представляваше хубавичка нимфа, която постоянно хвърляше погледи през рамо, търсейки сатир или гръцки бог, който да я преследва, за да я метне на рамо и отвлече. Анжел бе актриса и Лора я харесваше заради прямотата и откровеността ѝ. В момента тя си търсеше „покровител“, който, разбира се, трябваше да е изключително богат и не особено ревнив, тъй като тя с удоволствие лягаше с всеки, който ѝ харесаше, независимо дали ставаше дума за някой принц, коняр или добре сложен лакей с мускулести бедра. В момента поне тя изучаваше един такъв, докато четирите жени се разхождаха из помещението, обмисляйки с какво да се заемат най-напред. Не след дълго щяха да се разделят и всяка от тях щеше да следва единствено собствените си настроения.

Лора възнамеряваше да си позволи само толкова, колкото сама прецени. Чувството, че е загубила контрол над себе си, не ѝ допаднаше ни най-малко. И онова, което се бе случило или е можело да се случи през онази нощ, за която избягваше да си спомня, нямаше да се повтори никога! Днес тя бе само зрител, не и участник в поредната вдъхновена от хашиша оргия. Поне така убеждаваше сама себе си. Не възнамеряваше да влиза в малката стая с тапицирани с червен сатен стени, откъдето се носеше прекалено силният, натрапчив мирис на хашиш.

— Не мога да те виня, скъпа! — съгласи се с нея Селест, когато Лора отрицателно поклати глава. — Понякога е добре човек да се отдаде на определени настроения, но понякога — не. Лично аз предпочитам тази вечер да се чувствам силна и пълна с енергия. Това тук...

Едва когато Селест посочи към него, Лора забеляза високият лакей, който стоеше неподвижен в една ниша пред стаята, от която двете току-що бяха излезли. Човек лесно можеше да го вземе за някоя статуя! Мъжът държеше пред себе си табла с някакъв бял, кристален прах.

— Това е нещо съвсем различно от хашиша, уверявам те, скъпа моя — продължи Селест, съвсем правилно изтъкувала недоверчивото мълчание на Лора. — Когато пушиш хашиш, ставаш как да се изразя? — вгълбяваш се в себе си. Това тук е кокаин едно съвсем различно преживяване! Ще се почувстваш необикновено жизнена,

необикновено... е, сама ще се убедиш, ако ти стиска. Този професор Фройд, на когото толкова много се възхищаваш... той е казал, че кокаинът прави разсъдъка му много по-бистър. Значи...

В единия край на таблата бяха подредени тънки сребристи пръчици с дължината на малкия ѝ пръст. Лора наблюдаваше с любопитство как Селест взе една от тях, наведе глава и смръкна прахчето дълбоко в ноздрите си.

— Хм! Чудесно! Точно от това имам нужда тази вечер! Сега съм готова да премеря сили с всеки и всичко, уверявам те! — Тя смръкна още няколко от прахчетата, след това отметна глава назад, давайки воля на предизвикателния си смях, който този път бе по адрес на Лора.

„Ако ти стиска“, бе казала. Лора имаше чувството, че честта ѝ е заложена на карта.

— Е, сега, след като ми показва как се прави, мога да опитам... да видим как ще ми подейства!

Лора взе една от малките сребристи пръчици и последва примера на приятелката си.

— Първо издишай, а след това го смръкни. Да, точно така! А сега повтори същото с другата ноздра. Скоро ще се научиш как се прави и колко от праха трябва да се вземе!

Усещането бе странно. Лора пое дълбоко дъх и стисна очи, за да съдържи бликналите в тях сълзи. Ако не се изложеше да кихне или да си изтрие носа, щеше да е издържала достойно този нов изпит! Получи слаб световъртеж, но неочаквано започна да възприема всеки и всичко около себе си необикновено отчетливо. Дори примамливите звуци на музиката, долитащи от балната зала. Селест се бе оказала права — кокаинът бе нещо съвсем различно от хашиша. Но от друга страна, защо изобщо трябваше да си прави експерименти с тях?

Лора реши да зададе този въпрос на Селест следващия път, когато отново останеха насаме и им се удадеше възможност да разговарят сериозно. Защо да търси бягство в нещо, от което нямаше нужда и дори не желаше, просто защото бе модерно? Колко ненужно и дори глупаво!

Е, за това — по-късно! Щеше да има време да обмисли всичко, което бе преживяла и научила и да поговори за това. Време да седне сама и да пише. Но сега, в този момент музиката я викаше и тя по

необясним начин се почувства носена от вълна чиста енергия и вяра в себе си.

— Май ти се танцува... тактуваш си с крак! — забеляза Селест, чиито очи проблясваха през прорезите на маската ѝ. — Искаш ли да отидем? Ела да видим какво ще намерим там... а ако се изгубим в навалищата, ще се срещнем по-късно, нали?

В златната зала, в която се втурнаха, нямаше столове покрай стените за стари моми и придружителките на младите момичета. Високият, подобен на купол таван бе изрисуван в пастелни цветове и изобразяваше херувимчета, купидони и сатири, вземащи участие в оргиите на гръцки богове и кентаври. По стените висяха огледала с ламперии, всяка от които представляваше изкусна, украсена с бродерия, изобразяваща също сцени на сладострастие и оргии, включващи всевъзможни плътски радости.

Всички танцуваха... от време на време сменяха партньорите си и се въртяха в лудешки вихър. Една постоянноменяща се картина, отразявана от лъскавия под и огледалата по стените.

Застанали все още колебливо на прага, Селест и Лора бяха сграбчен и издърпани сред танцуващите, където музиката и усещанията ги погълнаха.

Анонимността на костюмите и маските придаваше на присъстващите чувство за сигурност и свобода. За щастие, днес нямаше да се състои традиционното сваляне на маските в определен час. Колко умно и предвидливо от страна на Даниел!

В лекия си костюм Лора се чувстваше напълно свободна, необузdana и неспъвана от нищо.

Тя танцуваше... о, можеше вечно да танцува така, ако не бе усетила празнота в стомаха си, която ѝ напомни, че от часове не бе слагала нищо в устата си. Вече не бе в състояние да устои на мисълта за залата с изкустителния бюфет. Нямаше нужда от кавалер, който да ѝ пълни чинията... можеше да си хапне от всичко, което ѝ се приискаше, при това права, ако така ѝ харесваше. Чудесно! Нямаше нужда да се извинява пред партньора, с когото танцуваше в момента... някакъв римски император, беше забравила кой. Вероятно Калигула, ако се съдеше по нещата, които настойчиво ѝ предлагаше.

— Съжалявам, но не мога да ви бъда кон или жена на един от вашите сенатори! А що се отнася до уреда за мъчения... не, по-добре

не! Освен ако вие не сте онзи, който ще бъде разпъван, а аз да давам заповедите: още... и още... и още! Но тъй като двамата с вас ме от различни столетия, благодаря и лека нощ! Сега наистина трябва да потърся приятелите си.

Следвайки ритъма на музиката, Лора се измъкна от ръцете му и го дари с прелъстително полюшване на хълбоците, преди да се устреми към вратата, където връхлетя на самия дявол. Сатана... Луцифер?

Както беше гладна, в момента Лора нямаше желание да танцува с дявола... нуждаеше се от нещо за хапване и пиене. Но когато нетърпеливо понечи да се освободи от хватката му, младата жена бе завъртяна и за свой ужас се оказа в желязната му, прекалено интимна прегръдка. Как бе възможно, в случай че този човек не владееше някаква неизвестна на европейците техника?

Костюмът му в червено и черно беше прекалено тесен. Когато я притисна към себе си, Лора не можа да не усети онова, което той без съмнение и целеше — неговата възбуда! Е, тя нямаше да се остави да бъде объркана и изплашена!

— Наложих се да изхвърля опашката и тризъбеца. Бяха прекалено неудобни и само ми пречеха. А аз винаги съм склонен да импровизирам. Сграбчвам най-доброто, което ми се предлага.

— Забелязах! — сръза го Лора. — Но позволете да ви кажа, че не ми допада да бъда сграбчвана, както сам се изразихте, против волята ми. Тъкмо исках да си тръгна. Вече нямам желание за танци. А и не бих танцувала с вас. Ясно ли се изразих?

Още от момента, в който той я заговори, Лора не успяваше да се избави от усещането, че го познава. Deja-vu^[1]? О, не, не беше това! Тя имаше прекалено развинута фантазия, това бе всичко.

— Ясно, прокълнатата душице, но вие прекалено често се преструвате! — подигра се нежеланият кавалер, докато я въртеше толкова бързо, че тя трябваше да положи всички усилия, за да не изгуби равновесие и не след дълго вече бе останала съвсем без дъх. — Но сигурно вече сте чула, че дяволът винаги получава онова, което му принадлежи?

Въпреки сега вече сериозното си раздражение, Лора успя да отвърне нахакано:

— Ах, наистина ли! И какво очаквате да получите от мен, Луцифер? Душата ми?

— Хм... да, естествено нея също. Наред с всичко останало... с много други неща. Може би един ден ще поискам от вас всичко. Но още не му е дошло времето! Ще трябва да почакате и да потърпите малко, нали?

— Мили боже! Изглежда прекалено сте се вживял в тазвечерната си роля. И в преувеличеното си самомнение! Наистина, аз...

— По-спокойно! Ще ви пусна да си вървите, преди да сте казали нещо, за което после ще съжалявате. Поне за момента ще ви оставя на мира, малка моя. Вече сте ми продала душата си, все едно знаете ли това или не!

Без да престанат да танцуват, той я отведе до отворената двукрила врата и Лора с облекчение избяга, без да хвърли поглед назад или да каже нещо. Който и да бе той, най-добре беше да не му се изпречва на пътя! Грубият глас, твърде познатият начин, по който бе разговарял с нея... тя не беше готова да се изправи пред онова, което ѝ нашепваха разсъдъкът и паметта. Ако Селест не я бе задържала, поставяйки ръка върху нейната, когато излетя от балната зала, Лора навярно щеше да се прибере в къщи и да потърси спасение в забравата на съня. Но никой, дори и Селест, не биваше да си помисли, че тя бяга!

— О, Лора! Видях те как танцува с дявола! Изглеждаше така, сякаш се нуждаеш от помощ, и аз вече бях решила да вляза в ролята на твоя спасителка! Излъгала ли ме е интуицията ми?

— Този човек е непоносим, който и да е той! Никога не бих му позволила да танцува с мен. Кой е той, Селест? Трябва да внимавам да не го срещам през останалата част от вечерта!

— Не мога да ти кажа кой е... не мога да го позная! Но трябва да е богат и влиятелен, иначе нямаше да е тук. Но, чуй ме... престани да се безпокоиш за това! Радвам се, че те открих, защото си помислих, че тази нощ една малка игричка навярно ще ти достави удоволствие. Залозите стават все по-големи, а зная, че обикновено късметът е на твоя страна! Какво мислиш за това? Всички най-интересни хора вече са там. Разбира се, само онези, които имат достатъчно пари, за да ги хвърлят на вятъра. Човек може да спечели или пропилее цяло състояние... или всичко останало, което се съгласи да заложи. Няма строги правила, разбираш ли? — Селест се разсмя със своя бълбукащ

смях и затегли Лора след себе си. — Скъпа моя, уверена съм, че ще ти хареса! Лиан вече бе спечелена от един турски паша... поне на такъв ми прилича. Обикновено тя има късмет, така че струва ми се, този път е предпочела да загуби!

„Защо не?“ — мислеше Лора, оставяйки се да бъде водена от Селест. По пътя пиха още шампанско. Много шампанско... и смръкнаха още малко кокаин, за да си вдъхнат самоувереност.

---

[1] Deja-vu (фр.) — нещо вече видяно, познато. — Б.ред. ↑

Игралната зала бе доста голяма, разточително обзаведена, а въздухът бе синкав от цигарен дим. Единственото осветление, с изключение на играещите в камината червени пламъци, се състоеше от зелени лампи, които висяха над всяка маса. Не след дълго Лора откри, че само леко повдигане на веждата или едва доловимо движение с ръка беше достатъчно, за да привлече вниманието на лакеите, когато човек бе жаден или желаше да хапне нещо.

Отначало Лора се задоволи с това безгрижно да се мотае между масите, долавяйки отначало с любопитство, а след това с истинско удивление, впечатляващо изобилие от акценти и езици. Бе вълнуващо да се движи анонимно между хора, също така скрити зад своята анонимност.

Накрая тя бе играла почти на всяка маса. Барбут, рулетка, дори „Двайсет и едно“. Понякога губеше, друг път печелеше, но винаги само дребни суми. Наслаждаваше се на усещането за свобода — оставена сама на себе си, независима и свободна да избира онова, което ѝ харесаше. В крайна сметка бе изгубила от поглед всичките си приятели!, включително и Селест, изчезнала някъде неизвестно с кого.

Тъкмо възнамеряваше да обиколи наоколо, за да се поогледа, когато за нещастие край нея изникна дяволът и я накара неволно да потръпне.

— Значи все пак успях да ви уплаша? Мислех си, че вече сте опитала всичко друго и навярно ще се зарадвате да научите, че отсреща до камината има една маса за покер. Имате американски акцент и се запитах...

— Вашият също е американски! — сърдито рече Лора и докато се взираше в него, ѝ се искаше да надникне зад подигравателната му, измамна маска.

— Наистина ли? — отвърна той с очевидно преправения, груб тембър, който използваше от самото начало, сякаш опитвайки се да скрие истинския си глас. След това се извърна, просто свивайки

рамене, и добави: — Ще ми се да вярвам, че ще се оттеглите, измамна сирено. В края на краищата покерът не е женска игра, не съм ли прав?

Това бе най-голямата грешка, която можеше да направи. Покер? Това бе любимата ѝ игра, откакто по време на едно посещение в ранчото господин Бишъп бе благоволил да ѝ покаже някои трикове. Ха! Не бил женска игра?

— По една случайност с удоволствие играя покер и се надявам заради вас, че го владееете много добре! С лекота ще ви победи.

— Прекалено горди думи за една смирена турска танцьорка, която би трябвало да танцува, за да забавлява мъжете. Правите ли го? Забавлявате ли мъжете, имам пред вид? Струва ми се, че притежавате прекалено хаплив език за ролята си.

— А вие — просъска Лора през стиснатите си зъби — сте... сте... прекалено арогантен и надут, за да бъдете правдоподобен Луцифер! Значи... ще играем покер? Или това бе само претекст да ме въвлечете в безсмислен разговор?

Каква глупачка се бе оказала, мислеше по-късно Лора. Със замъглено от изпитото шампанско съзнание, прекалено безгрижна и самоуверена, тя позволи да бъде подведена от настроенията си и загуби самоконтрол — нещо, от което господин Бишъп често се бе опитвал да я предпази.

Както Лора скоро разбра, залозите бяха доста по-различни от обичайните. Едно завъртане за пари, а следващите за всичко, което можеше да се заложи. Приемаха се всякакви облози — къщи, коне, ловни кучета, дори любовници. Лора блъфираше, дразнеше го и го предизвикваше, а накрая предложи като залог себе си. Срещу всичките му имения, каквито и да бяха те. И загуби. Загуби! Боже, какво бе загубила? Какво щеше да означава това за нея? Какво щеше да иска той от нея?

Надигна се като замаяна от масата, смътно долавяйки многозначителния ропот наоколо. Нима всичките тези хора се бяха събрали, за да наблюдават изхода от играта им? Връхлетя я чувство на унижение, но когато усети дългите му, стоманени пръсти да се впиват в лакътя ѝ и неумолимо да я вдигат на крака, тя изправи гръб и гордо вирна глава.

Сякаш много от далече дочу гласа му съвсем мимоходом да обявява:

— Моля да ни извините. С госпожицата трябва да обсъдим важни делови въпроси.

Лора знаеше, усещаше, че в този момент погледите на всички присъстващи са обърнати към нея. Въпросителни... преценяващи! О, боже, само тази мисъл бе достатъчна, за да я накара да надене на лицето си гримаса на безгрижие, почти безразличие. Не би понесла някой от тези погледи да открие бушуващия под крехката повърхност на самообладанието ѝ вихъра от чувства.

Тя бе замаяна от ужас, неспособна дори да се запита за последиците от лекомислието си. Но някак трябваше да направи така, сякаш за нея това бе част от удоволствието от играта. От опасната игра, в която се бе впуснала с ясното съзнание за поетите рискове. Е, сега щеше да се наложи да плати за безразсъдството си! Но нямаше да открие пред никого чувствата и страховете си.

— Ах... много жалко наистина... все още е толкова рано! — привидно безгрижно избъбри Лора, въпреки че устата ѝ бе пресъхнала и тя болезнено се нуждаеше от чаша шампанско. Само да не бе настоявал да я влачи след себе си, така че ѝ костваше огромни усилия да запази равновесие и външното си спокойствие. Къде я водеше? Неволно се почувства като военен трофей, помъкнат от някакъв завоевател!

— Не мога да издържа на темпото ви, по дяволите! — просъска през зъби тя. — А и, знаете ли, наистина не е необходимо да използвате сила. Причинявате ми болка!

Съвсем неочаквано леденият нощен въздух блъсна Лора, която, вкаменена от ужас и неспособна да произнесе нито дума, се опитваше да си поеме дъх.

За бога, къде я водеше? И какво щеше да прави с нея? Тя зъзнеше и бе като замаяна. Неочаквано усети на раменете си тежестта на кожената си наметка, която я обгърна с топлината си.

— В пъкъла няма място за замръзнали девиси — чу го да казва, вдигайки я и натъпквайки я в закритата карета пред къщата. — Обичам жените ми да са топли и отзивчиви. Стоплихте ли се? Или зъбите ви все още тракат от студ?

Той я притисна към себе си, наполовина върху коленете му, като някакъв неудобен пакет. Ако не бе толкова безпомощна, Лора щеше да се брани със зъби и нокти. Тази мисъл ѝ хрумна, докато се опитваше

да се освободи от кожената наметка, която я обгръщаше и спъваше движенията ѝ.

— Престанете да се мятате... ще имате достатъчно време и възможности за това, уверявам ви. Но този път ще бъдем само двамата. Надявам се, няма да промените решението си и да се отметнете от облога... сега, когато не сме пред погледите на всички онези хора, нали? — Той се поколеба за миг. — Не, мисля, че сте прекалено горда и надменна, за да се откажете от нещо, в което веднъж вече сте се впуснали!

— Престанете! Престанете веднага! — Най-сетне си бе възвърнала гласа. — Няма нужда да ми казвате всичко това и да ми се присмивате! Ох, зная, че сключихме нещо като сделка, когато вие спечелихте, а аз загубих! И ще изплатя дълговете си, но всичко си има граници! А вие не сте господар на чувствата ми. Правете каквото искате... какво чакате! Не мога и няма да се преструвам, че изпитвам към вас нещо повече от омраза и презрение, разбрахте ли ме добре? Може да сте спечелили правото да разполагате с тялото ми, Луцифер, но душата ми няма да притежавате никога! Нито пъклен, в случай че сте си въобразявал нещо подобно!

Мъжът отвърна с глас, който я проряза като скрит в коприна кинжал:

— Не бъдете толкова сигурна! Дори и в самата себе си! Това е причината да загубите тази нощ — бяхте прекалено самоуверена, а навярно и прекалено сигурна, че ще се окажа достатъчно джентълмен да не поискам да ми се издължите! Може би наистина тази вечер само ще вкуся от прелестите ви, а ще ви взема друг път. Ако все още си струва, разбира се, и ако все още ви желая!

— Никога! — тя го отблъсна силно. — И не си мислете, че междуременно не съм открила кой сте... и че не ви мразя...

— О, това ще разберем по-късно, нали? Но първо бих искал, докато въпреки дръзките си думи и мятането си сте толкова... сте — на мое разположение... бих искал сам да установя някои неща!

О, боже... какви ги бе забъркала? Колко ли далече щеше да стигне този дявол! И колко дълго щеше да се наложи да търпи унижението, което той изглежда умишлено и с удоволствие ѝ причиняваше?

Сега двамата бяха в карета под наем и отпред на капрата имаше кочияш, но въпреки това без следа от благоприличие непознатият ѝ се подиграваше, играеше си с нея и се държеше така, сякаш пред себе си имаше някоя евтина уличница, готова за няколко Франка да направи всичко и да се изложи на всякакви унижения. Непоносимо! Изглеждаше ѝ невъзможно това да се случва с нея и тя да е принудена да търпи всичко това!

Беше я свалил от скута си и притиснал към неудобната пейка на люлеещата се, подскачаща карета. Мъжът я притискаше с тежестта си и Лора беше неспособна да помръдне, а сега неочаквано пъкна единия си крак между бедрата ѝ и ги разтвори.

Лора не можеше да движи ръцете си. Той — тежестта и близостта му почти я смазваха — бе пъкнал ръка под кожената наметка. Беше принудена да търпи настойчивите му, нагли пръсти, които си позволяваха всичко, без да може да му попречи.

Под прилепналото към тялото ѝ копринено трико Лора бе гола и сега започна да проклина лекомислието си. Мъжът замислено започна да движи палеца си между бедрата ѝ и изненадващо проникна в нея — закачливо... възбуждащо, дявол го взел... проникна в нея точно толкова, колкото да не разкъса тънкия плат на трикото.

Тя го мразеше, мразеше го! И желаше по-скоро да свърши онова, което бе намисли. Тя нямаше да моли за милост. О, не! Нямаше да се предаде... нямаше да му достави удоволствието да я види капитулирала. И въпреки това не след дълго вече не бе в състояние да попречи на реакцията на тялото и сетивата си, обзета от чувството, че е лишена от собствена воля.

Той се наведе над нея... започна да целува влажните ѝ отворени устни, след това по мокрите ѝ от сълзи страни целувките му стигнаха до слепоочията ѝ и се върнаха върху устните — точно навреме, за да заглушат тихия ѝ неволен стон.

Той ѝ говореше — на всички езици, които тя знаеше... по възможно най-груб начин, така както един мъж говори с уличницата, за която е платил.

— Как ти се харесва? Колко мъже си имала от последния път? Намираш ли възбуждаща мисълта, да те взема още тук?

Накрая платът на трикото ѝ поддаде... Нищо вече нямаше значение, тя вече не бе в състояние да избегне надигащите се, бурни

вълни от чисти усещания, които я заливаха и разтваряха всичко останало.

Как бе възможно? Как можеше дотолкова да загуби самоконтрол и да се остави в ръцете на подобен грубиян... на такова животно?

Мислеше, че ще я вземе грубо и безчувствено, както веднъж вече го беше направил. Бе я накарал дори да го очаква и желае...

Тогава мъжът неочаквано спря... отдръпна се от нея, дори я погали унесено по бузата, преди да извика към кочияша:

— Ах, да... това е адресът, Марсел. Благодаря. Почакайте ме, ако обичате, докато изпратя госпожицата до вратата!

Тя беше бясна, задето постъпи така с нея. Дори бе дръзнал да каже: „Този урок е достатъчен за днес, сладка моя уличнице. Може би в скоро време ще последва и друг, хм, ако съм в настроение...“ Дали разглеждаше това като победа или някаква форма на отмъщение? Но за какво? Тя не каза нито дума повече, той — също. Изтръгвайки се от вцепенението си, Лора успя някак си да отвори вратата. Адел щеше да я очаква. На сутринта щеше да напусне Париж, а след това... Не искаше да мисли повече. Вратата се захлопна след нея. Край! Кошмарът свърши!

ЧАСТ ТРЕТА
ЛОНДОН — ШАМПАНСКО И СВЕТЛИНА
ОТ СВЕЩИ

— Лора! Лора, скъпа, събуди се! Изплаши всички ни... дори свекърва ми заплашва да повика лекар... Зная, че това не би ти харесало! Освен ако наистина не си болна, разбира се... а за това не искам и да мисля! Но не ти е присъщо да проспич почти цели два дена, без да сложиш в устата си нищо друго, освен чаша шампанско и малко хайвер! Не можеш ли да ми кажеш какво се е случило? Лора! Престани да се криеш под завивката! От какво се опитваш да се скриеш?

Лора никога не бе чувала гласа на Ена толкова настойчив и се запита възможно ли е приятелката ѝ да подозира нещо, при положение че от пристигането си в Седжуик не бе казала нищо повече, освен че е уморена и има нужда от сън?

— О-о-х! — простена Лора. — Главата ми ще се пръсне!

— Допускам, че е от шампанското. Или си пипнала грип и имаш нужда от лекар. — В гласа на Хелена нямаше и капчица състрадание.

— Ена... ох, моля те, имай търпение! Опитвам се да се събудя, а и наистина имам ужасно главоболие. Но, моля те, не искам никакъв лекар... само малко кафе.

— Кафе и кифлички — прясно изпечени. А аз ще остана при теб, за да съм сигурна, че ще ги изядеш! Свекърва ми направо ще се пръсне от любопитство, а от нас се очаква да направим обичайната разходка в парка, за да видим свят и да се покажем! Исках да те събудя по-рано, за да имаш време да се справиш!

Лора се насили да отвори очи и когато надникна в очите на приятелката си, безпокойството, което видя там, за миг измести мисълта за преследващите я от дни кошмари.

— Ена...

— Не, моля те, в момента не мога да говоря за това. Също както и ти, по всичко изглежда, не си в настроение да говориш за онова, което ти тежи. — Веднага след това Хелена се наведе напред и неочаквано прегърна приятелката си, преди да продължи с треперещ

глас: — Но... ах, Лора, нямаш представа колко се радвам, че си тук! Ти си единственият човек, на когото наистина мога да се доверя!

„Е, добре — мислеше Лора по-късно, докато лежеше в ароматизираната вана, — миналото си е минало. По-добре от сега нататък да мисля единствено за онова, което ми предстои. Грешките са за това, да се учи човек от тях.“ Никога нямаше да повтори веднъж вече допуснатите. Не, никога! Положението ѝ поне не бе толкова безутешно, като това на Ена, която нямаше власт над собствения си живот и живееше безрадостно, следвайки обществените норми.

— Аха! Значи най-сетне решихте отново да се присъедините към живите? — лейди Хонория не дочака младата жена да слезе по стълбите. Лора поднесе извиненията си по особено вежлив и почтителен начин, който би подвел всеки друг, освен проникателната вдовица. — Крайно време беше... вече пропуснахте някои интересни събития. Между другото — многозначително добави тя, — да не би да мислехте, че бихте могла да ме заблудите! Не съм вчерашна, знаете ли!

За щастие лейди Хонория реши да остави въпросите си за по-късно. Всяко нещо с времето си, а те не биваше да закъсняват, ако възнамеряваха да се присъединят към изисканото общество, което по това време правеше обичайната си спокойна разходка в парка. „За да видят свят и светът да ги види“, както Хелена, без съмнение с право бе обяснила на Лора. Те непрекъснато спираха, за да запознаят Лора с някого или да поздравят някой познат.

Лейди Хонория изглеждаше доволна от погледите, с които ги обсипваха.

— Е! — забеляза тя. — Трябва да призная, че привличате известно внимание, особено от страна на господата. А повечето дами изглежда завиждат на парижкия ви гардероб и елегантност. Не съм и очаквала нещо друго. Допускам, че скоро ще станете тема на разговор във всяка компания, госпожице Морган. Вече забелязах някои всеизвестни нехранимайковци да клечат по пейките, за да флиртуват с вас! Не им позволявайте да ви се качат на главата, чувате ли? Дръжте ги на разстояние, демонстрирайки хладна дистанцираност, и така ще можете да направите своя избор измежду подходящите за женитба мъже.

— О, съмнявам се, че някой от тях би ми допаднал. Поне не от онези, които успях да видя досега! — безгрижно подхвърли Лора през

рамо и завъртя чадърчето си против слънце. Блуждаещият ѝ поглед падна върху чифт очи — блестящо кафяви, настойчиви очи. Вперени в лицето ѝ така, сякаш я познаваха. Възможно ли бе да е срещала някъде този мъж? Той бе елегантно облечен и изглеждаше добре с посребрените си слепоочия и бакембарди. Излъчваше самоувереност и това неволно ѝ допадна. Мъжът я разглеждаше с интерес и... може би нещо повече? Във всеки случай изглежда не можеше да откъсне очи от нея. Лора се почувства поласкана и го дари с нещо като усмивка, преди с престорено безразличие да извърне глава.

— Аха! — внезапно извика лейди Хонория и отново привлече вниманието на Лора върху спътниците ѝ. — Да не мислите, че не забелязах тази размяна на погледи? На млади години бях известна с уменията си да флиртувам! Познавате ли го? — Без да даде възможност на Лора да отговори на въпроса ѝ, тя продължи: — Очевидно не, иначе той би намерил повод да се приближи към нас, за да опресни познанството ви. Този мъж е френски граф. Мисля, тук е на дипломатическа служба, въпреки че това, разбира се, няма никакво значение. Отскоро е вдовец и си търси богата жена. Предполагам, че би могъл да бъде добър любовник, въпреки че не трябва да забравяте, скъпа моя, че, за разлика от жените, с възрастта мъжете губят способностите си. Сигурно разбирате какво имам предвид. Жените, обратното, се пробуждат едва когато мъжете им започват да заспиват рано! Не че това понякога не е добре дошло — добави тя, хвърляйки бегъл поглед по посока на Хелена. — Няма нищо лошо в един млад любовник... докато жената е достатъчно умна да не допусне връзката ѝ да бъде забелязана! Това, скъпи мои, е грях, който обществото никога не ще забрави или прости!

Когато лейди Хонория изрече тези откровени и неочаквани думи, Лора остана с впечатлението, че те са отправени повече към Хелена, отколкото към нея самата. Може би предупреждение? Дали бедната Ена не се е показала прекалено безразсъдна, прекалено откровена? Двете с нея още не бяха намерили време да поговорят на четири очи.

Знаейки страстта на лейди Хонория към споровете, Лора възнамеряваше да се впусне в словесен дуел с нея, когато колата им отново спря, този път за да могат да поздравят седящите в една лека спортна кола млад мъж и дама, която се оказа негова сестра — всепризната английска красавица.

Преди да бъде представена на необикновено красивата двойка, Лора успя да забележи стъписването на Хелена.

Госпожа Сабина Уестбридж бе лъчезарна млада жена, облечена по последна мода, така че облеклото да подчертае стройната ѝ фигура и женствеността ѝ. „Почти прекалено съвършена“ — мислеше Лора, докато я оглеждаше изпитателно. Като порцеланова фигурка, която е създадена, за да бъде поставена на етажерката и да предизвиква възхищение.

Младата жена имаше сребристо руса коса, големи небесносини очи, засенчени от тъмнокафяви мигли, и извити вежди. Кожата ѝ беше с цвят на порцелан, а нежната руменина на скулите бе подчертана с руж. Както Лора забеляза, спадаше към онзи тип жени, които от пръв поглед предизвикваха антипатията и недоверието на представителките на своя пол! Госпожа Уестбридж обаче изглеждаше наистина мила... докато не побърза да увери колко щастлива била най-сетне да се запознае с Лора, за която толкова била слушала от брат ѝ.

Нищо чудно, че Хелена не харесваше това превзето същество! И какво бе станало с Франко, че да се забърка с нея?

Овладианото изражение на Лора не издаде нищо от истинските ѝ чувства, но тя не можа да не забележи, че братът на госпожа Уестбридж, господин Форестър, бе изключително симпатичен мъж с атлетична фигура и стойка на фехтувач. Лора бе заинтригувана от него, защото имаше чувството, че този човек би могъл да я откъсне от мислите ѝ, да я отвлече поне за момент... А той изглежда изпитваше към нея нещо повече от обикновен интерес и помоли лейди Хонория за позволение да я посвети.

— О, той има добри маниери и подкупващо държание — обясни лейди Хонория, щом останаха сами. — А освен това е толкова симпатичен на външен вид, колкото и опасен за всяка жена, която не е нащрек. Бъдете предпазлива, скъпа, въпреки че не съм сигурна дали трябва да ви го казвам. Изглеждате доста разумна.

След тези думи лейди Хонория обяви, че не само се е уморила да обикаля нагоре-надолу, но е и огладняла.

По обратния път към Седжуик възрастната жена имаше възможност да наблюдава спътниците си, които седяха срещу нея — и двете изключително привлекателни, елегантно и изискано облечени млади жени. Хелена, нейната снаха, бе пепеляворуса и със светъл тен.

Лора Морган пък — с позлатена от южното слънце кожа и тъмна, прошарена от по-светли, бакъреночервени кичури коса. Странното, при огромната разлика в характерите им приятелство помежду им навярно се дължеше на факта, че и двете бяха американки. Може би влиянието на необузданата Лора и вниманието на брат ѝ (поне докато не бе хукнал след вятърничавата Сабина Уестбридж), което очевидно ласкаеше. Хелена, щяха да повдигнат самочувствието ѝ и да я насърчат да следва собствената си природа.

Бедната малка Ена! Може би все някога щеше да придобие уменията да се наслаждава на живота, без да се тревожи излишно. Би могла да вземе някой и друг урок от приятелката си, която дори и подложена на неумолим разпит, не склони да разкаже нещо за последните дни от престоя си в Париж.

Графинята бе достатъчно искрена пред себе си, да си признае — макар и с нежелание, — когато загубеше. Всъщност, както с учудване установи, тя бе дача ухо на лондонските клюки, без да е научила дори най-невинната част от онова, което Лора бе правила в Париж!

— О... — бе казала Лора с небрежно свиване на раменете и едва загатната дяволита усмивка. — Разбира се, всичко е записано в дневниците ми и ако господин Харис удържи на думата си, ще можете да прочетете онова, което имам да кажа за живота... ако и представено с малко повече фантазия!

— Ха! — бе изфучала лейди Хонория, навеждайки се напред, за да погледне строго Лора, която ѝ отвърна с най-невинния си поглед. — Питам се, какво ли сте изпуснала да споделите, млада госпожице! Или ще разкриете малко повече, отколкото трябва? Бъдете предпазлива, скъпа моя. Веднъж вече ви предупредих, а съвсем скоро ще имате възможност и сама да се убедите, че Лондон далече не е толкова весел и безгрижен колкото Париж. А тукашното общество ще бъде неумолимо при първата ви погрешна стъпка!

— Публична стъпка, това ли имате предвид? — невинно се бе осведомила Лора. — Е, уверявам ви, че естествено няма да се покажа толкова глупава! — След това бе добавила с искрящи очи: — Обещавам да последвам съвета ви и да бъда изключително дискретна. Може би ще пофлиртувам малко — обичам да флиртувам, — но, разбира се, нямам намерение да давам храна на излишни брътвежи.

— Е, времето ще покаже, не съм ли права? — със съмнение в гласа бе отвърнала лейди Хонория. Въпреки това сега, когато си спомни за този разговор, не можа да сдържи леката усмивка, оживила ъгълчетата на устните ѝ. Дявол да го вземе, държанието и искреността на Лора ѝ допаднаха, ако и да намираше, че момичето трябва да научи още някои истини за живота и значението на благоразумието.

Естествено беше неизбежно със самото си пристигане в Лондон младата американка да се превърне в обект на обстойни обсъждания и нескончаеми разговори из салони и клубове. Без съмнение ексцентричното ѝ поведение и демонстрираната независимост щяха да дадат храна на многобройни, разпространявани шепнешком, клюки. Но в крайна сметка човек не биваше да забравя примера, даден на Лора от родителите ѝ, които никога не бяха съблюдавали особено стриктно обществените норми.

„Във всеки случай те двете са възпитани и притежават излъчване“ — мислеше лейди Хонория, преструвайки се на задрямала. А що се отнася до Лора, възрастната жена вече бе решила да вземе момичето под свое покровителство и да направи от него сензацията на този сезон. Това определено бе сериозно предизвикателство, но тя винаги се бе радвала на предизвикателствата, защото мразеше да се отегчава. Имаше непогрешимото усещане, че би ѝ доставило удоволствие да види какво ще излезе накрая от цялата тази работа. Може би щеше да ѝ се удаде дори да омъжи момичето... подобаващо, разбира се — за мъж, който беше в състояние да ѝ се наложи, а и което не бе маловажно, да я издържа. Хм, кой ли можеше да е той?

Може би госпожица Едж, Изи, търпеливата ѝ компаньонка и скъпа приятелка, имаше някого предвид. Тя винаги бе в течение на последните събития и навярно с лекота можеше да изброи най-търсените и желани лондонски ергени. Лейди Хонория реши лично да се погрижи протезето ѝ да бъде поканено навсякъде, да присъства на всички значими събития и да се запознае с подходящи хора.

Щеше да нахвърля планове... стратегии и така да подреди всичко, че да не изглежда нагласено. Лейди Хонория се чувстваше като генерал в нощта преди битка. За щастие госпожица Морган притежаваше не само дух и разум, но и изглеждаше изключително добре. Всички, които я бяха видели днес, щяха да искат да узнаят коя е тя и да се опитат да научат нещо повече за нея. Така и трябваше!

— Значи това е богатата ексцентрична американка, за която всички говорят? По-хубава е, отколкото си представях... а освен това не търпяла юзди. Мисля, скъпа сестричке, че си струва да я укроти човек.

— Ако успееш да се приближиш достатъчно, братко! — хладно обясни Сабина Уестбридж. Имаше моменти, когато тя почти мразеше Реджи и той, разбира се, го узнаваше с лекотата, с която прозираше всичките ѝ мисли и настроения, дявол да го вземе!

Освен това брат ѝ бе доста капризен и можеше да бъде изключително потаен... Този път обаче той само се засмя и небрежно погали дланта ѝ.

— Няма причина да ревнуваш, скъпа моя. Не уредих ли нещата с брат ѝ Франк, който и до сега щеше да преследва сладката си Хелена, ако не бях го убедил, че тя е просто най-обикновена невярна съпруга. — Реджи Форестър хвърли на сестра си победоносна усмивка, със задоволство забелязвайки избилата по страните му руменина. От главата до петите тя бе като изваяна от порцелан — порцелан и бледо розово. Изключително очарователна. Никой не я познаваше толкова добре, колкото него... Най-малкото бе прозрял що за човек е тя бившият ѝ съпруг — всъщност съвсем за кратко — Джървис, лорд Уестбридж, който се бе оженил за нея, давайки ѝ името си, благородническата си титла и едно доста задължняло имение, преди още през първата брачна нощ да се прости с тленното.

— Може би тя ще ти даде малък урок, братко! — с остър глас рече Сабина с неподвижно вперен в него поглед.

Реджи се засмя тихо.

— Може би. А може би не. Преситен съм от прекалено лесни завоевания! Онова, от което имам нужда, е една истинска битка! Пожелай ми sluка, скъпа сестричке. А когато поваля дивеча, ще празнуваме заедно.

Сабина само безразлично сви рамене.

— И без това правиш онова, което ти харесва, не съм ли права? — промърмори тя. След това добави, хвърляйки му бегъл поглед: — Но преди вниманието ти изцяло да е погълнато от твоята нова жертва... чух, че младият херцог Ройс, естествено също американец, току-що е пристигнал в Англия, за да узакони титлата и имението си — и каквото там още притежава. Говори се, че бил много богат... много по-богат, отколкото бе баща му. Дали не трябва да се запознаем с него?

Госпожа Уестбридж познаваше брат си достатъчно добре, за да знае за алчността му, която бе почти толкова ненаситна, колкото нейната собствена. Освен това нямаше много херцози — и почти никой, който да не бе съсипан от наследствени или поземлени данъци. Може би... Тя намери, че доста умно бе отвлякла вниманието на брат си от настоящия си любовник, за когото Реджи смяташе, че е изцяло в нейни ръце. Това не отговаряше на истината и тя знаеше, че положението никога нямаше да се промени. Още по-лошо, тя бе на път истински да се влюби във Франко. Само мисълта за това бе достатъчна да всее страх в душата ѝ, въпреки че Сабина за нищо на света не би пропуснала днешната си уговорка с него. Нямаше нищо против Реджи да върви по своя път и да преследва когото си ще, щом не я безпокоеше и с присъствието си ѝ придаваше благопристоен вид.

Понякога хората, които познаваха добре Франко Морган и бяха проникнали зад усмихнатата му, по-скоро отегчена външност, го сравняваха със свита, смъртоносна пружина.

Онези, които го срещаха за първи път, бяха склонни на бърза ръка да го подминат или в определени случаи да го ухахват като типичния млад и богат американец, открил декаданса и жаждата за удоволствия на Стария континент, и който в много отношения беше наивен и лековерен — най-вече, когато ставаше дума за жени. Но Франко скоро се бе излекувал от слабостта си към жените, една от които бе и Сабина Уестбридж. Мъжете, поне онези, които надушваха опасността, бързо се научаваха да го заобикалят почтително, за да избегнат възможни неприятности.

Единствената жена в цяла Европа, която Франко истински желаше, бе Хелена... русата Хелена... троянската красавица, омъжена за своя Менелай заради проклетата му благородническа титла — без обич, без страст. Но Франко не бе някой луд от любов Парис.

Той нямаше да позволи да бъден правен на глупак само за да се върне тя накрая отново при своя дипломат, графа. Франко спеше с жени като Сабина, професионални компаньонки, чиито изпълнен с неѝа поглед красеше евтините пощенски картички по камините в домовете на дребните буржоа. Жени, които сменяха любовниците си също толкова често, колкото тоалетите си.

— Франк? Франко, скъпи, каза... искаше да те събудя, нали така?

Не бе Хелена, а Сабина, която се бе навела над него, така че светлите ѝ къдрици галеха голата му гръд. Сабина, която винаги бе негова, за разлика от Хелена.

Както Сабина донякъде с безпокойство, донякъде с надежда бе очаквала, Франко обви ръка около кръста ѝ и я притегли върху себе си, а след това двамата се претърколиха и тя остана затисната под тежестта на тялото му — пленница на един гол, загорял от слънцето сатир.

— О, Франко... не! Не мога да остана... Реджи ще стане подозрителен... корсетът ми...

— По дяволите скъпоценният ти брат и проклетият корсет! Защо изобщо го носиш, освен за да бъде развързан? Аз не съм ти камериерка, госпожо Сабина! Можеш да останеш с корсета и ризата си. Ще ти помогна да свалиш само бельото си.

Говореше ѝ по този груб начин, защото бе открил, че тя обича да се отнасят с нея като с уличница, каквато всъщност си и беше.

Въпреки престорените си опити да му попречи и въпреки тихата въздишка, която трябваше да представлява протест, той освободи налетите розови гърди от затвора на строгата ѝ вечерна рокля и разкъса бельото ѝ... Тя лежеше пред него — влажна и тръпнеща.

— Ох! Ох, ти звяр! Чудовище... как смееш така да ме използваш! Върви по дяволите, Франко! Да... да!

Извикваше у нея такива усещания, че Сабина имаше чувството, че вътрешностите ѝ ще се разкъсат. Усещаше го с всяка фибра на тялото си и всяко, дори и най-беглото, докосване на кожата, пръстите, устните му я изпълваха с желание. Никога не бе изпитвала нещо подобно и това я тревожеше. Беше свикнала да се налага на мъжете, с които спеше и никой не бе предизвиквал у нея такъв бурен изблик на чувства. Сега тя вече не бе господар на себе си. В момента — и

дотогава, докато Франк Морган се отегчеше да си играе с нея и да я използва — тя не бе нищо повече от играчка в неговите ръце, за което си даваше съвсем ясна сметка. Да върви по дяволите!

Освен всичко останало тя изпитваше необходимост да го нарани, да му се отплати за униженията, които тя постоянно го насърчаваше да ѝ причинява. Нито веднъж не ѝ бе казал, че я обича. Дори не бе намекнал, че би могло да му хрумне да поиска ръката ѝ, както отначало се бе надявала. Тогава тя сериозно мислеше, че може да го върти на пръста си и да получи от него всичко, което поиска. В крайна сметка обаче бе станало точно обратното и, мили боже, тя почти го мразеше за това!

Сабина тихо промърмори:

— Реджи смята, че трябва сериозно да се замисля за бъдещето си. Казва, че се оглеждал за някоя подходяща за мен партия... и като най-изгоден кандидат ми предложи младия херцог Ройс. Един американец... при това ерген. Реджи възнамерява да ме запознае с него... Какво мислиш за това, скъпи? Дали ще му харесам? Не забравяй, че обеща да не споменавах пред никого за нас. Няма да го направиш, нали?

Бе се надявала Франко да реагира гневно, да изпадне в пристъп на ревност, но вместо това... вместо това той само склони длани под тила си и ѝ се ухили.

— Херцог... ах, да! Съвсем, бях забравил, че бедният Трент отскоро се превива под тежестта на благородническа титла! Това никак не подхожда на човек като него. Но аз веднага бих могъл да те запозная с него, сладка, прелестна Сабина! Разбира се, малко ще ревнувам, ако предпочетеш Трент пред мен, но... *c'est la guerre*^[1]! Знаеш, че мразя всяко обвързване и, разбира се, не бих ти пречил.

— Познаваш ли го? — Този път Франко забеляза, че думите му бяха извикали една съвсем спонтанна реакция от нейна страна. Тя се взираше в него със зяпнали очи и присвити устни. — Не си ми казал, потайни негоднико! Оставяш ме да говоря и говоря... но истина ли е това или само ме занасяш, за да ме изпиташ?

— Преди време ти сама ми обясни, че нямам правото да бъда егоистичен по отношение на теб, сладка моя. Всъщност от самото начало не сме поемали никакви задължения един към друг, не съм ли прав? Затова и няма да правя никакви опити да те спра, въпреки че

навярно много ще ми липсваш! — Франко не искаше да преиграва — той се чувстваше в еднаква степен облекчен и развеселен от мисълта за възможните последствия. Сабина и Трент! Истината бе, че в такъв случай Трент щеше да свали от раменете му бремето, в каквото се бе превърнала за него госпожа Уестбридж. Но незнайно защо почти му бе жал за бедната Сабина!

Сабина, в чиято душа цареше хаос от най-противоречиви чувства, се опита, доколкото бе възможно, да скрие това. Тя кипеше от гняв, съжаление, радостно очакване и облекчение от това да се освободи от връзка, която бе станала прекалено опасна за нея. В края на краищата трябваше да мисли практично. Това бе нещо, което ѝ се натякваше, откакто изобщо можеше да мисли. Ако Франко наистина познаваше Ройс и можеше да я запознае с него, преди някоя друга жена да бе успяла да го оплете в мрежите си, е... кой би могъл да предвиди как щяха да се развият нещата? А може би от време на време отново щеше да има възможност да се среща с Франко... съвсем дискретно, разбира се!

Той най-сетне се бе измъкнал от леглото, за да я прегърне, целуне, да я плесне по задника и обещае, че ще се погрижи да бъде представена на приятеля му. Не прекалено публично, може би на дискретна приятелска вечеря? А тя, разбира се, трябваше да вземе със себе си брат си.

Докато с преднамерена любезност ѝ държеше вратата, на Сабина ѝ хрумна онова, което бе забравила да спомене. Лора. Реджи щеше да побеснее, ако разбереше, че тя не е отворила дума за сестрата!

— О! Всъщност, преди да ми отвлечеш вниманието, исках да ти кажа нещо — рече Сабина, извърщайки се към него. — Днес следобед, докато се разхождахме с Реджи в парка, срещнахме сестра ти. Реджи казва, че бил поразен от нея, напълно заслепен още от пръв поглед! А това не е присъщо на брат ми, знаеш ли! Трябва да призная, че сестра ти Лора е наистина очарователна. Тя щяла да прекара сезона в имението Седжуик при приятелката си Хелена, под зоркия поглед на графинята... но това навярно вече ти е известно! — Но когато забеляза блясъка на удивление в очите му, тя продължи любопитно: — Или не знаеше? Съжалявам, ако съм издала някоя тайна...

Франко отвърна замислено:

— Сестра ми ли? Трябваше да ми каже, опърничавата малка немирница! Мислех, че ще остане в Париж поне още две седмици, поне така твърдеше тя. Изглеждаше доста категорична. Сигурна ли си, че става дума за Лора?

— Но разбира се, че беше сестра ти! Бедният Реджи от пръв поглед бе запленил от нея. Вече си е издействал покана на едно соаре у лорд Шалмер и съпругата му... мисля, че е твърдо решен да я ухажда. — Тя сви вяло рамене. — Може би трябва да я предупредиш, че Реджи...

Последното, което Сабина бе очаквала, бе необузданият изблик на веселост, предизвикан от думите ѝ.

— Мили боже! Бедният Реджи би трябвало да бъде предпазен! Лора е... Е, ако той се покаже достатъчно настоятелен, скоро сам ще го разбере... въпреки че може би трябва да му кажеш да не очаква от сестра ми нищо обичайно и общоприето! Тя е сприхава, твърдоглава и своенравна, а освен това борави отлично с пистолет и шпага... така че наистина ми е жал за мъжа, който мисли да се захване с нея! Кажи на брат си, че може да я посети и да опита всичко, което желае, но на свой риск!

Докато Сабина беше с Франко, брат ѝ бе направил всичко възможно да научи нещо повече за очарователната млада американка, с която по една щастлива случайност се бе запознал, преди други авантюристи да бяха успели да го сторят. И не бяха само милионите ѝ, които я правеха толкова привлекателна. Не, той бе почувствал, че в нея има нещо... нещо пленително и възбуждащо, което разпалваше любопитството му, караше го да се пита какво ли би било да я разбули, разгадае, а накрая да намери слабото ѝ място и да я покори. Да свали всичките онези бариери от вежливост и ирония, с които се бе обградила, да проникне зад самодоволната ѝ невъзмутимост.

Жените бяха, така да се каже, стихията на Реджи Форестър и той с удоволствие откриваше онова, което се криеше под дрехите и наложените от обществото норми на държание. Колкото по-изискана беше дамата, толкова по-голяма уличница бе тя. Това му убеждение се потвърждаваше непрекъснато. По принцип той предпочиташе уличниците пред изисканите дами. Те поне бяха искрени и един мъж

винаги можеше да получи от тях онова, което иска и за което е платил. Дори и ако ставаше дума просто за някаква информация.

Като най-малък син на обеднял баронет, Реджи твърде рано се бе научил да намира пътя си в лабиринта на обществото, използвайки всяка чужда слабост, и предимствата, предоставяни му от приятната външност, знатния произход, доброто образование и красивата му сестра. Още кажи-речи в детството той бе преспал със сестра си... преди всеки друг мъж, пожелал тази сребристоруса снежна кралица. Беше преспал с нея, както и с червенокосата ирландка, назначена за нейна гувернантка. Маура — какво сладострастно създание се бе оказала, сваляйки очилата и грозните, пристягащи дрехи, които скриваха пищните и обещаващи прелести на тялото ѝ! То се бе оказало истински рай за начинаещ изследовател на женските тайни като него. След това обаче Маура забременя и бе изпратена от баща му на село, където трябваше да износи детето, което Реджи смяташе за свое.

След Маура бяха дошли други... и отново Сабина, която вземаше винаги, когато пожелаеше, дори и само за да ѝ даде урок.

Особено когато се оставеше да бъде подведена от глупавите си чувства — например тази любовна история с Франко Морган, брата-близък на Лора. Колко различни бяха на външен вид те двамата! А що се отнася до характера... е, времето щеше да покаже. Франко бе един от малкото мъже, когото Реджи избягваше и който му внушаваше респект като изключително опасен противник. За предпочитане бе човек да го спечели за съюзник.

След като се бяха разделили със Сабина, Реджи най-напред отиде в клуба си, където издири една своя стара приятелка. Госпожа Корнелиъс беше съдържателка на изключително дискретно и изискано увеселително заведение, прочуто с красивите си и изкусни млади дами — актриси и танцьорки, които живееха там и срещу добро възнаграждение забавляваха малцината подобрани гости.

Франсин Корнелиъс винаги бе имала — както тя се изразяваше — слабост към Реджи, на когото в някои отношения гледаше като на свое протеже. Той от своя страна ѝ бе довел някои от най-добрите ѝ момичета, истински дами, подведени от някой мъж и след това кривнали от правия път, или млади, образовани жени от бедни

семейства, които предпочитаха този начин на живот пред безутешната съдба на гувернантки.

Никоя от младите дами на госпожа Корнелиъс не бе насилвана да води подобен начин на живот — всички те бяха отзивчиви, изключително изкусни и рафинирани. Всички без изключение.

Не се случваше често някой господин да се появи в ранния следобед, но Реджи беше изключение, Франсин лично го въведе в дома си, облечена в свободна дневна рокля, с разпиляна по раменете златистокафява коса. Реджи я намираше наистина възхитителна. Също толкова възхитителна и младолика, както и преди десет години, когато я бе видял за пръв път по време на една разходка в парка. Тогава тя бе любовница на приятел на баща му и се наложи Реджи да я измъкне изпод носа му. Двамата се бяха позабавлявали, а след това той ѝ помогна да постигне деловия успех, на който се радваше сега. Тя никога не забрави това. Когато я посещаваше, Реджи винаги биваше посрещан по подобаващ начин.

— Я виж ти, Реджи, момчето ми! — поздрави го Франсин и, веднъж въвела го в личния си будоар, го взе в напарфюмираната си прегръдка. — Дошъл си заради мен или би искал малко по-различна компания? Боя се, че Дорина напусна града заедно с новия си обожател, но Лина спи горе в стаята си и предполагам, няма да има нищо против да я събудиш!

— Днес съм тук само заради теб... за да си поговорим на четири очи. Нуждая се от известна информация, към кого друг да се обърна? Ти познаваш всеки и знаеш всичко, което се случва, не е ли така, скъпа моя? Но най-напред...

Погали я — отначало вяло, после по-енергично, докато накрая не свали широката ѝ копринена рокля и пръстите му не се впиха в кожата ѝ толкова силно, че тя затаи дъх. Той определено си бе наумил нещо. При това беше единственият мъж на дълж и шир, който не трябваше да плаща нищо, за да получи благоволенieto ѝ.

Реджи се чувстваше като у дома си в разкошния салон на Франсин, който отвеждаше към още по-разкошна, обзаведена в турски стил спалня. Младият Форестър изцяло бе господар на положението. Той я повали на кушетката, похотливо наблюдавайки как копринената ѝ рокля се разтваря и тя остана да лежи пред него гола и тръпнеща. За подобна привилегия всеки друг мъж би трябвало да заплати цяло

състояние! Франсин все още беше най-добрата, а той бе единственият мъж, който можеше да я има, когато пожелаеше... при това напълно безплатно!

След като приключиха с любовните игрички, двамата си побъбриха като стари приятели и Реджи узна доста неща, които го интересуваха, Франсин имаше приятели навсякъде и по-добре от всеки друг знаеше какво става в Лондон и Париж. Реджи узна например, че Лора Морган имала авантюристично отношение към живота и не се съобразявала особено с обществените норми. Питаше какво търси жена като нея под покрива на лейди Хонория, която бе известна с твърдостта и непреклонността си. След това се осведоми за младия американски херцог Ройс.

— Ройс ли? Да, той беше тук, но само за кратко. Трудно ми е да кажа що за човек е. Във всеки случай не бива да бъде подценяван, Реджи! Той е нещо съвсем различно от баща си... различават се като деня и нощта. И ако си готвел хубавичката си сестра за него, забрави за това. За нейно добро. Познавам мъжете, скъпи мой, и мога да ти кажа, че той не е от онези, които си седят спокойно и трупат състояние. Той е избухлив човек — има нещо, което го гризе отвътре и го прави опасен. Много опасен, в случай че бъде ядосан, мисля аз.

Значи, до тук с надеждите на сладката му сестричка... но малката проклетница навярно заслужаваше да бъде оставена сама да открие това. Такива мисли занимаваха Реджи, докато се качваше във файтона, който трябваше да го откара до жилището му. Вниманието на младия Форестър обаче бе насочено по-скоро към Лора Морган, която сега, след като бе научил някои неща за нея, го привличаше още по-силно. Тя бе тайна, очакваща своето разбулване, и Реджи възнамеряваше да бъде онзи, който ще свали булото. Не се съмняваше в привлекателната сила, която упражняваше върху жените, а защо Лора Морган трябваше да бъде изключение? В крайна сметка винаги се бе потвърждавало убеждението му, че от жена, с която веднъж вече е преспал, би могъл да получи всичко!

Мишел Реми, граф Д'Арланжан, се смееше наум, докато камериерът внимателно подрязваше брадата му.

Най-сетне бе срещнал младата дама, заради която беше дошъл в Лондон. Лора Луиза Морган — дъщерята на Вирджиния от онова

арогантно, самомнително парвеню, което бе успяло да спечели сърцето и тялото ѝ.

Дъщерята на Джини бе станала същата прелъстител на амазонка като майка си и дори беше излязла на дуел срещу сина му и го бе победила! Колко много наистина приличаше тя на Джини, неговата Жинет!

Какво ли бе наследила от дързостта и чувствеността на майка си? Бе решен да установи това! Имаше безкрайно много възможности! Очите му леко се присвиха, когато си спомни за една от тях и за изпълващите жълтата парижка преса клюки по адресна младата дама, обсебила мислите му от момента, в които я бе видял за пръв път.

Беше изпитал потребност да узнае колкото е възможно повече за тази малка сирена с блестящи очи, чието име тогава все още не знаеше и която безстрашно бе издържала погледа му — тогава, в парка. Една *femme du monde*^[2] — макар и съвсем млада, бе прозрял това още при първите си предпазливи проучвания. Непознатата наистина се бе оказала дъщерята на Джини и Стив, която междувременно се бе превърнала в очарователна млада жена. И каква удивителна случайност, че точно по това време графът бе натоварен с дипломатическа мисия в Лондон! И какво удоволствие му бе доставило да *нагласи* тази случайност, след като бе научил за дуела, изгубен от онова избухливо пале, сина му. Друго не можеше и да се очаква... при такава майка! Ах, неговата непостоянна, невярна Жинет! Той имаше сметки за уреждане с нея!

„Хубавата Лора“ бе чул да я наричат, без тогава все още да дава ухо на клюките и да се интересува от богати американки, които се забъркват в глупави авантюри. Но сега... да, сега бе напълно обсебен и очарован. В края на краищата тя трябва да бе наследила от Жинет и нещо друго, освен циганските ѝ очи и издаващите опърничавия ѝ нрав трапчинки. Невярната Жинет, която бе смятал за своя и дори, пренебрегвайки миналото ѝ, възнамеряваше да се ожени за нея. Сега се питаше какъв ли опит с мъжете беше натрупала очарователната дъщеричка на Жинет. Бе решен да установи това и то преди някой да го е изпреварил.

Графът умело се бе погрижил Лора да бъде поканена на приема във френското посолство, който се смяташе за едно от най-бляскавите

събития на този сезон в Лондон. Беше се погрижил и на масата да получи мястото до госпожица Морган.

Бе съвсем сигурен, че тя ще се появи — без съмнение домакинята ѝ, графиня Седжуик, щеше да се погрижи за това!

А след това? Естествено скоро щеше да разбере, но Мишел имаше едно съвсем определено предчувствие. Каквато майката, такава и дъщерята? Нямахте търпение да узнае това.

---

[1] *c'est la guerre* (фр.) — на война като на война! — Б.пр. ↑

[2] *femme du monde* (фр.) — светска жена — Б.пр. ↑

— Да ме бе оставила да се наспя след онова шампанско и хайвера! — оплака се на приятелката си Лора. — Мили боже, Ена... колко често си го правила? Как издържаш? И колко още покани е приела за днес свекърва ти? Капнах от това постоянно преобличане!

— Тази вечер е прочутият френски прием, както отскоро го наричат. Мисля, че Уелският принц също ще бъде там. Сигурно ще е интересно, Лора. Наистина. Не ме гледай така ядосано! Може пък да ти е приятно!

Лора бе пристигнала в Лондон с мисълта, че непрестанно ще се отегчава, но в действителност животът на Острова се бе оказал наистина забавен... особено след като бе представена на граф Д'Арланжан!

— Изпихте толкова много вино и шампанско, момичето ми, че вече едва ходите! — неодобрително забеляза лейди Хонория на връщане от приема във френското посолство. — И не мислете, че не зная какво се е разиграло между вас. Той съвсем определено бе нагласил всичко... какви интриганци само са тези французи! А вие, госпожице, му посветихте прекалено много време... и прекалено често му се усмихвахте! Какво си въобразявате? Ха! Вече разбрах, че обичате да си играете с огъня само за да видите дали ще ви се удаде да се измъкнете, без да се опарите. Но да си играете с някой мъж е съвсем друго нещо! Или той си играеше с вас? Наясно ли сте всъщност по този въпрос...

О, да, графиньо — спокойно я прекъсна Лора. — Ако искате да ме попитате дали съм наясно с това, че преди много време Мишел Реми е бил сгоден за майка ми, отговорът е да, разбира се. Аз дори му казах, че зная всичко за тяхната връзка! — Тя отвърна на предизвикателния поглед на графинята, без да мигне, а след това продължи: — А той знае, че аз съм била онази, която бе извикана на дуел от неговия син, но това само го развеселява! Честно казано, графът много ми допада. Той е интелигентен, добре информиран и...

— Ха! И, допускам, също толкова изкусен във флиртовете, колкото вас! — сърдито изфуча лейди Хонория. — Но това не е всичко, знаете ли! Сигурно го намирате привлекателен и интересен... също както и той вас. Още повече като се има предвид миналото. Но, за бога, за вас ще е много по-добре, ако гледате към бъдещето и запазите разсъдъка си бистър! Както сама ще се убедите, понякога на всички ни се налага да мислим практично. А вие имате доста по-добри шансове от този френски граф. Наистина — продължи графинята, отправяйки ѝ многозначителен поглед, — вие, скъпа, сте в чудесната позиция на жена, която може свободно да избира! Не ме разочаровайте, като прибързано се спрете на този отегчителен граф!

Лейди Хонория се облегна назад и притвори очи, за да покаже, че за нея разговорът е приключил. Поне за момента. Искаше да остави време на Лора да помисли върху казаното. Импулсивните постъпки влечаха след себе си неизбежни последствия и колкото по-скоро Лора научеше това, толкова по-добре за нея. И тъй като момичето ѝ бе влязло под кожата, тя се надяваше, че като осъзнае собствената си цена, госпожица Морган ще е в състояние през следващите няколко месеца да запази ума си бистър. Е, независимо дали щеше да ѝ удаде или не, това бе част от играта. И кой можеше да предвиди до къде ще доведе някое съвсем неочаквано обстоятелство. „Когато човек остарее — със задоволство мислеше графинята, — успява да се дистанцира донякъде от нещата и вече предпочита да бъде зрител, пред това сам да участва в надпреварата.“ Е, тя бе изпълнила дълга си и я бе предупредила. Какво щеше да стори Лора, си бе нейна работа. Тя се надяваше, че момичето няма да я разочарова и да стане за смях.

Тази нощ, след като изпи шоколада си, лейди Хонория заспа дълбоко и спокойно, което не можеше да се каже за Хелена, нито за Лора.

Хелена бе измъчвана от мисли и спомени, затъваше в блатото на собствената си нерешителност. Тя не знаеше защо точно днес трябваше непрекъснато да мисли за Франко. Какво очакваше той от нея? Имаше чувството, че цял живот се е опитвала да угоди на другите. Само Франко бе останал недоволен — той искаше повече от нея, искаше всичко. Омъжвайки се за Арчи, бе удовлетворила желанието на околните, пренебрегвайки своите собствени. Съпругът ѝ изглежда със задоволство бе установил, че тя нямаше особено големи изисквания

към него. Освен това рядко им се бе удавало да останат насаме, включително и по време на сватбеното си пътешествие, което прекараха в лудешко препускане из Европа.

Бяха нощували във вили, замъци, в най-добрите хотели и Хелена бързо беше разбрала какво се очаква от нея и бе свикнала да приема ролята си, без да задава много въпроси. В края на краищата това бе сделка, нали? Парите на баща ѝ срещу една английска благородническа титла. И ако не бе срещнала Франко — толкова различен от мъжете, които си избираше за любовници, докато Арчи беше в някой далечен край на света... е, тогава тя навярно би била доволна от живота си и би се примирила с наложените ѝ ограничения.

Постоянно ѝ бяха натяквали, че дискретността е най-важното нещо. Трябваше да го чуе дори от свекърва си, която сигурно се досещаше за връзката ѝ с Франко. Лора, от своя страна, я бе подканила или да забрави Франко, или, в случай, че не бе в състояние да го стори, да се реши веднъж за винаги.

— Трябва да престанеш да мислиш за това какво ще кажат хората, Ена — тихо ѝ бе прошепнала Лора. — За бога! Какво всъщност искаш? Доволна ли си от живота, който водиш? Щастлива ли си? Истински щастлива ли си, Ена? Мислила ли си какво би те направило истински щастлива?

Хелена се боеше да мисли за отговорите на тези въпроси.

Преди да срещне Франко, не бе познавала физическото привличане и копнеж по някого. Преди него бе имала и други любовници — някои от тях подбрани от Арчи — хора, за които той смяташе, че биха могли да му бъдат от полза. Но тя никога не бе изпитвала никакви истински чувства към тези мъже. „Като някоя добра уличница“ — бе я подиграл веднъж Франко. Никакви чувства, докато не се бе появил той, не я бе погалил, не бе поговорил с нея, проявявайки интерес и към най-незначителната подробност от живота ѝ. Затова колкото и да се опитваше, тя не успяваше да го прогони от мислите си и просто да се върне към живота на безучастна, елегантна и малко отегчена жена, в каквата смяташе, че се е превърнала.

Да върви по дяволите! Той я бе докоснал и бе освободил някаква скрита в нея сила, за чието съществуване тя дори не подозираше. Защо след това отново бе унищожил всичко?

— Хелена, избягай с мен — бе настоявал той. — Все едно къде... само да сме заедно. Арчи може да реши да се разведе с теб... макар че кой го е грижа? За бога! Баща ти е натрупал милиони като златотърсач, а моят е бил наемник и спекулант. Толкова ли е важно за теб да бъдеш графиня?

Той не бе пожелал да се вслуша в гласа на здравия разум. Но в края на краищата защо трябваше да се различава от всички останали мъже, които тя бе срещала. Въпреки молбите ѝ, той категорично бе отказал да направи компромис... заради нея. Дори не се бе опитал да се постави на нейно място, да разбере отговорностите и задълженията ѝ. Всичко това бе разбило сърцето ѝ и за да се защити и да не обезумее напълно, а накрая тя се бе появила пред него с друг мъж.

Но защо бе избрала точно този отвратителен негодник Реджи Форестър?

Свързвайки се с Реджи, бе изгубила Франко. А той, изглежда без изобщо да се колебае, бе насочил цялото си внимание към сестра му Сабина. Сякаш връзката им е била съвсем мимолетна и маловажна! Сякаш Хелена не е означавала нищо за него, не е изпитвал нищичко от онова, за което ѝ говореше.

Бе постъпила правилно и разумно, слагайки край на една връзка, преди тя да е отишла твърде далече и да е станала опасна.

В края на краищата тя беше графиня Седжуик, съпруга на мъжа, за когото всички предричаха, че след време ще стане един от най-важните държавници на Британската империя. Би трябвало да е щастлива. Или най-малкото доволна от онова, което притежаваше! Или не? Имаше всичко, което би могла да си пожелае една жена... и все пак нямаше нищо от онова, което тя действително желаше!

Хелена зарови лице в дантелената възглавница. Накрая заспа от изтощение с мокри от сълзи страни.

Лора също дълго не можа да заспи, въпреки че бе обещала на граф Д'Арланжан съвсем рано на другата сутрин да излезе с него на езда. Защо бе толкова неспокойна? Меката ѝ копринена нощница се бе вдигнала високо над коленете ѝ и докато нетърпеливо я оправяше, Лора се запита защо изобщо я бе облякла. Само да не шокира камериерката, когато на сутринта ѝ донесеше обичайната закуска от кафе и кифлички? „Не зная — мислеше Лора, — не зная защо съм толкова неспокойна и не мога да спя. Мишел Реми, някогашният

любовник на мама.“ — Лора неволно си задаваше въпроса какво бе имало между тях. Може би на това се дължеше интересът ѝ към този мъж...

— Трябва да призная, че от самото начало бях любопитен... нещо повече — направо напрегнат. Но сега, когато се запознахме и имах възможността да разговарям с вас, съм истински заинтригуван. Не само защото се дъщерята на Джинет, но и защото намирам, че сте очарователна жена!

Тя съвсем ясно си спомняше думите му. Представяше си ги двамата — Мишел и майка ѝ. Що за чувство щеше да бъде това, ако тя... опита се да прогони тази мисъл, която неусетно се бе промъкнала в съзнанието ѝ, но, по дяволите, Мишел Реми наистина я интересуваше! Нямаше представа, а и не искаше да прави предположения колко далеч би отишла в отношенията си с него и дали подобно на майка си просто искаше да го прелъсти и да спре до там.

От време на време заспиваше неспокоен сън, но в съзнанието ѝ нахлуваха нови видения, които не ѝ даваха мира. Образи, които се опитваше да забрави, да прогони. Така, на границата между съня и реалността, тя беше ту самата себе си, ту майка си. Имаше нещо между майка ѝ и баща ѝ, което Лора не можеше да разбере. Когато мислеше за тях, винаги се виждаше като дете да чака пред вратата на спалнята им да се появят. Спомни си, че открай време бе измъчвана от въпроси, които не смееше да изрече. Никога не би желала толкова бурна връзка, убеждаваше сама себе си тя.

Образи, дочути думи, тръшкане на врати, зад които изчезваха. За да се появят отново малко по-късно, сякаш нищо не се бе случило. Не, това не бе за нея, никога! От друга страна обаче, докъде се простираше приликата ѝ с нейните родители? Трябваше да разбере, дори и да се боеше от онова, което можеше да открие.

Нощта отлиташе, а сънищата нямаха край. Лора се мяташе насън, изрита завивката и тъй като огънят в камината бе изтлял, скоро отново трябваше да я придърпа върху замръзналите си рамене.

Покрай нея летяха улици, хотели, къщи и места, които бе видяла и напуснала, за да събира нови впечатления. Оперите... „Ла Скала“... Париж... Виена... Русия. Лекции и разговори.

Виждаше самата себе си — винаги различна, да се отразява в някакви огледала. Толкова много различни огледала... различни

лица... маски... Не! Тя се тресеше от ужас, но постепенно потъна в дълбок, непробуден сън.

— Проклет да съм, ако покажа, че знам дето е в Лондон! Поне от приличие можеше да ме осведоми! — гневно обясни Франко, докато с големи крачки кръстосваше кабинета, осветена от огъня и раздражено си играеше с кадифените завеси. — Въпреки че дочух, че скъпата ми сестричка умее да си намира занимания — продължи той. — Тя и нейната интимна приятелка, графиня Седжуик! Лора е в Лондон едва от няколко седмици и вече е в устата на клюкарките, а всички авантюристи тичат подире ѝ, включително и братът на скъпата ни малка Сабина. Да не говорим за граф Д'Арланжан. А това е малко прекалено, струва ми се! В края на краищата Лора е в течение, макар и да не ми се вярва, че лейди Хонория подозира нещо, иначе със сигурност не би го допуснала. Ако трябва да бъда искрен — тук Франко неочаквано се обърна към приятеля си, който стоеше пред пращия огън, — обидно ми е, че винаги трябва да научавам за най-новите ѝ авантюри от чужди хора!

— Като нашата обща позната, например, очарователната и любезна госпожа Уестбридж! — с безстрастен глас отвърна Трент Чаланджър. — Имаше право, що се отнася до нея... тя е изключително добре информирана, а освен това и необичайно услужлива.

— О, да... такава е! — Франко се ухили неволно. — Но наистина, Трент! Все пак съм неин брат! Какво да правя!

— Може би трябва да поговориш сериозно с нея — предложи Трент с безизразен глас. — Не мислиш ли, че тя може да се нуждае от братски съвет?

— Но тя няма да чуе и дума от онова, което ще ѝ кажа — обясни Франко и не след дълго се сбогува. След като го изпрати, Трент против волята си бе обсебен от мисли за вятърничавата му сестра.

„Прелестната Лора“ бе я нарекла жълтата преса. Нямахме месец откакто бе в Лондон, а вече бе накарала целия град да говори и пише за нея! Новата кралица на балните зали! Лицето и тялото ѝ вече красяха евтините пощенски картички и дори пристегнатата в корсет и в строго вечерно облекло, тя се бе превърнала в тема на нескончаеми разговори

и предположения. Издаваше я онази тайнствена усмивка, тъй неотразимо прелъстителна. Обещание и предизвикателство, което можеше да се превърне в заплаха. Защото под копринените одежди, които прекалено лесно можеха да бъдат свалени, имаше не само красота но и дълбини от страст и чувственост. Да върви по дяволите!

След това Трент наруга сам себе си, минавайки на испански, който винаги му бе на езика. Тя се бе оказала отзивчива и податлива, а той бе имал глупостта да я вземе, вместо да я остави на първия, който я пожелаеше — мъж или жена, за нея изглежда нямаше особено значение! Съвсем открито го бе очаквала, бе копняла, дори молила за това, малката уличница! А сега, на практика изгубила девствеността си и натрупала опит в изкуството да се преструва и играе всякакви роли, Лора Морган се бе превърнала в звездата на града, преследвана от почти всеки честолобив мъж, ламтящ за богатството ѝ, а навярно и за нея самата. Би направил грешка, за която навярно щеше да се наложи да плати, ако се ожени се накрая за госпожица Морган, преди някой да го изпревари. Реджи Форестър, например, с чиято сестра, представена му от Франко, Трент спеше напоследък. Не биваше да забравя, разбира се, и граф Д'Арланжан, някогашен любовник на Джини Морган, който случайно се оказа баща на онзи нещастен виконт, който Лора за малко не уби. За щастие се бе задоволила само с това, да го направи за смях пред всички.

— Не мога да се оправя със сестра си — бе казал Франко. — Бих се радвал, ако предприемеш нещо! Ако не ме лъже паметта...

— А аз бих се радвал, ако не ми напомняш някои неща!

— Тогава значи си се отказал от намерението си да се ожениш за нея? Не мога да ти се сърдя за това! Тя е невероятно своенравна и неразумна. Жал ми е за всички онези нещастници, които си въобразяват, че са влюбени в нея!

След това Франко бе добавил, че сестра му щяла да преживее истински шок, научавайки, че херцог Ройс, за когото всички говореха, всъщност бе неин стар познат.

Трент изруга наум и както много често преди това и се запита защо бе приел онова, което искаха от него властния му дядо и господин Бишъп. По една забележителна ирония на съдбата, а и подтикван от честолобието на баща си, той бе станал херцог Ройс. За нещастие трябваше да носи и бремето на отговорностите,

произтичащи от проклетата титла. Наследствени данъци, аренды, разпръснати из Англия и Ирландия имения. А отгоре на всичко и мястото в камарата на лордовете, за което господин Бишъп бе на мнение, че можело да се окаже от полза.

Когато научи, че баща му е починал от сърдечен удар, Трент не изпита нищо.

Отговорът му на новината, че вече е херцог Ройс, бе същият като онзи на дядо му Доминик: „Плюя на проклетата титла!“

Разбира се, господин Бишъп бе онзи, от когото научи новината! Всемогъщият, всезнаещ господин Джим Бишъп и външният министър на Съединените щати изглежда имаха други планове и намерения. А размахът на техните планове и начинът, по който той, Трент, щеше да се окаже въввлечен в тях, щяха да проличат едва когато вече бе твърде късно, а той — прекалено затънал в цялата тази работа.

— Целесъобразност, Чаланджър! Ваша светлост, нали така се казва. В момента имаме нужда от вас тук, разбирате ли? В Европа стават някои неща... особено в Англия. А вие ще имате не само място в камарата на лордовете, но и достъп до висшето общество. Няма нужда да правите нищо, освен да си отваряте очите и ушите... отначало просто да опипвате почвата. А в последствие може би ще произнесете една-две речи в парламента. Ах, да, между другото Паркхърст от посолството ще се свързва с вас от време на време... а без съмнение и вие с него! Когато е необходимо.

След тези думи господин Бишъп беше отместил стола си назад, а Трент бе избухнал гневно:

— Момент, нещата не са толкова прости! Аз съм американец, забравихте ли? Ако не бях, нямаше да бъда забъркан в тайнствените ви машинации! А както вие много добре знаете, ако изявя претенции към титлата и мястото в камарата на лордовете, би трябвало да се откажа от американското си гражданство. Какво бихме спечелили с това?

— А, ако се безпокоите за това, всичко вече е уредено. *Sub rosa*, разбира се. Когато всичко отmine... е, тогава ще можете да вземете решение, хм. Що се отнася до нас, нищо не ви пречи да си останете американец толкова дълго, колкото желаете... между нас... но не и за другите. Разбирате ли какво имам предвид?

— Ха! — унило бе рекъл Трент, измервайки Джим Бишъп с присвитите си, леденостудени очи. — Предполагам, друга гаранция

няма да получа?

— Досега няма случай да не съм удържат на думата си — хладно бе отвърнал господин Бишъп. — Е, значи ще се чуем? А междувременно сигурно ще намерите начини да се забавлявате. За днес довиждане, Чаланджър... или по-добре, ваша светлост, херцог Ройс.

По дяволите Бишъп с неговата хладна арогантност и заповеди! Внезапно лицето на Трент се разтегли в изключително злобна усмивка. Бяха го посъветвали, да, дори насърчили да се забавлява и — както бе съмнение би сторил господин Бишъп — да „се възползва от новия си статус“. Е, той щеше да изиграе ролята си добре. Защо не? Нямахше какво да губи, а можеше да спечели това-онова!

Във всеки случай там бе Лора Морган и неизбежната среща с нея. Среща, която очакваше с нетърпение, въпреки — или може би именно защото не знаеше какво щеше да излезе от това и как щяха да реагират двамата с нея.

Удивително беше колко лесно златисто-розовият лик на Сабина бе изместван в представите му от пламтящия образ на Лора. Той твърде живо си спомняше тежките ѝ, падащи почти до талията коси, цвета и копринената мекота на кожата ѝ, усещането от допира с нея, навсякъде.

Сбърчил вежди, което му придаваше доста мрачно изражение, Трент с дълги крачки измерваше библиотеката от единия край до другия. Защо, по дяволите, бе допуснал да се промъкне в мислите му като отрова? Рано или късно щеше да я срещне, а междувременно имаше достатъчно други неща, за които да се тревожи. Сделки — всички онези нескончаеми правни въпроси, с които с голямо нежелание се занимаваше. Трент почувства известно облекчение, когато Хъджис, икономът, останат още от времето на баща му, почука на вратата и го осведоми, че е пристигнал господин Уедърби.

— Ах, да, разбира се, очаквах го. Въведете го, Хъджис, и донесете червено вино или каквото там се предлага в подобни случаи!

Хъджис почтително сведе глава, преди да се отдалечи. Херцогът, намираще той, изобщо не приличаше на баща си. Дори и външно. Сред прислугата се носеше слух, че майката на негова светлост била испанка. Но въпреки заплашителния си, мрачен вид настоящият херцог Ройс поне бе джентълмен, а това все пак бе нещо! Говореше се дори,

че навярно лейди Маргарет щяла да се върне в къщата, за да изпълни ролята на домакиня.

Господин Уедърби, адвокатът на Трент Чаланджър, бе натоварен с овехтели папки с дела, които съдържаха безчислени, осеяни с латински фрази документи. Господин Уедърби, застаряващ мъж с посребрена коса и мустаци, приемаше много сериозно етикета и онова, което считаше за свои задължения, и най-вече обстойното разяснение на всички подробности, свързани с наследените от младия херцог Ройс имоти.

„За бога — мислеше си Трент по-късно, след най-малко четвъртата или петата чаша превъзходно шотландско уиски, донесено от Хъджис, — в какво се забърках?“ Ловни хижи, огромна, заобиколена от паркове и домовете на арендаторите селска къща някъде в Корнуол, градската къща в Лондон, без да става дума за именията в Ирландия, към които отгоре на всичко спадаше и някакъв замък! Това бе прекалено много, за да мисли в момента за него, въпреки че вежливо изслуша господин Уедърби и, както се надяваше, зададе правилните въпроси. Слава богу, адвокатът го бе уверил, че ако херцогът желае, той щял да продължи да се грижи за всички въпроси около наследството. Винаги на неговите услуги! Освен това господин Уедърби бе споменал, че писал на лейди Маргарет Синклер, вдовицата на херцог Ройс, и е получил нейния отговор, който съдържал готовността ѝ да приеме новия херцог Ройс, по всяко удобно нему време.

Още нещо, което трябваше да се свърши! Естествено, вината не беше нейна и Трент много добре го знаеше. Виновен за всичко беше баща му, който обаче вече не бе сред живите, за да отговаря за греховете си. Дяволите го взели! Трент впери празен поглед в огъня, запален по негово нареждане, и сега пламъците му напомниха за лагерните огънове, край които се бе грял някога... за чувството за необятна шир във всички посоки. Безграничната земя, безкрайно небе и навсякъде места, които чакаха да бъдат открити.

Какво правеше тук, в Лондон, опитвайки се да играе ролята на някакъв проклет херцог? Трябва да си е бил изгубил ума, допускайки да бъде убеден от господин Бишъп да участва в този маскарад, когато имаше толкова много вълнуващи неща, с които би предпочел да се занимава, толкова много места, където би предпочел да бъде.

— Госпожа Уестбридж, ваша светлост. Твърди, че я очаквате. —
Изражението на Хъджис бе безизразно както винаги.

— Ах, да, благодаря. Трябваше да ми помогне да отговоря на
всички онези покани и визитни картички, натрупали се на писалището
ми!

— Да, сър. Разбира се. Но ако негова светлост благоволи да си
наеме секретар...

— Досега не съм имал време да помисля за това — нетърпеливо
отвърна Трент и за миг се запита дали на лицето на Хъджис щеше да
се изпише някаква реакция, ако водеше господаря си да сграбчва
Сабина Уестбридж и да започва с нея страстна любовна игра направо
върху червения персийски килим. О, небеса! По-добре да не го прави
пред очите на бедния Хъджис, въпреки че имаше чувството, че Сабина
не би имала нищо против! Вече бе установил, че Сабина е
необикновено отзивчива... в много отношения!

Закуската в леглото беше ритуал, на който графиня Седжуик много държеше. Тя особено обичаше да се излегне удобно във възглавниците и да преглежда всички онези визитни картички и покани, донесени предния ден и между забележките и нарежданията, отправени към търпеливата ѝ компаньонка да отпива по глътка от горещия черен чай.

— Ха! Братът на нашата госпожица Морган най-сетне благоволи да ни изпрати картичката си. Крайно време беше... ще трябва да поговоря с младия човек. Все пак... Изи, моля, позвъни веднага за Менъринг! Мисля, че трябва да подготвим Лора за днешното посещение на брат ѝ. Без съмнение те двамата ще имат да си кажат това-онова... като се има предвид как се държа тя в последно време!

Господин Менъринг влезе в стаята на лейди Хонория с овладяно изражение на зачервеното си лице. Закръглен, сивокос мъж на неопределима възраст, назначен за иконом още от покойния граф Седжуик, той беше изключително сдържан и демонстрираше високомерна резервираност, която смущаваше по-голямата част от околните. Единственият човек, комуто някога се бе удало да го смути, бе лейди Хонория с нейната изненадваща прямота и почти нецензурен начин на изразяване,

— За съжаление днес „Таймс“ пристигна по-късно от обикновено, госпожо — обясни той. — Разбира се, ще се погрижа това да не се повтаря. Има ли...

— Менъринг! Както много добре знаете, нямам намерение да чета „Таймс“ и не това е причината да накарам госпожица Едж да ви повика! Какво ви е днес? Бих искала да говоря с госпожица Морган и то час по-скоро, за да не излезе, преди да съм успяла да ѝ кажа... — лейди Хонория замълча, смръщи чело и раздражено запита: — Защо стоите там като истукан и треперите? За бога, измислете някакво друго изражение, Менъринг, и изплюйте камъчето! Къде е госпожица Морган?

Господин Менъринг продължително прочиства гърлото си, преди да си възвърне дар слово.

— Съжалявам, госпожо, че аз съм този, от когото трябва да научите, че... младата дама... ще рече, че тя все още не се е върнала.

— Върнала? Откъде? Още няма десет сутринта! Няма ли да престанете да заеквате и да увъртате! Моля да говорите по същество, Менъринг.

Господин Менъринг си пое дълбоко дъх.

— Боя се, че младата дама е на езда в парка. Сама, както за свое най-голямо съжаление трябва да съобщя. М... е, госпожо, трябва да призная, че това не е първият случай, в който госпожицата излиза сама! Опитах се да поговоря разумно с нея... обърнах ѝ внимание на опасността, за лекомислието на подобно държание... но за съжаление безуспешно!

Веднъж започнал, господин Менъринг изглежда изпитваше облекчение да даде воля на чувствата си, които сега избликнаха в същински словесен порой.

— Младата дама ми каза, че винаги носела със себе си пистолет... в единия от джобовете на... нали знаете, този американски костюм за езда, който тя носи и с който, както ми обясни, нямала нужда от дамско седло! Между другото, тя излиза в шест сутринта! Може би трябваше да споделя с вас по-рано, но в крайна сметка дамата е гостенка на госпожата! И какво друго можех да сторя освен да се опитам да я убедя да се откаже от намерението си? За нещастие младата дама изглежда доста упорита!

Госпожица Едж бе затаила дъх и с безпокойство очакваше реакцията на лейди Хонория на най-новото ужасно лекомислие на Лора. Тя харесваше момичето, но... ах, мили боже, каква непредпазливост! Докъде ли щеше да доведе това?

За нейно учудване отначало лейди Хонория само се изкиска, след това сякаш понечи да се закашля, но вместо това рече:

— Хм! Е, навярно тази ранна езда е за предпочитане пред някое друго лекомислие, което мога да си представя! Благодаря, Менъринг. И моля, имайте грижа веднага щом се върне, госпожица Лора да узнае, че желая да говоря с нея. — Тя взе донесения ѝ от Менъринг „Таймс“ и с леко кимване освободи иконома.

— Хм! — провлачено рече графинята и остави вестника да се изплъзне от ръката ѝ, щом Менъринг напусна стаята. — Все още не виждам причина да правя въпрос от подобна дреболия! Няма нищо осъдително в това една млада дама да поязди рано сутрин, преди другите да са станали! Някога аз също съм го правила... наистина, без да нося в себе си пистолет! Не, Изи, човек трябва да съсредоточи усилията си върху важните неща! Нека видим... днес следобед е визитата на младия господин Морган, след това операта, а накрая вечерята у госпожа Шалмер! Има ли някоя уговорка, която забравям?

Госпожица Едж извади подвързана в кожа и надписана със златни букви книга и започна да я разлиства. В нея педантично бяха записани датата и часа на ангажиментите, поканите за чай, за вечеря и дори езда на всеки от членовете на дома. Лейди Хонория настояваше винаги да е в течение на намеренията на останалите, както сама се изразяваше.

Сега госпожица Едж смутено вдигна поглед.

— О! Ако братът на госпожица Лора дойде в четири... за три и половина имате уговорка за чай с госпожа Прентис! Макар че допускам...

— Глупости, глупости! Какво значение има това? Той не идва заради мен, а за да говори със сестра си. Какво става с нея?

— Тя е... нека погледна... в два има проба при госпожа Фльор на „Риджънт Стрийт“. А след това...

— Добре, добре. Като се видя с нея ще уредим всичко. Снаха ми ще приеме младия господин и ще го занимава, в случай че госпожица Морган закъснее... както обикновено, доколкото успях да установя!

„А ако и днес стане така... е, ще видим!“ — мислеше лейди Хонория по-късно. Жал ѝ бе постоянно да вижда снаха см да се мотае подтисната наоколо. А понеже сега се говореше, че госпожа Уестбридж навсякъде се появявала в компанията на херцог Ройс... всъщност, времето щеше да покаже! Ена се нуждаеше от нещо, което да ѝ върне желанието за живот. Не би било зле, ако Лора наистина бъдеше забавена от някой друг ангажимент. Лейди Хонория изпитваше огромно удоволствие тайничко да дирижира нещата... и хората.

„За всичко това трябва да благодаря на Трент“ — гневно мислеше Франко. Наистина ли се налагаше да изпраща визитната си

картичка и да си уговаря среща само за да говори със собствената си сестра?

А след като отстъпи и в уречения ден и час бе в Седжуик, му съобщиха, че госпожица Лора още не се била върнала от някаква среща!

Франко бе на път да остави кратка и остра бележка и да се сбогува, когато икономът му събщи, че младата графиня щяла да го приеме, докато се върнела сестра му.

Хелена? Тя го очакваше! Как? Както винаги — с поднос за чай, готова да му напълни една чашка? Изплувалият в паметта му образ на Хелена го накара да се поколебае и в крайна сметка да остане... по дяволите лекомислената му, вятърничава сестра!

Когато се втурна в дневната, Лора приличаше на ураган в сивия си костюм за езда със строга мъжка кройка. Под разкопчаното сако носеше жилетка в турско синьо и плисирана бяла копринена риза с висока яка. Както обикновено, с неодобрение установи Франко, тя приличаше на циганка! фибите не успяваха да удържат косата ѝ и немирни къдрици се спускаха по сторещените ѝ страни и изящна шия.

— Съжالياвам! Наистина! Но пробата се проточи цяла вечност, а след това... — тя спря внезапно, едва сега забелязала навъсеното изражение на брат си и руменината по страните на Ена. След това се изсмя тихо и иронично продължи: — Почти бях забравила колко добре всеки от нас познава слабостите на другите! Този път няма да ми четеш конско, нали? Моля те, не се и опитвай!

Докато барабанеше с камшика за езда по полирания си до блясък ботуш, Лора се питаше защо винаги трябваше да спорят. Мислеше, че в Англия брат ѝ навярно се беше променил, но той си бе същият моралист както винаги.

Лора забеляза с умишлено провлачен глас:

— Виж ти, не ми е хрумвало, но когато си ядосан, Франко, ужасно приличаш на татко!

— А ти...

— А аз на мама?

Лора още повече разпали гнева му, като хладно и с безразличие сви рамене, а след това с нотка на нетърпение добави:

— Ах, Франко, за бога! Прекалено много приличаме на родителите си, за да бъдем други, освен непокорни, не намираш ли? Така че престани най-сетне да ми държиш морални проповеди, за да не ти прочета някоя лекция за последните ти грехове! Между другото — с пресилена любезност добави тя, — не си го изкарвай на мен, задето сладката Сабина толкова бързо те заряза заради този американски херцог, който е в устата на всички. Не си ли чувал: „Каквото за мъжа, такова и за жената“?

— Боя се, че всъщност нещата не стоят така, мила сестричке! Не и в средите, в които двамата с теб се движим!

Франко изпитваше желание да я сграбчи за раменете и здраво да я разтърси, но дотам не бе стигал отдавна, още от времето на тяхното детство. А дори и сега да се стигнеше до спречкване между тях, това в крайна сметка нямаше да помогне с нищо. Но какво трябваше да стори? Тези избухвания му бяха също толкова неприятни, колкото и на Лора.

— Нашите среди? — избухна Лора. — Ха! Виж го ти! Мислех, че си революционер? Поне за такъв се представяш! Съжалявам, че трябваше да установя, че си един типичен буржоа! И като такъв постъпваш, когато мериш с различни мерки — едни за жените, други за вас, привилегированата класа! Върви по дяволите, Франко, но толкова ме ядосваш, че... — Лора трябваше да замълчи и да си поеме дъх, забелязвайки как брат ѝ я наблюдава с присвити очи. — Нямам представа как те е издържала Ена! Освен това се надявам, че не си я ядосал много. Тя не го заслужава... при всичко, което и без това е принудена да понася.

— Ена не е принудена да понася нищо — отвърна Франко с глас, който внезапно прозвуча също толкова овладян, колкото и този на сестра му. — Ена... е, факт е, че тя дотолкова е свикнала с клетката си, че не забелязва, че вратата дори не е залостена и трябва само да я побутне, за да се окаже на свобода, ако иска, разбира се!

„Много отдавна не сме били искрени един с друг“ — помисли Лора. Но тъй като не ѝ бе убягнала горчивината в гласа на Франко, тя рече с престорена веселост:

— Хм... мисля, че от днес нататък доста често ще излизам на покупки с Хелена. И ще се бавим цяла вечност! — След това добави импулсивно: — Ах, Франко, на мен ми е безразлично, знаеш ли!

Просто бъдете щастливи... вие двамата! — А след това заключи с твърд глас: — И престани най-сетне да ме критикуваш за щяло и нещяло... Така ще се разбираме много по-добре. Както някога.

След като Франко си замина, Лора се качи на горния етаж и тихичко подраска с нокът на вратата на Ена.

— Ах, Лора, надявам се, не сте спорили прекалено разгорещено? — Ена уплашено бе ококорила очи. — Надявам се, че не, защото... знаеш ли...

— Да, зная! — бодро отвърна Лора. — За бога, не се безпокой за нищо! Между другото, Франко ми разказа, че тази вечер след операта е поканен на вечерята у госпожа Шалмер. Мисля, каза също, че се надява да му запазиш поне два валса!

Лора забеляза, че по лицето на Хелена изби руменина. „Бедната Ена, не смее да протегне ръце достатъчно далече, за да достигне онова, което жадува“ — мислеше тя.

— Ах, Лора! Толкова съм щастлива! А и може би накрая ще видим херцог Ройс... той навярно ще пожелае да се запознае с теб! — рече Хелена, обзета от неочаквана веселост. — Сигурна съм, че само да пожелаеш, би могла да го впечатлиш!

— Ха! — отвърна Лора и за миг гласът ѝ заприлича на онзи на лейди Хонория. — Съжалявам, ако излъжа очакванията ти, Ена, но онова, което дочух за този американски херцог, никак не ми допада! Имам чувството, че вече ми е неприятен! — изразителното лице на Лора не криеше отвращението ѝ — челото ѝ бе сбърчено, а угълчетата на устните ѝ се бяха изкривили надолу, сякаш току-що бе отхапала нещо кисело.

— Но, Лора! — Хелена не се предаваше. — Дочух, че изглеждал доста добре... по свой начин. Приличал на Хийтклиф в романа на госпожица Бронте „Брулени хълмове“.

— Ами? Не ми се вярва! Мъж, който има толкова лош вкус, че да отнеме госпожа Уестбридж от брат ми... о, съжалявам, Ена, но... а освен това, как е възможно един американец да се откаже от гражданството си само и само да се сдобие с някаква английска титла? Херцог Ройс! Не се съмнявам, че те двамата със сладката Сабина напълно се заслужават един друг!

Хелена бе в чудесно настроение и дори споменаването името на госпожа Уестбридж не бе в състояние да го развали, още повече сега,

когато знаеше, че отново бе спечелила сърцето на Франко. През цялото време наблюдаваше Лора, която кръстосваше стаята, размишлявайки на глас, без при това да си мери особено приказките. Хелена, която знаеше за страстта на приятелката си към предизвикателството, рече лукаво:

— Но Лора, не мислиш ли, че ще ти достави удоволствие да отклониш вниманието му от госпожа Уестбридж? Само за да докажеш, че си в състояние да го сториш? Зная, че можеш! Представям си изражението ѝ! Лора, моля те!

— Това предизвикателство ли е? — При мисълта за това Лора се разсмя. От пръв поглед бе изпитала антипатия към накичената с бижута госпожа Уестбридж и... е, може би пък си струваше! — Ще си помисля дали поне да не пофлиртувам с него. За да я подразня, тази гъска... Е, да, може би, за да докажа, че може да бъде надвита в собствената ѝ игра. Може би. Всичко зависи от това дали ще съм в настроение. Но тогава само стой и гледай, Ена!

Появата пред операта на двете млади жени — Хелена, графиня Седжуик, и приятелката ѝ, госпожица Лора Морган, предизвика истински фурор. Дамите слязоха от каретата, съпроводжани от лейди Хонория, която носеше извезана в черно, червено и кралско синьо коприна и кожена наметка. Дори множеството от любопитни граждани и зяпачи, които се събираха, за да обсъждат гардероба и появата на Haute Monde^[1] и да си разменят шепнешком най-новите клюки, занемя за момент, нещо, което се случваше твърде рядко, при това единствено при вида на най-известните и неоспорими красавици.

Двете жени се допълваха по съвършен начин — Хелена, с нейната блестяща златиста коса и топазено ясни очи, и Лора, с тъмна коса и бакърени кичури, които улавяха светлината при всяко движение на главата ѝ. Дори дрехите им, създадени специално за тях от модната къща „Уърт“, контрастираха по приятен, даже вълнуващ начин. Лора носеше рокля в турско синьо и златно, изработена от коприна с вътъкани фини червени нишки и хармонираща с огненочервените опали, които господин и госпожа Морган бяха подарили на дъщеря си за двадесет и първия ѝ рожден ден. Тоалетът на Хелена пък бе в тъмно злато със смарагдено зелен нюанс и бе увенчан от разкошната смарагдена огърлица, подарена ѝ от семейство Седжуик по случай сватбата ѝ.

На това бляскаво събитие младите жени бяха в компанията и на лорд Антъни Грей и сестра му Евелин. Лейди Хонория бе настояла Лора да се запознае с колкото е възможно повече подхождащи на положението ѝ млади мъже. Лорд Антъни, син на маркиз, бе смятан за изключително добра партия, а сестра му Евелин освен ум и образованост притежаваше горещ темперамент, чувство за хумор и пленителна усмивка.

За най-голямо учудване на Хелена и Лора лейди Хонория бе разрешила на Реджи Форестър да им прави компания в ложата. След като се бяха настанили удобно, тя прошепна на ухото на Лора:

— Помислих си, че ще ни е от полза, когато дойде време за шампанското и освежителните напитки! Освен това щеше да изглежда малко странно, ако се появяхме само с един кавалер на четири дами. — След това добави: — А къде е вашият французин? Мислех, че ще го видим тази вечер.

— Наложих се да замине за Париж... дипломатически ангажименти, както ми обясни — тихо отвърна Лора. — Но възнамерява да се върне още днес... и съм убедена, че ще го направи.

— Така, така! Убедена ли сте? Не се заблуждавайте... аз не бих вярвала на думите на никой мъж, дори ако се кълне във вечна вяроност! Вярвам повече на онези, които избягват да се кълнат... но всъщност научих това доста късно! Във всеки случай най-добре ще е да го държите на разстояние... а това вие умеете отлично!

Тези няколко разменени реплики бяха отвлекли вниманието на Лора и тя не забеляза, че почти всички погледи бяха обърнати към тяхната ложа. Театрални бинокли и лорнети непрекъснато ги следяха като животни в зоопарк, както Лора с раздражение установи. Накрая тя последва примера на лейди Хонория, вдигна собствения си театрален бинокъл и от своя страна започна да изучава онези, които я наблюдаваха.

Скоро светлините угаснаха, а оркестърът поде увертюрата към „Травмата“. Лора се облегна в креслото си, радвайки се на възможността още веднъж да чуе любимата си опера. Лорд Антъни, който седеше от едната ѝ страна, прошепна:

— Значи „Травиата“ харесва и на вас. Лично аз винаги съм обичал тази опера.

— Да — отвърна Лора — въпреки, че неведнъж съм се питала защо винаги жените са тези, които правят погрешни стъпки. Бедната Виолета... ако не бе толкова слаба и оставена на милостта на мъжете. Не чак толкова благородна и малко по-практично настроена!

На лорд Антъни, комуто бе излязло име на книжен плъх, последните ѝ думи направиха силно впечатление и той тихо се засмя, преди отново да насочи вниманието си към сцената. Госпожица Морган му допадаше. Тя притежаваше чувство за хумор и необуздан темперамент и лорд Антъни трябваше да си признае, че се наслаждава на компанията ѝ.

На Реджи Форестър бе отредено мястото зад Лора и сега той се опитваше да не даде израз на раздражението си от разменяните от нея и лорд Антъни Грей реплики. Питаше се защо не престава да тича подире ѝ. Все пак когато ставаше дума да получи нещо, което желаше, Реджи винаги се бе отличавал с упорство, а той съвсем определено искаше да има Лора Морган.

Той плъзна поглед по стройната ѝ, украсена е бижута шия. Покрай нея се спускаха бакъреночервени кичури, които се бяха изплъзнали от строгата, придържана със златни гребени фризура. Каква наслада би изпитал, ако тя разпусне косата си... за него. С удоволствие би я завладял, притежавал... обуздавайки я по свой вкус като дива кобила. Да, той, а не французина щеше накрая да укроти буйния ѝ темперамент, независимо от цената, на която щеше да получи нея и състоянието ѝ. Сега обаче се налагаше да подходи съвсем внимателно. Трябваше търпеливо да изчака подходящия момент. Щеше да се представи за неин приятел и да я накара да му се довери. И така крачка след крачка... По дяволите, той наистина я желаше повече от която и да било жена в живота си!

Хелена търсеше с поглед Франко, въпреки че го познаваше достатъчно добре, за да знае, че не е ревностен почитател на операта и навярно няма да присъства на представлението. Искаше ѝ се свекърва ѝ да не бе допускала Реджи Форестър в ложата им, тъй като в негово присъствие се чувстваше неловко и дори, необяснимо защо, някак виновна.

С тиха въздишка, която не убягна на наблюдателната ѝ свекърва, младата жена изправи рамене и седна по-удобно в креслото си, решена повече да не се отдава на меланхолични самонаблюдения.

Лейди Хонория също не я свърташе на едно място. Тя нервно пригладваше гънките на пищната си рокля, копнеейки светлините час по-скоро да оповестят края на първото действие. Възрастната жена много добре знаеше защо в последно време Хелена беше толкова замислена и безучастна, и съчувстваше на клетата си снаха, разкъсвана между очарователния любовник, пробудил чувствеността ѝ, и бракът по сметка. Е, да, Хелена щеше да се научи да се приспособява, както на времето бе сторила самата тя. Когато една жена се покажеше достатъчно предпазлива и дискретна, можеше, подобно на мъжа, да има всичко, което пожелаеше! Навярно един ден Хелена щеше да се

научи да разиграва любовниците си, както изглежда правеше Лора Морган!

В антракта лейди Хонория изпита облекчение от възможността да стане и се поразтърпче. Веднага след запалването на светлините тя и трите млади дами се отправиха към дамския бюфет. Реджи Форестър и лорд Антъни Грей щяха да донесат в ложата нещо за хапване и леденостудено шампанско. Лора и Хелена с удоволствие биха поспрели за момент, за да поздравят някои приятели и познати, но възрастната графиня нетърпеливо ги побутваше нататък.

— Няма нужда да правите нищо друго, освен да кимате с глава и да се усмихвате. В подобна навалица никой не очаква нещо повече от вас! — Въпреки всичко малката групичка бе принудена да спре, когато към тях приближи Уелският принц и помоли лейди Хонория да му представи дамите. След като бяха измерили Лора от главата до петите, сините му очи спряха на предизвикателното ѝ деколте.

— Хм! — рече той. — Мисля, че си спомням за майка ви... приличате ѝ. Има един портрет на този Алма-Тадема, на когото тя веднъж е позирала... но от тогава изтече доста вода! Все пак го купих. Държа го в Сандрингъм. Трябва да дойдете да го видите. Скоро, надявам се!

Хелена не бе на себе си от вълнение, а страните ѝ бяха поруменели от радост. Госпожа Евелин се кикотеше тихо, а графинята и Лора нито за миг не изгубиха присъствие на духа и обичайната си ироничност.

— Така... сега подир вас, скъпа моя, ще хукнат нови настойчиви обожатели! Тази покана е като кралски печат, знак на признание... като че ли ви е притрябвало! — Лейди Хонория хвърли на Лора настойчив поглед, който казваше много. След това продължи: — Сега той със сигурност ще бъде на вечерята у госпожа Шалмер... и няма да пропусне да ви обърне внимание. Решихте ли вече как ще се държите с него?

— Не... още не. Но мисля... да импровизирам, в случай че ситуацията го изисква. — Развеселена от проявеното разбиране от страна на лейди Хонория, Лора избухна в гърлен смях, преди да продължи със замислен глас. — Дочух, че бил внимателен и нежен любовник! Така че ако негово кралско височество благоволи да ми направи предложение, навярно бих могла да приема!

---

[1] Haute Monde — висшето общество — Б.пр. ↑

Вечерята в тесен кръг у госпожа Шалмер премина, както Лора се бе надявала, с голям успех!

Уелският принц бе приел поканата и пристигнал на вечерята. Тук беше и графиня Седжуик, отдавнашна приятелка на майка му, съпроводена от снаха си и госпожица Лора Морган, чиято слава на най-желаната американска наследница се носеше далеч пред нея.

— Разбира се, не е това, което очаквахме — шепнеха всички с ръка на устата, но въпреки това госпожа Рандолф Чърчил, също американка, бе направила реверанс пред младата си сънародничка. И макар и заобиколена от обожатели, противно на слуховете, които се носеха за нея, Лора Морган изглеждаше любезна, добре възпитана и образована млада дама!

Лорд Шалмер бе обявил, че момичето му допада, а към мнението му се присъедини и тираничната госпожа Ленъкс, майката на Амелия Шалмер, особено след като бе поговорила на четири очи с близката си приятелка Хонория Седжуик.

След като гостите се подкрепиха с превъзходни студени ястия, госпожа Ленъкс се нагърби с това да контролира хода на останалата част от вечерта, предназначена за разговори и забавления на музикалния фон на малък оркестър, скрит в единия крал на балната зала зад китайски параван.

— Хайде, танцуйте, млади хора! — извика госпожа Ленъкс, забелязала, че всеки чакаше някой друг пръв да излезе на дансинга. — Трябва да кажа, че по мое време нещата стояха доста по-иначе! Тогава една вечеря като тази бе само повод за забавления! Съгласна ли сте с мен, лейди Хонория? Не може да не си спомняте!

Лора съжаляваше, че лорд Антъни трябваше да си тръгне. Тя прошепна на Хелена, че под погледите на Мишел, който наистина се бе върнал навреме от Париж, и Реджи постепенно започвала да се чувства като някакъв оспорван сочен кокал. Двамата мъже кръстосваха смръщени погледи, след което се надпреварваха да я отрупват с комплименти.

Харесваше лорд Антъни. А освен всичко останало, той не ѝ създаваше никакви трудности. Спомни си как още преди да се запознае с него, Джени Чърчил ѝ бе прошепнала, хихикайки:

— Съкровище, зная, че той е твърде сериозен за мъж на неговата възраст, но е наистина мил и съвсем определено не се интересува от парите ти. Можеш просто да му се насладиш или поне да го оставиш да те поухажва. Уверявам те, че е доста добра партия.

Още от самото начало лорд Антъни ѝ бе показал и изрично ѝ бе казал, че я намира по-различна от повечето млади дами, които познавал.

— Вие сте като глътка свеж въздух — намигвайки ѝ, беше казал веднъж. Той ѝ харесваше, също както и тя бе започнала да му харесва повече от обикновеното — нейното остроумие и интелигентността ѝ, красотата и пламенния темперамент. Бе придобил навика винаги, когато са заедно, да я обсипва с въпроси за Америка, която както сам казваше, с удоволствие би посетил. Споменаваше дори и възможността един ден да си купи ранчо там, подобно на толкова много англичани, включително и съпруг на сестрата на Джени Чърчил, Карита.

В лицето на лорд Антъни Лора откри безукорен кавалер. Баща му беше маркиз и, разбира се, спадаше към кръговете около дома Малбъроу. Притежаваше състезателни коне и членуваше в няколко жокей клуба. Лорд Антъни определено приличаше на възпитаник на Итън или Оксфорд, но обичаше и спортния живот и продължителните разходки из мочурищата и бе поканил Лора в селското си имение в Котсуърд Хил, разбира се, заедно с лейди Хонория и Ена, както побърза да добави. Понякога Лора си мислеше, че любовта му към спорта и конете най-силно я привличаше у него, но от друга страна, той беше наистина приятен и ненатрапчив и тя се чувстваше добре с него.

Херцог Ройс пристигна доста по-късно, под ръка с госпожа Уестбридж, и появата му предизвика известно вълнение, тъй като той не се появяваше често на публични места. Всички бяха любопитни и никой не знаеше какво да очаква. Всички познаваха Джеймз Синклер, предишния херцог, но синът му бе неизвестна величина. Говореше се дори, че бил израснал в някакво ранчо в Северна Америка и бил доста нецивилизован.

След размяната на обичайните любезности, Трент се огледа из залата... и, както и бе очаквал, я съзря. Блестяща пеперуда, наобиколена от ласкателното внимание на обожателите си, които знаеше как да заслепи... дори Уелския принц, както изглеждаше.

Той я измери с присвитите си, блестящи като остри стъкълца очи, докато дамата му, положила скритите си в сатен пръсти върху дланта му, нервно бърбеше. Сабина поне бе предвидима и му оставяше достатъчно време да помисли... и дори да крои планове.

Междувременно на Сабина не ѝ бе убягнало, че брат ѝ както обикновено пърхаше около тази безсрамна въртиопашка Лора Морган... И въпреки че той бе само един от многобройните обожатели на американката, Сабина Уестбридж почувства да я обзема вълна на раздразнение. Не бе свикнал да вижда брат си така обсебен от мисълта за някоя жена, била тя богата или не. Беше отвратителен с показната си преданост, която изглежда оставаше напълно безплодна.

Все пак на нея ѝ се удаде да привлече вниманието на американския херцог, поне за момента. Всички жени ѝ завиждаха и най-вече онези, кои се стремяха към изгоден брак с богат мъж.

Всички смятаха, че тя здравата го е оплела в мрежите си. Сабина беше единствената жена, с която херцогът се появяваше на публични места, откакто бе пристигнал в Англия.

Но онова, което болшинството от присъстващите никога нямаше да разберат беше, че външните впечатления много често са измамни. Никога нямаше да научат колко далече бе той от това да изважда на бял свят чувствата си. Често този мъж бе не само смуцаващо студен, но и направо коравосърдечен. А освен това не се оставяше никой да го прави на глупак, независимо какво си въобразяваше Реджи. Показното му внимание при първите им, умело нагласени от Франко срещи, не означаваше абсолютно нищо и Сабина Уестбридж го забеляза още от пръв поглед. Още при първата им среща той я бе съблякъл и накарал да загуби самообладание. Беше я галил — премерено и много внимателно... докато тя не изгуби способност да се владее, носена на вълните на страстта от един връх към друг. И всичко това без изобщо да прониква в нея.

Беше си играл с нея само с език и пръсти...

„Ох! Той е истински дивак“ — мислеше Сабина, скрита зад маската си от бликаща жизнерадост. Жесток злодей, който и без да

използва насилие, успяваше да я накара да се държи като някоя проститутка — да го обслужва като евтина уличница. Можеше да я възбуди почти болезнено и да я държи в мъчително очакване, докато най-сетне благоволяше да я доведе до екстаз. Копеле! А отгоре на това, сякаш по някакъв неведом начин успяваше да отгатне всичките ѝ тайни желания и фантазии и се възползваше от слабостите ѝ, за да я привърже към себе си като някаква робиня на страстта.

Сабина си пое шумно дъх, спомняйки си следобеда, когато я бе накарал да се съблече пред него с престорена свенливост, а след това се отдадоха на безсрамни любовни игрички. Какъв развратник!

В този момент Трент прекъсна гневните ѝ мисли, казвайки:

— Искаш ли чаша пунш с шампанско, скъпа моя? Предупредиха ме, че е примесен с ямайски ром, но може би ще успее да прогони мрачното ти настроение. Уморена ли си? Искаш ли да те изпратя до в къщи?

— Не, благодаря — отвърна Сабина, загръщайки се в гордостта си като в някаква пазеща я от външния свят наметка. Нима той си мислеше, че не е забелязала къде бе вниманието му. След миг, пряко волята си, добави: — Но не се притеснявай да ме оставиш и отидеш там, където от известно време са обърнати погледите ти! Би ли желал да те представя на най-новата ни американска мома за женене?

— Познаваш ли я? — той сякаш изобщо не бе забелязан хапливите ѝ забележки, а отгоре на всичко имаше и наглостта да ѝ се усмихва.

— Да, срещала съм приказно богатата наследница. Разбира се, с удоволствие ще те запозная с нея... ако успеем да се доберем до нея. Доколкото виждам, след оттеглянето на Уелския принц, сега мястото му е заето от онзи френски граф. Е?

— Е? Какво предпочиташ — чаша пунш или един валс? Между другото, вече познавам госпожица Морган... по-точно от няколко години. Преди време бяхме дори сгодени. — Видял изумлението в очите на Сабина и руменината, която заля порцеланово бялата ѝ кожа, той се изсмя саркастично: — Договореност между двата ни рода, разбираш ли, сладка моя. За щастие и на двама ни, имахме време да размислим... да опознаем други хора и други места — живота в цялата му пълнота... с всички негови радости.

За пръв път успя дотолкова да пробие привичното ѝ самообладание, че тя онемя. А когато той с пресилена любезност ѝ предложи ръка, Сабина Уестбридж го последва безмълвно, без да се интересува накъде я води. Дали я будалкаше? Или може би това беше самата истина? Дали Франко знаеше нещо... и което бе още по-важно — знаеше ли Реджи? Дявол го взел този мъж! По дяволите всички мъже! Защо бе възпитана и приучена да ги ласкае и да им се подчинява? Лора Морган не го правеше... това поне бе ясно. Тя следваше собствения си път, правеше онова, което ѝ се нрави... а и по всичко личеше, че успява да се измъкне безнаказано!

Успяла донякъде да си възвърне самообладанието, Сабина забеляза хапливо:

— Ах, така ли? Но това е невероятно! Щом сте толкова стари приятели, защо не поканиш госпожица Морган на един танц?

Очите на Трент отново се присвиха, блуждаейки по посока на американката.

— Може би наистина ще го направя — провлачено отвърна той. — Но не още. Трябва да дам предимство на другите ѝ обожатели, не намираш ли? Освен това съм дошъл тук с теб, скъпа моя!

Лора се питаше дали Уелският принц не я е сбъркал с майка ѝ. Беше известно, че той не обича да флиртува с неомъжени жени... за да не поема рискове, разбира се. Но... той бе загатнал за надеждата си, че след като се омъжи, тя ще се присъедини към приятелския кръг, известен сред висшите среди като кръга около дома Малбъроу. Във всеки случай негово кралско височество се бе държал така, сякаш сватбата ѝ бе въпрос на най-близко бъдеще, и Лора не разбираше какво го бе навело на подобна мисъл! Ако милият ѝ брат бе направил някои намеци, за да защити името ѝ, двамата с него отново щяха да кръстосат шпаги!

Междувременно тя напълно бе забравила така наречения американски херцог, когото очакваха да се появи в компанията на госпожа Сабина Уестбридж. Това отчасти се дължеше на факта, че освен от принца, с неговите странни намеци, тя бе обсаждана от Мишел и Реджи, които си разменяха навъсени погледи. Доста неловка ситуация! Лора тъкмо възнамеряваше да се престори, че има главоболие и да се оттегли, когато видя към нея да се приближава Франко, в чиито лешниково кафяви очи блестеше подозрителна

усмивка! Този поглед трябваше да я накара да бъде нащрек! Тогава, казваше си тя по-късно, щеше да е подготвена за шока, който я очакваше!

— Лора! Ето къде си била... доведох един стар познат. Помниш ли Трент Чаланджър? Преди години в Мексико той ни спаси живота. Но искам да ти го представя съвсем официално, за да докажа, че по време на престоя си в Европа съм възприел някои маниери! Сестра ми Лора... херцог Ройс!

Трябваше само за миг да погледне в приличните му на диаманти очи, за да бъде пронизана от спомена като от светкавица. Тя протегна вдървено ръка като някоя марионетка, преди да си повъзвърне самообладанието.

— Вие! — промълви Лора.

— Що за поздрав, още повече след такова мило представяне! Изглеждате страхотно, Лоричке... и вече ни най-малко не приличате на мексиканската водна нимфа! — След това, сякаш тя бе някое недодялано дете, той сви рамене и се усмихна на двамата ѝ слисани обожатели, като че искаше да се извини за лошото ѝ държание.

За миг ѝ се стори... но след това реши, че е по-добре да не мисли за това. Този човек беше същият онзи неприятен Трент Чаланджър, които, наричайки я „нимфа“ и „Лоричка“, искаше да ѝ припомни за злополучната им среща преди години в Мексико. Но този мъж в никакъв случай не можеше да е онзи... онзи другият, ако и гласът му да ѝ се бе сторил странно познат. Но не, невъзможно беше... а и той навярно не говореше нито дума френски! Разбира се, че не. Бе дочула, че съвсем скоро бил пристигнал от Америка и не се показвал често сред хора, тъй като бил зает с управлението на имотите си. А също и със Сабина Уестбридж, разбира се. Нищо чудно! Мъжът бе точно толкова

неприятен, колкото го помнеше. Лора бе решена при първа възможност да го постави на мястото му.

Но с каква лекота и колко незабелязано той манипулираше всички, включително и нея самата. Тя се опита да използва Сабина като претекст за отказа си да танцува с него. Госпожа Уестбридж обаче със сладникава любезност се закле, че нямала нищо против един танц между стари познати и възнамерявала да се възползва от възможността да поговори с брат си, с когото отдавна не била имала възможност да

размени някоя дума. По-точно, откакто той се запознал с госпожица Морган!

Тогава Франко, коварният предател, въввлече противящия се граф Д'Арланжан в някаква политическа дискусия... така че на Лора не и оставаше нищо друго, освен да приеме поканата на Трент Чаланджър, която ѝ бе прозвучала по-скоро като заповед.

— Като стар семеен приятел настоявам на това! — рече той, отвеждайки я от приятелите ѝ. — Още не съм имал възможността да установя колко добре... танцувате валс, не съм ли прав? Въпреки че, разбира се, дочух, че се отличавате с необикновен талант във всичко, с което се занимавате!

„Какво искаше да каже с това?“ — ядосано се питаше Лора. Ако тази сцена не се разиграваше пред погледите на всички и в присъствието на негово кралско височество, тя с удоволствие би му обяснила някой неща, като най-напред би го зашлевила. Мъжът я държеше прекалено здраво в обятията си, така че тя се оказа притисната към стегнатото му, мускулесто тяло.

— Виждам, че все още не сте се научил да бъдете вежлив! — възмути се тя. — Можете да поотпуснете малко хватката, освен ако вашата малка руса прелъстителка не ви е научила да държите жените здраво, за да не могат да ви избягат. И как смеете с чиста съвест да наричате себе си херцог! Допускам, все още сте американец? Ние не признаваме подобни благороднически измишльотини, както добре знаете, освен ако не сте от онези фанатични англофили, които за едно „сър“, „лорд“ или „ваша светлост“ пред името си, се отказват от американското си гражданство. Вие наистина... — в този момент Трент я завъртя толкова силно и така я притисна към себе си, че тя се задъха и за малко не изгуби равновесие. „Да върви по дяволите! — помисли си Лора. — Да върви по дяволите!“ В този момент Трент също я ругаеше наум за кратката хаплива забележка, която доста добре бе постигнала целта си!

Всичко около нея се въртеше в някакъв лудешки вихър и тя буквално бе принудена да се притиска към мъжа, докато балната зала не придоби отново ясните си очертания и Лора не си възвърна равновесието. Мъжът каза нещо с провлечения си, саркастичен маниер, който тя бе намразила още от момента на тяхната първа, злополучна среща... която той още ѝ напомняше, безсъвестният

негодник! Всъщност, в момента той бе предприел офанзива и тя се видя принудена да се отбранява!

— Аз наистина съм... какво? Какво да правя с вас, Лоричка? Трябва да кажа, че през изминалите години няколко пъти съм си задавал въпроса какво би станало, ако се бях възползвал от вашата безпомощност... тогава, завързана за дървото, при това почти гола... И не си въобразявайте, че не съм забелязал как ме наблюдавахте, докато се къпех. Бъдете искрена... ако все още не сте забравила какво значи това, скъпа. Не сте ли си задавала този въпрос?

Той, разбира се, правеше опити да я обърка и дразни! Но защо, защо! Във всеки случай тя нямаше да допусне нищо подобно.

— Ако не бяхме на публично място и изложени на любопитните погледи на толкова много хора, ваша светлост, щях... наистина, бих...

— Какво бихте направила? Бихте се оставила да ви любят... бавно и с наслада... след като бъде свален корсета, разбира се... или бихте ме ударила със симпатичното си ветрило по пръстите, заради известни произшествия, които ние и двамата добре помним? Би ми било жалко да науча, сладка циганко, че сте станала не само изискана дама, но и лицемерка.

— Няма да позволя да си играете с мен, сякаш... да, няма да допусна да ме дразните така, Трент Чаланджър... или както и да се наричате сега! Кажете, как предпочитате да ви наричат? Нито мнението ви, нито новопридобитата ви титла имат някакво значение за мен... разбрахте ли ме? — Тонът на Лора бе станал ледено студен... почти толкова студен, колкото очите му.

Независимо от оправданото му, както той смяташе, раздразнение от онова, което бе станало от нея, Трент не можа да се сдържи да не се усмихне. Тази вятърничава, блестяща, повърхностна пеперуда, танцуваща под слънчевите лъчи на вниманието на кралски особи и обикновени авантюристи... тя значи нямало да позволи, как се изрази, да я дразнят? Той щеше да я дразни и да си играе с нея дотогава, докато борещите се в нея противоположности го забавляваха. Още не бе дошло време да сложи точка. Щеше да се наслади на отчаяната ѝ съпротива, преди да я подмами в мрежите си и накара да признае поражението си — високомерната, прекалено самоуверена и безразсъдна лудетина!

— Нямам голямо желание да танцувам повече с вас или да бъда подмятана насила насам-натам! Забравихте ли, че сте кавалер на госпожа Уестбридж? По-добре поговорете с брат ми, вместо да ми досаждайте с отвратителни спомени. В края на краища двамата с него имате много общи неща!

Този път той наистина се разсмя и буреносните му очи за миг пробляснаха сребристо сиви.

— Браво, малка циганко! Научила сте това-онова. Така сте много по-интересна, знаете ли? — Преди Лора да успее да отвърне нещо, тя отново се почувства плътно притисната към тялото му и мъжът умишлено я завъртя от единия край на залата до другия, така че обхваналият я световъртеж ѝ попречи да го зашлеви по лицето или дори само да запротестира, когато той се наведе към нея и погали полуотворените и устни, преди да я върне на Мишел!

— Останала сте без дъх, скъпа! — измърмори Мишел, обвивайки покровителствено ръка около кръста ѝ. — Оскърби ли ви?

— Той... заради беглото ни познанство и приятелството си с моите родители, той си е въобразил някои неща... това е всичко! — Лора дари Мишел с лъчезарна усмивка и се остави благодарна в ръцете му, които я отведоха към дансинга за валса, за който я бе помолил. Поне нямаше да я замае дотолкова, че едва да се държи на краката си.

От погледа на Сабина, която заедно с брат си стоеше в другия край на залата, не бе убягнал нито гневът на Лора Морган, нито фамилиарния начин, по който Трент се бе държал с нея. Реджи бе побеснял и бе изкарал гнева си на Сабина, която не го била информирала навреме, че херцог Ройс и Лора Морган се познавали добре... може би дори твърде добре! Но Сабина нямаше никаква вина, самата тя бе останала също толкова изненадана от новината, колкото и брат ѝ.

— Не би ли трябвало отново да се посветиш на госпожица Морган, след като херцог Ройс най-сетне остави на мира бедното създание? — злобно бе забелязала Сабина, а веднага след това Трент се бе присъединил към тях. Какъв негодник само бе той... като повечето американци, които човек можеше да понесе само, в случаи че са достатъчно богати! Но Сабина подтисна ревността си и дари кавалера си с изключително мила усмивка, улавяйки го

собственически под ръка. В това време брат й вече се бе отдалечил и отиде да изчака госпожица Морган да се умори да танцува със своя френски граф.

Със завидно самообладание и безгрижен тон, с който целеше да покаже, че се чувства съвсем добре, тя рече:

— Ти, лошо момче! Изглежда доста ядоса бедната госпожица Морган!

Трент отвърна съвсем лаконично, а на устните му заигра загадъчна усмивка:

— Да, май наистина я ядосах!

Трент Чаланджър-Синклер не се чувстваше задължен да споделя със Сабина мислите и предположенията си, че госпожица Лора Морган щеше да бъде още по-ядосана, ако узнаеше плановете му за нейното бъдеще.

А що се отнася до хубавата, повърхностна Сабина Уестбридж, тя вече му бе омръзнала, още повече че в последно време прекалено му досаждаше, очакваше твърде много от него и дори му бе направила някои намеци, че постоянните им публични появи заедно можели да навредят на името й.

Трент не обичаше споровете с жени, а още по-малко сцените, които някои устройваха от чист каприз.

Имаше неща, за които той трябваше да се погрижи, а това, мислеше Трент малко по-късно същата вечер, докато допушваше цигарата си и се наслаждаваше на превъзходния коняк, бе добър повод да напусне Лондон за известно време и да се посвети на задачата, заради която бе дошъл в Англия.

Особено се радваше на възможността да посети Ирландия и родното място на баща си... а освен това имаше и няколко визити, които трябваше да направи.

При последната им среща бе помолил господин Уедърби да му уреди среща с лейди Маргарет, вдовицата на херцог Ройс, неговата мащеха. С чувство за вина той мислеше, че между тях имаше някои въпроси, които очакваха да бъдат изяснени.

Но преди това имаше за решаване други проблеми, единият от които бе свързан с Джим Бишъл, а другият — с Лора Морган. Какво, по дяволите, трябваше да прави с нея? Какви намерения имаше всъщност по отношение на това момиче? С намръщено чело и

присвити очи се питаше наистина ли тя не подозираше, че той е онзи, който я бе любил тогава в Париж и едва не го стори още веднъж. Ако подозираше... тогава трябва да бе съвършена актриса! А ако не? Е, скоро щеше да разбере. Имаше намерение да срути грижливо издигнатите ѝ защитни стени и най-малкото да ѝ покаже коя всъщност е!

В дните, последвали неприятната среща у госпожа Шалмер, по някакво нещастно стечение на обстоятелствата Лора все попадеше на Трент Чаланджър, херцог Ройс... или както там се казваше сега. Тя, разбира се, правеше опити да го избегне и се преструваше, че не го забелязва, но лейди Хонория ѝ напомни, че в това няма никакъв смисъл.

— Нима искате хората да си помислят, че между вас двамата е имало или има нещо, което ви плаши? — без заобикалки попита тя. — Мислех, че имате повече мозък в главата си, момичето ми! Всичко, което знаете да правите с мъжете, е да им се опълчвате! С някоя мила усмивка бихте могла да ги победите с тяхното собствено оръжие, при това без да бягате или да се спречквате с тях! Разбирате ли какво имам предвид?

Но колкото и да се опитваше да не му обръща внимание, все не успяваше. Понякога той правеше всичко възможно да се приближи до нея и да я въввлече в някой безсмислен разговор, особено когато Лора беше с някой приятел. В друга случаи я вбесяваше, като просто ѝ кимваше, за да насочи веднага след това вниманието си към човека или заниманието, от което като че ли бе изцяло погълнат и което бе прекъснал заради нея.

Дойде момент, когато тя почти започна да се бои да излиза, защото неминуемо се сблъскваше с него, обикновено в компанията на госпожа Уестбридж, разбира се. Прекалено често погледите им се срещаха, при това не по-малко ожесточени, отколкото бяха думите им. Дори лейди Хонория бе направила една забележка по повод на техните срещи.

— Какво съвпадение... почти навсякъде, където отидем, срещаме херцог Ройс! Или може би това не е случайно? Вярно ли е, че вие двамата някога сте били сгодени?

— Както вече ви казах, милейди — отвърна Лора, — това бе преди цяла вечност... една глупава, старомодна договореност между

нашите два рода. Разбира се, никой от двамата ни не взе това на сериозно.

— Хм! — проникателно забеля лейди Хонория. — Може би той не е гледал на тази договореност с толкова леко око, колкото вие! Помислила си те за това?

Това бе нещо, за което Лора се опитваше изобщо да не мисли. Винаги, когато разговаряха, а това ставаше само на публични места и в случай че вежливостта го налагаше, я обземаше натрапчивото усещане за интимност, за която тя в никакъв случай не бе готова. Обърнеше ли й внимание, той се държеше с нея прекалено дръзко и изблиците й на гняв изглежда само го развеселяваха.

Останала насаме, Лора се опитваше да убеди сама себе си, че той не може да е онзи, при никакви обстоятелства не бе възможно да се случи нещо подобно! Това би било направо непоносимо! Този човек беше просто отвратителният Трент Чаланджър, когото някога бе срещнала в Мексико и който още от пръв поглед й беше станал неприятен, а сега направо я отвращаваше... този мошеник в дрехи на английски херцог! Защо просто не я оставеше на мира? В края на краищата имаше повече от симпатичната госпожа Уестбридж и можеше да играе игричките си с нея! Какво искаше от нея? За отговора на този въпрос Лора не искаше дори да си помисли.

Оплачеше ли се пред Хелена, собствената й приятелка не бе в състояние да й окаже голяма помощ.

— Не мога да понасям този човек! Толкова ми е противно да бъда вежлива с него, само за да спазвам приличие.

— Направи ми впечатление само — отвърна Хелена, — че още щом се видите, вие двамата бързате да се нахвърлите един върху друг! Знаеш ли, имам чувството, че вие... ъ-ъ... взаимно се привличате! Не ми се сърди, че ти го казвам, Лора, но наистина мисля, че е така.

— Наистина ли, Ена? — процеди през стиснатите си зъби Лора. — Не разбирам как ти е хрумнало. Нахвърляла съм се била върху него! Той е последният мъж на света, когото... — След това неочаквано добави: — Надявам се, че си единствената, която мисли така, иначе ще го приема доста на сериозно!

Ена обясни извинително:

— О, не, сигурна съм, че съм единствената, която мисли така. А това се дължи на обстоятелството, че толкова добре те познавам! А

всички останали забелязват само, че госпожа Уестбридж непрестанно го ревнува от теб! Не може да не си забелязала отровните погледи, които ти хвърля!

Лора правеше всичко възможно навсякъде да се появява с един от двамата си така наречени обожатели, Мишел Реми все още бе неин пламенен поклонник, а лорд Антъни ѝ показваше различни забележителности и понякога яздеше с нея, често в компанията на сестра си. Там бе, разбира се, и Реджи, който я следваше мълчаливо навсякъде, без да обръща внимание на съперниците, изпречващи се на пътя му.

Въпреки всичко Лора имаше усещането, че не може да се изплъзне от Трент. Накъдето и да се обърнеше, той вече бе там с подигравателната си, хладна и многозначителна усмивка и никога не пропускаше да я подразни с умело прикритите си намеци. Как само копнеше да бъде оставена на мира, за да може да се наслади на първия си сезон в Лондон.

Но лондонският сезон, както Лора с разочарование съвсем скоро научи, се състоеше от същите забавления, които ѝ бе предложил и Париж, с тази разлика, че в Лондон на кралица Виктория човек трябваше да бъде доста по-внимателен. Както Лора с раздражение забеляза, бяха нужни неимоверно голяма предпазливост и лицемерие, за да не забележи някой, че се наслаждаваше на неща, смятани от обществото за забранени.

„Така забранените плодове — мислеше тя — стават още по-сладки!“ Например Трент Чаланджър... нямаше представа защо ѝ хрумна тъкмо той!

Лора бе направила откритието, че във въртележката от забавления, която я въртеше почти непрестанно, писането и даваше чувство за обективност, така потребното ѝ в този момент усещане, че прави нещо действително.

След многобройните телефонни разговори, проведени през последните седмици, тя най-сетне бе намерила време да издири Франк Харис в бюрото му. Появи се при него с купчина плътно изписани листа и благодарение на усилията на Франк „Сатърди Ривю“ и „Пал Мал Газет“ вече бяха приели няколко нейни статии. Освен това нейна статия имаше и в последното издание на „Титбитс“ — един наистина доста жълт вестник, но затова пък плащаха добре! Лора бе започнала

да изпитва удоволствие да съчинява истории, базирани на действителни случки и лица, предоставяйки на любопитните читатели да открият кой се криеше зад персонажите!

Франк изглежда харесваше последните ѝ работи. Но май не беше безразличен и към нея самата, което не ѝ допадаше особено. Той дори отново се опита да я прелъсти, очевидно забравяйки за неуспеха си преди време в Париж.

Лора го посети в бюрото му и тъкмо се канеше да си тръгне, когато той я спря, улавяйки я за ръката, и рече без заобикалки:

— Лора, защо не легнеш с мен? Имам малко жилище съвсем наблизо, където никой няма да ни смуцава, обещавам ти! Ела с мен, Лора, скъпа... не се колебай! Кълна се, че ще те направя щастлива!

— Не мога, Франк, знаеш го много добре. Веднъж вече ти казах, че гледам на теб като на приятел и бих искала всичко да си остане, както досега. Ако сега отидем в твоето жилище и се любим, всичко би се развалило... поне за мен. И без това вече съм го правила с прекалено много мъже! Разбери ме, моля те! Не зная! Може би просто не е дошъл подходящият момент! А не е, защото мисля, че няма да бъдеш добър любовник... съдейки по всичко онова, което съм чула и прочела, зная, че си чудесен. Но не, не и с мен, поне не в момента.

— Проклятие, Лора — разочаровано изръмжа той, пускайки ръката ѝ. — Дълбоко в себе си знаех, очаквах да го кажеш. Е, добре, тогава сигурно така трябва! Но не забравяй, че съм твой винаги, когато ме пожелаеш или имаш нужда от мен. Ако размислиш, просто пожелаеш да поговориш с някой приятел или да попаднеш в прегръдките на човек, които те харесва... тогава знай, че съм на твое разположение.

След това тонът на Франк неочаквано се промени, а очите му се присвиха.

— Но много бих искал да зная едно... като журналист. Как се чувства човек, когато е заобиколен от обожатели? Може би трябва да избереш това за тема на следващата си статия! Естествено — побърза да добави той, забелязвайки сърдития ѝ поглед — под друг псевдоним, така че никой да не може да се досети изпод чие перо е излязла! Но все пак... — тук той се засмя. — Наистина бих се радвал да узная как ще се справиш с тази ситуация. С този начин на живот, имам предвид. И

как ще се справиш с Трент. Защото съвсем случайно зная, че той не е особено сговорчив.

— Това — обясни Лора с безизразен глас — не засяга никого освен самата мен.

Франк вдигна извинително ръка.

— Е, добре. Това е същият отговор, който получих и от Трент... Не, не — добави той, забелязвайки изражението ѝ. — Ще спра дотук и няма да кажа нито думичка повече. Вие двамата трябва сами да се справите с проблемите си... или става дума за решения?

— Върви по дяволите, Франк! — избухна тя.

— Така че — обнадяващо рече Франк, — ако искаш да го накараш да ревнува, можеш все пак...

— Нямам намерение да се опитвам да събуждам ревността му. Не искам да бъда ревнувана от него. Не искам и него самия. И бих се радвала, ако престанеш с това, Франк, иначе... сбогом!

— Прощавай, прощавай! Нито дума повече за нашия мрачен херцог, уверявам те! — Но тържествената клетва на Франк бе съпроводена с намигане, което никак не хареса на Лора. Тя го погледна, мръщейки се укорително.

— Не се и надявам! Така, така... мрачният херцог! Това звучи като заглавие на някой... — В този миг очите ѝ се разшириха, а на устните ѝ се появи опасна усмивка. — Да! Разбира се! Ах, скъпи, скъпи Франк! — Тя се наведе през масата и за негово най-голямо изумление го целуна. — Да, разбира се... роман на ужасите! Мрачният херцог. Ще го напиша... а ти ще се погрижиш да бъде публикуван! Ще го направиш, нали, Франк? Обещай ми!

След разговора си с Франк, Лора често обмисляше идеята да напише роман на ужасите... нещо истински сатирично, което да осмее Трент. Но сега той бе отишъл твърде далече и тъй като бе прекалено ядосана, за да заспи, тя реши да стане и да пише. Да съчини нещо, което би го направила за смях на всички.

Тъкмо се бяха върнали от една вечеря, дадена от лорд и госпожа Латимър, където бе срещнала Трент — този път без госпожа Уестбридж. Както Ена, така и лейди Хонория бяха забелязали, че той отново почти заплашително гледа към нея.

— Все ми е едно как ме гледа — безгрижно бе отвърнала Лора. — Надявам се само да не ме покани на танц.

Но за нещастие той стори точно това и то в най-неподходящия момент, тъкмо когато лорд Антъни се отдалечи, за да й налее чаша пунш. Лейди Хонория вече й бе дала да разбере, че добрият тон налага да приеме поканата му, още повече, че е приятел на семейството. „Е, добре — гневно си помисли Лора. — Няма да се оставя да ме уплаши! Няма да му дам да разбере, колко несигурна се чувствам в негово присъствие, дявол го взел!“

Така че бе танцувала с него и за разлика от друг път той се бе държал както подобава, докато не я притегли в една от малките ниши до балната зала. И преди Лора да разбере какво става, мъжът я бе притиснал с гръб към стената и я беше целунал. Докато все още бе твърде уплашена, за да реагира, той бе вдигнал ръка към гърдите й, докосвайки зърната им! В този момент Лора изпита желание да го убие! Най-малкото би го ударила по тъмното непроницаемо лице, ако също толкова неочаквано не бе уловил китките й и не я бе издърпал обратно на дансинга, под любопитните погледи на присъстващите.

Лейди Хонория бе забелязала залялата страните й руменина, на което Лора отвърна само с невинното обяснение, че било прекалено горещо. Как се гнусеше от Трент и многозначителната му усмивка, когато в края на танца й се бе поклонил с лицемерна вежливост!

С растящ гняв Лора си спомни как веднъж, поемайки ръката ѝ, вместо да я целуне учтиво, той я бе обърнал с дланта нагоре и притиснал устни към нея толкова интимно, че дъхът на младата жена спря. Друг път бе взел ръката ѝ, сякаш за да гадае по нея, и бе прекарал пръст по линиите на дланта ѝ, за да ѝ каже накрая, че линията на съдбата и тази на живота били преплетени.

— Между вас има нещо — бе казала тогава Ена. — Не зная какво е то, но помежду ви прехвърчат искри.

Лора сърдито кръстосваше стаята си и сега неочаквано спря и се запита защо Ена бе направила тази забележка и дали всъщност не беше права! „Разбира се, че не — мислеше тя, ядосана на самата себе си. — Не се харесваме един друг, но той е от мъжете, които изпитват удоволствие да измъчват обекта на антипатията си! Но защо?“ Лора знаеше отговора. Защото между тях наистина имаше нещо. Нещо, което не можеше да разбере напълно. Някаква тъмна магия, която ѝ бе почти толкова омразна, колкото и самият той и неговото смуцаващо присъствие в живота ѝ.

„Добре тогава — помисли тя с неочаквана решимост, — добре тогава! Нека прогоним дявола! Ще бъда отмъстена и това никак няма да му хареса, но нека!“ Неочаквано думите сами избликнаха и тя трябваше само да седне и започне трескаво да ги записва.

Два дена по-късно Франк Харис, бърчейки чело, разлистваше разбърканите, плътно изписани страници на ръкописа, който Лора бе хвърлила върху отрупаното му с листа писалище. Сега тя седеше срещу него и го наблюдаваше с очакващ, въпросителен поглед.

— Хм! — рече той. — Я да видим... да, тази страница!

...мрачното лице на херцога заплашително надвисна над тръпнещата млада жена. Тя искаше да извика, направи отчаян опит да го стори, но от изтръпналите ѝ устни не излезе нито звук! Не можеше да откъсне очи от него, сякаш парализирана от зловецото му присъствие!

Ах! Едва сега ѝ стана ясно какво означаваха всички онези предупреждения! Намеците, на които съзнателно не бе обърнала внимание. Сега разбираше какво значи да си

обречена до живот на един ужасяващ хищник... знаеше, че дори знатният ѝ произход и благородно потекло нямаше да я спасят от лапите му. Тя бе сама и безпомощна!

С ръмжене, подобно на някое животно, зловещият херцог пристъпи към нея. Миг след това разкъса със силните си, жестоки пръсти бялата ѝ нощница, така че сега бе изложена гола на похотливия му поглед!

— Сега, сладка моя, ще изгубиш доброто си име и принадлежността си към изисканото общество... След като свърша с теб! Ти притежаваш състояние, а аз ще се възползвам от него! След тази наша първа брачна нощ и след като се научиш да ми се подчиняваш във всичко, ние ще се венчаем официално и оттам насетне всичко ще става според моята воля!

Франк Харис се облегна в стола си и избухна в звучен смях.

— Боже мой, Лора! Мога да си представя кой херцог имаш предвид! Но нима вземаш всичко това на сериозно?

— Надявам се, че ти го вземаш на сериозно, Франк! — отвърна Лора, а страните ѝ поруменияха от гняв. — Както знаеш, това е първият ми роман на ужасите и очаквам от теб искрена оценка... вместо смръщено чело и... и смях! Каж ми, за бога, ако не ти харесва! Слаб ли е или прекалено прозрачен за читателя? Така ли е?

Франк подръпна мустаците си, след това вдигна поглед от последната страница и се взря в очите ѝ, неспособен да подтисне усмивката, която играеше в ъгълчето на устните му.

— Е, да... тъй като в края на краищата ти си жена, не може да се очаква да бъдеш по-малко иносказателна, както бих направил аз. Но аз не съм жена... слава богу!

— Разбира се, че не! — ледено отвърна Лора и Франк отново се ухили.

— *Vive la difference*^[1], нали? Не ме гледай толкова сърдито, скъпа Лора. Харесва ми... наистина ми харесва! Въпреки че поемаш известен риск, не съм ли прав? Имам предвид, ако Ройс... — той забеляза погледа ѝ и замълча. — Всъщност, ще го публикуваме, разбира се, под псевдоним. И навярно... навярно би могла да го

преработиш в първо лице? „Той разкъса тънката ми нощница чак до талията... съблече ме с алчните си длани и очи“ и така нататък. Вече знаеш какво имам предвид!

— Не, не зная! — надменно отвърна Лора, но след това не можа да се сдържи и високо се разсмя на живата картина, толкова театрално описана от приятеля ѝ.

— Да... — рече Франк Харис и, умишлено отклонявайки поглед от Лора, се съсредоточи върху това да запали цигарата си. — Все пак в близко време ще задоволиш любопитството ми, нали? Като подробно ми разкажеш как е реагирал Ройс, научавайки за всичко това? Но без да ме намесваш, моля те!

— Няма да му кажа нищо, а на теб — само толкова, колкото се налага! — Внезапно Лора бе обзета от необузdana радост. — Но в крайна сметка, историята, подобно на сезона, все още не е завършена! Следователно ще има продължение. И ако междувременно бъде публикувана на части — какво мислиш за „Титбитс“? — тогава всички ще искат да узнаят какво става по-нататък, не е ли така? А това ще се отрази изключително добре на продажбите!

— Лора — удивено рече Франк, — ти си невероятна!

— Мислиш ли? — непринудено отвърна младата жена. — Чувствам се поласкана! Надявам се, че останалата част от историята ще ти хареса и скоро ще намериш някой, който да я публикува, както ми обеща. — След това, хвърляйки ужасен поглед към чаровника, добави: — Ох! Трябва да побързам! Предадох ми, че лейди Хонория искала да ме види колкото е възможно по-скоро и не ми се ще да я карам да чака!

Все пак, както в последствие се оказа, Лора закъсня с няколко минути и когато бе въведена в будоара на графинята, възрастната дама я изгледа неодобрително от главата до петите.

— Така, така! Както винаги закъснявате. Къде бяхте този път?

— Занесох на господин Харис един... ръкопис. Част от моя първи роман, по-точно казано — първи опит в този жанр — обясни Лора, без да се опита да скрие доброто си настроение.

— Е, поне вече сте тук! Така че... седнете, седнете, за бога, изнервяте ме, като стърчите така пред мен! Това, което исках да споделя с вас, изисква задълбочено обмисляне и грижливо планиране.

Лейди Хонория недоверчиво наблюдаваше Лора, която със съжаление си помисли, че освен дядо ѝ графинята бе единственият човек, пред когото изпитваше нещо като страхопочитание.

Лейди Хонория продължи:

— Надявам се, че най-новите ви белетристични опити не са прекалено скандални, тъй като имам известни планове за вас. Реших да дадем голям прием във ваша чест. Това е една възможност да се реваншираме за всички онези покани, които получихме в последно време.

Както обикновено лейди Хонория не правеше предложение, а оповестяваше решение. А по правило решенията ѝ се превръщаха във факти.

— Няма никакъв смисъл да се спори със свекърва ми — равнодушно обясняваше по-късно Ена. В очите ѝ, които скришом бяха спрели върху възмутената ѝ приятелка, проблесна шеговита искрица. — Трябваше вече да си ѝ свикнала и да знаеш, че в крайна сметка винаги постига своето! Но независимо от всичко, тя те харесва! Не си ли забелязала колко развълнувана и нетърпелива стана при мисълта да бъде даден прием в твоя чест? Не бива да я разочароваш... а, между другото, тя няма и да ти даде възможност да го сториш.

— Но, Ена, за бога! Нямам представа как човек се подготвя за подобно събитие. Просто не съм свикнала да давам приеми, Ена!

— Нямай грижа за това — обясни Ена. — Сигурна съм, че свекърва ми и госпожица Едж отдавна вече са подготвили всичко. А ако трябва да бъда искрена, имам усещането, че поканите вече са изпратени! — След това закачливо добави: — Помисли само за мотото на приема — „Розата на Юга“! Намирам го изключително подходящо. Свекърва ми намирала, че розите ти подхождат... толкова красиви и все пак с бодли!

Изглежда, Лора нямаше избор. Естествено накрая щеше да ѝ бъде представен списъкът на гостите, повечето от които тя дори нямаше да познава. Надяваше се само на лейди Хонория да не ѝ хрумне да покани... как изобщо трябваше да го нарича? *Ройс*? Е, разбира се, той също бе сред поканените, иначе не можеше и да бъде! Госпожа Уестбридж също!

Междувременно се бе примирила с ориста си да го среща почти навсякъде, също и на хиподрумите на Ескът и Епсъм, очевидно просто

не можеше да му се изплъзне.

Имаше някои неща, които не признаваше и пред самата себе си и навярно дори не искаше да си даде сметка за тях. Една тайна чувствена страна от нейната същност, която се противеше да осъзнае, която обаче бе факт и дебнеше стаена. Ох, по дяволите! Защо още преди да го бе видяла трябваше да предчувства присъствието му и сребристия пламък на очите, които сякаш проникваха през всичките ѝ дрехи?

Нямаше никой, с когото би могла да поговори за тези чувства. Ена се бе потопила в собствения си свят — щастлива или подтисната в зависимост от държанието на Франко. Беше призната пред Лора, че преди време се е уплашила да загърби всичко и всички и да последва Франко, което бе предизвикало гнева му. Но сега, когато ѝ бе обяснил, че е готов да се съобрази с нейните желания, тя не можеше да си обясни защо все още се чувстваше нещастна!

Подготовката за бала се извършваше трескаво, както трескаво протичаше и светският живот на Лора, в който тя търсеше утеха. И това би ѝ се удало доста добре, ако този проклет Ройс не се изпречваше постоянно на пътя ѝ.

За свое облекчение Лора установи, че Хелена не се бе излъгала. Графинята и госпожица Едж бяха поели всичко в свои ръце — музикантите, допълнителните лакей, бюфета, който щеше да заема цяла една стена от огромната бална зала. На Лора всичко това ѝ напомняше изграждането на някакъв театрален декор и когато го сподели с Ена, приятелката, която познаваше добре навиците на свекърва си, се засмя.

— Чакай само да видиш бала! — обясни Ена. — Ще се чувстваш като принцеса, която чака принца си... или може би някой херцог?

— Ена! Ако не беше най-добрата ми приятелка, щях... зная, че се шегуваш, но дори само споменаването на този негодник ме кара да побеснея! Дано се пресити от игричките си и да ме остави на мира! — Страните на Лора бяха поруменели, а очите ѝ пръскаха сини искри. — Дали тази вечер да не се сгодя за някого? Мишел! Той ми направи предложение и аз му отказах. Мисля, че лорд Антъни също е почти готов... бих могла да му помогна да се реши!

— Но искаш ли го наистина? — без заобикалки попита Хелена.

Лора с нежелание трябваше да си признае, че понякога Ена притежаваше объркващата способност да чете мислите ѝ. Не, не го

искаше, не истински! Харесваше компанията на лорд Антъни и сестра му, а и имаха много общо помежду си, като любовта към конете, книгите, операта, но...

„Защо — питаше се Лора — в негово присъствие имам чувството, че нещо не ми достига?“ Какво беше то? Плам? Страст? Тайнственото нещо, което пламтеше между родителите ѝ и което тя едновременно отхвърляше и желаше? Само ако знаеше какво е то! Но тя вече бе изпитала какво значи да е изгаряна от пламъците на страстта и тази лекция трябваше да ѝ послужи като урок за цял живот. Не след дълго Лора прогони тези мисли от главата си и се съсредоточи единствено върху облеклото си за бала.

---

[1] [Vive la difference \(фр.\)](#) — да живее различието! — Б.пр. ↑

Дългоочакваната вечер най-сетне настана и Лора, необяснимо нервна, трябваше най-напред да се яви пред лейди Хонория и едва след като получи одобрението ѝ, можеше да слезе долу, за да посрещне гостите си.

Измервайки я с поглед от главата до петите, лейди Хонория очевидно остана доволна. Момичето изглеждаше наистина великолепно! Лора бе избрала да носи рубинена огърлица, подчертаваща изяществото на стройната ѝ шия, и прости рубинени обеци. Полата на небесносинята ѝ сатенена рокля беше семпла, цялата на рози, избродирани с перлички по полите. Те бяха червени, зелени и златни. В едната си ръка младата жена държеше черно ветрило от подходящо извезана коприна.

„Да — помисли си лейди Хонория, когато Лора се завъртя още веднъж, — тази вечер момичето ще предизвика истинска сензация... и ще разтупка някои мъжки сърца!“

— А сега ти, Ена! — заповяда графинята, в отговор на което свикналата с този вид огледи млада жена се завъртя два пъти.

Нейният избор бе паднал върху светлозелена рокля от тежка копринена, част от полата и раменете на която бяха украсени с пришити копринени рози. На ушите си носеше диамантени обеци, стигащи почти до раменете. Диамантени бижута носеше също и около шията и китките си. Искрено се надяваше тази вечер да се хареса на Франко.

След приключването на огледа, лейди Хонория, облечена за случая в разкошна рокля от пурпурночервено кадифе, даде знак за слизане в залата.

— Трябва да ти се е сторило истинско мъчение! — прошепна Ена на ухото на Лора, докато следваха графинята надолу по стълбите. — Но скоро ще изпиташ удоволствие, ще видиш.

— Сигурна съм в това, особено, ако Ройс не дойде! — тихо отвърна Лора. — Ще ми се изобщо да не беше поканен! Мразя го!

Лейди Хонория, която бе дочула последните ѝ думи, спря, обърна се към нея и рече:

— Ха! Тогава трябва да се пазите, скъпа! Омразата и любовта са еднакво изпепеляващи чувства и често вървят ръка за ръка!

„Не — помисли си Лора, въпреки че не отвърна нищо. — Не и в този случай.“ факт беше, че се чувстваше неловко, когато той бе наоколо... когато беше достатъчно близо, за да шепне в ухото ѝ смехотворни небивалици за сатири и водни нимфи, докато я притискаше към себе си и... От тези мисли я избави лейди Хонория, която започна да определя реда, в който трябва да поздравяват гостите си.

Голямата бална зала в дома на Седжуик бе разкошно украсена с гирлянди и високи вази с рози, чийто дъх изпълваше въздуха под прясно излъсканите позлатени и кристални полилеи.

Тежката двукрила врата от резбовано дърво стоеше широко отворена и тук, в подножието на мраморните стъпала, отвеждащи в балната зала, лейди Хонория и двете млади жени посрещаха гостите през първия половин час. Пристигналите по-късно щяха да бъдат въведени от иконома, който тази вечер изглеждаше наистина великолепно.

— И не забравяйте, скъпа — иззад ветрилото си прошепна на Лора лейди Хонория, когато най-сетне решиха да се смесят с гостите, — че не бива да създавате впечатление, че предпочитате някого от младите мъже пред останалите. И преди да танцувате повторно с някого от обожателите си, трябва да дарите с поне по един танц останалите господа, които ви помолят за това. Или за известно време да изоставите танците и да се отдадете на разговори. Ще ви представя на някои от гостите, на които мисля, че трябва да отделите известно внимание. Това са преди всичко хора от старата гвардия! Трябва да се опитате да ги впечатлите с маниерите и вежливостта си... и най-вече — бъдете любезна, момиче! Не отваряйте дума за непоносимите си модерни възгледи по въпроса за разните кокотки и други подобни!

Лора с удоволствие би направила многозначителна гримаса, но прекалено добре знаеше, че е наблюдавана внимателно. Защо се бе съгласила да понесе подобно мъчение? Но сега, съпровождайки графинята на величествения ѝ парад през балната зала, бе прекалено късно да се оплаква.

Залата бе обляна в светлина и багри, а още с първите акорди на музиката по блестящия паркет се понесоха кръжащи двойки танцьори — дамите, в блестящи, разкошни тоалети, шлейфове, бижута и украшения за коса, които искряха на светлината на полилеите. Цялата тази красота и блясък изпъкнаха още по-силно в контраст със строгите вечерни костюми на кавалерите.

Тази вечер в дома на Седжуик беше сбран каймакът на аристокрацията и Haute Monde, хора, които можеха да си позволят да танцуват по цели нощи и да пилеят дните си, следвайки мимолетните си капризи и настроения. „Какво — внезапно помисли Франко — правя тук, в един свят, който изглежда толкова нереален?“ Светът на Хелена... един свят, който тя не можеше да изостави.

„Зарежи това“ — казваше си той. Беше тук, а Хелена му бе запазила толкова валсове, колкото позволяваше приличието. Сега трябваше да намери тъй ухажваната си сестричка и да я покани на танц, ако искаше поне за малко да я отвлече от тълпата наобиколили я обожатели. Докато си пробиваше път към Лора, която тази вечер бе красива като пеперуда, Франко се питаше къде ли се бави Трент.

Само преди няколко минути Хелена шепнешком бе попитала Лора за същото:

— Питам се къде ли се бави Ройс. Зная, че е приел поканата за тази вечер.

— Все ми е едно дали ще дойде, или не! — отвърна Лора. — Аз лично изпитвам облекчение, когато не е наблизо и ми спестява неудобството от присъствието си!

Въпреки това тя се улови постоянно да търси над главите на гостите силуета на един висок мъж с тъмна, къдрава коса, навъсено лице и изпъкнали скули, подчертани от черните, спускащи се почти до брадичката бакенбарди и мошенически мустаци. Какво, за бога, ставаше с нея? Прекалено много шампанско, може би? Лейди Хонория вече ѝ бе направила забележка да се въздържа от шампанското и да предпочете пунша, ако не искала накрая да се изложи.

По-блестяща от всякога, Лора се обърна към тримата мъже, които учтиво я бяха наобиколили, и разпервайки ветрилото си, седна, с думите, че има нужда от малко почивка. Тя тъкмо бе отхвърлила предложението на господин Каръдър да ѝ донесе чаша пунш, на Реджи Форестър — да ѝ повее с ветрилото, и молбата на Мишел Реми да

излязат заедно на терасата, за да глътнат малко въздух, когато за щастие се появи брат ѝ.

— Боя се, че ще използвам предимството си на неин брат и ще я накарам да ми посвети един танц, независимо дали това ѝ допада, или не! Е, Лора?

— Допускам, че нямам друг избор! Извинете ме, моля! И потанцувайте малко с останалите дами, иначе утре сутринта лейди Хонория ще ми чете лекция за това, че съм обсебила най-чаровните и привлекателни млади мъже сред гостите ми!

— Добре казано, сестричке! — ухили се Франко, докато двамата с нея се въртяха по полирания паркет. — Как успяваш да събереш около себе си толкова много обожатели и да ги задържиш, без да трябва да им даваш някакви обещания? Вие, жените, непрекъснато ме удивлявате!

— Трябва да призная, че ме спаси много изискано, мили братко! И точно на време! — Лора изкриви лице. — Мили боже! Каква вечер! И какво само е принуден да търпи човек, за да получи признанието на обществото!

— Нуждаеш ли се наистина от това? Говориш като Ена.

— Да не съм чула нито дума срещу нея! Не разбираш какво става в душата ѝ и как е възпитана.

— Е, добре — учудващо бързо се съгласи Франко. — Да спрем дотук, а? Ена не е научена като нас да мисли самостоятелно... и сам успех да го разбере!

Лора не искаше да влиза в спор с Франко. Заради спокойствието на Ена, а също и заради своето собствено. Затова тя отклони разговора към някаква незначителна тема, докато танцът свърши.

Тогава чу Менъринг да обявява гръмко:

— Негова светлост, херцог Ройс и госпожа Уестбридж.

— Значи Трент все пак реши да се появи! — извика Франко. След това с няколко небрежни завъртания я поведе към изхода, така че в момента, в който музиката секна, Лора се намери току пред мраморните стъпала.

По дяволите този неин непоносим брат!

— Няма ли да поздравяш гостите си? — попита той настойчиво с онзи така омразен тон, зад който, както Лора добре знаеше, се криеше едва сдържана усмивка.

— Госпожице Морган! Моля... молим да ни извините за закъснението! — рече Ройс, покланяйки ѝ се с престорена вежливост.

На Лора не ѝ убягна, че той дори не си направи труда да обясни защо бяха закъснели. За тези няколко мига тя дотолкова бе успяла да си възвърне самообладанието, че ѝ се удаде да отвърне с хладен глас:

— Колко мило от ваша страна, че изобщо дойдохте! Навярно всички присъстващи ще бъдат във възторг. Госпожо Уестбридж, ваша... ваша светлост... нека ви представя на лейди Хонория.

— Ах, Лора! Така копнеех за един танц със Сабина, а никога, когато Трент е наоколо, не ми се е удавало да привлека вниманието ѝ! Защо не шокираме малко присъстващите и не си разменим партньорите за този танц? — Очите на Франко пръскаха искри... за пръв път тази вечер, сред гъмжилото от предвзети гости, Франко се забавляваше. — А освен това съм сигурен, че Трент няма нищо против един танц с опърничавата ми сестричка!

Госпожа Уестбридж бе облечена в син сатен и носеше сапфири с цвета на очите ѝ. Когато Франко безцеремонно улови китката ѝ, на нея не ѝ остана нищо друго, освен да го последва. В края на краищата Ройс не бе възразил нищо, а тя не можеше да си позволи да привлече вниманието на гостите.

— Наистина ли сте опърничава? — тихо попита Трент, като улови ръката на Лора и я стисна неумолимо. — Не мислите ли, че не можем вечно да стоим тук, а вие да ме зяпате с отворени уста, сладка Лоричка... не и пред всичките тези хора!

Той не ѝ остави време да възрази, а я повлече към множеството танцуващи двойки, които ги наблюдаваха, правеха забележки и... Ах, проклетие! Разбира се, правеха и най-различни догадки! Навярно беше най-добре да не отронва нито дума. Стигаше ѝ онова, което щеше да ѝ се наложи да каже, когато по-късно бъдеше изправена да дава обяснение пред лейди Хонория! Но той изглеждаше решен да я предизвика да проговори.

— Хм. Никакви въпроси защо съм закъснял? Никакви упреци? Дори бегъл израз на облекчение, че ме виждате тук?

Лора процеди със стиснати зъби някакъв гневен звук. Този път нямаше да му позволи да я провокира. В никакъв случай! Но защо той продължаваше да настоява? Защо! Какво го караше да го прави?

— Трябва да ви призная, Лора, че днес чудесно успявате да обуздате темперамента си. И да запазите мълчание... без да броим тихото ръмжене на тигрица преди секунди. Удивявам се на самообладанието ви, знаете ли, въпреки че... е, да, боя се, че ме дразните по странен начин, който и сам не разбирам добре! Питам се как така винаги ви се удава да пробудите най-тъмните черти от характера ми!

Трент сам не знаеше защо изпитваше толкова голямо удоволствие да я дразни. Колкото и да не му се искаше, трябваше да признае, че тя също е в състояние да предизвика гнева му. Между тях имаше нещо, което трябваше да бъде изяснено... това поне му бе ясно, макар и тя навярно още да не го знаеше или да не искаше да го признае.

Украсената с рози и гирлянди зала сякаш се въртеше около Лора, а тя вече с мъка си поемаше въздух. Защо не се бе вслушала в предупреждението на лейди Хонория да не пие прекалено много шампанско? В този момент копнееше да седне в някой тих ъгъл и да бъде оставена на мира. Не трябваше, не, нямаше да се изложи да падне изнемоощяла в обятията му.

Лицето ѝ бе пребледняло като платно. Неочаквано Лора се препъна и мъжът трябваше да я задържи, за да не падне. Трент изруга наум, а след това рече с променен глас:

— Лора? Лора... за бога! Какво ви е?

— Нищо, нищо! — промълви младата жена, поемайки си дълбоко дъх. — Само... просто вечерта бе прекалено напрегната! А отгоре на всичко и вие... събра ми се прекалено много. Моля ви, признавам... сега доволен ли сте? Престанете да ме измъчвате... не зная защо го правите, не зная каква е причината за това... не искам нищо друго, освен да ме оставите на мира! — Освен признанието за слабостта си, тя трябваше да преглътне и сълзите на гняв и безпомощност.

Трент, на когото не бе убягнало нищо от случващото се с нея, наруга сам себе си за това, че не бе избрал подходящото време и място да я дразни. Той обясни сковано:

— Веднага ще ви върна при вашите приятели, Лора. И обещавам да не ви се натрапвам през остатъка от вечерта. — След това добави с малко по-твърд глас: — И не ме гледайте с тези насълзени очи. Би

трябвало вече да знаете, че на мен такива не ми минават! Между нас има някои въпроси, които очакват да бъдат разяснени, независимо искате ли това или не! За момента трябва да ви оставя на многобройните ви пламенни обожатели. Налага се да напусна града за няколко дена. — Неочаквано гласът му придоби обичайния си саркастичен тон. — Надявам се, няма да ви липсвам непоносимо, Лора. Ще ви потърся веднага щом се върна. Ще има дори малък прием в имението Ройс и лейди Хонория вече бе така добра да даде съгласието си за вашето присъствие... Подготовката оставям на мащехата си, лейди Маргарет, херцогиня Ройс.

Едва след като я бе отвел при лейди Хонория, Лора почувства как постепенно идва на себе си.

— Така, така! — извика графинята, след отдалечаването му. — Малко непривично беше да ви отвлече още с пристигането си, по не мисля, че това ще навреди. Без съмнение му се удаде да накара всичките ви обожатели да изгарят от ревност, но това не лошо, знаете ли! Освен това не ми се стори да възразявате прекалено усърдно, хм! — Преди Лора да успее да възрази, тя продължи: — Бих казала, че е крайно време да се върнете при останалите. Граф Д'Арланжан вече идва насам и се оглежда за вас. Освен това забелязах, че лорд Антъни на няколко пъти поглежда насам. Така че решавайте, скъпа моя, решавайте! Сега, когато толкова много мъже тичат подире ви, всичко е във ваши ръце. Хайде, вървете, забавлявайте се!

Накрая Лора установи, че наистина се беше забавлявала, тъй като Ройс, изглежда, бе решен да се посвети изцяло на дамата си, госпожа Уестбридж. Лора бе поканена от господин Каръдър на малка разходка в парка с новата му лимузина, а лорд Антъни ѝ бе предложил да му помогне при избора на няколко нови расови коне за конюшните му. Реджи Форестър бе прошепнал на ухото ѝ, че непременно трябвало да поговорят на четири очи, а Мишел обяви, че имал изненада за нея. В края на вечерта Лора бе толкова изтощена, че почти не можеше да мисли свързано, какво остава да си спомни на кого и какво бе обещала за следващите дни.

— Е, скъпа — обяви лейди Хонория на следващия ден, — без съмнение пожънахте истински триумф! Два танца с Уелския принц... а освен това, разбира се, и Ройс. Трябваше да видите лицето на госпожа

Сабина, докато танцувахте с него! Очите ѝ блестяха като кинжали! Ха! Нищо чудно, че го отведе при първата удача ѝ се възможност. Това създание... е, да, боя се, не мога да ѝ имам доверие, въпреки че е приета навсякъде! — След това порови из писмата, донесени ѝ от госпожа Едж, и продължи с оживен глас: — А сега, когато свършихме с това, трябва да изработим план за остатъка от сезона. Тук имам някои покани...

— Но, госпожо! — не се сдържа да я прекъсне Лора. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но чух за някаква покана за прием в дома Ройс. А в случай, че това е истина, не мисля, че аз...

— Глупости! — лейди Хонория хвърли на Лора строг поглед, преди да каже с нетърпящ възражения тон: — Сега ме чуйте, лейди Маргарет случайно е моя стара и скъпа приятелка, а този прием ще бъде, така да се каже, нейното завръщане в обществото! Тя бе достатъчно дръзка да зарече всяка предпазливост... заради Джеймз Синклер, последния херцог Ройс и баща на вашия херцог! И то, преди неговата първа жена да бе починала и той да беше в състояние да се ожени за Маргарет!

Тя заплашително премести поглед от Лора към Хелена, преди да продължи:

— Приех поканата заради Маргарет и моля да разберете това. Не искам да чувам никакви глупави извинения и извъртания от ваша страна... без значение какво изпитвате към херцог Ройс. Ще отидем заедно. Нямаме какво да губим, а има много за спечелване, поне за приятелката ми!

Едва в усамотението на малкия салон на Ена Лора можа да даде воля на бунтовните си мисли.

— Ах, проклетие! Мисля, че разбирам как стоят нещата с лейди Маргарет, но не искам постоянно да бъда принуждавана да му се изпречвам на пътя. Защо никой не иска да разбере?

— Съжалявам — рече Хелена, — но може би всичко се дължи на това, че не изглеждаш много категорична, твърдейки, че не можеш да понасяш Ройс!

За миг Лора безизразно се взря в приятелката си, докато дотолкова не се отърси от изненадата си, че успя да отвърне с, както се надяваше, хладен и безразличен глас:

— Мили боже, Ена! Надявам се само, че и други не мислят като теб. Иначе щях да потъна в земята!

Тя смръщи чело, гледайки навъсено пред себе си, но когато отново проговори, гласът ѝ звучеше променено, не толкова самоуверено.

— Мислиш ли, че всички го забелязват? О, боже, Ена, просто не зная какво става! Не зная как да се държа с него! Мразя го... наистина! Просто... в негово присъствие се чувствам странно несигурна и... ах, по дяволите, Ена, не съм свикнала с това, както сигурно си разбрала! — Лора избухна в пресилен смях, но продължи със сериозен глас. — Наистина не зная какво е това! Зная само, че изпитвам антипатия към него и бих искала да престане... да, да престане постоянно да се навърта около мен. Но той продължава да го прави и аз нямам представа защо! Попитах го, но той не пожела да ми каже! Въпреки това мисля... не, чувствам, че той ме преследва! Но защо? Защо?

Лора не разбираше какво я бе подтикнало към този изблик, при това точно пред Хелена, която не би могла да схване тъмните страни на душата ѝ и страховете, които я измъчваха.

— О, Лора, никога не успях да разбера... — започна Хелена, но Лора трескаво я прекъсна с остър смях и небрежно свиване на раменете.

— Скъпа! Аз съм писателка и навярно понякога въображението и склонността ми към драматизъм си правят шега с мен! Моля те да забравиш онова, което чу! А що се отнася до Ройс... тъй като в Лондон ще го срещам по-често, отколкото бих желала, ще трябва просто да го понасям и да се науча да запазвам самообладание. Но смени изражението на лицето си и се опитай да измислиш някакво извинение, така че тази вечер да можем да останем възможно най-дълго сами навън. Мисля, че и двете имаме нужда от малко езда в парка, за да прогоним от главите си всичко вредно и излишно, не мислиш ли? А и кой знае кого бихме могли да срещнем там! Не бе ли споменала за някаква среща с Франко?

Мишел Реми, граф Д'Арланжан, не бе на себе си от радост, когато научи, че херцог Ройс е напуснал града и ще се върне най-рано след няколко дена. Въпреки че както и преди Лора бе наобиколена от обожатели, той се чувстваше доста по-самоуверен, когато херцогът не беше наблизко. Изглежда този мъж упражняваше върху Лора странно и разтърсващо въздействие, ако и да се говореше, че бил стар приятел на семейството ѝ и неин някогашен годеник!

„Другите не ме безпокоят — мислеше Мишел. — Лорд Грей е прекалено спокоен и трезв, за да е по вкуса на дъщерята на Жинет, а този господин Форестър, разбира се, изобщо не влиза в сметките. Той не е нищо повече от обикновен ловец на зестра, но Лора естествено знае това и го допуска до себе си, само за да разпалва ревността на останалите си обожатели! Тя е съвършена кокетка, също като майка си!“

Графът бе решен да се възползва от случая, който едва ли някога щеше да се повтори. Бе поканил Лора на една организирана във френското посолство изложба на интересни праисторически предмети, открити неотдавна в пещера в Южна Франция. Знаеше, че това е нещо, което би я заинтересувало. Бе направил всички необходими приготовления за една лека и много интимна вечеря след това. А какво щеше да последва, един бог знаеше! Всичко бе възможно, а той нямаше намерение да чака, докато другите се възползваха от преимуществата си. Щеше да поговори с нея, да я гали, а когато решеше, че е готова за това — отново да ѝ направи предложението, да се омъжи за него. Този път възнамеряваше да спи с нея... и имаше чувството, че тя ще се съгласи, стига да се покажеше достатъчно предпазлив и търпелив.

— Е, и? — попита Хелена.

— Какво и? Какво искаш да знаеш? — отвърна на въпроса ѝ с въпрос Лора, избухвайки в смях от изражението на приятелката си.

— О, Лора, много добре знаеш какво имам предвид! — извика Ена. — Твоят граф, Мишел, какво стана?

— Ох — отвърна Лора с пресилено отегчена въздишка, — все същото, естествено! Заведе ме на тази изложба, а след това в жилището си. Взехме със себе си и нещо за хапване, както и шампанско. Не ме гледай така ужасено, Ена! Не сме правили нищо нередно, уверявам те, въпреки че между блюдата той продължи със своите опити за сближаване и постоянно ми пълнеше чашата. Но аз успях да запазя главата си бистра.

— Какво значи това?

— Значи, че му отказах, без всъщност да казвам „не“, ако разбираш какво имам предвид! Почти се уплаших, че тези малки игрички ми харесват — с чувство за вина призна Лора. След това очите ѝ малко се поприсвиха. — Освен ако насреща си нямам този невъзможен Трент Чаланджър... Ройс! Нямах представа колко облекчена се чувствам, откакто той напусна града! Надявам се да не се върне никога повече... имам чувството, че когато е наблизо, винаги проваля всичко и ще продължи да го прави.

Сега, след като бе заминал, тя би трябвало да се чувства по-добре. Вече нямаше нужда при всяка своя поява на публично място да се оглежда за него или да търпи арогантния му поглед, с който почти всеки път я оглеждаше. Лора знаеше, че не биваше така необяснимо да избухва по повод на една мимоходом подхвърлена от Реджи Форестър забележка, докато предния ден яздеха заедно в парка.

— Ройс е напуснал града, както навярно вече знаете, и се боя, че разпасаната ми сестричка е заминала с него! Допускам, че появата в „Таймс“ на известие за годеча им е само въпрос на време! — обяви Реджи, пригладвайки златисторусите си мустаци. След това смръщи чело. — Не мога да кажа, че това ми харесва! Сестра ми е пълнолетна, при това вече вдовица, но в някои отношения е доста наивна... а и не е без значение, че Ройс е пълната ѝ противоположност. За него би било най-добре да не си играе с чувствата на Сабина.

В онзи момент Лора си бе наложила да се въздържа, за да не се изсмее на глас, питайки се дали Реджи наистина е толкова наивен! Бе понечила да му каже онова, което знаеше за Трент Чаланджър, но след това размисли. Колкото и да се опитваше, ѝ беше трудно да изпита

състрадание към госпожа Уестбридж. Напротив, мисълта, че Сабина щеше да получи един урок, преглътнат преди нея от много други наивни жени, почти я забавляваше!

„Слава богу — мислеше Лора, — аз не спадам към клетите глупачки, които могат да бъдат впечатлени от него или нещата, които навярно им говори и обещава!“ Лора отново си помисли какво истинско облекчение бе за нея, че нямаше нужда постоянно да се притеснява да не го срещне. Възнамеряваше до край да се наслади на почивката, която ѝ бе дал. Но защо тогава бе това чувство, че нещо ѝ липсва? По дяволите, в момента той бе с онази глупава, афектирана гъска Сабина, а те двамата изглеждаха родени един за друг! Лора съжеляваше Реджи, в случай че той наистина си въобразяваше, че сестра му има шанс да стане херцогиня Ройс! Бедният Реджи. Бедната Сабина!

Реджи Форестър бе изгарян от самосъжаление. Чувстваше гордостта си смъртно ранена от вниманието, което Лора Морган обръщаше на всичките тези ухажори. Днес бе благоволила да му отдели само половин час, който прекараха, яздейки в парка, след което го напусна заради някаква друга уговорка. „Какво да правя сега — сърдито мислеше той, — като се изключи язденето?“ Само да му дадеше възможност да ѝ докаже какъв изкусен любовник бе, тогава щеше да е негова, както толкова много жени преди нея. Реджи бе сигурен в това.

В такова настроение той се появи у Франсин.

— Е? — осведоми се тя. — До къде стигна с американската наследница? Ще я имаш ли?

Реджи мрачно свъси вежди.

— Проклятие! Поне за момента няма големи надежди. Около нея се мотаят прекалено много ухажори. Какво мога да направя? Както добре знаеш, не съм червив с пари, подобно на останалите ѝ обожатели.

— Бедни мой Реджи — промърмори Франсин и го погали с устни по врата. — Забравяш, че има средства и начини за решаването на всеки проблем — замислено добави тя.

— Какви средства? Франсин, нямаш представа каква е тя, тази Лора Морган. Тя е американка, типичната богата американка — прекалено силна, самоуверена и независима... дяволите я взели!

Веднъж намерили се на канапето в тапицирания с коприна салон, Реджи с мрачно настървение се нахвърли върху нея.

— Франсин, зная, че само ме използва, а това не ми харесва... никак не съм свикнал! Само да успея да я вкарам в леглото си, нещата биха взели съвсем друг обрат... но не, тя просто ме използва като кавалер, когато ѝ е удобно.

Пръстите на Франсин галювно се спуснаха надолу към бедрото му. Жената се засмя тихо.

— Не, ти си свикнал да държиш нещата в свои ръце, нали така, скъпи?

— Да, проклетие, така си е! И не ми харесва, когато жените си играят с мен! Само да можех да сторя нещо... ако успеех да направя така, че да не е постоянно заобиколена от други мъже... Сам да можех да я спипам насаме!

Франсин го галеше почти автоматично, размишлявайки трескаво.

— Разкажи ми повече за нея, Реджи, момчето ми. Всичко, което знаеш. Какво обича да прави? Къде ходи обикновено? Остава ли сама понякога?

При тези думи мъжът неочаквано се изправи, замислено гледайки усмивката, играеща на устните ѝ.

— Накъде биеш, Франсин?

— Скъпи, излиза ли сама някъде?

Реджи познаваше Франсин достатъчно добре, за да знае, че и зад привидно най-безсмислените и повърхностни въпроси на Франсин се крие нещо. Той отвърна замислено:

— Наистина понякога излиза сама. Обича рано сутрин да язди в парка... съвсем сама. Е, и? — Реджи въпросително погледна приятелката си, чиято котешка усмивка бе станала още по-широка.

— Е, скъпи ми Реджи, помисли за възможните последици от подобна непредпазливост, хм... И безчислените възможности, в случай че бъдат направени необходимите приготовления!

— А именно? — сега Реджи бе изключително напрегнат и я погледна с присвити очи. — Хайде де, кажи какво имаш предвид.

— Е, да, когато ти казах, че биха могли да се направят известни приготовления... помисли малко. Знаем, че паркът с всички онези подозрителни типове, които се мотаят из него, може да бъде опасно място, особено рано сутрин! А особено опасен за една млада жена.

Какво мислиш би станало, ако някоя сутрин, по време на обичайната ѝ разходка, твоята госпожица Лора внезапно бъде свалена от коня и... отвлечена!

— Отвлечена? — невярващо повтори Реджи.

Сега бе ред на Франсин да се изправи и да го зяпне. След миг жената продължи нетърпеливо:

— Не разбираш ли какво искам да ти кажа? Да допуснем, че бъде отвлечена и замъкната някъде... на някое потайно местенце, където човек би могъл... е да кажем, да я вразуми? По същия начин, по който се вразумява и обуздава някоя дива кобила, докато не се научи да яде от ръката на господаря си!

— Не си сериозна, нали?

— Е, ако не вярваш, че нещо такова е възможно... — Франсин се извърна, равнодушно свивайки рамене и си наля чаша шампанско от стоящата до канапето бутилка.

Но както и очакваше, не след дълго Реджи я накара да се извърне към него.

— Франсин! — той я целуна дълго и страстно. — Боже мой, Франсин, колко си хитра!

— Искаш парите ѝ, нали?

— Да

— И искаш да я накараш да ти се подчинява?

— Да! Да! С удоволствие ще озаптя малката фурия... няма нищо друго, което би ми доставило такова удоволствие!

— Тогава, значи, си съгласен? — усмихнато попита Франсин. — Уверявам те, че няма да мине и месец и тя ще бъде твоя.

— Но кога и като какъв се появявам аз? — попита Реджи, нетърпелив и жадуващ да чуе всичко.

— Ти? Като неин спасител, разбира се! Кой ще иска да се ожени за нея след всичко онова, което ѝ се е случило? Въпреки че никой естествено няма да знае, че ти си онзи, който я е подчинил. — Тя сви скритите си под коприната рамене и рече замислено: — Това, разбира се, не може да стане тук, но аз имам приятели и зная места, много потайни места, където може да бъде отведена.

Реджи приглади мустаците си, а след това на лицето му изгря широка усмивка. Двамата вдигнаха тост.

— Франсин, за бога, ти си гениална! Разбира се, това е! Това е! Без съмнение, след това никой няма да иска да се ожени за нея, а тогава...

— Естествено, ще има разследване — обясни тя, — но аз познавам хора, които за пари биха направили всичко. — Тя го погледна, повдигайки вежди. — А когато се ожениш за нея, което също мога да уредя, преди да е освободена... тогава, разбира се, ще разполагаш с парите ѝ и аз ще получа своя дял, нали, скъпи?

— Ще получиш много повече от един дял... включително и мен самия.

— Значи, сделката е сключена?

Той избухна в гръмък смях и отметна глава назад. „По дяволите малката въртиопашка — мислеше той. — Тя наистина има нужда от юзди.“ Погледна към Франсин, след това изля шампанското си между гърдите ѝ и се наведе към тях, за да го оближе.

— Скъпа, можеш да поискаш всичко и ще го имаш. Веднъж само да пипна парите ѝ.

Напускайки дома на Франсин, Реджи Форестър едва сдържаше въодушевлението си. Мислите му бяха изпълнени с картини — Лора, лежаща пред него във всички възможни пози — гола, безпомощна, със сломена от камшика гордост, пълзяща на лакти и колене, за да му целуне ръцете и да го моли за милост! Лора, скоро тя щеше да стане негова робиня, негова покорна и раболепна съпруга. Тя самата и цялото ѝ състояние щяха да бъдат в негова власт! Франсин бе обещала плана ѝ да бъде пуснат в действие до няколко дена.

Той едва щеше да дочака!

Докато Реджи Форестър кроеше планове за бъдещето ѝ, Лора бе заета с подготовката за приема у Ройс. Прекалено заета, както забеляза лейди Хонория. На наблюдателната възрастна жена не бе убягнало това колко неспокойно шареха очите на Лора, където ѝ да се намираше тя. Нито почти трескавата ѝ веселост. „Най-добре за нея би било, ако я накарам да вземе решение“ — мислеше графинята. Това и възнамеряваше да стори.

Лора и Хелена научиха, че отиват да купят шапки, панделки и платове, от които трябваше да бъдат ушити нови дрехи за двете млади жени. Защото, както твърдеше лейди Хонория, никоя елегантна дама не

бивало да е появява в салоните на изисканото общество два пъти с една и съща рокля.

— А тъй като вече стана следобед, намирам, че сега е най-подходящото време пътьом да оставим визитните си картички там, където е необходимо.

Лора и Ена размениха примирени погледи. Правенето на визити можеше да бъде безкрайно начинание, при това отегчително до смърт.

Лора имаше усещането, че бе задрямала, когато чу кочияшът да обявява:

— Ройс Хауз, уважаеми дами. — Лора почти подскочи от ужас, което не остана незабелязано от лейди Хонория.

— Ройс Хауз? Но, Ена, защо ще оставяме визитните си картички щом господарите отсъстват? — прошепна на приятелката си Лора.

Това също не убягна на лейди Хонория, която хвърли на младата жена унищожителен поглед, преди да обясни:

— Разбира се, че ще спрем тук и ще оставим визитните си картички. Така е прието, при положение че сме поканени в този дом на прием, който ще се състои след по-малко от седмица.

— Но, госпожо — избухна Лора — мислех... чух, че...

— Съобщиха ми — прекъсна я лейди Хонория, — че моята приятелка, лейди Маргарет, вече е пристигнала в града.

Още докато Лора се опитваше да смели тази новина, която незнайно защо я изплаши, се появи лакеят, който бе взел визитните им картички, и усмихнато обясни, че лейди Маргарет се надявала приятелката ѝ и двете млади дами да ѝ правят компания за следобедния чай.

— Много добре! С удоволствие ще се качим — обясни лейди Хонория, преди Лора да успее да възрази нещо.

Докато Лора с нежелание следваше възрастната жена, в главата ѝ нахлуха противоречиви мисли.

Ако лейди Маргарет, неговата мащеха, вече беше тук, означаваше ли това, че той също скоро щеше да се завърне в Лондон? И как така лейди Хонория знаеше това, а тя самата не? Какво означаваше това посещение?

За нейно най-голямо облекчение бяха посрещнати само от две дами и нямаше никакви признаци за присъствието на херцога.

Лейди Маргарет Синклер беше дребна жена, но изправената ѝ походка и вдигната на кок посребрена коса я правеха да изглежда повисока. Имаше благо лице и открита усмивка, която изгря на устните ѝ, когато с блестящи от искрена радост очи протегна ръце за поздрав. Госпожица Летисия Ренфю, компаньонката на лейди Маргарет, обясни развълнувано като нервно хихикаше, колко чудесно било, че лейди Хонория, графиня Седжуик и госпожица Морган приели да пият чай с тях.

— Толкова мило от страна на скъпия херцог... новия херцог, имам предвид, да ни предложи да дойдем тук! — обясни госпожица Ренфю с извисяващ се във фалцет глас, докато се грижеше всички да се настанят удобно. — Знаете ли, бяхме доста изнервени, когато ни извести за посещението си. Лейди Маргарет дори повече от мен, сигурна съм в това, въпреки че не го показа!

Лейди Маргарет я помоли да замълчи, преди да се обърне към гостенките и да каже спокойно:

— Тя е права. Когато получих писмото на господин Уедърби, в което той ни известяваше, че Ройс искал да ни посети, изобщо не знаех какво да очаквам. Преди винаги си бях мислела, че има нещо против мен. Бе толкова привързан към майка си, знаете ли.

— Ела най-сетне, Маргарет — подкани я лейди Хонория. — Трябва да ми разкажеш цялата история, защото знам единствено слухове!

Графинята огледа изискания салон на лейди Маргарет, в който нищо не беше променено. — Значи отново си стопанка на дома Ройс, да? Много добре! Радвам се, че Ройс бе достатъчно почтен да помисли за това! Сега трябва да се завърнеш в обществото.

В този момент се появи икономът, носещ голям поднос с петифури и сандвичи. Разговорът замлъкна, докато лейди Маргарет наливаше чая.

— Без мляко и захар за мен, моля — по навик обясни Лора и видя лейди Маргарет да се усмихва с разбиране. Едва сега забеляза резенчето лимон в чинийката си.

— Помислих си, че като американка предпочитате чая с лимон, вместо с мляко и захар, както го прием тук, в Англия — рече лейди Маргарет. — Завареният ми син прави точно като вас, знаете ли. Каза, че понасял чая единствено с малко лимонов сок!

Лейди Хонория забеляза израза на лицето на Лора и се постара да го запомни, преди да се наведе към лейди Маргарет и да каже с особена интонация:

— Мисля, че двете с тебе имаме да обсъдим много неща. Очаквам да ми разкажеш и всички подробности около приема, който даваш. Кой ще дойде?

Докато двете възрастни жени разговаряха, Лора и Ена отпиваха малки глътки от чая си и опитваха сандвичите, вежливо отвърщайки на въпросите на госпожица Ренфю, която се чувстваше длъжна да ги увлече в бърбрене.

Лора все още не успяваше да подреди обърканите си мисли. Лейди Маргарет не бе споменала нищо за това, но дали Ройс вече не се бе завърнал в града? Или се е оттеглил със Сабина в селското си имение? Но какво всъщност я засягаше това? Беше ѝ безразлично! С мрачното си, дяволско присъствие, той ѝ пречеше да се наслади на светския живот. Надяваше се той никога да не се завърне в Лондон. Щеше ѝ се...

— Лора! — заповедническият глас на лейди Хонория, върна към Лора действителността.

Лейди Хонория ѝ хвърли пронизващ поглед, сякаш бе в състояние да отгатне мислите ѝ, след което рече:

— Госпожица Ренфю току-що ви предложи да видите някои от новите картини, които Ройс е донесъл от Париж. Може би ще се поразходите до галерията. — След това нетърпеливо добави: — Скъпа, къде блуждаят мислите ви?

— О, извинете, но... — заеквайки понечи да се оправдае Лора и се надигна, сега вече с пламнали от смущение страни. Точно в този неподходящ момент влезе обектът на неспокойните ѝ мисли — все още с ботуши и костюм за езда, хвърли светкавичен поглед към нея, преди да се извини пред дамите за неподходящото си облекло.

За момент Лора остана като вкаменена. Спаси я лейди Маргарет, която каза:

— Ройс, госпожица Ренфю тъкмо възнамеряваше да разведе графиня Седжуик и госпожица Морган из галерията и да им покаже новите картини, които сте окачили там. Помислих си, че няма да имате нищо против.

Защо както обикновено трябваше да разваля всичко, обяснявайки с привичния си провлачен говор, че за него щяло да бъде истинско удоволствие лично да разведе дамите из галерията и някои от стаите в къщата, които биха могли да им се сторят интересни.

— Любопитно ми е да наблюдавам реакцията на хората, когато гледат картини на тези толкова нашумели нови художници. — Докато изричаше това, погледът му за миг спря върху лицето на Лора. — Тези картини могат да предизвикат у зрителя толкова различни чувства и интерпретации.

— О, не — поде Лора с леден глас. — В никакъв случай не искам да се натрапвам... — В същия момент обаче Ена въодушевено обясни, че на драго сърце би разгледала картините.

Лейди Хонория реши въпроса, казвайки ведро:

— Много мило от ваша страна, Ройс. Така ще можем да си поговорим с Маргарет, докато вие я отмените в задълженията ѝ на домакиня!

Лора разбра, че не може да стори нищо. С пресилена вежливост Ройс им показва всички помещения на приземния етаж, кое от кое поразчително обзаведени. След това се изкачиха по някаква странична стълба, отвеждаща към дълга, добре осветена галерия.

— Това електрическа светлина ли е? — попита Хелена.

— Да. Това беше едно от първите неща, които наредих да променят в къщата. И особено тези картини тук... тази и тази... имат нужда от подходящо осветление, за да блеснат напълно рисунъка и колорита. А при тази и тази трябваше да бъде подчертано потискащото впечатление, оставяно от наситения жълт цвят.

Спряла пред едно малко платно на Винсент ван Гог, Лора по необясним начин съвсем точно разбра какво имаше предвид Ройс. Светлината, сенките и дебелиите, нанесени с едно движение на четката слоеве боя, създаваха впечатление, че човек вижда пред себе си застинали, въплътени мисли. Не пастелна красота, а ясен и категоричен жив изказ, който като че ли извираше от платното.

— Тази картина ви харесва, прав ли съм? Така си и мислех.

Без тя да забележи, мъжът се бе приближил — прекалено плътно зад нея, така, че дългите му крака, обути във високи лъснати до блясък ботуши за езда, почти докосваха нейните. Почти чувстваше топлината на тялото му, проникваща през дрехите ѝ.

Опитвайки се да запази хладното си държание, Лора се извърна към него и вирна волевата си брадичка.

— Много добра работа на Винсент ван Гог — рече тя, малко ядосана от факта, че той не бе отстъпил назад, за да ѝ направи място. Мъжът се извисяваше над нея почти заплашително, пронизвайки я с ледения си поглед така, че по тялото ѝ премина тръпка.

Къде беше Ена? Сякаш прочел мислите ѝ, той каза:

— Виждате ли, вашата приятелка изглежда предпочита Гоген. И наистина, Ена бе на няколко крачки от тях, вгълбена в полинезийските платна на Гоген.

Помежду им се възцари мълчание, докато напрежението не стана токова голямо, че Лора не можеше да го понесе повече. Незнайно защо дишането ѝ се учести и тя изпита желание да избяга.

Все пак си наложи да се усмихне с широка, фалшива усмивка и да каже:

— Много мило от ваша страна! Галерията наистина ми хареса, но трябва да призная, че съм малко уморена, а тепърва ще трябва да ходим на проба. — След това извика с по-остър глас, отколкото бе възнамерявала: — Ена, готова ли си, можем ли да вървим?

— Това вик за помощ ли беше? — прошепна Ройс на ухото ѝ. След това с церемониален поклон отстъпи настрани, забелязал Ена да приближава към тях.

Долу лейди Хонория обяви, че било крайно време за тръгване.

— Вече мислех, че сте забравили, че след четвърт час трябва да сме на проба в „Уърт“.

Тя се сбогува с лейди Маргарет, след това също и двете млади жени благодариха на домакинята, но само Ена изрази признателност към херцог Ройс.

— Харесва ми — рече лейди Маргарет на доведения си син, след като гостите си бяха отишли. — Говоря за госпожица Морган. Наистина — добави тя неочаквано дръзко — лейди Хонория изглежда убедена в това, че вие двамата имате слабост един към друг! — След това малко по-хладно продължи: — Онова, което исках да кажа е, че не можех да не забележа промяната в държанието на госпожица Морган след вашето пристигане. И, надявам се няма да ми се сърдите, имах усещането, че от своя страна и вие бяхте развълнуван от присъствието

й! — Тя отвърна на мрачния му поглед с примирително изражение. — не мисля, че щяхте да изглеждате толкова сърдит, ако не я харесвахте!

При тези думи изражението на Трент се разведри и той неволно се засмя.

— Наистина ли изглеждам сърдит? — Той се извърна и се огледа в едно украсено с орнаменти огледало, което висеше над камината. — Да! Изглежда сте права! — Той отново се обърна към лейди Маргарет. — Трябва да призная, че госпожицата притежава удивителната способност да ми влиза под кожата и да ме вбесява.

— Но аз останах с впечатлението, че вие също притежавате способността да я вбесявате — спокойно вметна лейди Маргарет.

— Наистина ли? — Трент продължи почти веднага: — Вероятно е вярно. Не зная защо, но ми доставя удоволствие да я ядосвам. Струва ми се, ние двамата сме като кремък и прахан — между нас хвърчат искри.

— Да, това ми направи впечатление и на мен — обади се госпожица Ренфю от ъгъла, в който седеше и плетеше. Трент й хвърли един от своите навъсени погледи и тя побърза отново да се заеме с ръкоделието.

— По дяволите! — Трент се осъзна: — Моля за извинение, госпожо, но истината е — добави в неочакван изблик на откровеност той, прекарвайки пръсти през разрошената си гарваново-черна коса, — че не зная какво да правя с нея!

Двете жени размениха многозначителни погледи, след което лейди Маргарет рече утешително:

— Убедена съм, че в края на краищата вие двамата ще се разберете. Между другото, не сте ли ми разказвал за някакъв годеж между вас? — остроумно, както сама смяташе, завърши тя. За миг се запита дали не е отишла прекалено далече, виждайки Трент да се протяга и смръщва вежди, но след това той сви рамене, а на устните му трепна едва доловима усмивка.

— Вярно е. И кой знае? Може би накрая наистина ще се ожения за нея... дори и ако трябва да я завлека насила пред олтара! — Очите му застрашително се присвиха, сякаш говореше сам на себе си. След това продължи с остър глас: — Мисля, че нашата госпожица Морган има нужда от обуздаване!

При тези думи госпожица Ренфю затаи дъх. Едно от кълбетата ѝ се изтърколи на пода и Трент вежливо го вдигна. След това се извини и забърза нагоре по стълбите, викайки камериера си с неподобаващо висок глас.

— Мислите ли, че наистина се е влюбил в момичето? — прошепна госпожица Ренфю.

Лейди Маргарет замислено гледаше пред себе си.

— Може би. Поне така смята Хонория. Аз също не изключвам подобна възможност — с въздишка добави тя. — Можем само да се надяваме, Лети, че няма да се наранят прекалено жестоко, преди да открият един другиму истинските си чувства!

Горе Трент гневно ругаеше. Всички те бяха актьори! Той... и тя... съвършено играеха ролите си! *Херцог Ройс и американската наследница*. Чудесно заглавие за пиеса на Оскар Уайлд!

Имаше моменти, в които изпитваше желание да я удуши! И други, когато...

Когато по-късно вечерта напусна дома Ройс, Трент все още беше в мрачно настроение, от което смяташе да се отърси преди да е изтекла нощта. А на сутринта щеше да изпробва новия сив жребец, който бе купил на търг. Спокоен, издръжлив бегач. Боже! Колко му липсваше просторът и безкрайните пътища, които бе изоставил, заради това тук!

Тази заран на Лора ѝ се искаше, макар и за кратко, да остане сама, далече от всички. Обичаше усещането за свобода, докато сутрин, още преди да се е вдигнала мъглата, препускаше в галоп из парка. По това време всичко тънеше в сумрак, който създаваше впечатление за нереалност, смекчаваше и размиваше цветовете и формите.

Предната нощ не беше спала добре, а в неспокойния сън я преследваха кошмари, в които дракони протягаха към нея огнените си езици и ги увиваха около тялото ѝ. Чувстваше се преследвана, измъчена... и искаше да поразведри главата си, за да си възвърне способността да мисли ясно.

Конярчето изведе жребеца ѝ от обора. Момчето знаеше, че няма нужда да ѝ помага да се качи на седлото.

— Питам се дали всички американки яздят така! — извика един от прислужниците.

— О, не — отвърна Дъфи, конярът, с нотка на гордост в гласа. — Освен това зная, че младата дама носи със себе си пистолет. Лично господин Менъринг ми разказа, че по думите на господарката младата дама боравила с оръжието така добре, както госпожица Ани Оукли от филма за Бъфало Бил.

— Виж ти! — прошепна другото момче със страхопочитание, вирайки се след младата дама, която, облечена в странната си кожена пола-панталон, яздеше не по-зле от някой мъж.

Когато подкара коня си към парка, Лора нямаше представа колко е часа, а и това изобщо не я интересуваше. Все още бе мъгливо и с кожата и косата си тя усещаше обгръщащата я като прозрачен тюл влага. Обичаше тези ранни утринни часове — свежия въздух, изпълващ ноздрите ѝ при всяко вдишване, влажния мирис на листа и треви, едва доловимото ухание на невидими теменужки. Да, точно от това имаше нужда в момента!

Отначало яздеше в лек тръст, но след това пришпори коня в галоп по друг път оживените алеи. Сви по тайна пътечка и накара животното да забави ход, докато не достигна до любимото си

местенце, където плачещи върби свеждаха клони над малко изкуствено езерце.

Лора скочи от седлото и се настани удобно, облегната на едно дърво, с молив и бележник в скута. Все още не бе достатъчно светло за писане, а и тя не се чувстваше особено въодушевена. „Какво от това“ — почти замечтано мислеше Лора. Можеше да гледа водните кончета, прехвърчащи по надиплената, забулена в мъгла сребриста водна повърхност. Мислите на Лора витаеха на границата на съзнанието, между съня и будуването. Беше приятно... толкова приятно в тези ранни часове! Но само след няколко часа това място, целият парк, щяха да бъдат напълно променени... изпълнени с оглушителни шумове и крещящи багри!

Лора щеше да си остане в това сънено-мечтателно състояние, ако не бе Фрея, буйната ѝ кобила, която внезапно започна неспокойно да тъпче и рови с копито, вирейки глава и пръхтейки силно. Лора скочи, потупа я по шията и ѝ прошепна няколко успокоителни думи. И тогава инстинктивно почувства онова, което животното отдавна бе усетило, извърна се и ги видя. Двама мъже, едри, широкоплещести и опърпани. Единият носеше тояга, а другият — въже с възел на единия край — обичайните оръжия на побойниците, които рано сутрин се навъртаха из парка. Често я бяха предупреждавали, че може да срещне хора като тях, но сега нямаше никакво време за съжаления и размисъл.

Лора усещаше тежестта на пистолета, който успокоително тежеше в джоба ѝ... но в този миг двамата непознати нападаха и тя нямаше време да извади оръжието. Без много да му мисли, следвайки инстинкта си, Лора премина в нападение и напълно слица противниците си. С нейната пола-панталон не ѝ бе трудно да ритне между краката онзи, който бе по-близо до нея, извъртя се като матадор, мушна се под вдигнатата тояга на другия, удари с една ръка китката му, така че той изпусна оръжието, а с другата му нанесе такъв удар по адамовата ябълка, че мъжът се строполи недалеч от своя стенещ и превиващ се съучастник.

Когато двамата се посъвзеха дотолкова, че да се надигнат, тя бе насочила пистолета си към тях — ледено студена и — както разказваше по-късно единият от двамата мъже — с поглед, също толкова застрашителен, колкото дулото на пистолета.

— Сега изчезвайте, момчета... и се радвайте, че ви оставям живи! Не ме карайте да ви надупча! Няма да сте първите негодници, които е трябвало да убия... а аз стрелям отлично! — Видяла, че мъжете не откъсват слисаните си погледи от нея, без да смеят да помръднат, тя продължи заплашително: — Вървете, преди да съм размислила! Хайде, плюйте си на петите! — Двата това и направиха, дръзвайки в бързината да хвърлят само бегъл поглед назад.

Вече бяха изчезнали, но Лора усещаше, че усамотението и покоят, които обикновено намираще в парка по това време на деня, са окончателно изгубени.

Добре познатият дрезгав глас, достигнал внезапно до слуха ѝ, само още повече влоши нещата.

— Трябва да призная, че се справихте превъзходно! Съжалявам, че не ви се притекох на помощ, но нито за миг не се усъмних, че и сама ще се справите с двама негодници като тези.

— О, по дяволите! Отново вие. Какво правите тук? Пак ли, както обикновено, ме следите? — Напрежението от случилото се и видът на мъжа, който подигравателно я наблюдаваше от коня си, ѝ дойдоха прекалено много!

Той скочи на земята и Лора неволно зае стойка за отбрана, сякаш срещу себе си имаше някой враг, срещу когото трябваше да воюва. Той се засмя.

— Питам се защо искате да се биете с мен, при положение че не съм ви предизвикал по никакъв начин. От кого се боите, Лора — от мен или от самата себе си?

— Тази сутрин нямам никакво желание да споря с вас! Сам видяхте, че и сама мога да се грижа за себе си. Защо тогава...

— Защо? — Ироничният тон бе изчезнал от гласа му. Само с една крачка мъжът се оказа до нея, карайки я да замръзне на място от изненада. — Дявол ви взел! — избухна той. — Какво, за бога, правите тук по това време? Приключения ли търсехте? Нови вълнуващи преживявания, които да опишете?

Неочаквано, без да разбере какво бе станало, Лора се оказа притисната към едно дърво. Всичко това твърде живо ѝ напомни друга една случка... преди време в Мексико. Мъжът бе достатъчно силен, за да държи ръцете ѝ, притискайки я с тялото си, докато... докато тя, полузадушена и бездиханна, не се почувства безпомощна.

— Искам да ви покажа, какво би могло да се случи, Лора — прошепна той с груб глас. — Може би това е онзи вид преживявания, които харесвате!

Тогава, без да бърза, започна да я целува — устните му се плъзнаха от слепоочията към ушите, обратно към клепачите и основата на носа, слязоха към брадичката, докато накрая, когато тя вече имаше чувството, че не би издържала нито миг повече, се спряха на устата ѝ. Твърдите му устни почти болезнено се притиснаха към нейните, принуждавайки ги да се разтворят. В този момент Лора, оглушала за гласа на разума, се предаде във властта на пробуждащата се в нея чувственост и с тих, гърлен стон притисна тялото си към това на мъжа. Страстно... жадно!

Забеляза, че е пуснал ръцете ѝ едва когато неволно го улови за раменете... погали косата му... обви ръце около тялото му и почувства мускулите на гърба му, които потръпваха под пръстите ѝ... Сега всичко ѝ беше безразлично, копнееше той да отиде по-далече от това само да си играе с набъбналите зърна на гърдите ѝ, които се опитваха да се освободят от хватката на корсета.

В края на краищата той бе този, който се овладя пръв. Отскубна се от прегръдката ѝ, като я отблъсна почти грубо.

Дишането му беше неравномерно, а гласът му прозвуча остро.

— О, Исусе! Можех да ле любя с вас тук и сега, ако мъглата вече не се вдигаше и нямаше вероятност всеки момент да се появи някой. Скоро наоколо ще гъмжи от народ. Вашите обожатели навярно не биха разбрали волностите, които понякога си позволяват стари приятели като нас!

Саркастичните му думи ѝ подействаха като студен душ и тя неочаквано се почувства така, сякаш се бе събудила от някакъв кошмар.

— Ох! О, боже! — осъзнаването ѝ подейства като плесница, изтръгна я от трансa, който я бе владял, и я изпълни със срам и объркване.

— Стегнете се! — студено рече той. — Какво, по дяволите, ви става? Ако искате да довършим онова, което започнахме, бих могъл да ви отведа в една дискретна къща, съвсем недалеч от тук. — Той прокара пръсти по мокрото ѝ от сълзи лице, а в гласа му неочаквано прозвуча дяволски нежна нотка. — Лоричка! — Неспособна да

промълви нито дума, тя се взираше в лицето му. — Желая те, по дяволите! И зная, че ти копнееш за това не по-малко от мен. Защо да се преструваме?

— О, не! Не! — Думите с мъка се отрониха от пресъхналото ѝ гърло.

Той грубо я улови за раменете.

— Лора, за бога, престани да се криеш от самата себе си! И престани да бягаш от мен. Знаеш, че накрая ще ни сполети неизбежното и трябва да си голяма глупачка, ако още не си го разбрала.

Това не бяха негови думи, нито начинът, по който разговаряше с нея, и това ужасно я уплаши. Истина бе, че искаше да отиде с него, където и да я отведеше, искаше да довършат започнатото.

Мъжът продължаваше да я целува, а между целувките шепнеше на ухото ѝ:

— Лора, ела с мен! Забрави всичко и ела с мен. Или искаш да те завлека със себе си? Трябва ли да те метна на седлото и да не те пусна, докато онова, което пламна между нас, изтлее? Не би ли искала да узнаеш дали желанието, което изпитваме двамата с теб, някога ще бъде заситени?

Гласът му... този глас! Не, това бе невъзможно и тя не искаше да повярва, че той бе мъжът, който... не! Не! Всичко бе само заради... заради... О, не можеше да издържи нито миг повече! Чувствата и представите, които будеше у нея, бяха просто непоносими!

С всичката си сила и разум, който ѝ бе останал, Лора се отскубна от ръцете и устните му, които ѝ шепнеха лъжи, лъжи и само лъжи. След всяка целувка ѝ бе повтарял, че я желае, че трябва да я има, но нито веднъж не бе казал, че я обича.

— Достатъчно! — просъска тя. — Доставихте си удоволствие и си поиграхте с мен като котка с мишка, а сега... сега е крайно време да сложим точка на играта.

Тя се отдръпна, но мъжът направи крачка към нея. Без напълно да съзнава какво прави, Лора извади „Дерингера“ от джоба си и го насочи към него.

— Напълно сериозна съм, дявол ви взел! Предупреждавам ви, не ме дразнете повече!

— Това е една дяволски убедителна малка играчка — провлачено рече Трент. — Сигурно бих могъл да ви я отнема, ако си направех труда. — Сребристите му очи пронизваха нейните. — Но тази сутрин не съм настроен за играчки. А освен това — гласът му стана кадифено мек — нашите малки срещи толкова ми харесват. Би било жалко, ако се наложеше да загинете от някой куршум! — След това се засмя. — Не се дръжете като дъщерята на някой селянин от поречието на Рейн, ревниво пазеща съкровищницата на своята добродетел. Както сама казахте, играта свърши. Но само за момента, Лоричка, само за момента!

Лора, която нямаше доверие нито на него, нито на думите му, не отместваше бдителния си поглед. Мъжът я гледаше с вдигнати вежди.

— Е? Така ли ще стоите, като мраморна статуя, докато не се появи някой, който с целувка да ви върне към живот? Ако не... бих могъл да ви съпроводя до дома на Седжуик... ако позволите.

— Вървете... просто си вървете, по дяволите! И, за бога, веднъж за винаги ме оставете на мира!

Лора го изгледа как се отдалечава, свивайки рамене, и с елегантно движение се метна на седлото на сивия си жребец. Тя върна пистолета си обратно в джоба и неочаквано се почувства много глупава. Наистина ли щеше да използва оръжието срещу него?

— Adios! — извика през рамо той, а както по-късно си даде сметка тя, смехът му не предвещаваше нищо добро.

— Бих искал да зная какво става с нея — рече Том, конярът, на Дъфи, след като Лора, разрошена и смутена, им бе хвърлила юздите и буквално бе изтичала по стълбите към къщата.

Каквото и да си бе помислил Дъфи, той го запази за себе си. Но като ирландец понякога имаше чувството, че е надарен с необикновена проникателност. Отпращайки коняря, той си помисли: „Аха, значи така? Питам се само заради кого от господата младата дама е така сгорещена и ядосана... о, да, също и с пламнали страни и разпуснатата коса!“

Сред прислугата се носеха обичайните клюки. Нямаше нищо, дори най-незначителната промяна на интонацията или следа от вълнение, способни да убягнат на тези хора, които, привидно незабележими, продължаваха да изпълняват задълженията си!

На горния етаж Лора потърси спокойствие в относителната сигурност на стаята си, облекчена от факта, че не бе срещнала никого по пътя. Копнееше за баня... искаше да измие косата си... да се пречисти от всички мисли за онова, което се бе случило и което би могло да се случи!

Отначало нямаше намерение да звъни на Адел. Не искаше никой да я вижда такава. С треперещи, припрени пръсти започна да се съблича, но тогава в мисълта ѝ изникна представата, че неговите пръсти бяха тези, които едно след друго разкопчаваха копчетата ѝ, докато целувките му се спускаха надолу по гърба ѝ, по целувка за всяко копче... о, не!

Сега той ѝ приличаше на някакъв дявол, който се домогваше до душата ѝ, и Лора трябваше да го прогони... както и странните еротични картини и представи, които внезапно бяха нахлули в главата ѝ. О, боже, как само се молеше да не го среща никога повече! Но тази мисъл бе последвана от въпроса къде ли можеше да е сега херцог Ройс, какво мислеше... какво си спомняше. Не искаше да знае нищо от това и не искаше да посвещава мислите си на тези безсмислени въпроси! Но не можеше да попречи.

Трент Чаланджър, известен още като херцог Ройс, реши да посети госпожа Уестбридж. Трябваше да излее върху някога гнева, разочарованието и желанието си, а нямаше по-подходящ човек за това от Сабина, с нейната кукленска красота. Госпожа Уестбридж бе не само красива, но и необикновено отзивчива, а освен това отлично знаеше какво се харесва на един мъж. В момента Трент плащаше наема за хубавото ѝ жилище на Кързън Стрийт, така че бе в правото си да я потърси винаги, когато пожелаеше. „А днес — мислеше си Трент — за нея ще е най-добре, ако не е пуслала някой друг мъж в леглото си!“

Случайно Сабина още не бе станала, при това видът ѝ бе очарователно negliже. Харесваше я такава — в просъница, с полуотворени очи и все още не особено приказлива.

Младата жена седна в леглото и отметна платиненорусите кичури от лицето си.

— Трент! Мислех, че никога повече няма да се върнеш!

Все още без да продума, той свали копринените презрамки от раменете ѝ и започна да гали зърната на гърдите ѝ. Нея поне не му бе трудно да възбуди, а освен това тя се отдаваше с готовност!

— О, Трент, моля те, престани с това... трябва да поговоря с теб!
— Тя отблъсна дланта му, а когато го погледна, небесно сините ѝ очи сякаш всеки момент щяха да се напълнят със сълзи. — Всички говорят за нас и Реджи, да, Реджи е бесен.

Сабина или не забеляза внезапната студенина в погледа му, или не ѝ обърна внимание и продължи трескаво:

— Нямах представа какво трябваше да изтърпя, докато те нямаше, при това по средата на сезона! Всички се питаха къде си изчезнал и аз се почувствах доста неловко от факта, че не мога да отговоря на този въпрос. Реджи настоя да остана затворена тук, за да си помислят хората, че сме заминали заедно! Чувствах се ужасно, просто ужасно! А двамата с теб бяхме приели толкова много покани!

О, бе много жестоко от твоя страна да ми причиниш нещо подобно. Чувствам се толкова унижена, толкова...

— Говори по същество, Сабина — рече той с глас, който бе също толкова студен, колкото и погледът на присвитите му очи. — На къде точно биеш? Да не искаш да кажеш, че ти дължа обяснение за всяко свое действие?

— Не, разбира се, че не, но моето име... — по страните ѝ се изтърколиха сълзи. — Не разбираш ли, че ме компрометиращ, ухажвайки ме и появявайки се навсякъде с мен, а... ах, ти много добре познаваш обществените норми и знаеш какво е прието в подобни случаи и че ще ми бъде извънредно трудно отново да се появя на публично място с гордо вдигната глава...

— Сабина! — произнасянето на името ѝ с най-студения и заплашителен глас, който бе чувала от устата му, я накара да занемее и да зяпне слисана суровото му, безизразно лице. От устните му се отрони кратък и неприятен смях, който не можа да скрие стоманената твърдост на гласа му. — Скъпа моя Сабина, трябва да разбереш нещо за мен, ако все още не си го сторила — изобщо не се интересувам от общественото мнение. Нещо повече, свикнал съм никога да не се грижа за онова, което другите очакват от мен! Мислех, че сме съвсем наясно по този въпрос. Не съм някой вежлив, цивилизован англичанин, скъпа моя... аз съм американски варварин, почти дивак! Не ми ли бе казала, че така говорели за мен?

Внезапно Сабина разбра, че той възнамерява да я напусне. Виждайки как херцог Ройс ѝ се изплъзва, а всичките ѝ надежди се сгромолясват, тя извика с развълнуван, извисил се във фалцет глас:

— Трент, моля те, не си тръгвай... не ме напускай, умолявам те! Казах го само защото бях наранена... защото Реджи...

На прага той спря и се извърна към нея, пронизвайки я със сребристоксивите си очи, от което по гърба ѝ премина тръпка.

— Защото Реджи какво? Съобщи на брат си, сладка моя, че ако има да ми казва нещо, най-добре би било да го направи лично! И въпреки че обикновено нямам желание да се дуелирам с глупаци, в този случай бих могъл да направя изключение.

Сабина скочи от леглото, облечена само в една прозрачна нощница, която той ѝ беше подарил. Хвърли се насреща му и обви ръце около врата му.

— Не си тръгвай, Трент! Знаеш какво изпитвам към теб. Обещавам ти, докато ме искаш и вземаш със себе си, когато излизаш, да не обръщам внимание на онова, което хората говорят! Няма да се боя и от Реджи, само да знам, че ме желаш!

В момента той бе в отвратително злобно и жестоко настроение.

— Готова ли си да го докажеш, Сабина? — грубо запита той.

— О, Трент, Трент, кълна ти се, че говоря истината! Всичко друго, освен теб, ми е безразлично. Искам само да ме желаш.

— Нека тогава видим, дали говориш истината, госпожо Уестбридж!

Той неочаквано я вдигна на ръце, огледа се и я сложи на дебелия персийски килим между леглото и прозореца.

— Не мърдай. Сабина! — заповяда ѝ той. — Искам да те видя с разкрасени крака!

Когато бе в подобно настроение, Трент я плашеше! Но същевременно бе като вкаменена и не можеше да устои на изкушението да види какво възнамеряваше да стори с нея.

— Помолих те да разкрасиш крака за мен, нали така? Не е достатъчно, разкраси ги още! — С ботуша си той разтвори бедрата ѝ още повече, а младата жена уплашено се взираше в лицето му и започна тихо да скимти, докато се подчиняваше на последната му заповед, вдигайки тънката си нощница високо над гърдите.

Той стоеше между разкрасените и бедра и разкопчаваше кожените си панталони и сега Сабина с тайно задоволство видя доказателството за неговото желание. А когато грубо вдигна краката ѝ, тя с ужас разбра, че възнамерява да я обладае, без дори да се е съблякъл напълно.

Накара я да постави крака на раменете му, след което започна да си играе с гърдите ѝ, докато тя, независимо от неудобството на положението си, не започна да се извива, стенийки, и със сподавен глас не започна да го моли да влезе в нея. Когато най-сетне той го стори, Сабина издаде тих вик, първо от болка и унижение от грубостта, с която я бе взел, а след това от удоволствие, което ставаше все по-неудържимо, колкото по-дълбоко в нея проникваше той.

Малко по-късно Сабина шеговито рече:

— Какъв грубиян си само! Сега се убедих, че си истински дивак. — А когато Трент понечи да си тръгне, тя извика след него: — Ще

излезем ли тази вечер? Намери ли време да прегледаш всички покани, които навярно си получил?

— Не, за съжаление още не. Но ако има някоя интересна покана за тази вечер, ще ти се обадя навреме по телефона, така че да можеш да се приготвиш и да излезем заедно.

Неочаквано Трент съжали, че бе излял гнева и разочарованието си върху Сабина. Тя поне не се преструваше и не се опитваше да скрива истинските си чувства. По свой си начин Сабина беше искрена.

Проблемът с Лора, хрумна му на връщане към дома Ройс, се състоеше в това, че тя беше непредвидима и отвратителна малка кучка! Боеше се от самата себе си, но не искаше да го признае. За разлика от Сабина, Лора бе нечестна дори пред себе си.

Когато се прибра, на стълбите към стаята му Трент бе спрял от госпожица Ренфю, която му събщи, че се бил обадил някой си господин Бишъп. Всичко това тя описа така, сякаш ставаше дума за някакво необикновено вълнуващо събитие. Да, сигурна била, че не греши за името. Освен това била оставила бележка на бюрото в кабинета на господина.

— Каза, че се обаждал, за да потвърди някаква уговорка, която имал с вас... ах, за кога каза... дали за довечера или за утре вечер? Не, мисля, че е за утре вечер, но на бележката пише всичко... съжалявам, ваша светлост, но все още не мога да свикна с подобни неща като телефона!

Трент изпита нещо като гняв. По дяволите този Бишъп и потайните му кроежи. За момента имаше достатъчно грижи и най-вече въпросът какво да прави с проклетата малка вещица Лора Морган.

Получил малкото, напарфюмирано писмо на Франсин, в което тя го молеше възможно най-бързо да я посети, Реджи не бе на себе си от радост. Докато по най-краткия път бързаше към старата си приятелка, въображението му рисуваше най-невероятни картини — Лора, оставена на неговата милост и благоволение... Но едва въведен в салона на Франсин, още при първите й думи радостното му очакване се превърна в гняв и разочарование.

— Реджи, момчето ми, боя се, че нещата не се развиват така, както се надявахме.

— Какво имаш предвид? — попита той, а лицето му поруменя от гняв.

— Скъпи, искам да кажа, че нашият план, колкото и умен да беше той, не донесе успех.

Франсин се протегна сладно, преди да продължи:

— Мисля, че подценихме твоята госпожица Морган! Каза ми, че идвала от Америка, но не спомена нищо за това, че там жените са възпитани по-иначе от тукашните! — Тя забеляза объркания му поглед и обясни: — Предполагах, че двама мъже — едри, силни, въоръжени с тояги, ще са достатъчни, но твоята госпожица Морган ги е обърнала в бягство. След всичко, което чух, трябва да са доволни, че са отървали кожата! Единият от тях едва не е загубил най-деликатната част от тялото си. — Франсин неочаквано избухна в смях. — Знаеш ли какво, Реджи, с най-голямо удоволствие бих се запозната с тази малка амазонка, която така добре умее да се грижи за себе си. Ако не бе толкова богата, колкото казваш, навярно бих могла да ѝ помогна да натрупа състояние при мен!

— Но как е възможно? — избухна Реджи, нервно кръстосвайки стаята. — Не разбирам как е успяла...

— Мисля — промърмори Франсин, — че трябва да бъдеш изключително предпазлив в отношенията си с госпожица Морган. Най-малкото, постарай се да не я настройваш прекалено много срещу себе си! — Тя стана от дивана, на който седеше досега и повика с пръст Реджи да се приближи. — Междувременно сигурно си разбрал, че в живота нещата не винаги стават така, както бихме искали. Защо, вместо да кръстосваш насам натам като гневен гимназист, не се утешиш с някое от момичетата ми? Още е рано и почти всички са свободни.

— Какво, за бога, да правя сега, Франсин?

— Всичко е съвсем просто, или не мислиш така? Или продължаваш играта с госпожица Морган — вече по нейните правила, — или се отказваш и я оставяш на другите кандидати.

Настроението на Реджи не се подобри ни най-малко, когато покъсно следобед посети сестра си и разбра, че Ройс само си играе с нея, а всъщност преследваше Лора Морган! Е, навярно можеше да използва този факт, подтиквайки Сабина да се сближи с госпожица Морган и да спечели доверието ѝ.

— Ако постигнеш това, скъпа сестричке, би могла да споменеш колко близка си с Ройс, да ѝ разкажеш за обещанията, които ти е дал, за интимната си връзка с него! Сама ще измислиш какво да ѝ кажеш. И не забравяй, че това е нещо, което е от значение и за двама ни.

— Но аз не мога да я понасям — с погнуса рече Сабина. — И мразя начина, по който я гледа Ройс... и по който тя гледа него, въпреки че се преструва, че не може да го търпи! Зная, че и тя не ме харесва, как бих могла...

Влизайки, Реджи бе заварил сестра си полуоблечена и властно бе отпратил камериерката ѝ. Сега двамата стояха един срещу друг в малкия будоар и мъжът неочаквано протегна ръка, грубо стисвайки едното от зърната на гърдите ѝ между пръстите си, така че последните ѝ думи бяха заглушени от изненадан стон.

— Ще правиш онова, което ти казвам, разбра ли ме, Сабина?

Тя закри гърдите си с длани и кимна. Реджи изпитваше удоволствие да ѝ причинява болка. Правеше го още от дете и тя винаги се бе бояла от него. И двамата знаеха добре, че тя съвсем точно ще изпълни нарежданията му.

— Какво се е случило с вас, дете? — попита лейди Хонория, вперила поглед в лицето на Лора. — От една седмица сте напълно променена, въпреки че имате обожатели, достатъчни да завъртят главата на всяко младо момиче! Зная, че не сте от тези, които се оставят лесно да бъдат впечатлени, нали така? Това е една от причините да ви харесвам толкова много! Но сега искам да зная какво се крие зад необичайно честата смяна на настроенията ви. Спокойно можете да ми разкажете, тъй като знаете, че рано или късно и сама ще науча!

Седнала във фойтона, с Хелена от едната си страна и лейди Хонория насреща си, Лора се почувства притисната на тясно. Тя размени съзаклятнически поглед с приятелката си, която незабавно ѝ се притече на помощ:

— Но, госпожо, аз не забелязвам никаква промяна у Лора! Може би е просто от напрежение... тя не е свикнала с лондонския сезон, а освен това...

— Глупости! — нетърпеливо я прекъсна лейди Хонория. — Разбирам тези неща по-добре от тебе! Остави Лора да отговори сама!

Лора неволно се изчерви, но отвърна спокойно:

— Ена е права, госпожо. Ако в последно време изглеждам малко уморена, то е само защото не съм свикнала на напрегнатия живот, от който почти не ми остава време да си отдъхна. — След това припряно добави: — Не си мислете, че не намирам това за вълнуващо, но...

— Ройс ли е причината? — директният въпрос на лейди Хонория завари Лора напълно неподготвена. — Зная, че сте го виждала с глупавата кукличка Уестбридж, но би трябвало да ви е ясно, че това не значи нищо. Мъжете са странни същества... за нещастие трябва да се научим да живеем с тях, но ако сме достатъчно умни, можем да ги водим за носа. Въпреки че за вас това не е нищо ново... виждала съм ви как се оправяте с останалите! Но Ройс е друго нещо, нали така? — Лора бе толкова обърквана, че не успя да отговори нищо. — Не е лесно

с него — продължи графинята. — Разбрах го още в първия миг, когато го видях. Какво смятате да правите?

— Аз... всъщност, наистина не зная! — чистосърдечно призна Лора, питайки се как така лейди Хонория винаги успяваше да открие истината.

— Тогава помислете за това, скъпо дете! — бърчейки нос, рече лейди Хонория, след което се облегна назад и затвори очи, давайки да се разбере, че разговорът е приключил.

Лора гледаше през прозореца и копнееше да се завърне в уединението на стаята си. Трескаво размишляваше над поставения ѝ от лейди Хонория въпрос. Какво трябваше да прави? Не знаеше какво имаше между тях, но бе сигурна, че то съществува. За нея, също както и за него... да, това бе ясно. Но Ройс никога нямаше да я има! Бе прекалено властен за нейния вкус и прекалено високомерен. Предпочиташе да се сгоди за някои друг мъж, който и да е друг мъж, вместо да го остави да си мисли, че може да я има, след като се насити на госпожа Уестбридж. В последно време сестрата на Реджи бе направила всичко възможно да се държи мило. Бе стигнала дори до там, че започна да ѝ шепне поверително на ухо, въпреки че Лора се опитваше да я държи на разстояние.

— Ах, вие с Ройс сте толкова стари приятели — бе ѝ прошепнала Сабина, — че си мислех, не бихте ли могла да ми дадете някои съвети. Знаете ли, той е първият американец, когото срещам, и не зная как да се държа с него. Особено в доста компрометиращата ситуация, в която ме постави! Той изглежда изобщо не разбира това, въпреки че, естествено, твърди, че ме обича, и дори говори за женитба. Какво бихте ме посъветвала да сторя? Познавате го много по-добре от мен!

— Всъщност не — лаконично бе отвърнала Лора. — А ако наистина искате да получите съвет, аз лично бих го пратила по дяволите! — След това бе добавила: — Както трябва да сте разбрала, мъжете говорят и обещават почти всичко, когато това може да им бъде от полза. Защо да вярваме на лъжи, облечени в красиви думи? Аз не бих го направила.

Лора бе изпитала известно задоволство от гримасата, която думите ѝ извикаха на красивото, кукленско лице на Сабина. Тя просто не можеше да понася тази жена!

— О, госпожице! Днес изглеждате прекрасно! — извика Адел, закопчавайки последното копче от бялата сатенена рокля с тъмносини кадифени панделки, която Лора щеше да носи тази вечер. Днес щеше да е приемът в Ройс Хауз, а Лора имаше усещането, че Адел я облича вече от часове.

— Само се погледнете в огледалото! Тази вечер госпожицата ще засенчи всички останали млади дами, сигурна съм в това!

Лора се обърна към огледалото и внимателно се огледа. Беше избрала рокля с достатъчно дълбоко деколте, обшито с дантела и мъниста, което да открива нежните овали на гърдите ѝ. Беше решила да носи диаманти и сапфири. Адел затъкна в косата ѝ две сини пера, но, макар и модерни, Лора не ги хареса.

— Махни ги, моля те! Изглеждам като глупачка с тези пера! Виж в кутията ми за бижута и избери някакви подходящи гребени.

Лора намираще, че с гребени в косите прилича на испанска танцьорка. Имаше истински испански гребени, подарени ѝ от майка ѝ. Грижливо втъкнати в косата ѝ, те чудесно допълваха сложната прическа.

— Така е много по-добре!

— Госпожицата има усет за това кое е подходящо — мърмореше Адел, подавайки на Лора ветрилото от рисувана коприна и кехлибар.

Лора тъкмо щеше да поиска наметката си, когато Адел рече:

— Ах, има още нещо. Почакайте за момент, моля.

Тя порови в кутията за бижута на Лора и след малко триумфално извади дълга златна верижка, инкрустирана с малки диаманти и сапфири.

— Ето! Моля ви, нека поне опитаме как ще стои! Мисля, че изглежда великолепно. — Адел умело втъкна верижката във фризурата на Лора, а след това отстъпи крачка назад, за да се наслади на резултата. При най-малкото помръдване, камъчетата в косата на Лора блестяха във всички цветове на дъгата.

— Адел, ти си гениална! — с благодарност извика Лора. — Почти не мога да повярвам, че това съм аз! Но мисля, че е най-добре вече да слизам долу при Хелена и лейди Хонория, преди да са изпратили някой да ме повика.

— Е, най-сетне! — нетърпеливо извика лейди Хонория, виждайки Лора да слиза по стълбите. — Нямаме време за губене!

Каретата чака, а вече сме закъснели достатъчно, въпреки че ми се щеше да поразгледам какви дрехи сте избрала за тази вечер. Във всеки случай наметката ви ми харесва! Хайде, идвайте!

След като се бяха настанили в каретата и потеглиха, Лора си помисли: „Нищо особено! Вечер като всяка друга! Дори ако негова светлост, херцог Ройс, благоволи да танцува с мен... е, пред всичките си гости той едва ли би се държал толкова безсрамно, колкото обикновено!“ Знаеше, че лорд Антъни ще бъде там, така че нямаше никаква причина да се бои от вечерта, абсолютно никаква!

„Малкото събиране“ се оказа великолепен и блестящ прием. Лейди Маргарет изглеждаше очарователно в роклята си от черна коприна върху сив сатен и с блестящи диаманти в косата. Тя ги прие също толкова сърдечно и любезно, колкото и при първата им среща. Що се отнася до заварения ѝ син, Лора почти случайно хвърли поглед върху тъмната му глава с буйна коса и съзнателно отклони погледа и мислите си от него.

— Избрано общество — мимоходом забеляза лейди Хонория. — Маргарет знае как се организират подобни тържества, въпреки че не съмнявам, че гостите са подбрани от Ройс.

Лейди Хонория пожела да седне някъде, но настояваше Лора и снаха ѝ да се смесят с гостите.

Лора намираще, че Хелена изглежда наистина чудесно. Роклята на приятелката ѝ с цвят на слонова кост бе богато украсена с ориенталски плетеници, чиито цветове хармонираха с тези на полата и корсажа ѝ. На изящните рамене на младата жена бяха пришити дантелени цветя, а кремавите ѝ сатенени ръкавици също бяха украсени с дантела.

— Ена... колко добре изглеждаш! — прошепна Лора на ухото на приятелката си, но след това забеляза, че тя не я слуша и видя Франко решително да се приближава към тях.

Под погледа на Франко по страните на Хелена изби руменина, а Лора с облекчение откри сред гостите лорд Антъни и сестра му.

— Уелският принц вече е пристигнал — прошепна госпожа Евелин. — Нещо необичайно за него, знаете ли. — Тя хвърли дяволит поглед на Лора. — Непременно трябва да ми разкажете що за човек всъщност е той. Никога не ме е канил на танц, а виждам, че постоянно гледа към вас. Ето го там с госпожа Рандолф.

В този момент към тях се приближи господин Каръдър, а след това те четиримата много се забавляваха. Атмосферата, както с изненада забеляза Лора, бе необикновено задушевна. Навярно защото наоколо не се виждаха лакеи с напудрени перуки.

Лора посвети цялото си внимание на приятелите си и дори танцува веднъж с брат си. Както бе предрекла госпожа Евелин, Лора бе поканена на танц от принца, който многозначително стисна дланта ѝ, докато здраво я притискаше към прекалено пълното си тяло.

— След като се омъжите — обясни той, — ще се виждаме доста по-често! С удоволствие бих се срещал по-често с вас, очарователно момиче... само ако сте съгласна, разбира се!

Лора не знаеше какво да каже и как да реагира. За щастие негово кралско височество изглежда изобщо не очакваше отговор от нейна страна, Може би дори взе мълчанието ѝ за съгласие!

Херцог Ройс я помоли за един танц едва в самия край на вечерта. Заговори я с официална вежливост, а тя също толкова официално му подаде ръка и стана от креслото, в което седеше. „Този път лейди Хонория би одобрила държанието ми“ — мислеше Лора.

— Била ли сте някога в Корнуол, Лора? — Бе очаквала от него всичко друго, но не и този въпрос.

— Не, въпреки че съм чувала, че било доста хубаво... диво и обвеяно в легенди място.

— Много напомня на Монтерей — обясни той и отново я изненада с тези си думи. — Черни, отвесни скали, в които морските вълни се разбиват сред пяна и солени пръски. Но ще можете да го видите със собствените си очи, ако дойдете в Ройс Парк. От западното крило на къщата, в която съм уредил да бъдете настанена, се чува морето.

Лора отметна глава назад и погледна мъжа, мръщейки чело.

— За какво, по дяволите, говорите? Когато дойда в Ройс Парк...?

— Мислех, че вече знаете. — Той се усмихна по начин, който я накара да бъде нащрек. — Лейди Хонория вече прие поканата за едно посещение в Ройс Парк. Няма място за опасения, че искам да ви подмамя там, за да ви сторя нещо... ще има много други гости, включително и ваши приятели. Граф Д'Арлажан, лорд Антъни Грей и очарователната му сестра... о, разбира се, и Реджи Форестър! Без него на всяка компания би ѝ липсвало нещо, нали така?

— Нямам представа за какво говорите! — обясни Лора с тих глас, който трепереше от гняв. — Никой не ми е споменал за това, нито са ме питали за мнението ми.

— О, мисля, че лейди Хонория и мащехата ми заплануваха този излет едва съвсем наскоро. — След това гласът му се сниши и стана мек като кадифе: — Нали ще дойдете, Лоричка? Или се боите? — Сведе поглед към гърдите ѝ и Лора се изчерви.

— Вие сте непоносим! Колко, по дяволите, ще продължи този валс? Отдавна вече трябваше да е свършил!

— Наредих на музикантите да свирят до тогава, докато не им дам знак да спрат — рече той с обичайния си равен, провлачен маниер. — Изморих ли ви?

Лора успя да се овладее дотолкова, че да отвърне хапливо:

— Да, успяхте да го направите! Само че не се уморих от танца, а от вас, Трент Чаланджър... Ваша светлост! Не зная що за игра е това, която играете, нито защо го правите, но ми дойде до гуша... ясно ли се изразих? До гуша ми дойде!

— За съжаление — обясни той, а гласът му неочаквано прозвуча по-горчиво и остро от преди — не играя никаква игра, Лора. За съжаление и на двама ни, може би. Но... въпреки това елате в Корнуол. Вече ви дадох думата си, че няма да ви изнася... освен ако не ме предизвикате.

— А причината музикантите да не престават да свирят — с тих, гневен глас обясняваше Лора малко по-късно, — беше, че той им наредил да спрат едва когато им даде знак! О, как само ме отвращава!

— Не ми се вярва — спокойно отвърна Хелена, но когато продължи, в гласа ѝ се промъкна нотка на уплаха. — Все пак ще дойдеш в Ройс Парк, нали? Франко също ще бъде там, а знаеш, че ако те няма, не бихме могли да прекараме заедно дори и минута! Лора, моля те, не създавай проблеми!

— Мразя някой да ми казва какво да правя, при това без изобщо да се поинтересува от мнението ми! — избухна Лора, все още бясна от случилото се. — Наистина, Ена, до гуша ми дойде да се примирявам... още повече, когато става дума за него. Каза, че вече се бил разпоредил коя стая да ми дадат! Този човек приема прекалено много неща за

подразбиращи се от само себе си и вече е крайно време... да получи един урок!

— Защо ти да не си тази, която да му го даде? — предложи Хелена. — Не бива да допускаш да си мисли, че се боиш? А и както каза свекърва ми, всички хора, които познаваме, вече са приели поканата за излета до Ройс Парк. Знаеш, че ще бъде доста странно, ако не се появиш. Въпреки че допускам — въздъхна Хелена с лукавство, което не ѝ бе присъщо, — че госпожа Уестбридж ще бъде безкрайно доволна от отсъствието ти! Трябваше да видиш лицето ѝ, докато танцувахте с Ройс!

— Виждам — сърдито отговори Лора, — че всички сте се наговорили! Но, Ена, трябва да ми обещаеш, че ако дойда с вас, няма да има никакви скрити ходове с цел да ми натрапите Ройс. Нямам нищо против да пофлиртувам малко с него, за да ядосам Сабина, която отскоро се държи така, сякаш е най-добрата ми приятелка. Но само за пред хората, чуваш ли? Не искам да оставам насаме с него — припряно добави Лора. — Той ме вбесява и ми разваля настроението.

По-късно Лора неволно се запита защо толкова лесно се бе съгласила — дали заради молбите на Ена, или защото лейди Хонория бе казала, че ще бъде истинска глупачка, ако не отиде с тях в Ройс Парк. Или всичко се дължеше на това, че самото му присъствие беше истинско предизвикателство за нея? Лора нямаше отговор на тези въпроси. Всичко, което трябваше да прави, беше да не си спомня за една ранна, мъглива сутрин в Хайд Парк.

Лондонският сезон бе към своя край. Вече се говореше за напускане на градските къщи, за ловни замъци в Шотландия и партита сред природата. Лора установи, че животът в Лондон ще ѝ липсва — посещенията на най-новите театрални постановки, оперетите на Жилбер и Съливан, ездата в Гудууд и Ескът и особено излетите с двуколката и двата кафяви коня, които лорд Антъни я бе посъветвал да купи.

— Не мога да повярвам, че Лондон наистина ще ми липсва! — призна Лора пред Хелена. — Но събитията следваха толкова бързо едно след друго, че няхах никакво време за размисъл! А сега се питам какво ме очаква? След отегчителното парти в Ройс Парк, разбира се!

— Трябва да отидем на годишната регата в Каус. Това е на остров Уайт. Свекърва ми вече е резервирала стаи в хотела. А след това...

Когато Лора забеляза колко нещастен вид бе придобила приятелката ѝ, се отказа да възразява на последните и думи.

— Ена?

— Получих писмо от Арчи. Преместен е от Истанбул в Гибралтар, където трябва да стане вицегубернатор. И... ах, Лора! Той иска да отида при него! А отгоре на всичко лейди Хонория казва, че не би издържала да живее под един покрив с него и е решила, след като напуснем Каус, да замине за курорта Баден-Баден. Не искам да ходя в Гибралтар, но нямам друг избор. Не смея да кажа това на Франко, за да не проваля малкото дни, които ни остава да прекараме заедно. Ще ми се да можеше да дойдеш с мен! Арчи пише, че мога да взема със себе си някоя приятелка по свой избор. Зная, че не обичаш да планираш нещата толкова от далеч, но... ах, Лора, обещавай ми поне да си помислиш!

В крайна сметка Лора ѝ бе обещавала, но междувременно се случиха толкова много неща, за които трябваше да мисли!

Като опаковането на багажа например! Нямахше представа колко сложни можеха да бъдат приготовленията, свързани с един такъв излет,

който щеше да трае няколко дена!

Понякога лейди Хонория ѝ приличаше на генерал, който подрежда войските си на фронтовата линия.

— Естествено, не бива да се появявате в един и същ тоалет два пъти! — нетърпеливо обясняваше на Лора тя. — Всички дами ще се преобличат поне по четири пъти дневно! — Забелязвайки изражението на Лора, възрастната жена кимна добродушно. — Скъпо мое момиче, най-добре поверете всички приготовления на мен и госпожица Едж. Ще трябва само да подбирате най-подходящото облекло за различните поводи. Ще имате нужда от един-два костюма за яхта... чух, че Ройс имал няколко малки яхти в едно пристанище, граничещо с Ройс Парк. Освен това ще ви трябват няколко костюма за езда, за пътуване, да не говорим за някои подходящи за плажа рокли, вечерни рокли и сутрешни тоалети! Ако имате някакви въпроси...?

— О, не, госпожо! — ужасено извика Лора. — Мисля, че чух достатъчно и възнамерявам да оставя всичко на вас, госпожица Едж и Адел!

— Много разумно от ваша страна — забеляза лейди Хонория. — Така всичко ще е уредено навреме.

Лора вече бе научила от Ена, че ще бъдат съпровождани от собствената си прислуга — камериерки, коняри и всички останали. Мили боже! Имаше чувството, че заминават на някаква експедиция, вместо на най-обикновено гости в едно селско имение. Младата жена предпочете обаче да запази тези мисли за себе си и да не ги споделя с лейди Хонория.

— Боя се, че трябва да тръгнем много рано сутринта — обясни малко по-късно Хелена на Лора. Ще разполагаме с цял един вагон, лейди Хонория се е погрижила за това. А след това — с надежда рече тя, — когато стигнем на гарата в Пензанс, там вече ще ни чакат каретите, които ще ни откарат до Ройс-Парк! Ах, Лора, имам предчувствието, че това наистина ще е вълнуващо преживяване! Представи си само, толкова много хора, събрани в една заобиколена от паркове къща на брега, недалеч от Корнуол с всичките му истории за контрабандисти и корабокрушенци...

— Ена, постепенно започвам да си мисля, че ти си онази, която трябва да пише романи на ужасите, не аз! — Но неочакваният изблик на приятелката ѝ я забавляваше. — Я да видим какво ми хрумва във

връзка с Корнуол. Ах, да! Крал Артур, Камелот и рицарите на кръглата маса, най-вече Ланселот!

— О, да, и Гуинивър... Мерлин с магическите думи и... — Хелена с усмивка бе приела играта.

— И феята Моргана, която успяла да оплете бедния Артур... и, о, да... разбира се, Тристан и Изолда... въпреки че всъщност тя трябва да е била ирландска принцеса на име Изота!

— Лора, ти си толкова по-начетена от мен, че не мога да те следвам! — все още смеейки се вметна Хелена.

— Негова светлост, херцогът, ме увери, че по време на престоя ни в Ройс-Парк мога да използвам библиотеката му винаги, когато пожелая. Можеш да ми правиш компания, Ена, и да опресниш познанията си за историята на Корнуол! — закачливо рече Лора.

— О, не! Нямам желание да пиляя времето си в задушни стари библиотеки! — отвърна Хелена, бърчейки нос при тази мисъл.

— Но, Лора — добави тя, а в гласа ѝ неочаквано прозвуча тревога, — не си забравила уговорката ни, нали? На всякъде ще бъдем заедно и Франко ще идва с нас...

— О, да — сухо я прекъсна Лора. — А след това вие двамата ще изчезвате някъде. И какво да правя тогава аз... да разглеждам руините и да се разхождам сам самичка по брега? — Забелязвайки изражението на Ена, Лора добави отстъпчиво: — Ах, знаеш, че ми е все едно. А и кой знае кого бих могла да срещна там. Може би духа на някой застрелян контрабандист или на капитана на някой кораб от армадата на крал Филип, претърпял корабкрушение край брега на Корнуол! Или наследника на някой от оцелелите, успял да се добере до брега и приютен от някоя самотна млада жена!

— Лора! — рече Хелена, клатейки глава, — понякога фантазията ти наистина стига прекалено далече!

Неочаквано устните на Лора се разтеглиха в усмивка, но очите ѝ останаха безизразни. Младата жена промърмори:

— Много мислих, Ена. Не фантазирах, а мислих! И стигнах до извода, че трябва да си намеря любовник. Лорд Антъни е прекалено умерен и би бил шокиран. А Реджи, макар и галантен, е прекалено прозрачен. Така че изборът ми падна на граф Д'Арланжан... някогашния любовник на майка ми. Щом му се е удало да ѝ се хареса за известно време, той със сигурност е достатъчно добър любовник, за

да достави радост и на мен! — Лора се засмя на ужасената гримаса на Ена. — Ах, Ена, скъпа, не ме гледай така, сякаш не можеш да повярваш на онова, което току-що чу. Говоря съвсем сериозно, знаеш ли. Преситена съм от тези безкрайни клюки! Всички говорят, че Ройс ме ухажвал, и аз възнамерявам да докажа обратното! — След това замислено добави: — Знаеш ли, Ена, забелязвам, че постепенно започвам да очаквам с нетърпение това посещение в Ройс Парк! Ще бъде изключително интересно.

— Не говориш сериозно, нали? — невярващо прошепна Хелена.

— Защо не? — отвърна Лора. — Ще видиш! А освен това ще се държа така, сякаш съм Сара Бернар... и ще играя! В присъствието на лорд Антъни ще бъда благопристойна и умна, кокетна и мила с Реджи, а с Мишел — прелъстителна и страдна! А що се отнася до Трент Чаланджър — остро добави тя, — имам намерение да общувам с него възможно най-рядко!

Пътуването от Лондон за Пензанс сякаш нямаше да има край, въпреки че влакът спира на няколко пъти, за да могат пътниците да се поразтъпчат и да си купят освежителни напитки и закуски. Когато вече бяха съвсем близо до целта, Лора извади бележник и започна да записва впечатленията си от пътуването и местата, през които бяха минали. Само за да се занимава с нещо, както тайно трябваше да признае пред себе си! Не ѝ харесваше насоката, която напоследък прекалено често вземаха мислите ѝ! Възнамеряваше да вземе мерки срещу това, както бе обяснила на Ена. Или щеше да се сгоди, или да се впусне в някаква афера... все едно с кого, стига само да я разсейваше от мислите за него!

Лора съзнателно се съсредоточи върху бележките си и ненадейно се запита дали би посмяла да пренесе действието от романа си в някой замък в Корнуол. При тази мисъл на устните ѝ заигра усмивка. Защо не? Навярно докато седеше сред руините и чакаше Франко и Хелена, трябваше да взима със себе си своя бележник и да продължи работата върху романа си. Франк със сигурност щеше да хареса новите глави!

Лора ненадейно осъзна, че Франк Харис ѝ липсва. Той също бе поканен в Ройс-Парк, но отказал поканата с извинението, че вече бил запланувал да прекара остатъка от лятото в пътуване из Германия, Австрия и Италия. Защо я бе зарязал точно сега, когато имаше нужда от моралната му подкрепа? Но... тя бе обещала, че няма да престане да пише, и възнамеряваше да удържи обещанието си... било само за да съчини епизоди със злодействата на мрачния херцог... и заради заслуженото наказание, което той трябваше да получи накрая.

Ни най-малко не я бе грижа за реакцията на Ройс, когато прочетеше романа и му станеше ясно, че и всеки друг читател би разбрал кой се крие зад образа на зловещия херцог. О, колко жалко, че Франк нямаше да може да види остатъка от ръкописа, преди да се завърне в Англия, освен ако преди това тя не го посетеше в Италия... Хм, това не бе лоша идея! Ена я изтръгна от тези мисли, обяснявайки ѝ, че скоро щели да пристигнат в Пензанс.

— Трябва да кажа — с нежелание призна лейди Хонория. — че за американец, който едва съвсем от скоро е в Англия, Ройс се справя чудесно.

На гарата в Пензанс ги очакваха три карети, които трябваше да ги откарат до Ройс. За дамите бе предназначен елегантен нов „Броугъм“. Другите две коли бяха старомодни и просторни — едната за прислугата, а другата за планините от багаж.

„Сега завесата може да се вдигне и да започне представлението“ — мислеше Лора, докато гледаше през прозореца. Скоро бе пленена от красотата на природата, толкова различна от гледките на облагородени, цивилизовани места, които ѝ бе предложило пътуването. Това тук действително напомняше на Монтерей — високи дървета, облени от лъчите на късното следобедно слънце, и хвърлящи сенките си върху пътя, който постепенно се отдалечаваше от брега. Между дърветата бяха пръснати черни скални късове. Мирисът на море висеше във въздуха, а вятърът имаше леко солен привкус. Пътят се виеше между скалисти склонове, спускаше се и отново се изкачваше, за да ги отведе накрая на един невысоко възвишение наред малка равнина, граничеща от едната страна с причудливи скали, а от другата с гъсто залесен хълм.

Лора се наведе към кочияша.

— Къде е морето, зад онези скали ли? — развълнувано попита тя.

— Да, госпожице — отвърна мъжът. — От другата страна, чак до брега те са отвесни и насечени с пропасти, въпреки че има няколко пътеки, по които може да се слезе... черни пътеки с перила, поставени по нареждане на младия херцог. И все пак е доста стръмно, а понякога, когато вятърът идва от морето, може да стане и хлъзгаво. — Той изплющя с камшика над гърбовете на конете и продължи. — Сега сме на границата на Ройс Парк, госпожице. Хей там, зад завоя, е портата, въпреки че до къщата на господарите има още око миля.

Портата бе впечатляваща и изглежда доста стара, както реши Лора, когато минаха под каменния, обрасъл с бръшлян свод и поеха по дългата, поддържана алея, пресичаща парка. От ляво в далечината се мяркаше гъста гора. Алеята се виеше между пръснати на групи дървета и покрити с мъх статуи, израснали сякаш от влажната трева. В края на алеята сякаш попаднаха в съвсем друг свят. Градини с

декоративни цветя, мостчета, свързващи двата бряга на малък поток, който изглежда прекосяваше цялото имение, беседки, фонтани и дори пауни, които се разхождаха гордо, разпервайки разкошните си, сякаш обсипани с бижута опашки. Минаха покрай малка пещера, чийто вход бе почти изцяло закрит от храсталаци и висящите клони на плачеща върба. От устата на каменен сатир извираше вода, която се изливаше в стомната на една нимфа.

— Ха! — изхихика лейди Хонория. — Това ми напомня, че по мое време жадните за приключения младежи излизаха посред нощ, за да се къпят в точно такива пещери. — След това тя се отърси от спомените, прикова проникателните си очи върху двете млади жени и добави: — Не бих ви съветвала да правите нещо подобно. Времената се промениха, скъпи мои, времената се промениха!

Пътят, сега посипан с чакъл, се разделяше на две и заобикаляше малко езерце, по чиято огледално гладка повърхност се плъзгаха четири лебеда — два бели и два черни. От тук за пръв път се виждаше къщата, която приличаше по-скоро на замък. Лора неволно потръпна. Обраслите с бръшлян каменни стени, с техните остри готически кули и каменните базилиски, които стърчаха като стражи над терасите на покрива, изведнъж изникнаха пред тях като тъмна Фата Моргана.

Гласът на лейди Хонория я изтръгна от зловещите предчувствия, които внезапно я бяха обзели.

— Пристигнахме най-сетне! Надявам се, че другите две коли няма да се забавят много, защото скоро ще трябва да се преобличаме за един късен следобеден чай.

След уталожването на суматохата, съпровождаща обикновено пристигането на нови гости, и след като лейди Хонория със задоволство установи, че домакините бяха помислили за всичко, те изкачиха няколкото стъпала, водещи към пищно украсено антре, където сърдечно бяха поздравени лично от лейди Маргарет. Наоколо не се виждаше жива душа и когато лейди Хонория спомена за това на глас, домакинята обясни, че господата били на лов, а дамите, водени от госпожица Ренфю, разглеждали руините на древен манастир, намиращи се недалеч от Ройс Парк. Тя ги увери, че останалите гости скоро щели да се върнат, за да се присъединят към тях за следобедния чай, сервиран както обикновено без излишни формалности в малкия салон до зимната градина.

Бяха отведени до стаите им от госпожа Евънс, икономката, и Лора установи, че ѝ бе отредена стая в мавритански стил.

— Всяка стая си има име — обясни госпожа Евънс, която вървеше пред тях и отваряше вратите, за да се увери, че камериерките са сложили всичко в ред. Стаята на Ена бе до тази на Лора, а на лейди Хонория бе отредена стая на другия край на дългия, застлан с килим коридор, от двете страни на който бяха стаите на гостите.

„Така значи — помисли си Лора, оглеждайки стаята, — мавританската стая.“ В средата на помещението имаше огромно легло, чийто окичен с пискюли балдахин бе привързан с кадифени панделки. Стените не бяха нито облепени с тапети, нито скрити зад дървена тапицерия, както бе прието, а окичени с коприни, което караше Лора да се чувства така, сякаш бе в шатрата на някой бедуински шейх! Преобладаващите цветове бяха пауново синьо, алено червено и тъмно злато. Нощните масички имаха изваяни във формата на лапи крака и месингов плот и изглеждаха така, сякаш бяха купени от някой арабски пазар. Имаше дори големи, общити с пискюли възглавници, пръснати уж безразборно из цялата стая.

Пред леглото имаше ниска дълга маса от тежко, резбовано дърво, затрупана с цветя и плодове във фруктиери от месинг и сребро. Дори лампите върху нощните масички бяха мавритански, а когато Лора отдръпна тежка, общита с перли завеса, откри разкошна баня, обзаведена в същия стил като спалнята. Облицовани с цветни плочки стъпала, водеха към малък, овален басейн. Висящо на месингови вериги кандило хвърляше червеникава светлина, а от двете страни на завесата имаше лавици, отрупани с масла, балсами, сапуни, шишенца с парфюми и големи, меки кърпи.

„Това е прекалено! — гневно помисли Лора. — Сега вече отиде прекалено далече!“ Погледът и неволно бе привлечен от леглото с богато избродираната му завивка, която се спускаше чак до пода. Лора инстинктивно разбра, че това не е стая, която би била по вкуса на лейди Маргарет и покойния ѝ съпруг. Мавританската стая можеше да бъде дело единствено на Трент Чаланджър!

За какъв се мисли, за някой... някой султан? И за каква ме взема? За някоя от покорните му одалиски? И тъй като гневът ѝ растеше от минута на минута, цяло щастие бе, че в този момент на вратата се

почука и в стаята влезе Адел, следвана от трима лакеи, които внесоха багажа на Лора.

Адел го разопакова бързо и умело и дори и да е бе останала изненадана от вида на стаята, тя с нищо не го показва. През отворените прозорци, заглушавайки за известно време шума на морето, до тях достигнаха гласовете на останалите гости, които се завръщаха от излета.

Лора все още бе толкова бясна, че реши, когато лейди Хонория и лейди Маргарет не бяха наоколо, да се държи толкова непристойно, колкото ѝ бе възможно. А Сабина Уестбридж? Най-добре за нея щеше да бъде да внимава, защото щеше да понесе поражение в собствената си игра! „Може пък това гостуване да се окаже наистина интересно и забавно!“ — мислеше Лора. Постепенно бе започната да гледа на всичко това като на игра, в която мереха сили остроумието и разума — неговото остроумие срещу нейния разум. Неочаквано се почувства готова за всяко предизвикателство.

„Тази малка лудетина“ — каза си лейди Хонория, забелязвайки, че Лора, която последна бе слязла за следобедния чай, е облечена в една от онези нови, шити в „Уърт“ рокли, които полепваха толкова плътно по тялото, че подчертаваха и най-малката заобленост или вдлъбнатина на женските форми. Роклята бе в почти същото тъмносиньо, като очите на Лора и поръбена със златна ивица. Единственият накит, който младата жена носеше, бяха инкрустирани с диаманти и сапфири обеци, както и сапфирена брошка, закопчана на високото деколте на роклята. Хелена, която седеше до Франко, прошепна неспокойно на ухото му:

— О, не! Тя се шегуваше... няма да направи онова, което ми каза.

— По-късно ще трябва да ми обясниш какво имаш предвид, скъпа моя — тихо отвърна Франко. — Сега съм зает да се възхищавам на появата на сестра ми... да не говорим за избора ѝ на рокля!

След внезапната тишина, възцарила се сред присъстващите, когато Лора се появи с шлейф в ръка и високо вдигната глава, сега всички започнаха да говорят един през друг.

Младата жена прекоси помещението, насочвайки се право към лейди Маргарет, за да се извини за закъснението. А когато Трент успя да се освободи от хватката на Сабина и да се отправи към Лора, тя го

посрещна с прекалено лъчезарна и видимо престорена усмивка. Протегна двете си ръце към него и със също толкова неестествен глас рече, така че всички да чуят:

— О, Трент! Искам да кажа... ваша светлост, вече си мислех, че сте прекалено зает, за да ме поздравите! Повярвайте, бях решена да остана горе в стаята си и известно време да се цупя, но тогава ми хрумна колко много усилия и време трябва да ви е струвало да подредите тази — не се ли нарича „мавританска“? — стая. Тя е толкова приятна и толкова... разточително обзаведена. Със сигурност по време на престоя ни тук ще се чувствам добре в нея!

По играещите мускули на лицето му и присвитите ледено студени очи разбра, че стрелите ѝ са попаднали в целта. Костваше ѝ доста усилия да се сдържи да не извика, когато пръстите му болезнено се впиха в дланта ѝ.

— Дълга ви извинение, госпожице Морган, за небрежността си като домакин, както и за притесненията, които очевидно съм ви причинил. Трябва да ми кажете как бих могъл да поправа грешката си.

Той задържа ръцете ѝ прекалено дълго, присмехулно взирайки се в очите ѝ, а след това с едва доловим глас прошепна:

— Putita! — бе дръзнал да я нарече „малка уличница“! Дъхът ѝ секна от подобно безсрамие! Стояха там, в средата на помещението, като двама артисти на осветената от прожектори сцена, под бдителните погледи на публиката, която следеше всяко тяхно движение и мимика.

— Кажете, че ми прощавате! — помоли я той, наслаждавайки се до край на ролята си. — Ако след чая ви покажа конюшните и новите си коне... ще помогне ли това? А ако това може да върне усмивката на устните ви, госпожице Морган, обещавам след вечеря да ви покажа прочутата ни лунна градина!

„Дявол го взел — гневно мислеше Лора, — успя да обърне играта в своя полза!“ Тя се отърси от смущението си и рече подигравателно:

— Но, Трент, с вас се познаваме толкова отдавна... най-малкото от времето, когато още бях дете — тя чу приглушения смях на Франко, но не му обърна внимание, а продължи с непроменен глас: — Във всеки случай няма нищо за прощаване! Наистина не исках пред всичките ви гости да се държа като някое разглезено дете... и да ви откъсвам от тях. Сега е мой ред да ви помоля за прошка. — С рязко

движение тя се освободи от хватката му и добави с по-тих глас: — Мисля, че сега сме квит!

— Не мисля така... още не! — шепнешком отвърна той, наблюдавайки я с усмивка, която бе не по-малко изкуствена от нейната.

Разбира се, всички присъстващи бяха наблюдавали разигралата се помежду им сцена, ако и да водеха нервен разговор, правейки се, че не забелязват размяната на удари между Лора и домакина им. Лорд Антъни почеса гъстия си бакенбард, а сестра му, която с усилие се съдържаше да не избухне в смях, му обясни, че намирала държанието на Лора за възхитително. Граф Д'Арланжан, който седеше до госпожа Евелин, се обърна към нея и сподели с усмивка на посветен:

— Тогава всичко това е било просто едно представление? В такъв случай съм на мнение, че те и двамата изиграха ролите си отлично, въпреки че не мисля, че всеки от присъстващите ще... как да се изразя, ще прояви такова разбиране! — При тези думи погледът му многозначително се насочи към Сабина, която с пламнали страни шепнеше нещо на ухото на брат си. Макар и външно развеселен, Мишел Реми бе решен да се откаже от усилията си. Той, който познаваше достатъчно добре Жинет, бе наясно, че дъщеря ѝ прекалено прилича на майка си, за да му е по вкуса. „Но — рече си той, обръщайки се към госпожа Евелин, за да ѝ зададе някакъв въпрос, — все пак ми остават още три дена в това чудесно имение, през които мога да е позабавлявам заедно с останалите гости!“ А кой бе в състояние да каже какво можеше да се случи междувременно?

— Хм... хм... тази малка лисичка! — шепнеше лейди Хонория, която бе наблюдавала дуела между Лора и Трент заедно с лейди Маргарет. — Предупредих я да избягва каквито и да било опасни игрички, а още по-малко с опасни мъже! Но допускам, че младежта трябва да научи всичко от собствен опит. Наистина мисля, че двамата имат много общо помежду си!

— Не мисля, че за тях това е само някаква игра — замислено отвърна лейди Маргарет. — Струва ми се, че нещата са станали доста по-сериозни, отколкото предполагат дори те самите.

— Ти, глупачке такава! Ако бяхме сами, щях да те науча — просъска Реджи на ухото на сестра си, докато траеше този разговор между графинята и лейди Маргарет. — По-добре мисли за онова, което ти казах, и престани да се цупиш. Мъжете не обичат обидчиви и

ревниви жени. Когато се върне при теб, дръж се така, сякаш нищо не се е случило, разбра ли ме добре? Давай вид, че си напълно самоуверена, ти, глупава коза... и остави всичко останало на мен. Мисля, че вече ѝ се е удало да отблъсне двама от обожателите си. Ще се погрижа и останалите да се отдръпнат от нея... Накрая ще я имам, не се безпокой!

— Мили боже! — извика лейди Хонория, а след това, съвсем в разрез с привичките си, повтори: — Мили боже! Значи това била мавританската стая? Нищо чудно, че вие... — тя замълча и започвайки отново да крачи из стаята, не пропусна и най-незначителната подробност, пръхтейки от време на време или издавайки едно кратко „Хм!“.

След като бе отдръпната завесата, зад която се намираще банята, възрастната жена замря за момент като ударена от гръм, без да успее да промълви и дума. Трябваше да си поеме дълбоко дъх, преди, олюлявайки се и шумолейки с полите на роклята си, да се извърне отново към Лора и да си възвърне дар слово.

— Наистина не зная какво става между вас, а и мисля, че не ми трябва да зная! Стая от „Хиляда и една нощ“, ха! Но за какво, питам се аз. И вие, скъпо момиче, трябва да си зададете този въпрос!

Лейди Хонория решително сграбчи шлейфа си и се запъти към вратата на стаята.

— Ако някога съм виждала пещерата на порока, то това е тази стая! Ясно е, че има някакви съвсем определени намерения и ако знаете какво е добро за вас, ще се опитате да узнаете що за намерения са това. Най-напред ви подарява този кон, който току-що е получил от Америка — не мога да си спомня каква порода бе... някакво странно име, — а сега това!

— Конят, който видяхме в конюшните, е кобила апалуса и е чудесна! — спокойно обясни Лора. — Но аз, разбира се, не я приех като подарък. Просто ще я яздя по време на престоя ни тук.

— Така значи? Скъпо момиче, спомнете си историята за Троянския кон и се опитайте да бъдете предпазлива!

Докато малко по-късно се излежаваше във ваната, пълна с топла, примесена с благовонни масла вода, Лора се почувства почти като Клеопатра. „Бъдете предпазлива“ — бе я предупредила лейди Хонория. Разбира се, че щеше да бъде предпазлива! Тя... тя играеше просто една игра, също както и той! Така че през следващите няколко

дена Лора възнамеряваше да се наслади на удоволствието да язди Бюти, хубавата малка кобилка. Беше ѝ обещал дори седло, като онези, които използваша из американския Запад. Лора неочаквано се запита дали би дръзнала да обуе кожени панталони вместо обичайната пола-панталон. Ако успееше да убеди Франко да ѝ даде някой от своите, разбира се. Защо пък не?

Когато излезе от парфюмираната вана, Лора бе посрещната от Адел, която държеше голяма, мека кърпа за баня. Понякога Лора си задаваше въпроса какво ли става в душата на Адел и от време на време дори имаше желание да я попита. В подобни случаи осъзнаваше колко ѝ липсва Филомена, която никога не бе крила истинското си мнение за ставащото около нея! Но моментът не бе подходящ за носталгични мисли... не и сега, когато трябваше да се облича за вечеря. „По селско време“ — бе я предупредила лейди Хонория, което значеше седем и половина вечерта... „Какъв абсурден час за вечеря“ — мислеше Лора, докато чакаше Адел да завърже украсения ѝ с брокат корсет.

Лора бе почти готова с обличането, когато Хелена се втурна в стаята ѝ и развълнувано каза:

— О, Лора, моля те, побързай. Не бива да закъсняваме за вечеря! Това не е... не е... — дъхът ѝ секна, а думите замряха на устните ѝ.

— О, да, Ена, зная добре, че не подобава да се закъснява за вечеря, когато човек е на гости на село — спокойно рече Лора, докато се оглеждаше в огледалото. Бе облечена в черно и сребристо — цветове, които чудесно подхождаха на обстановката в лунната градина.

Черна кадифена рокля с прекалено дълбоко деколте, придържана само от тънки презрамки, кръстосани на голия ѝ гръб. Със същия, украсен с мъниста, плат като презрамките бяха поръбени и полите и шлейфът на роклята ѝ. Тази вечер Лора бе решила да сложи диамантите си — огърлица, обеци и гривна.

Най-сетне Хелена си възвърна дар слово и рече натъртено:

— Лора! Не можеш... искам да кажа, нали не възнамеряваш... о, добре знаеш, че всички ще бъдат шокирани, включително и свекърва ми! Никога не съм те виждала да носиш тази рокля, но тя ми напомня на един портрет на Сарджънт със заглавие „Госпожа Х“!

— Зная! — отвърна Лора. — Винаги съм харесвала тази картина, затова и реших да си уشيا тази рокля! Поръчах я при „Ла мезон Руф“,

преди да напусна Париж. Като оставим това, че си шокирана, кажи, поне харесва ли ти?

— Е... стои ти добре — притеснено отвърна Хелена. — Във всеки случай окончателно ще засенчиш нещастната госпожа Уестбридж, в това няма съмнение! — Хелена си възвърна чувството за хумор и се разсмя. — Умирам от нетърпение да видя лицето ѝ, когато се появиш... да видя физиономиите, които ще направят всички! Ах, Лора, ти си наистина непоправима!

— Държи се все по-непоносимо! — с приглушен глас рече лейди Хонория, обръщайки се към приятелката си, когато видя Лора да слиза по стълбите. — Въпреки че, трябва да кажа, завареният ти син, херцог Ройс, не е много по-различен и очевидно непрекъснато я подстрекава. Първо тази мавританска стая, а сега и поканата му да ѝ покаже лунната градина, насаме! — След това, свивайки безразлично рамене, графинята добави: — Сигурна съм, че до няколко дена ще видим какво ще излезе от всичко това.

Както и се очакваше, екстравагантният вечерен тоалет на Лора предизвика най-различни реакции. Лорд Антъни бе шокиран до дъното на душата си, видно и от променения поглед, с който я следеше. В очите на Мишел отново се бяха появили похотливите пламъчета, а Реджи Форестър не можеше да откъсне поглед от нея. Франко, разбира се, ѝ хвърляше сърдити погледи, с които искаше да покаже неодобрението си.

От всички присъстващи единствено Трент не показва никакви признаци на вълнение. С едно повдигане на веждите си той ѝ даде да разбере, че е прозрял намеренията ѝ, и Лора го наруга наум.

Вечерта ѝ се стори безкрайно дълга с безчислените блюда, от които тя успя да хапне съвсем малко. За пръв път едва дочака лейди Маргарет да даде знак на дамите да се оттеглят в салона и да оставят господата с по една пура и чаша червено вино да обсъждат обичайните за подобни случаи теми. Щеше ѝ се Трент да не я зяпа толкова явно от мястото си на края на масата, вперил сребристо сивите си очи в гърдите ѝ. Лора не можа да устои на изкушението и в един момент, когато всички бяха заети с чиниите си, му се изплези, подобно някой гамен. На Ройс не му хрумна нищо по-добро от това да избухне в смях, който веднага прикри с престорен пристъп на кашлица.

За нейно най-голямо раздражение до края на вечерята той не престана да я изучава от главата до петите, но уловила един отровен поглед на госпожа Уестбридж, Лора реши да отвърне на неприкрития му интерес с мила усмивка.

„Дяволите я взели“ — мислеше Трент, забелязвайки, че въпреки предизвикателната си рокля тя успяваше да запази достойнство — нещо, което никога не би се удало на госпожа Уестбридж. Нейната рокля бе закопчана почти до основата на шията ѝ, но той знаеше, че много лесно може да бъде разкопчана, откривайки порцеланово бялото ѝ тяло от раменете чак до бедрата, докато не се свлечеше в краката ѝ. Но не, той предпочиташе направо да я разкъса, за да не губи време в събличане!

Точно когато по знак на лейди Маргарет дамите понечиха да станат и да се оттеглят, Франко се приближи плътно зад сестра си и я стисна за китката.

— Лора, ти си ми длъжница, особено след тазвечерното представление, което устрои! — След това прошепна настойчиво: — Чуй ме... до полунощ всички ще са в леглата си и, да се надяваме, че вече ще спят. Хелена е съгласна да поплува с мен, след като се разходим из лунната градина, но само ако и ти дойдеш... така че ела. Разбрано? — След това я пусна и се отдалечи, преди тя да успее да отвърне.

„Навярно всички мислят, че ме упреква за тоалета ми“ — ядосано мислеше Лора. Защо трябваше да му угажда? Но след това улови умолителния поглед на Хелена и примирено сви рамене.

Точно в този момент Сабина се присламчи към Лора и с горчив глас я помоли да поговорят.

Докато останалите дами се настаняваха удобно по малките канапета и позлатени столове, тя дръпна Лора в един ъгъл, недалеч от вратата, която извеждаше към оброчената с парапет тераса.

— Простете, моля ви, но вие сте единствената приятелка, на която бих могла да се доверя — обясни тя. — Няма никой друг, с когото бих могла да поговоря и който е в състояние да ме разбере. Зная, че не сте като останалите жени, които или ревнуват, или осъждат постъпките ми... и затова мисля, че мога безрезервно да ви се доверя! Само ако знаехте как копнея за приятелка... за истинска приятелка! И, моля ви, трябва да ми обещаете, твърдо да ми обещаете, че няма да

кажете нито дума на Реджи, защото той ще ме убие... сигурна съм, при неговия избухлив темперамент!

— И без това не бих могла да кажа каквото и да било, докато не разбера за какво изобщо става дума — сухо отвърна Лора. Щеше ѝ се Сабина да не се притиска така към нея и да я стиска за ръката. Не можеше да я понася, но имаше моменти, когато истински я съжаляваше и виждаше в нея жертва на обществото, от което едновременно се боеше и обичаше.

Лора тъкмо възнамеряваше вежливо да се освободи от хватката на Сабина и да избегне предстоящите откровения, когато младата жена още по силно стисна ръката ѝ и, поглеждайки я с влажни от сълзи очи, каза в неочакван дори за самата нея изблик на откровеност:

— О, откъде бихте могла да знаете как се чувства жена като мен? Имате всичко, от което аз съм лишена — пари, семейство, сигурност и самочувствие! Можете да имате всеки мъж, когото пожелаете... но, моля ви, не ми отнемайте Ройс! — Тя се опита да сдържи напълнените очите ѝ сълзи, преди да продължи: — Зная, че той ви желае, колкото и да е болезнено за мен да си го призная. Но ако станах негова любовница, то бе само защото мислех... защото ми даде да разбера, че накрая ще се ожени за мен! Обясни ми, че предпочитал да натрупа известен опит с една жена, преди да се обвърже с нея. Затова направих грешката да се впусна в тази авантюра. И след това често ми е казвал, че съм единствената му любов, единствената жена, за която някога е възнамерявал да се ожени! А... а сега мисля, че съм бременна от него и не зная какво да правя! — В гласа ѝ се промъкна по-остра нотка, когато добави: — Ако не се бяхте появила вие, той щеше да се ожени за мен, сигурна съм в това!

Лора се канеше да се оттегли от неприятния разговор, когато Сабина прошепна:

— Купи ми една къща, знаете ли, едно хубаво малко имение на Кързън Скуеър... не в Сейнт Джеймс Ууд, където мъжете устройват любовниците си! Има навика да ме посещава почти ежедневно... а когато излизахме заедно, ме изпращаше до в къщи и често оставаше през цялата нощ. Той е чудесен любовник... толкова силен, толкова предизвикателен, а понякога... о, да, понякога толкова нежен и внимателен! Той е...

— Защо ми разказвате всичко това? — с мъка овладявайки гласа си, я прекъсна Лора.

— Имам ви доверие — Сабина почти хлипаше. — Казах ви... не познавам никого, с когото бих могла да поговоря така свободно и открито, както с вас! Не мога да споделя с брат си и няма да го преживея, ако научи някой друг. Не издържам повече да бъда унижавана от него! Ако е имал намерение да се държи така с мен, тогава не е трябвало да ме кани тук!

— Поне в това съм съгласна с вас — сухо и безразлично вметна Лора, освобождавайки се от хватката на Сабина и отдръпвайки се назад. — Какво точно искате от мен?

Прямият ѝ въпрос изглежда обърка госпожа Уестбридж.

— Аз... аз... не зная точно...

— Е, радвам се, че не прекалихте с театралниченето и не ме помолихте да ви отстъпя този мъж! — грубо обясни Лора, нетърпелива да сложи точка на този разговор на четири очи. — Но в едно мога да ви уверя, Сабина... вашите чувства към Трент са едно нещо, а неговите към вас — друго. И това е нещо, което засяга само вас двамата, мисля. Що се отнася до мен, не се безпокойте ни най-малко. Дори ако реша да ви го отнема, ще е за съвсем кратко... докато ме отегчи. А след това ще ви го върна, обещавам ви!

— Не можете да ме понасяте, нали? — попита Сабина с остър глас.

— Също както и вие мен!

Няколко секунди двете жени останаха неподвижно една срещу друга, измервайки се с поглед. След това Сабина пое дълбоко дъх и се изсмя кратко.

— Сега поне сме наясно какво можем да очакваме една от друга, не е ли така? — Сълзите, заплашвали само до преди миг да рукнат от очите ѝ, съвсем неочаквано бяха изчезнали, когато небесносините очи на Сабина студено и преценяващо се впиха в тъмните морскосини очи на съперницата ѝ.

— И след като бяхме толкова искрени една с друга... сигурна ли сте, че накрая няма да размислите? Ройс... Трент, искам да кажа... може да бъде доста прелъстителен, както междуременно имах възможността да се убедя! Питам се дали знаете в какво се впускате,

мислейки, че можете да си играете с него. Имам чувството, че той ще е онзи, който ще си поиграе с вас... преди да се върне при мен!

— Какво, за бога, толкова дълго си шушукате вие двете? — неочаквано достигна до тях нетърпеливият глас на лейди Хонория. — Тъкмо решихме да се поразходим из градината... нощта е толкова топла, а освен това изглежда ще има пълнолуние!

— Наистина е крайно време да се върнем при другите, не мислите ли? — обърна се с усмивка Сабина към Лора, а след това отново я улови под ръка и двете се насочиха към малката групичка от дами, които го очакваха.

Когато най-сетне към тях се присъединиха и все още ухаещите на цигарен дим мъже, Лора забеляза колко демонстративно Сабина се насочи към Трент, нежно го погали и улови под ръка с онзи собственически жест, който винаги пускаше в действие на публично място. „Нека — безгрижно си мислеше Лора. Сабина можеше да го има толкова дълго, колкото успее да го задържи. — Но аз — каза си тя, поглеждайки го предизвикателно в очите, преди отново да отклони поглед, — аз ще го имам, пък било то и само за една нощ.“

Лейди Маргарет предложи всички заедно да излязат на терасата или в зимната градина, където било малко по топло. Когато излязоха на терасата пред тях иззад една висока, остра скала изгря златисто жълтата луна. „Морска луна“ — помисли си Лора, вдигнала поглед към синьо-черното небе Тя се бе отдалечила на известно разстояние от останалите, за да остане за миг сама, и сега се облегна на парапета, гледаше луната и вдишваше нежните ухания, които се носеха във въздуха. Тогава, дори без да обръща глава, усети, че той е застанал зад нея. Пръстите му дръзко се плъзнаха по голия ѝ гръб, а след това рече:

— Е, Лоричка?

Непринудеността на гласа му, когато се наведе прекалено близко до нея, я изненада и Лора се запита какво ли бе сторил с бедната Сабина, но без да извърща глава и сякаш изобщо не бе усетила докосването му, отвърна:

— Какво, е?

— Е, очарователна Лора, мислите ли, че можете да останете будна до полунощ, когато лунната градина е най-красива? Трябва да бъде видяна в часа, когато луната е най-високо горе на небето.

Той се подпря с лакти на парапета недалеч от нея, а раменете му докоснаха нейните.

— Зарадвах се да ви видя в тази рокля. Тя е недвусмислено прелъстителна... както навярно много добре съзнавате!

Гласът му бе станал подозрително мек.

— А при положение, че толкова добре знаете какво правите, какво бихте сторила, ако сложа ръка на раменете ви, за да ви стопля... така, например... и ако после... тъй като роклята ви е толкова дълбоко изрязана, пръстите ми се объркат и попаднат на онова, което тази вечер почти напълно сте изложила на погледите на всички мъже като един вид обещание?

В този момент пръстите последваха изчезващата в дълбокото деколте линия между гърдите ѝ и потънаха в него, преди Лора да успее да се овладее и отдръпне.

— Не е ли по-добре да се върнете при госпожа Уестбридж? Тя сигурно вече ви очаква с нетърпение!

— О — рече той, с досада свивайки рамене, като хвърли бегъл поглед в посоката, където трябваше да го очаква Сабина. — Вероятно. Но, Лорелай, когато тя си легне, вие сте тази, на която бих искал да покажа лунната градина, а може би също и пещерата на Пан. А ако не слезете при мен, ще се кача горе в стаята ви и ще ви отвлека насила!

— Приличам на ученичка, която нощем бяга през прозореца, подмамена от нещо забранено! — прошепна Хелена, докато двете с Лора се промъкваха боси по стълбите и през една незалостена врата излязоха в градината.

И двете бяха доста рисковано облечени в пъстра цветна коприна, под която не носеха нищо друго, освен украсените си с панделки ризи. Одеждата на Хелена падаше почти свободно, докато Лора я бе увила плътно около тялото си, почти като сари, оставяйки едното си рамо голо. Двете жени предвидливо бяха загърнати в кашмирени шалове с ресни — за всеки случай!

— Мили боже! Вече мислех, че никога няма да дойдете — извика Франко, неочаквано изникнал от сянката, в която се бе крил. В същия миг той взе Хелена в обятията си и заглуши с целувка тихото уплашено възклицание, което се отрони от устните ѝ.

— Не наричат ли това време часът на духовете?

Преди Лора да успее да отвърне нещо, Трент я хвана за китката и толкова силно я дръпна към себе си, че тя за малко не падна върху него.

— Така се срещат хората на лунна светлина, сладка Лорелай! Прошепна той, заровил устни в косата ѝ.

Навярно от пълнолунието, тя изглеждаше обзета от същата лудост като останалите, Франко, който все още държеше в обятията си отзивчивата Хелена, рече:

— Най-напред Трент ще ни покаже лунната градина, а след това ще влезем в пещерата.

— Какво ще кажете за заплануваната от нас среднощна експедиция към неизвестното, Лора? — сребристите очи на Трент за миг потънаха в нейните, а след това двамата се затичаха по моравата, хванати за ръце като деца.

— Реших тази нощ изобщо да не мисля! — промълви останалата без дъх Лора, когато през гъст лабиринт от обграждащи тясна пътечка храсти се добраха до една просека. Избягвайки погледа на мъжа, Лора

бързо добави: — Но мястото е възхитително! Защо се нарича „лунната градина“?

— Казаха ми, че се дължало на това, че тази полянка има формата на лунен сърп, символът на Артемида или още Диана, както римляните наричали своята богиня на лова — обясни Трент. — Говори се, че тази градина била разположена така, че при пълнолуние луната я огрявала така, сякаш е ден. Белите камъни, които са миниатюрно копие на Стоунхендж и сребристите повърхности на водата отразявали лунната светлина, докато скритата в хрусталака мраморна плоча, облъхната от уханието на цветя и покрита с мъх... та тя уж била използвана за извършване на жертвоприношения. Както всички ние знаем, луната навярно упражнява странно въздействие върху човешкия дух! — Трент сви рамене и добави: — Всъщност, твърди се, че под тази градина има друга, много по-стара, още от времето, когато култът към богинята на Луната бил жив и хората ѝ давали за съпруг рогат елен, който след една година бил принасян в жертва, а кръвта му разпръсквали по земята за плодородие.

Ена се притисна още по-плътно към Франко.

След всичко, което чух, мисля, че това място вече не ми допада чак толкова. Предпочитам да се изкъпя в пещера, преди да е станало прекалено късно и да трябва да се връщаме в къщата.

Да отидем ли с тях? — прошепна Трент, обвивайки ръка около кръста на Лора и притегляйки я към себе си. — Или преди това искате да принесете себе си в жертва на богинята на Луната?

Лора се освободи от прегръдката му и отвърна ледено:

— Ако не искате сам да легнете на мраморната плоча и да се подложите под сърповидния нож на Артемида, по-добре да вземем една хубава студена баня във вашата пещера!

Неочаквано луната се скри зад огромен черен облак, а Хелена и Франко бяха изчезнали. Трент улови Лора за ръка и пряко волята ѝ я придърпа към себе си. Наведе глава към нея и тихо прошепна на ухото ѝ:

— Къде е сърповидният ти нож тази нощ, прекрасна моя Артемида? Трябва ли да те съблека, за да видя къде си го скрила? Или да се пожертвам в твое име, а ти да ме съблечеш и възседнеш, легнал върху жертвената плоча?

Лора се опитваше да освободи китката си от хватката на пръстите му, изсъсквайки с остър като бръснач глас:

— Намирам, че отидохте твърде далеч!

— А аз намирам, че ние двамата сме отишли твърде далеч, за да бягаме сега един от друг, Лоричка! Дойде тук доброволно... не се е налагало да те връзвам и влача дотук със запушени уста! Така че не ме разочаровай, опитвайки да се превземаш, защото аз не съм един от онези глупаци, които можеш да въртиш на пръста си и да оплиташ в копринените си коси!

Неочаквано той започна да я целува — трескаво, необуздано, стискайки китките на младата жена зад гърба ѝ, така че да не може да се брани.

— Кой щеше да бъде принесен в жертва на богинята на Луната? Той или тя?

В този момент Лора не знаеше, а и не искаше да знае това, защото коприненото ѝ сари се свлече от тялото ѝ и мъжът нетърпеливо го подритна с крак встрани. След това той съблече и ризата ѝ, така че сега Лора стоеше гола пред него. Устните и пръстите му я докосваха и галеха навсякъде. След това Трент я вдигна и отнесе на ръце при мраморната плоча, върху която я постави по гръб, така че краката ѝ останаха да висят от двете страни на плочата, а той се наведе над нея.

— А сега ти. Искам да ме съблечеш, съвсем бавно, копче по копче, както току-що сторих с теб. А когато свършиш и аз бъда също така гол, както ти сега, окъпана от лунната светлина, ще те любя, Лора! Отново и отново. И ти също ще ме любиш.

Докато ѝ шепнеше тези думи, а тя лежеше пред него като някаква лунатичка, допирът на грубите му дрехи с кожата ѝ я възбуждаше влудяващо. Чувстваше се така опиянена от лунната светлина, която осветяваше лицето ѝ, че трябваше да притвори очи — замаяна от тежки мирис на цветя, от докосването на устните, езика, пръстите му, които рисуваха по кожата ѝ невидими фигури. Мъжът я целуваше все по-надолу и сега езикът му закачливо си играеше с пъпа ѝ. След това Трент отново започна да я целува, а устните му да се спускат още по-надолу, докато не спряха между бедрата ѝ и едва не я влудиха, така че тя страстно започна да се мята и извива. Бавно и възбуждащо устните му се плъзнаха обратно нагоре и сега Лора вече можеше да ги докосва с пръсти.

Трент бе пхнал едното си коляно между бедрата ѝ, дразнейки я и възбуждайки я едновременно. Дишайки на пресекулки, Лора разкопча ленената му риза, извади я от панталоните и пламенно започна да целува гърдите му. След това се изправи и впери поглед в лицето му, вече разкопчавайки панталона му. Гледаше го и се чувстваше могъща като богиня. След това извади фалоса му и се наведе, за да го докосне с устни, но в последния момент спря.

— Много добре, вече изпълних онова, което искаше, сега отново е твой ред! Искам да застанеш пред мен със свалени панталони, така че луната да те огрява и да мога да те виждам.

Лора имаше усещането, че нито думите, които току-що бяха излезли от устата ѝ, нито чувствата, надигащи се в гърдите ѝ и заплашващи да я изпепелят, бяха нейни. Тя го гледаше — застанал гол пред нея, с отразяващи лунната светлина сребристи очи. Може би все пак в древната легенда имаше нещо вярно! Дали богинята на Луната, почитана в този лес от древното келтско население, не бе решила да се върне сред хората... поне за една нощ... чрез нея! От вените на Лора струеше усещане за мощ и сега тя скочи и пристъпи към него. Без следа от свян тя застана пред него и плъзна поглед по тялото му, преди да протегне ръка и да го докосне — отначало колебливо, след това все по-сигурно, докато той стоеше и я пронизваше със сребристите си очи, които си оставаха все така бездънни и загадъчни. Тя погали лицето му, пръстите ѝ си поиграха със зърното на едната му гърд, спуснаха се закачливо надолу, както неговите преди това, поспряха върху стегнатия му корем, след това преминаха към гърба му и проследиха линията на гръбначния стълб. Усещаше играта на мускулите му под пръстите си, които сега отново се върнаха върху корема му и прелъстително го докоснаха между бедрата.

В този миг, сякаш отърсил се от някаква магия, той я сграбчи за китката и я дръпна толкова силно, че Лора политна към него.

— За момента това стига! — рече той. — Къде, по дяволите, и от кого си научила всички тези изкусителни малки трикове, които могат да влудят човек и да го извадят от равновесие?

— Аз ли съм тази, която те влудява... или луната? — подигравателно отвърна Лора.

Може би и двете... или някаква моментна лудост, за която накрая ще съжаляваме — с трескав глас рече той, и се взря в очите ѝ, почти

докосвайки устните ѝ със своите. След това тихо се изсмя и я притисна още по-плътнo към себе си, така че сега тя го усещаше с цялото си тяло. — Но какво от това, нали, Лора? И двамата с теб сме комарджии, не е ли така?

Без нито дума повече той отново започна да я целува — устните, страните, трапчинката в основата на шията ѝ, в която пулсираше вена, раменете. И тогава целуна гърдите ѝ, като толкова силно я изви назад, че тя се уплаши, че гръбнакът ѝ ще се скърши и инстинктивно впи пръсти в раменете му. Сега лицето ѝ бе извърнато към луната и силната светлина я заслепи, принуждавайки я да притвори очи и да се остави на могъщия прилив на чувства си. Бе напълно подвластна на сетивата си, а в този момент изчезна всичко, което я делеше от Трент. Той можеше да стори с нея каквото пожелаеше, но продължаваше да разпалва желанието ѝ.

— Сега е твой ред, сладка нимфо — неочаквано рече той, разхлабвайки хватката на пръстите си и отблъсквайки я от себе си. — Сега е твой ред да стоиш като мраморна статуя, изложена на слънчевата светлина, докато аз ти се възхищавам и галя... А може би ще успея да те върна към живот, както Пигмалион съпругата си.

Тя наистина се чувстваше като статуя, съживяваща се от допира на пръстите му, които изследваха всяка падина, всяко възвишение, всяка извивка и скрита вдлъбнатинка по тялото ѝ, докато на Лора ѝ се стори, че не би могла да издържи нито миг повече. Останала без дъх и толкова немощна, че едва се държеше на крака, Лора се облегна на Трент и той с едва чута ругатня я вдигна на ръце. Положи я отново върху мраморната плоча, като да бе някоя девица, която след миг щеше да бъде принесена в жертва на божеството. Когато проникна в нея, Лора обви бедра около кръста му и, вкопчила се в него, понечи да изкрещи, но мъжът заглуши вика ѝ с устните си. В нея се надигна могъща, разрушителна вълна, която я понесе на гребена си.

— Това не е всичко — шепнеше ѝ той и се взираше в сънливите ѝ очи, чиито клепачи сега тежаха като олово.

— Хм, какво имаш предвид?

— Имам предвид, сладка моя, че още не съм се наситил, дори и ако на теб това ти е достатъчно и в момента изглеждаш доволна! И тъй като ми се струваш уморена, зная сигурно средство за ободряване! —

Още не изрекъл това, той се наведе над нея и без Лора да разбере какво става, я вдигна на ръце и, както си беше гол, я понесе през гъсталака.

Сега Лора започна не на шега да се съпротивлява и протестира.

— Не зная какво си си наумил, но... ти си полудял! Не! Пусни ме! — Тя понечи да издраска лицето му.

— Не? — повтори Трент с нескрито подигравателен глас. След това, за нейно най-голямо облекчение, спря.

— Не! Искам да ме пуснеш на земята! Не зная дали лунната светлина ти е отнела разсъдъка, но аз все още имам достатъчно, за да си спомня, че оставихме дрехите си в глупавата ти лунна градина, а Франко и Ена очевидно все още се къпят в пещерата, което...

— Колко много извинения ти идват на ум, Лорелай! Но ако се безпокоиш за брат си и приятелката си, нека тогава ги потърсим, макар че това едва ли ще им хареса особено. На всяка цена обаче трябва да видиш пещерата — строго добави той, — тъй като обещах да ти я покажа. А ако не мируваш — процеди през зъби, — ще те сваля на земята и ще ти хвърля един хубав пердах! Не си мисли, че можеш излезеш насреща ми със своето жиу-жицу или кунг-фу, защото тези бойни стилове са ми добре познати!

„О, проклятие — със съжаление мислеше Лора, какви ги надробих пак?“ И тъй като изглежда той възнамеряваше да се възползва от прикритието на храстите, тя се зарадва, че това приключение ще приключи най-сетне. „Видя ли Ена — мислеше тя, — ще трябва да ѝ напомня, че времето лети! А след това... ще ми се да ме пусне да сляза! Какво крои този път, дали не иска да се почувствам безпомощна в ръцете му?“ За момента Лора реши да се подчини или поне да даде вид, че се подчинява. А що се отнася до онова, което се бе случило преди малко, тя вече бе решила да го заличи от паметта си, подобно на много други неща, за които не искаше да мисли и дори да си спомня.

— Ето я пещерата. Вляво виждаш Пан с флейтата и нимфата си, а в дясно — лично стария Нептун.

Защо ли внезапно гласът му бе прозвучал толкова дистанцирано?

Бледа светлина, идваща откъм статуите на Нептун и Пан с нимфата, осветяваше входа на пещерата, а отвътре Лора чу приглушени шумове — плясък на вода, тихия, щастлив смях на Ена и гласа на Франко.

— Както виждаш, никой от тях не се е удавил и те очевидно се наслаждават на усамотението си — избоботи той на ухото ѝ. — Но ако настояваш да вземем една студена баня, аз, разбира се, съм на твоите услуги!

Преди Лора да разбере какво крои, Трент я бе отвел до водопада, където водата на провиращия се между скалите поток се изливаше с ромолене в малък вир. Сега мъжът неочаквано се наведе и хвърли Лора във водата, която бе толкова дълбока, че за миг я покри изцяло, а след това Лора, кашляйки и хриптейки, отново изскочи на повърхността. След топлия нощен въздух водата ѝ се стори ледена. Дъхът ѝ секна, така че за известно време тя бе абсолютно неспособна да каже каквото и да било. Чу тихия вика на Франко:

— Трент? Ти ли си?

— Да. Заедно с опърничавата ти сестра! Но няма да се бавим дълго тук. Защо на връщане не приберете дрехите ни, които останаха в лунната градина, а?

Заслепена от гняв, с едната си ръка Лора отметна един мокър кичур, който бе паднал върху лицето ѝ, докато с другата се опита да достигне Трент и да издере лицето му. Щеше ѝ се... копнееше... тогава усети как той се плъзна към нея във водата, как я привлече към себе си и двамата се сляха. Пряко волята ѝ всичко се повтори... каквото и да бе онова, което така неудържимо ги привличаше един към друг. Почувства го, когато обви ръце на гърба на Трент и той започна да я целува... двамата, изгубени във водите на буйния, напорист поток. Двамата, внезапно изгубени един в друг... Любеха се диво, сливаха се и отново се отблъскваха, заливани от прииждащата вода. Правеха всичко съвсем инстинктивно и естествено. Тя се чувстваше като сирена... чувстваше... чувстваше... цялата бе само чувство! Откъде да знае или дори само да подозира колко прелъстително можеше да бъде докосването на дланите му по кожата ѝ под водата... Лора бе подмятана от едно усещане към друго, докато всичко останало се заличи... мисли, спомени... всичко, освен опиянението на сетивата!

По-късно, докато лежаха върху една издадена над водата скала, Лора неволно си помисли, че сега вече всичко е свършило. Всички въпроси бяха получили своите отговори. Трент лежеше мълчаливо до нея... дали и той си мислеше същото? Беше ли ѝ се наситил? Бе ли отегчен? И защо изпитваше желание да протегне ръка към него, за да

усети отново допира със силното му тяло? Навярно защото в нея все пак бе останал някакъв незаситен глад, някакъв копнеж! Някаква скрита частица от нейното същество, за чието съществуване не бе и подозирала, докато този мъж не завладя сетивата ѝ, така че... така че... Тя въздъхна замислено и в този момент Трент се изправи неочаквано и я погледна отвисоко. О, да, всичко бе свършило. Поне за него! Не можеше да разбере какво значи погледът му, но нетърпеливите му думи бяха достатъчно красноречиви.

— Хайде да се прибираме, Лора, преди да си настинала с тази подгизнала коса. Приличаш на някоя мокра до кости Геновева! — Гласът му не изразяваше нищо.

Но когато я изтегли на крака, тя разбра, че това съвсем не бе всичко!

Теглеше я нетърпеливо, а тя се препъваше трепереща след него, докато той не я вдигна отново на ръце.

— Ще те отнеса в стаята ти и ще те изсуша — обясни той. — Имам предвид най-напред! И престани да риташ!

— Но ти... движиш се в грешна посока! Дрехите ни са в лунната градина!

— Така ли? Франко и Ена ще ги съберат, преди да се върнат в къщата. Но ти, Лора, идваш с мен!

— Но във всеки случай не в този вид. О, боже, ти си полудял, побъркан си!

— Очевидно съм такъв... в известен смисъл. Това има ли някакво значение?

— Не говориш сериозно, нали? Или напротив! Ах, за бога! И двамата сме мокри до кости, а ти искаш да ме занесеш така в къщата? Мисля, че е от луната! Моля те, остави ме да сляза!

— Ще те отнеса в стаята ти по едно тайно стълбище. То вече съществуваше, когато реших да превърна стаята в мавритански будоар, но трябва да призная, че е много практично... — Все още с Лора на ръце, той крачеше с широки крачки по моравата. Младата жена притвори очи и се опита да прогони мисълта, че в този момент лейди Хонория можеше да погледне през прозореца си.

„Всичко това — казваше си Лора — е просто сън. Лош сън... и аз скоро ще се събудя! О, боже — мина ѝ през ума след това, — ако някой

от прислугата... ако изобщо някой ни види. Той наистина е побъркан... трябваше да го зная!“

— Пусни ме, пусни ме! — тихо настояваше тя, но той, разбира се, не я слушаше. „Най-добре — помисли си Лора — да затворя очи и си представя, че всичко това не се случва в действителност!“

Както се оказа, наистина имаше едно тайно, съвсем тясно стълбище, чийто вход бе почти изцяло скрит в бръшлян, зад един страничен вход откъм западната тераса. Трент натисна някакво скрито копче, при което се отвори тайна врата, а оттам по тясна вита стълба се стигаше... стигаше се в нейната стая!

Бе наистина като сцена от роман на ужасите... Не бе и сънувала, че е възможно да се случи нещо подобно, още по-малко пък с нея. Когато една по-широка, умело прикрита врата се отвори току до леглото ѝ, Лора занемя от слисване. Колко практично! „Колко умно е планирал всичко“ — гневно си помисли тя, когато мъжът я пусна на земята. Без предупреждение той се наведе над нея и заглуши думите ѝ с целувките си. Съпротивата ѝ ставаше все по-вяла...

— О, мили боже! Толкова съм сигурна в това, че го видях с очите си, както съм сигурна, че сега стоя тук пред вас и ви разказвам това, госпожо Евънс! Мога да се закълна върху цял куп библии, че е истина!

Мери, камериерката, която отговаряше за крилото със стаите на гостите, не бе на себе си — пръстите ѝ мачкаха престилката, докато, заеквайки, се опитваше да преодолее смущението си.

— Е, Мери — търпеливо я подкани икономката, — обмисли ли добре, онова което казваш? Разкажи ми го още веднъж, но се опитай този път да се изразяваш по-ясно! Какво точно се случи и какво те разстрои толкова, че си се претърколила през глава по стълбите?

Госпожа Евънс се питаше дали бедното момиче не се е наранило. Дали не бе получило сътресение на мозъка?

— Ах, госпожо! Бях така шокирана, че не знаех какво да сторя!

— Добре, добре... — успокоително рече госпожа Евънс. — Трябва да ми разкажеш, скъпа моя... И говори, моля те, по същество!

Лицето на Мери поруменя и тя сведе поглед върху дланите си, в който все още стискаше престилката.

— Аз... аз... е, както обикновено влязох вътре, за да запаля огъня и да дръпна завесите... в онази стая, която изглежда толкова тъмна и чуждоземна. Опитах се да вдигна колкото е възможно по-малко шум и тогава... ох, и тогава за секунда погледнах към леглото... само една секунда, разбира се, за да видя дали младата дама се е събудила и би искала да закуси... надявам се разбирате какво искам да кажа, госпожо Евънс?

— Да... да, разбира се! Направила си точно онова, което трябва да правиш всяка сутрин, когато в къщата има гости. А сега продължавай и ми разкажи остатъка от историята колкото е възможно по-бързо, защото имам да свърша това-онова, а госпожата може да ме извика всеки момент. Е?

Мери реши да разкаже цялата история... сега, преди да е имала време да размисли.

— Та, когато погледнах към леглото, видях... е, да, видях ги! Негова светлост заедно с младата дама от Америка, прегърнати и без нито една дреха по себе си... спяха дълбоко, а аз излетях от стаята, госпожо, и не знаех какво да сторя. Тогава попаднах в стаята на другата дама... госпожа Уестбридж, струва ми се... тя бе будна... погледна ме сърдито и попита в кое легло бил негова светлост, тъй като... тъй като трябвало да бъде в нейното! И... о, госпожо Евънс, не съм свикнала, някоя дама да говори така открито с мен, а и не знаех какво да отговоря и затова просто побягнах от стаята и...

Мери избухна в сълзи, а госпожа Еванс стана и мина пред масата, за да утеша бедното момиче, докато напрегнато обмисляше какво да стори! Знаеше колко бързо се разнасяха клюките сред прислугата, а и с всичките тези гости и тяхната прислуга... Бог знае колко далече щяха да стигнат нещата! Разбира се, най-напред трябваше да открие лейди Маргарет и да ѝ обясни всичко, така както и си бе.

— Какво? Какво каза, Изи? — подскочи лейди Хонория. — Повтори, моля те, онова, което каза току-що! И, за бога, престани да заекваш и да покашляш! Каза: „Мисля, че Ройс...“

— Да! Ройс и... и госпожица Морган! Били са открити заедно в... в... ох! Не зная как да го кажа! — След това госпожица Едж, на която не бе убягнал предупредителният израз на лицето на лейди Хонория, продължи припряно: — В леглото! Нейното легло. И... и двамата чисто голи!

— Е, струва ми се естествено да са голи, при положение, че са били заедно в леглото! Ха! Трябваше да се досетя, при снощното пълнолуние! Е, и? Какво още? Лейди Маргарет в течение ли е вече? Но като си помисля, тя сигурно не знае какво да стори в подобен случай! Мисля, че е по-добре сама да предприема нещо, преди слуховете да са придобили застрашителни размери... и да са достигнали до ушите на прекалено много хора!

Двете приятелки се срещнаха в покоите на лейди Маргарет и кратко се посъветваха относно действията, които трябваше да предприемат.

Междувременно виновниците за цялата тази суматоха все още дълбоко спяха. Поне така сподели с лейди Хонория Адел, която се бе вмъкнала на пръсти в стаята на Лора, желаейки да се убеди с очите си в онова, което се говореше.

Навярно здравият им сън се дължеше на изтощението, поне така предположи Франко, когато Ена развълнувано му разказа за слуховете, които вече бяха обиколили цялата къща.

— По дяволите! Защо ли го е направил? Ена, скъпа, те двамата не си падат особено по обществените норми и правилата за приличие! Във всеки случай — добави той мимоходом, — веднага щом се събудят, ще трябва да бъде обявен годеж. Трент я желае... за своя съпруга, поне така ми каза. Така че нека говорят колкото си искат, а ако някой отиде прекалено далече, ще се наложи да защитя честта на сестра си... Трент сам може да се погрижи за своята!

Всички се събраха на време за закуска, с изключение на домакина Ройс и Лора Морган, а присъстващите, разбира се, не пропуснаха да забележат това и да направят своите предположения. Само фактът, че лейди Хонория все още не бе слязла, възпираше слуховете. Както и това, че Франко Морган бе мъж, който никой не си пожелаваше за противник.

— Искам да се махна от тук! О, Реджи... наистина искам да се махна! — шепнеше Сабина на брат си с умоляващ глас, макар и да се усмихваше.

— Но ще останеш, сладка сестричке, за да видиш развързката, нали така? Както и всички останали! — тихо отвърна Реджи. — Всичко това е като театрално представление, не намираш ли? Продължавай да бъдеш мила с нея, когато слезе... защото рано или късно ще трябва да го стори. Предполагам, че вече му е бясна и готова да предприеме нещо необмислено!

— Ах, но Хонория, наистина не мисля, че... струва ми се... е, да, и двете знаехме, че ще се случи нещо подобно! Не задължително по този начин, но...! Във всеки случай, все някога трябва да се събудят, не мислиш ли? — Лейди Маргарет бе видимо развълнувана.

— Маргарет! В подобна ситуация няма място за никакви „когато“, „обаче“ и „може би“... сама го знаеш не по-зле от мен! А междувременно навярно всички останали са научили новината! Очевидно сега седят долу и се питат какъв ли ще е следващият епизод от тази скандална история...за която след това ще има да разказват на дълго и широко! — В гласа на лейди Хонория се прокрадна стоманена нотка.

— Ах, да... закуската! Съвсем я бях забравила, заради тези... Мисля, че е по-добре да сляза долу и да се погрижа за гостите си!

— В такъв случай, Маргарет — с безмилостен глас продължи лейди Хонория, — докато ти се грижиш за нещата долу, аз ще се погрижа за онова, което трябва да се свърши тук горе!

Докато се любеха, Лора бе изгубила всякакво чувство за време и реалност. А те се любиха дълго — отначало на леглото, след това на пода, пред пламтящия в камината огън, и накрая във ваната. Масажираха се един друг с благовонни масла, което й достави огромно удоволствие, а след това той отново я отнесе на леглото, където се любиха още веднъж! Нямаше представа кога са заспали, прегърнати, а мускулестият му крак праметнат върху нейните, сякаш Трент се опитваше да я задържи плътно до себе си и едновременно с това да я има винаги на свое разположение, в случай че отново я пожелаеше.

Когато след едно едва доловимо почукване лейди Хонория връхлетя в стаята, на нея й бе достатъчен само един бегъл поглед, за да схване в общи линии ситуацията. Тя си спомни, че в младостта си също се бе показвала доста дръзка, но това прекрачваше всички граници. Двамата лежаха, все още дълбоко спящи и все така прегърнати — наполовина под, наполовина върху чаршафите! Нищо чудно, че бедната камериерка едва не бе изгубила ума и дума!

Докато ги наблюдаваше, забеляза как херцогът, все още със затворени очи, привлече младата жена към себе си! Наистина! Това бе прекалено! Нямаше да търпи такова безсрамно държание. Очевидно те отново щяха да се започнат да се любят, при това пред очите й! Трябваше да сложи точка на това безобразие и то веднага!

Лейди Хонория се прокашля толкова високо и ясно, че двамата се стреснаха. Трент отвори сънено сивите си очи, а Лора се пъкна под чаршафите с уплашен писък.

„Колко глупаво, да иска да се скрие сега“ — мислеше лейди Хонория неодобрително. Като че ли бе възможно! Не, този дързък флирт нямаше да остане без последствия!

— Е, добре, госпожице! Вече няма никакъв смисъл да правите опити да се прикриете! — високо обяви лейди Хонория, след което обърна пронизващия си поглед към Ройс, за да каже с укорителен глас: — А що се отнася до вас, млади човече, учудена съм от неразумността

ви и липсата на дискретност от ваша страна! Мога само да се надявам, че сте наясно с това, че вече е късно да избегнете последиците от безразсъдното си поведение... това глупаво незачитане на всякакви норми! Долу всички говорят само за вас. Гостите ви... забравихте ли, че имате гости? Да не говорим, разбира се, за прислугата.

Трент лениво седна в леглото и се протегна, но не и преди да пхне ръка под чаршафите и пред очите на лейди Хонория да плесне Лора по добре заоблените задни части, което накара младата жена да изпищи възмутено. След това той се прозина, като че ли в ситуацията нямаше нищо необикновено.

— О, небеса! Мисля, че наистина е доста късно. Аз, разбира се, ще се извиня пред гостите си, но виждате ли, госпожо, празнувахме годежа си и допускам, че сме се увлекли.

— Ха! — изразително изпръхтя лейди Хонория. — След като се извините и дадете обяснение, ще трябва да обсъдим това-онова във връзка с приготовленията за сватбата ви... при положение, че вече сте избързали с първата брачна нощ!

След като им хвърли последен пронизващ поглед, лейди Хонория изхвърча от стаята, шумолейки с полите на роклята си и затръшвайки вратата зад гърба си.

Лора се извърна под чаршафите и седна в леглото с разрошена коса и ужасен поглед.

— Мили боже! Виждаш ли сега какви ги надробил! Радвам се, че не можах да видя израза на лицето ѝ! Ти... ти... трябваше да бъда малко по-умна и да не позволя... да не позволя...

— Да бъдеш прелъстена от мен? — услужливо рече той, излягайки се с кръстосани под главата длани и измервайки я с поглед от главата до петите.

— Не разбираш нищо! Ти съсипа живота ми! Не желая да се омъжвам... още по-малко за теб! А сега...

— Е, все още не сме женени... а винаги можем да кажем, че държим на по-продължителен годеж, не е ли така? Все пак, от приличие, преди да отпътуваме за Каус, трябва да публикуваме едно съобщение в „Таймс“, а след това... кой знае? Ще имаме достатъчно време, да си изясним какво точно искаме, сладка моя Лоричка!

При звука от думите му и провлечения му глас тя се бе вкаменила, а стомахът ѝ се сви на топка. Лора понечи да стане от

легло... да му обърне гръб, преди търпението ѝ да се изчерпи. В този момент обаче той протегна ръка към нея и я дръпна обратно, прошепвайки ѝ закачливо и прелъстително:

— Тъй като в момента и без това няма какво да крием... има още време, докато сервират обяда!

**ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
КРАЙ И НАЧАЛО**

„Трябва да има нещо вярно в тези стари легенди“ — разстроена мислеше Лора, взирайки се в морето. Защо иначе се бе оставила във властта на чувства си и на онази необузdana част от своето същество, която никога не бе успявала да устои на страстта и бе виновна за незавидното ѝ положение в момента? Обстоятелствата и собствената ѝ твърдоглавост я бяха принудили да се съгласи с един годещ, който скоро щеше да завърши с обичайния брак по сметка... освен ако не успееше да намери някакъв изход от това положение, което сега намираше колкото непоносимо, толкова и шокиращо.

Имаше чувството, че след онази нощ в Корнуол всичко е тръгнало наопаки и се е обърнато срещу нея. Една глупава авантюра, която ѝ бе доставила голямо удоволствие, сега заплашваше да промени целия ѝ живот!

Брак по сметка — споразумение, сключено единствено заради нормите за приличие и като закъсняло признание към обществения морал!

— Е, доста хитро сте го измислила... как само сте подредила всичко! — гласът на поднасящата ѝ поздравленията си Сабина бе прозвучал сладникаво-режещ. — Сега естествено не му остава нищо друго, освен да постъпи като джентълмен и да обяви, че сте сгодени и възнамерявате да се жените!

— Но все още не сме женени, нали така? — бе отвърнала Лора със същия сладникаво-кисел глас. — Така че все още не сте го загубила напълно. А и кой знае, може би ще размисля и ще реша нещо друго! Във всеки случай сте свободна да опитате всичко, което ви хрумне, за да привлечете отново вниманието на Трент. Уверявам ви, че нямам нищо против!

— Той обича мен — в това поне съм сигурна! Казват ми го е хиляди пъти! Вие, скъпа Лора, не сте нищо друго, освен изгодна партия! И това ми е казал... също и вчера вечерта! Става дума за пари, много пари, които трябвало да останат у вашите две семейства. Знаете, че Трент е умен, а може да бъде и доста пресметлив!

Истина ли беше това? Това ли се е криело зад ухажването от негова страна и внезапната му страст, траяла цяла една нощ и един следобед?

Трябва наистина да е било така, тъй като оттогава не бяха разменили помежду си нищо, освен любезни фрази, при това само когато случаят ги срещнеше. А Сабина изглежда бе доста добре информирана. Лора помнеше достатъчно добре казаното от Трент за възможността за един много продължителен годеж. Те все пак не бяха женени, а и, както вървяха нещата, никога нямаше да бъдат.

През изминалите две седмици не беше имала възможност да поговори с него на четири очи заради госпожа Уестбридж. Веднъж дори Лора бе преглътнала гордостта си и късно вечерта след бала по случай ежегодната регата край Каус го бе потърсила в хотелската му стая. Там обаче откри, че е била изпреварена от Сабина, която лежеше в леглото му, плътно притисната към него!

Никой от двамата не я бе забелязал, а и Лора не отвори дума за това. Продължи да се държи така, сякаш нищо не се беше променило... въпреки че самата тя се бе променила и чувствата ѝ вече не бяха същите. О, как ненавиждаше този лъжлив, усмихнат двуличник! Той я бе желал, само я бе желал, никога не бе изпитвал някакви чувства към нея. Сега си спомни, че никога не го беше чула да казва, че я обича. Обичаше Сабина и ѝ го бе казал! По дяволите!

Поне ѝ бе дал свобода да върви по своя си път, което тя и възнамеряваше да стори, дори ако на края трябваше да се оженят. Като жена тя можеше да пожъне неодобрение, но той щеше да бъде осмиван, а зад гърба му щяха да го наричат рогоносец! Херцог Ройс — рогоносец! Тази мисъл ѝ хареса. Би могла да спомене за това и в романа си... в окончателната версия щеше да опише интимни подробности, за които само те двамата щяха да знаят, че са се случили действително!

Лора докосна инкрустирана със скъпоценни камъни гривна на китката си. Това беше само началото! Един вид талисман и залог.

В онази нощ, след като затвори вратата, зад която останаха Трент и Сабина, на връщане към своята собствена стая Лора буквално се бе сблъскала със сръбския крал Милан. И...

Спомни си думите на една своя приятелка, която преди време ѝ бе казала, че макар и бурен и невъздържан, кралят бил доста добър

любовник. А освен това и щедър.

Беше му се извинила на френски с неуверен и треперещ глас, а той я улови за раменете и заговори на същия език:

— Днес е щастливата ми нощ! Отначало спечелих на покер, а ето, че сега срещам теб! Все ми е едно от кое легло си се измъкнала току-що, сладка моя, сега искам да те имам в своето! Обещавам ти, че няма да бъдеш разочарована? Ела, не бъде свенлива!

Беше я взел за някоя уличница, а тя отлично се справи с ролята си, тъй като прекалено добре знаеше как да възбуди един мъж. Гривната бе възнаградението ѝ за онази нощ. Освен това Лора научи, че за да легне с някого, не са необходими чувства. Достатъчно е само да имитира такива... Не беше ли направила точно така? Тя прехапа устни и си помисли гневно: „Надявам се да ме попита от къде имам тази гривна, защото тогава ще му разкажа... с най-големи подробности ще му опиша случилото се!“ Вкопчи се в махагоновия парапет и затвори очи. За краткото време, през което остана така, тя се запита защо отмъщението не ѝ се беше усладило. Искаше да отвърне на Трент със същото, което той ѝ бе причинил. Позволеното на мъжа трябваше да е позволено и на жената! Защо тогава чувства ѝ бяха толкова объркани? Може би защото нямаха нищо общо с онова, което се бе случило току-що? По дяволите с нейната глупава импулсивност!

Нощното небе беше като черно кадифено покривало с изрисувани върху него сребристи звезди и жълт лунен сърп, който висеше високо над хоризонта като призрачен викингски кораб. В момента самата Лора се намираше на кораб — по-скоро яхта, както мислено се поправи. Беше гостенка на негово кралско височество, Уелския принц, на кралската яхта „Британия“.

— Госпожа Лентри ме убеди да предприема едно малко пътешествие по море, за да ѝ докажа какво може това малко корабче! — бе споделил той по време на бата на кралския яхтклуб, „най-аристократичния“ клуб на света, както го наричаха. — Госпожа Лентри все още не познава Скалата... имам предвид Гибралтар, а както знаете, там е съпругът на графиня Седжуик, който изгаря от нетърпение да я види... е, ще стигнем поне до там, преди да се наложи да се връщаме!

По това време цялото внимание на принца бе погълнато от госпожа Лили Лентри, актрисата, така че Лора счете поканата му за напълно безопасна.

Ена също бе дала съгласието си за това пътуване. Те двамата с Франко изглежда отново бяха скарани, но Ена не споменаваше нищо за това, а Франко само обикаляше навъсен като буреносен облак. Лора подозираше, че това охлаждане в отношенията им е свързано с връщането на Ена при нейния съпруг. Боже, колко несправедливи и неразумни бяха мъжете!

Неочаквано Лора си спомни какво ѝ бе казала лейди Хонория в съдбоносния ден, когато говориха за сватбата:

— Зная, че възприемате себе си като бунтовница, и имайки предвид днешната сутрин, си мисля, че може би наистина сте такава! Но едно нещо не бива да забравяте, а трябва да го преглътнете, независимо от това дали ви харесва или не! Живеем в мъжки свят! Безсилна сте да промените това, така че ще е най-добре да го приемете за даденост. Оказва се, мъжете са тези, които най-често и най-безсрамно говорят за жени — на чаша бяло вино и цигара или около билиардните маси. Това е другото нещо, което не бива да забравяте.

Лора стоеше сама на палубата на яхтата, която бавно и безшумно се плъзгаше по вълните, а от двете страни на носа се образуваше ивица тъмносиня пяна. До нея достигаше слаб мирис на цигарен дим и тя чуваше мъжки гласове и звън на чаши. Долу играеха карти, но тя естествено не бе поканена! „Това е несправедливост, крещяща несправедливост“ — мислеше Лора, докато се питаше дали Лили Джърси, както някои наричаха госпожа Лентри, си бе извоювала правото да стъпи на тази мъжка територия и сега стоеше зад Уелския принц... и дали същото не бе хрумнало и на госпожа Уестбридж, която сега навярно стоеше зад гърба на Трент, собственически положила длани на раменете му. Е, тя нямаше да се унижава да слезе долу, за да се увери с очите си!

Лора съжаляваше, че Ена си бе легнала веднага след вечеря, отказвайки се дори от разходката по палубата. Щеше ѝ се Сабина да не си бе издействала покана за това пътешествие на „Британия“, добирайки се до лорд Дънхил, който изглежда имаше вила някъде в Андалусия, недалече от Кадис. На връщане от Гибралтар кралската яхта щеше да спре за малко там. Дали Сабина бе поканена заради лорд Дънхил или заради херцог Ройс?

Лора търсеше отдушник за гнева си, разхождайки се нагоре надолу по палубата, като вдигаше полите си колкото бе възможно по-

високо, за да не ѝ пречат. Тя гледаше с омраза годежния пръстен, подарен ѝ от Трент — оброчен със сапфири диамант, — и имаше желание да го свали от пръста си и изхвърли във водата. *Годеж!* А когато Лора решише, до него щеше да се мъдри брачна халка — символ на раздялата със свободата и волния живот. Но никога неговата халка! В края на краищата мъжете, поне болшинството от тях, можеха да се перчат с любовниците си, изпращайки съпругите някъде в провинцията... колко често беше ставала свидетелка на това! Но тя никога нямаше да допусне нещо подобно да се случи с нея! Щеше да му го обясни при първата удача ѝ се възможност, ако някога той успееше да се отскубне малко по-задълго от Сабина и нейното пищно тяло.

„Трябва да съм си изгубила ума, за да се съглася да участвам в подобен фарс“ — мислеше си Лора, изпитвайки към себе си почти същото презрение, каквото и към него. Отначало годежът с обичайното съобщение в „Таймс“, а не след дълго, както обясни лейди Хонория, щяла да последва и сватбата в някоя внушителна църква. И бляскав прием, разбира се. Непоносимо! И всичко това само защото уж била компрометирана от него и той трябвало да спаси името и честта ѝ, доказвайки, че е мъж на честта. Дявол го взел и него, и черното му сърце!

Внезапно ѝ хрумна нещо, тя спря като вкаменена и конвулсивно стисна полирания до блясък парапет. Какво ставаше с нея! Тя не беше някоя благовъзпитана английска госпожичка. Напротив, беше дъщеря на родители, които едва ли можеха да бъдат наречени обикновени! Защо изобщо трябваше да се интересува от това какво ще кажат хората? Трент заслужаваше тя да разтрогне годежа или да направи нещо толкова шокиращо, че да го принуди той да стори това. Сега той пушеше цигарата си и играеше карти с принца и неговите приятели, а Лора стоеше на палубата, сама с развяващия косата ѝ вятър и обсипаното със звезди нощно небе над нея, докато лунният сърп бавно потъваше в морето.

Внезапно ѝ се стори, че самата тя потъва. Чувстваше се по-нещастна и самотна от когато и да било, тъй като сега в душата ѝ имаше чувства, които искаха да бъдат споделени. Внезапно с ужас усети как някой пристъпи зад нея и я улови през кръста. За миг пулсът ѝ се ускори и тя за малко да възкликне: „Трент?“ Но, разбира се, не

беше той. Херцогът бе прекалено зает с други занимания и други хора. Беше Реджи, промъкнал се тихо зад нея, за да я изненада.

— Реджи! Какво, за бога, правите тук горе? Мислех, че играете карти с останалите?

— Залозите станаха прекалено големи за скромните ми възможности, а освен това имах чувството, че по някаква щастлива случайност бих могъл да ви срещна, тъй като в играта нямах голям късмет!

В гласа му се промъкна нотка на загриженост.

— Вие сте без наметка. Искате ли да ви я донеса? — За негово учудване тя извърна лице към морето. Не отговори, но и не понечи да махне ръката му от кръста си. Реджи се осмели да допре устни до ухото ѝ и да прошепне: — Бихте ли ми позволила да ви стопля, прекрасна Лора?

Почти не повярва на щастието си, когато тя се притисна към него и отвърна с тих, ленив глас:

— О, да, мисля, че би било приятно... да, наистина, вече започвам да се стоплям.

— Лора... о, боже, Лора! — промълви той, решен да се възползва от случая. — Само ако знаехте как копнея да ви целуна... да почувствам нежните ви устни, които толкова пъти съм сънувал! — Той склучи ръце още по-плътно около нея и я притегли към себе си.

— Защо питате, Реджи? Защо... защо просто не го направите? А след това ще ми кажете дали наистина ви е доставило удоволствие. — В този миг тя се извърна, вдигна глава и го погледна право в лицето. Звездната светлина се отразяваше в очите ѝ, които бяха тъмносини като морето.

„За бога, значи все пак това наистина е моята щастлива нощ“ — ликувайки, мислеше той.

— Обичам те, Лора! Ти си толкова красива, толкова красива... — разпалено шепнеше той, а след това се наведе и притисна устни към нейните, вкувайки от сладостта им, преди те да се отворят под натиска на настойчивия му език.

Докато я целуваше, Реджи я притисна към един парапет, така че тя можеше да почувства растящата му възбуда. Като мъж, който отлично познаваше жените и знаеше как да ги поласкае и спечели, той продължи да я целува — отначало настойчиво, а след това нежно и

игриво. Когато от устните ѝ се отрониха несвързани думи на протест, които бяха всичко друго, освен убедителни, той започна да я гали... Първо прокара пръсти по нежния овал на гърдите ѝ — много бавно и внимателно, докато не откри внезапно набъбналите им връхчета. Известно време пръстите му си поиграха с тях, преди да продължат надолу. Сега, с притиснати към лицето ѝ устни, той шепнеше страстно:

— Колко много те обичам! Преди не можех да ти го кажа, защото не исках да ме сметнеш за някой от онези лицемери, които се домогват до парите ти! Но аз те обожавам, боготворя те, прекрасна Лора, и те желая повече от всяка друга жена в живота си! Моля те, скъпа, моля те да ми позволиш да стана твой любовник! Моля те, кажи, че ще ми се отдадеш! Искам да боготворя приказното ти тяло — да целуна и погала всяко сантиметърче от него! Кажи, че си моя, скъпа! Нека те отведе в кабината си, за да ти докажа как те обожавам и колко щастлива мога да те направя, стига да ми позволиш!

Тя отново го удиви.

— Нека слезем в кабината ми, миличък.

Лора умишлено избра своята кабина с надеждата, че Трент ще реши да я потърси и ще я завари с Реджи, така както преди по-малко от седмица тя го бе видяла с платиненорусата сестра на Реджи. Подавайки ръка на мъжа до себе си тя с нищо не му позволи да отгатне истинските ѝ мисли.

Под светлината на лампата пред полуотворения люк, който гледаше към палубата, тя се остави на целувките на Реджи.

Позволи му дори да се съблече до кръста и да я отведе до леглото, където я притисна върху възглавниците, без да престава да я гали.

Реджи се възхищаваше на прекрасното тяло, което се разтваряше като цвете под ласкавите му длани. Учудваше се на отзивчивостта и гальовността ѝ. Очевидно доста бе научила от Ройс! Тази мисъл го прониза като нож и изпълни с гняв и завист. Питаше се дали херцогът е бил първият мъж, с когото е спала. Но, по дяволите, сега беше негов ред!

Защо не бе довела всичко до край, питаше се Лора, след като отпрати Реджи и сега тревожно се въртеше в леглото.

Защо не му позволи да я люби? Беше положил такива усилия да ѝ достави удоволствие и на няколко пъти му се бе удало да я възбуди. Но само тогава, когато тя затвореше очи и си представеше, че... че на негово място бе друг мъж — тъмнокос, със сребристосиви очи. Някой, който в момента вероятно спеше със сестрата на Реджи Форестър.

Трент наистина беше със Сабина, въпреки че не бе възнамерявал да прекарва нощта с нея. След едно криво-ляво скалъпено извинение се бе оттеглил от безкрайната игра, която доставяше такова удоволствие на принца. След това за кратко се разходи по палубата, преди да слезе долу с надеждата да зърне някъде Лора. През един люк, който тя предвидливо бе оставила отворен, Трент видя, че е заета... От всички мъже, които я ухажваха, беше избрала тъкмо Реджи Форестър! Сега бе сигурен, че желанията на Лора се простират до там винаги да има мъж за леглото си, в което пускаше всеки срещнат. Дяволите я взели! За момент изпита желание да отвори вратата с ритник и да ги убие и двамата. Заслепен от гняв, бе понечил да го стори, но в последния момент се спря, обърна се и се втурна към сестрата на Реджи.

Трент се съблече бързо в тъмната кабината, нахвърли се върху спящата Сабина, заглушавайки с груба целувка уплашения ѝ вик.

— Трент! Ти... най-сетне...

— Кого друг си очаквала? Дънхил? Както и да е, аз съм с предимство! И тъй като в Каус ме удостои с едно доста неочаквано посещение, събуждайки ме посред нощ, си помислих, че бих могъл да ти върна жеста, госпожо Уестбридж!

— Трент! — промърмори Сабина, а след миг мърморенето ѝ премина в стенание!

Значи най-сетне се беше завърнал при нея! В този момент нямаше значение защо и как. Той бе тук, при нея и тя възнамеряваше да го задържи до сутринта. Навярно тогава онази вещица Лора щеше да развали годежа...

Мисълта, че би могла да стане херцогиня Ройс възбуди Сабина дотолкова, че движенията ѝ станаха още по-страстни и всеотдайни. Ах, той наистина бе добър любовник, а тази нощ се любеше като диво животно. Щеше ѝ се Трент да се ожени за нея или поне да я направи своя постоянна любовница... каквото и да е, само да я пази от Реджи,

който обичаше да ѝ причинява болка и я принуждаваше да прави неща, които не ѝ харесваха.

Сабина се опита да заспи отново, но не успя, защото Трент не бе останал при нея, както тя се надяваше. Реджи щеше да се разгневи, задето не бе успяла да го задържи до сутринта.

За нейно учудване Реджи пристигна малко по-късно, при това в необикновено приповдигнато настроение.

— Моите поздравления, скъпа сестричке! И не забравяй да споменеш пред госпожица Лора за малкото си тазвечерно randevu. Както и следващия път, когато сте заедно с Ройс, да подхвърлиш една забележка как съм се позабавлявал с любимата му. О, да... тя се оказва доста страстна и отзивчива!

— Какво? Да не искаш да кажеш, че наистина...

— Какво друго? И отново ще я имам и ще се забавлявам с нея, особено след като Ройс научи какво е направила. А това, скъпа сестричке, оставям на теб!

Кадис, море от варосани в бяло къщи и червени керемидени покриви под ослепителното слънце на Испания. Кралската яхта „Британия“ беше хвърлила котва недалеч от изхода на пристанището и щеше да остане само докато баркасите вземеха онези от гостите на Уелския принц, които искаха да слязат на брега.

Лора бе облечена в блестящ бял костюм и широкопола сламена шапка, засенчваща очите и изразът на лицето ѝ. Сега двете с Хелена, подпрели лакти на перилата, наблюдаваха приближаващите към тях лодки.

— Идваш ли с нас? — беше я попитал преди време Трент с онзи студен и безразличен глас, който издигаше непреодолима бариера помежду им.

— Не. Ена искаше да остана известно време с нея при Арчи... и навярно така би било най-добре и за двама ни. — Бе положила усилие гласът ѝ да прозвучи хладно и безизразно. — И без това ще бъдеш прекалено зает с госпожа Уестбридж, не съм ли права? Имам предвид, в случай че лорд Дънхил остане все така деликатен да се преструва, че не забелязва нищо. Аз, разбира се, нямам намерение да ти развалям удоволствието!

Трент я бе пронизал с поглед така, че тя едва не изгуби кураж.

— Нито аз твоето с Реджи Форестър, скъпа! — След това с едва сдържана груба нотка в гласа бе добавил: — Знаеш ли всъщност, че в момента с удоволствие бих ти извил врата, невярна кучко? — Изпепеляващият гняв в погледа му я бе накарат неволно да отстъпи крачка назад, преди Трент да добави с подигравателен глас: — Но мисля, че не си струва! Ти не си Дездемона, а аз, скъпа моя, не съм някой ревнив Отело!

Беше усетила как нещо в нея се прекърши, но си наложи да продължи тази отвратителна, жестока нова игра. И макар че изведнъж се почувства самотна и изгубена, странно желание да му причини болка не ѝ позволяваше да остави нещата така.

Поглеждайки го право в очите, беше запитала с провлачен, безизразен глас:

— Може би си искаш пръстена обратно, скъпи? Сега, когато пътищата ни се разделят...

— Задръж го, задръж го, сладка моя Лоричке... като спомен за един миг на лудост!

Внезапно взе лицето ѝ в дланите си и, навеждайки глава към нея, я целуна... грубо и безчувствено. След това я прониза с презрителен поглед:

— Пази се, сладка моя. И за свое добро в бъдеще не лягай с прекалено много мъже! — При тези думи той се бе обърнал, оставяйки я слисана да гледа след него. Искаше ѝ се да изтича подире му или да го извика да се върне, но не бе в състояние да помръдне или издаде звук.

— Лора! — Франко я сграбчи за ръка и я извърна с лице към себе си, без дори да погледне Ена, която се изчерви, а след това пребледня — Проклятие, Лора! — извика Франко с едва овладян гняв, почти насила дръпвайки я настрана. — Какво си въобразяваш? Този път наистина отиде прекалено далече, скъпа сестричке! Трент Чаланджър е последният, с когото може да си играеш подобни мръсни игрички! Реджи Форестър, мили боже! Не зная как Трент е успял да запази спокойствие, но ти трябва да си благодарна за това, иначе отдавна да те е изхвърлил зад борда, уверявам те!

— Щом Трент си позволява афера с госпожа Уестбридж, а отгоре на всичко и се фука с това, защо аз да не мога да правя каквото ми харесва? В края на краищата живеем в модерен свят, не е ли така? — Когато продължи, гласът ѝ прозвуча малко трескаво: — Не искам някой да се чувства задължен да се ожени за мен само защото съм била компрометирана. В хотела в Каус заварих Трент в леглото на Сабина, а после... после... разбираш ли, Франко? Не искам за мъж човек, който пред очите ми се забавлява с любовниците си. Не мога да живея така, не бих го понесла! Позволеното нему е позволено и на мен, нали? И... и... — Думите заседнаха на гърлото ѝ и тя трябваше да си поеме дълбоко дъх, за да овладее чувствата си и да не се изложи пред всички.

Франко я сграбчи за раменете, а пръстите му се впиха в кожата ѝ.

— Боже мой, Лора! Не подозирах какви сте ги надробили. Ти го обичаш, нали?

Лора поклати глава, прехапа устни и затвори очи, за да скрие бликналите в тях сълзи.

— Разбира се, че не! — грубо избоботи Франко, а след това неочаквано я взе в обятията си и силно я притисна към себе си. — Струва ми се, че двамата с теб сме в едно и също положение! С тази разлика, че Ена знае, че я желая. Само че няма смелост да стори онова, което ѝ се иска! — След това продължи с по-твърд глас: — Изглежда трябва да остана тук и да се грижа за теб. Повярвай ми, това не е нещо, което ми доставя удоволствие, още повече че има много други неща, които трябва да свърша! Между другото, баркасите все още не са тръгнали... защо не преглътнеш дяволската си гордост и не го последваш? Защо просто не слезеш в лодката и не изненадаш всички? Иди при него, както би постъпила една истинска жена! Зная, че Трент иска теб и мисля, че и ти го знаеш. Трябва ли да те занеса на ръце в лодката? След като се разберете с Трент, ще имаш възможност да ми се сърдиш. Обещавам ти дори да се погрижа за Сабина... и, разбира се, за Реджи, като отворихме дума за това! Е, Лора?

— Не мога. Ах, Франко, сам виждаш, че е късно. Трябва да ме е видял с Реджи и навярно е решил, че... Аз дори исках да ни види заедно и да си помисли най-лошото... и точно така е станало! Нищо не се е случило, Франко, не съм... Но какво значение има това сега... Познавам Трент достатъчно добре, за да зная, че никога няма да ми прости... или да ми повярва, дори при положение, че говоря истината!

След миг Лора видя малката лодка да се отделя от яхтата, отнасяйки на борда си лорд Дънхил, Сабина, Реджи и Трент, който я изоставяше. И макар че никога не би го признала, това ѝ причини почти непоносима болка.

— Във всеки случай — продължи Лора с по-твърд, студен глас, — вече е твърде късно да се съжالياва, нали? За всички нас... струва ми се. Сега трябва да сляза в кабината си и да проверя дали не съм пропуснала да опаковам нещо. Освен това исках да се видя и с Ена. Тя е ужасно нещастна.

— Аз също съм нещастен — тихо обясни Франко. — Не зная дали си помисляла за това, Лора, но мъжете също имат чувства... И ако Ена е нещастна, вината е нейна! Още веднъж я помолих да дойде с мен, но тя избра съпруга си с проклетата му титла и живота, с който е свикнала! Както вече ти казах — продължи той със същия горчив тон,

— изглежда съдбите ни доста си приличат. Но трябва да знаеш, че няма да стоя и да гледам как тя и мъжът ѝ посещават приеми или посрещат гости. Само щом те оставя във вилата им в Гибралтар, възнамерявам да се отправя към Алжесирас. След това, на път за Кадис ще се срещна с Трент, в Мадрид, в дома на един господин, разполагащ с информация, която би могла да представлява интерес за господин Бишъп. — Франко се сбогува с церемониален поклон. — Кажи ми, ако имаш нужда от мен, сестричке. Но ако искаш моя съвет, помоли принца да ти позволи да слезеш на брега. Освен ако, подобно на Ена, не обичаш да страдаш! — След тези думи Франко се отдалечи с широка крачка.

И тази вечер както обикновено, въпреки отсъствието на четиримата гости, слезли в Кадис, пасажерите на „Британия“ се събраха, за да вечерят заедно. На следващия ден щяха да достигнат Гибралтар, където в Пал Мал Клъб щеше да се състои голямо празненство в чест на Уелския принц.

Албърт Едуард, принцът на Уелс, седеше начело на трапезата, сервирана в пищния салон на кралската яхта. Както обикновено от дясната му страна седеше госпожа Лентри, а мястото от ляво бе отредено на графиня Седжуик. Франко Морган бе заел все още свободното място до Хелена. Лораси играеше с ветрилото и се опитваше с изкуствен глас да поддържа вежлив разговор със седящия срещу нея майор Ийгън, приятел на принца.

В задушевната атмосфера на малкия салон, тази вечер негово кралско височество бе в приповдигнато настроение. Госпожа Лентри също, както изглеждаше. След вечеря принцът настоя присъстващите да се разходят по двойки по палубата, за да се полюбуват на звездното небе и луната. Разбира се, госпожа Лентри почти веднага увисна на ръката му. Миг по-късно майор Ийгън пристъпи към Лора и ѝ подаде ръка. Останаха само Франко и Хелена, така че графиня Седжуик трябваше да приеме, въпреки че я мъчеше главоболие и копнееше да се прибере в каютата си, вместо отново да стои толкова близо до него и да усеща мускулите на ръката му и лекото докосване на неговите пръсти.

Протоколът изискваше двойките да спазват подобаваща дистанция помежду си. Междувременно Уелският принц бе обвил ръка около кръста на госпожица Лентри и двамата се разхождаха пред

останалите. Принцът очевидно се наслаждаваше на пурата си и си шепнеше със своята дама, на което тя отвръщаше с усмивка, а понякога избухваше в смях. Останалите двойки бяха принудени да се движат съвсем бавно, да спират често и да гледат шумящата около кила вода или звездите. Лора и майор Ййгън, които се движеха пред Франко и Хелена, изглеждаха потънали в оживен разговор и не само на Хелена, но и на Франко не бе убягнало, че навеждайки се над перилата, Лора се притискаше прекалено плътно към елегантния майор.

— Проклятие! Вече изобщо не мога да разбера сестра си! — неочаквано скръцна със зъби Франко. — Държи се като някоя евтина уличница и изглежда се опитва да вкара в леглото си всеки срещнат мъж! Сега е ред на майор Ййгън... бедният човек. Надявам се да не се наложи да защитавам честта ѝ. — Без да разбере как, Ена съвсем неочаквано се оказа притисната към парапета, който болезнено се впи в гърба ѝ.

— По дяволите сестра ми и нейните игрички. Нека спи с когото си ще, аз искам да спя с теб, Ена! Може би за последно, кой знае? Само веднъж още, за спомен, преди да се върнеш в обятията на съпруга си!

Думите му се забиваха в сърцето на младата жена като ножове и от устните ѝ се отрони уплашено възклицание, прозвучало почти като хлипане. Най-сетне Ена събра сили да отвърне:

— О, Франко! Не мога! Пусни ме, моля те! — Неволно постави длани на раменете му, сякаш искаше да се защити от жестоките стрели, с които бе засипвана, но мъжът я сграбчи за китките и, причинявайки ѝ болка, още по-силно я дръпна към себе си.

— Защо веднъж по изключение не кажеш: „Да, Франко!“? — злобно подхвърли той. — Или граф Седжуик е толкова чудесен в леглото, че предпочиташ няколко дена въздържание, преди да отново да легнеш с него? Отговори ми, Ена... искам да кажа, ако си способна поне веднъж да бъдеш искрена. — И преди тя да успее да отговори или да направи нещо, Франко бавно погали гърдите ѝ и пхна длан в деколтето на роклята ѝ.

— Зная, че си страхливка, хубава моя графиньо, но все още събуждаш страстта ми, както навярно сама добре знаеш. А твърдостта на тези сладки малки зърна, които с радост бих целувал отново, издава,

че и ти се чувстваш по същия начин! — Гласът му се бе превърнал в проточен, изкустителен шепот, когато добави:

— Признай, Ена! Опитай се веднъж поне да бъдеш искрена... поне един единствен път! Желая те! Искам да те имам тази нощ, искам да те имам сега! — Пръстите му не преставаха да си играят с гърдите ѝ и тя издаваше тихи хлипащи звуци. Не можеше и не искаше да се брани от него и от чувствата, които будеше в душата ѝ, а той продължаваше с прелъстителния си шепот: — Един единствен път не променя нищо, не е ли така, Ена, сладка моя? Нека слезем в кабината ми и... добре знаеш какво ще се случи там, нали?

Ена разбра онова, което отдавна трябваше да осъзнае — че го желаше и че не можеше да удържи мощния порой на страстта, също както не можеше да устои на докосването на пръстите му, които така собственически, толкова безсрамно и интимно си играеха дълбоко в деколтето на вечерната ѝ рокля. Дори и Уелският принц да бе наблизо, тя не би била в състояние да попречи на Франко... а и не искаше. „Само един единствен път“ — беше казал той и, ах, мисълта бе почти непоносима!

В последен отчаян опит да избегне капитулацията пред него и пред собствените си чувства, Ена промълви с глас, в който прозвуча безсилие:

— Но... но негово кралско височество! И... и Лора... какво ще стане, ако тя...

— Сестра ми вече може сама да се грижи за себе си! — рязко отвърна Франко. — Повече се боя за майор Ийгън и се надявам, че е достатъчно предпазлив. Що се отнася до негово кралско височество, ако не си забелязала, той отдавна изчезна долу с госпожа Лантри. Е? Идваш ли с мен? Или искаш да разкъсам роклята ти още тук и да те любя направо на палубата под обсипаното със звезди небе? Знаеш, че ще го направя!

О, да, Хелена знаеше, че той е в състояние да изпълни заплахата си. Франко вече бе пхнал ръка в дълбокото, изрязано във формата на сърце деколте, а на палубата не бе останал никой друг освен тях... Съзирайки опасния израз в очите му, в които за миг се отрази луната, Ена изостави съпротивата. И без това той вече бе започнал да сваля корсажа на роклята ѝ. Какво друго можеше да стори? Сега раменете ѝ бяха голи, окъпани в млечнобялата, мека светлина на луната.

— Франко, моля те, не — шепнеше тя, забелязвайки, че той възнамерява да отиде още по-далече. — Франко, не тук, моля те! Долу в кабината... но не тук, на открито, където биха могли да ни видят!

— И защо не? Който иска, нека гледа, ако му е интересно! — грубо отвърна той и Ена едва не изпадна в паника, осъзнавайки, че всяка дума, която излизаше от устата му, е казана сериозно, Франко продължи тихо и настоятелно: — А сега събуй обувките, Ена! Събуй ги!

— Моите... моите обувки? Не разбирам...

— Няма значение. Събуй префърцунените си обувчици и ги изхвърли през борда. Искам да слезеш долу боса, подобно на някоя испанска селянка!

С внезапен, почти истеричен смях тя събу обувките си и ги изхвърли далече зад борда, преди отново да се обърне към Франко и да го попита:

— Сега доволен ли си?

— Не съвсем, скъпа. Това също трябва да отиде отвъд борда, преди да заприличаш на селянка! — При тези думи той наистина разкъса роклята ѝ и небрежно я хвърли във водата, така че Ена остана пред него само по риза, все още с корсета си, фустите от тафта и черните копринени чорапи. — Е, сега... сега вече можем да слезем долу — рече той, измервайки я с поглед от главата до петите. — А след като те заведе в кабината си, ще залостя вратата и ще те държа затворена толкова дълго, колкото искам... като някоя прекрасна знатна заложница, попаднала в лапите на недодялан, груб пират!

И той я задържа почти през цялата нощ и я люби, докато на зазоряване не я отнесе в кабината ѝ, където — сънена и доволна — я сложи в леглото. Погледна я и рече с безизразен глас:

— А сега, госпожо, е време за отрезвяване! — След тези думи се обърна и излезе.

„Нищо чудно — мислеше Лора, — че наричат Гибралтар «Скалата». Огромен скален масив се издигаше направо от морето. Майор Ийгън ѝ бе разказал, че Гибралтар бил не само изключително важно пристанище, но и контролирал достъпа между Атлантическия океан и Средиземно море. Британците получили тази прочута с непревземаемостта си твърдина с мирния договор от Утрехт.

— В посока север-юг Гибралтар е дълъг само около три мили и миля и три четвърти широк, не е за вярване, нали? — бе казал той. — Въпреки това, независимо от близостта си с Испания, притежава решаващо стратегическо разположение. Прилича на крепост, не съм ли прав? А във вътрешността на тези огромни скали има безбройни пещери и коридори с обща дължина тридесет и пет мили, ако трябва да бъдем точни. Някои от тези коридори извеждат направо към морето. Навярно ще ви бъде интересно някой път да видите пещерата Сен Мишел. Тя има интересна история и запазена килия за мъчения още от времената на Инквизицията!

След формалностите около посрещането на Уелския принц, Лора не само вече страдаше от главоболие от оглушителните салюти на оръдията, но и се чувстваше напълно изтощена от горещината и влагата. Испита истинско облекчение, когато попадна в хладните стаи на някаква къща! Вилата, наета от граф Седжуик, когато бе избран за вицегубернатор на Гибралтар, се намирал сред разкошна тропическа градина и имаше дебели стени и вентилатори във всички стаи. За щастие, стаята на Лора гледаше към градината и когато прозорецът бе отворен, вътре долиташе дори лек бриз и опияняващ мирис на цветя.

Сега в стаята влезе една от прислужниците, която трябваше да разопакова нещата ѝ и да ги подреди в гардероба. И двете момичета, които Лора бе зърнала досега, приличаха на мароканки или андалуски и бяха наистина хубави. Мъжете от прислугата също така бяха мароканци или араби — всички без изключение млади и симпатични.

Момичето на име Айша ѝ помогна при събличането, а след това Лора с облекчение се излегна на леглото, затвори очи и направи опит

да отпусне схванатите си крайници.

Имаше достатъчно време до часа, когато трябваше да стане и да се облече за приема в „Пал Мал Клъб“, а в Гибралтар изглежда строго спазваха следобедната испанска siesta. Може би щеше да успее да прогони лошите мисли от главата си и да поспи малко.

Предната нощ бе спала много неспокойно, а и сега се чувстваше изоставена, след като Франко бе отклонил поканата на граф Седжуик да гостува в дома му, под предлог, че трябвало да хване първия кораб за Алжесирас, където възнамерявал да се срещне с някакъв свой приятел.

Лора без никаква видима причина беше връхлетяна от чувството, че не е трябвало да идва тук. Дори и заради Ена. Ако трябваше да направи нещо, то бе да се върне в Париж, където някога бе щастлива и можеше да черпи от живота с пълни шепи.

„Само щом Ена свикне тук и видя, че се чувства добре — мислеше Лора, — трябва да замина. Бих могла да посетя лейди Хонория в Баден-Баден или да отпътувам за Италия. Все ми е едно, къде ще отида... някъде, където и да е! Може би дори на Филипините, ако родителите ми още са там!“ Все още малко я глождеше фактът, че Франко е научил от господин Бишъп, че родителите им всъщност не са заминали за Индия. Защо не бе разказал за това на нея? Защо винаги я държаша в неведение? Всички тези тайнствени поръчения и непрекъснатите пътувания на Франко и Трент... Дали не гледаха на нея като на малко момиченце, на което не могат да поверят никаква тайна? И защо господин Бишъп никога не бе потърсил нейните услуги във връзка с тайнствените планове, които кроеше?

Веднъж му бе задала този въпрос, уверявайки го, че когато става дума за събиране на информация, тя би могла да свърши много повече работа от който и да е от мъжете, работещи за него. Той обаче се бе скрил зад непроницаемото си изражение на умел играч на покер, промърморвайки:

— Хм. Може би ще помисля за това. — След което с крива усмивка бе добавил: — Работата е там, че прекалено много ми напомняте майка си, а аз още не мога да забравя как преди време тя ме подкупи да ѝ позволя да прави какво иска... в разрез с всеки здрав разум! Имам чувството, скъпа Лора, че все още сте прекалено

неуравновесена и своенравна за този вид... е, да кажем, прекарване на времето.

След това бе отместил стола си назад, слагайки точка на разговора.

— Трябва да сте наясно с това, че има места, които могат да бъдат посещавани от мъже, неща, които са позволени на мъжете, а на вас — не. — Накрая все пак бе подхвърлил примирително: — Но ви уверявам, че ако някога имам нужда от жена, която да се добере до някаква информация, без колебание ще се обърна към вас.

„Не — удивено мислеше Лора, — изглежда, господин Бишъп никога не се колебае, когато има някаква работа за вършене.“ Бе чула някои слухове... намеци, подхвърлени мимоходом от майка й... подслушани разговори между баща й и господин Дейвис, един от неговите най-стари и най-добри приятели. Знаеше, че баща й се бе занимал с почти всичко. Подвизавал се беше като професионален стрелец и бе убивал, когато се налагало... Участвал дори в прогонването на французите и императора-марионетка Максимилиан от Мексико. А майка й... майка й също бе правила всичко необходимо, за да оцелее — бе изтърпяла всяка болка и унижение, които можеше да понесе една жена, за да излезе накрая триумфираща от целия този ад! „Така навярно ще бъде и с мен“ — мина през главата на Лора, преди накрая сънят да я надвие.

Бе измъчвана от странни, неприятни сънища. Неочаквано тя скочи и се огледа, търсейки нещо из стаята. Всичко си беше както преди — прозорецът стоеше отворен, вятърът я галеше нежно, вентилаторът на тавана бръмчеше... нямаше никого, ничии очи не я наблюдаваха. „Освен, мислеше си тя, докато се въртеше в мекото легло, — ако някой от градинарите не се е промъкнал до прозореца, докато съм спяла. Навярно в съня си съм усетила любопитния му поглед.“ — Тя затвори очи с въздишка, питайки се какво ли прави Ена.

Покоите на граф и графиня Седжуик се намираха в другия край на огромната къща, построена под формата на буквата П около пищна градина с фонтанче и малка полянка в средата. Лора, която бе свикнала Ена винаги да е наблизо, да си бърбят, да си споделят интимни тайни и да се смеят, отново бе обзета от чувство на изоставеност и самота, но след това си каза, че преди приема ще имат достатъчно време да си поговорят на четири очи. Със сигурност Ена щеше да се появи —

бляскаво облечена, напарфюмирана и окичена с бижута, — за да види дали Лора е готова! Бедната Ена! Защо Франко просто не я бе сграбчил и отнесъл в прегръдката си? Ако го беше сторил, тя щеше да го последва, Лора бе сигурна в това. Ена имаше нужда от силен човек, някой, който да взема решенията вместо нея!

„Но от друга страна — размишляваше Лора с неволна въздишка, — защо самата тя не бе взела онова, което искаше, пренебрегвайки всички възражения?“ Отначало безгрижно бе оплела Трент, почти само за да си докаже, че може да го стори... а след като постигна целта си или поне така си мислеше... Какво се бе объркало след това? И защо не ѝ бе достигнала решителност да се бори за онова, което искаше... да задържи мъжа, когото желаше? Защо, подтиквана от детински инат и желание за мъст, бе постъпила толкова глупаво, вместо просто да влезе в стаята, където го бе заварила със Сабина, да я прати по дяволите и с добре обмислени думи да му обясни, че няма намерение да търпи любовниците му! С това веднъж за винаги щеше да сложи точка на глупавата игра на криеница... и нямаше да има никакъв крал Милан, чиято тежка гривна тя все още, носеше от инат... нито недоразумението с Реджи, което умишлено не беше изяснила.

„О, боже — мислеше Лора, сядайки в леглото със свободно падаща върху раменете ѝ коса. — Трябва да престана. Трябва да престана да мисля какво е трябвало или не е трябвало да направя. Какво значение има това сега? Той е далече и никога повече няма да бъде мой... Трябва да погледна фактите в лицето.“

Известно време се изкушаваше да извика Айша и да я помоли да опакова багажа и... да се извини пред Ена и Арчи и да напусне Гибралтар с първия параход, все едно в каква посока... До гуша ѝ бяха дошли безкрайните безцелни пътувания и безсмислени забавления. Беше преситена от Европа с нейното изискано общество и норми, които позволяваха всичко, стига да се вършеше дискретно и да остане скрито! Не, решително мислеше Лора. Тя не бе като родителите си, които се наслаждаваха на безкрайните пътешествия, изглежда боейки се да пуснат корени където и да било. Не, поне в това отношение беше различна. Изпитваше необходимост да има място, което да нарече своя родина... където винаги да се завръща. Майка ѝ и баща ѝ сякаш бяха пуснали корени един в друг и затова навсякъде се чувстваха като у дома си.

„Мама — неочаквано си помисли Лора, — мама би ми казала, че трябва да правя онова, което наистина искам.“ Спомни си нещо, което бе чула от майка си преди време:

— По едно време баща ти живееше с Консепсион в някаква малка хасиенда. Един ден отидох там, докато него го нямаше и се нахвърлих върху ѝ с нож в ръка, така че се наложи бедният Пако да я отведе, иначе щях да я убия! Когато през нощта баща ти се върна и вместо Консепсион завари в леглото мен, побесня и започна да ругае и да ме праща по дяволите, но след това... хм, накрая напълно промени мнението си, въпреки че преди това се наложи да го заплаша с ножа си, за да го накарам да си свали панталона. О, да, пуснах му дори малко кръв, защото не вярваше, че говоря сериозно! Но след това... е, след това — бе обяснила майка ѝ с доста по-мек глас — всичко се промени!

„Няма да остана тук — реши Лора. — Ена трябва да поеме живота си в собствени ръце... или ще замина за Испания и ще го намеря, или ще се върна в Мексико и тогава може той да дойде да ме търси!“ Странно, но тя сякаш почувства, че не всичко между тях е свършило... че имаше неща, които трябваше да изяснят помежду си.

— Приготвих банята, ако госпожицата пожелае... — Потънала в мисли, Лора не бе забелязала влизането на Айша.

Никога не беше изпитвала неудобство да се съблича пред камериерките си или други жени, но сега, след като свали ризата си и влезе в кръглата медна вана, погледът на момичето я накара да се почувства неловко. Лора прогони това моментно чувство, казвайки си, че като мароканка Айша не е свикнала да вижда бели жени.

Във всеки случай момичето бе изключително внимателно и изглежда мислеше, че от него се очаква да натърка младата жена с ухаещия на сандалово дърво сапун, преди тя отново да влезе във ваната и да измие пяната от тялото си. Междувременно Айша бе приготвила голяма мека кърпа, с която много внимателно подсуши тялото на бялата жена.

Докато я сапунисваше, пръстите на момичето останаха малко по-дълго от нормалното върху гърдите на Лора и най-вече върху зърната им. „Какво от това?“ — помисли си Лора. Все пак, докато момичето я подсушаваше с умели, внимателни движения, Лора се почувства глезена и отрупана с грижи.

Айша постла една кърпа на леглото, след което донесе шише благовонно масло и попита:

— Желаете ли госпожицата масаж? Действа много добре, уверявам ви. Когато втрие маслото, то прониква в кожата и я поддържа влажна, така че се вижда само съвсем лек блясък... господата намират това за изключително привлекателно!

„Защо не?“ — помисли си Лора и сви рамене, докато лягаше по корем върху кърпата, оставяйки се в силните, но нежни ръце на Айша, която умело втриваше маслото в порите на тялото ѝ. Много скоро Лора започна да изпитва удоволствие от това непознато усещане и установи, че масажът постепенно освобождава насъбраното в тялото ѝ напрежение. Айша втриваше маслото от петите нагоре към раменете и ръцете, а след това я накара да се обърне по гръб. Маслото ухаеше на жасмин и гардении и действаше удивително успокояващо!

Когато Лора се обърна, мароканката започна да масажира вътрешната част на ръцете ѝ чак до връхчетата на пръстите, продължи от шията към раменете. След това, много внимателно, се зае с гърдите, като обхващаше с пръсти ту едната, ту другата и я масажираше нагоре до зърното, което едва докосваше.

— Госпожицата имат толкова чудесни малки гърди и толкова хубави, твърди, тъмночервени зърна — промърмори тя, докато капваше по една съвсем малка капка масло на всяко от тях. — Госпожицата имат чудесно тяло, наистина чудесно!

Лора вече се чувстваше замаяна, а дланите на Айша продължаваха изкусно да я масажират — надолу до корема и тъмния триъгълник между бедрата, след това надолу по краката и обратно нагоре, докато не достигнаха вътрешната страна на бедрата, където поспряха за кратко, преди отново да продължат. След това Айша взе шишето и отля малко масло между бедрата на Лора, масажирайки я с леки, нежни като полъх от пеперудени крила движения. Отначало пръстите на момичето едва доловимо докосваха срамните ѝ устни, а след това, сякаш окуражени от отсъствието на реакция, проникнаха малко по-навътре.

— Госпожицата е хубава навсякъде... да, навсякъде — шепнеше Айша, без да прекъсва с нежните, галещи докосвания, които почти хипнотизираха Лора, докато изведнъж отново не я връхлетя усещането, че е наблюдавана от някой безмълвен свидетел. Но когато

рязко седна в леглото, не можа да открие никого и си наложи да се овладее. Трябваше да признае, че на Айша ѝ се бе удало да я възбуди с нежните си, умели длани.

— Благодаря — рече Лора, опитвайки се да скрие вълнението си. — Беше... много приятно и отпускащо. Но вече е време да се обличам за приема.

На устните на Айша заигра усмивка. Момичето наведе глава и отстъпи крачка назад.

— Разбира се, госпожице. Ще ви помогна при обличането, ако ми кажете коя от роклите бихте желала да сложите тази вечер. — След това тихо добави: — Тук съм, за да направя всичко, което госпожицата поиска от мен.

„Боже мой — мислеше Лора, докато Айша, която, движейки се бързо и безшумно с босите си нозе, разстилаше роклите ѝ пред нея. — Бих искала да зная какво мисли за всичко това Ена... ако нейната камериерка е също толкова любезна, колкото моята, разбира се.“ Надяваше се скоро да се видят с Ена, за да могат да си поговорят. В този момент, измъчвана от непознати чувства и импулси, които заплашваха крехкия ѝ душевен мир, Лора имаше нужда от някого, с когото да поговори. Трябваше да се довери някому и се надяваше, че Хелена ще побърза и скоро ще бъде готова с обличането.

Хелена наистина бе напълно облечена и се радваше на възможността да поговори с Лора преди приема, когато в стаята, както винаги безупречно облечен, влезе съпругът ѝ. Ена забеляза в ръката му малък, плосък пакет, обвит в сребриста хартия. Когато графът постави пакета на тоалетната ѝ масичка, Ена, която никога не бе получавала подаръци от него, искрено се учуди.

Фатима, мароканското момиче, избрано от Арчи за нейна камериерка, тъкмо закопчаваше последното копче от роклята ѝ.

— Колко възхитително изглеждаш днес, сладка моя съпруго! — рече той с привичния си оксфордски маниер, с който тя все още не можеше да свикне. — Малкото бижу, което ти нося, ще те направи още по-очарователна и навярно много ще ти отива.

— Благодаря, Арчи — Хелена нетърпеливо се обърна към Фатима, която не преставаше да обикаля около нея. — Можеш да си вървиш, Фатима!

— Но, скъпа — подхвърли Арчи, — след малко отново ще имаш нужда от помощта ѝ... както сама ще се убедиш. — След това я заобиколи и огледа с критичен поглед, който винаги я бе карал да се чувства неловко.

— Знаеш ли, скъпа — с негодувание рече той, — боя се, че роклята, която си избрала за тази вечер, не ми допада особено. Позволи ми аз да ти избира една. Не мислиш ли, че на мъжа трябва да бъде позволено да избира дрехите на жена си и да решава какво ѝ отива най-много?

Преди Ена да успее да отвърне каквото и да било, той се обърна към Фатима:

— Съблечи господарката си — заповяда ѝ той, — докато прегледам гардероба ѝ за някоя подходяща рокля по мой вкус. Побързай... тази вечер не бива да закъсняваме. И... ах, да, корсетът на жена ми трябва да бъде в тон с роклята, която съм избрал... така че можеш да свалиш този.

Фатима вече бе започнала да разкопчава роклята ѝ, когато Хелена успя да се овладее дотолкова, че да се отскубне от ръцете на момичето.

— Арчи! Не зная какво ти е, но аз нямам време тепърва да се преобличам. Освен това не намирам нищо неподходящо в облеклото си!

Графът бе огледат всички грижливо подредени от Фатима рокли, и сега, без да обръща внимание на протестите на съпругата си, извади една тъмна сатенена рокля, покрита с черна дантела.

— Тази тук е най-подходяща за днешната вечер, скъпа моя. Не ми харесва синята рокля, която си облякла. Деколтетото ѝ е прекалено дълбоко, а аз не искам съпругата ми да се разхожда из моя клуб, облечена като уличница, която показва прелестите си!

Хелена го погледна слисана и заекна:

— Какво каза? Арчи, нищо не разбирам! Не разбирам и теб. Откакто дойдох тук, ти си... имам чувството, че не те познавам!

— Със сигурност не така добре, както изглежда си опознала симпатичния брат на госпожица Морган! — усещането на Ена, че е част от някакъв ужасяващ кошмар, се засили още повече, когато чу Арчи да казва с тих, заплашителен глас: — От днес нататък ще правиш

онова, което ти кажа, ясно ли е? Ще станеш почтена, послушна съпруга, скъпа. Ще се погрижа за това!

Хелена отвори уста, за да отговори, но бе така ужасена, че не можа да отрони нито дума. Ужасът ѝ нарасна още повече, когато Арчи ненадейно пристъпи към нея и ѝ зашлеви плесница... след това още една.

— Млък, по дяволите — изсъска той. — Остави Фатима да те съблече. Разбра ли ме? Или трябва да бъда още по-ясен? — След това заплашително вдигна ръка за трети път.

Прекадено ужасена, Хелена дори не помръдна, за да се защити. Лицето ѝ пламтеше от плесниците, а очите ѝ се бяха налели със сълзи и тя започна да хлипа тихо, подобно на ранено животно. Когато Арчи я удари за трети път, тя извика високо. Стоеше там, неподвижна и сякаш изпаднала в транс, а в главата ѝ всичко се въртеше. Усещаше ледените пръсти на камериерката, която събличаше роклята ѝ, така че сега Хелена бе останала само по корсета и тафтената си фуста, с пламнало от болка и унижение лице.

Но, както скоро узна, това не беше всичко.

— Донеси на съпругата ми подаръка, който съм ѝ купил — заповяда Арчи на Фатима, която се подчини, хилейки се подигравателно. — Отвори го! — обърна се той към Ена, и тъй като тя бе неспособна да помръдне, я удари още веднъж, този път по гърдите. — Не ти ли обясних, че ще трябва да изпълняваш онова, което ти кажа? Сега отвори подаръка, който съм ти донесъл... и то веднага, защото не трябва да закъсняваме за приема, нали така?

Хелена се подчини, хлипайки, докато Арчи ѝ обясняваше какво ѝ беше донесъл и за какво служеше то. Фатима вече бе развързала корсета ѝ, така че сега Ена бе останала само по тънката си копринена риза.

— Изработен е от злато, разбира се — весело обясни Арчи, а устните му се разтеглиха в подигравателна усмивка. — Девствен пояс, скъпа моя! Не е ли чудесен? Виждаш ли малката златна ключалка? Само аз ще имам ключ за нея. Така ще бъда сигурен, че за в бъдеще ще си ми вярна. А сега се обърни, за да ти го поставя... със сигурност ще изглеждаш очарователно с него!

Той се засмя жестоко при вида на ужасения израз на лицето ѝ, след това я сграбчи със свободната си ръка за врата и със силен удар в

хълбоците я накара да се наведе и притисна лицето ѝ върху тоалетната масичка. Приглушените ѝ викове само още повече го развеселиха.

— Арчи... не! Ох, моля, не... не издържам... моля те, не ми причинявай болка, моля... не!

— Трябва да признаеш, че заслужаваш наказание. Бих могъл да бъда много по-лош, не забравяй това и ще се отървеш леко, а... — заплашително добави той, — ако не мируваш, докато ти слагам тази хитроумна малка играчка, ще заповядам на Фатима така да те нашиба с камшик, че седенето дълго време ще ти създава проблеми. Надявам се, че съм се изразил ясно!

Вцепенена от болка, срам и унижение, неспособна да подтисне риданията си, Ена стоеше със скрито в шепите лице, докато прислужницата стягаше златния пояс около кръста ѝ. След това между срамните ѝ устни бе прекарана болезнено стегната златна верижка, която на седалището се разделяше на две по тънки. Те стигаха до пояса на кръста и през златна халка се спускаха обратно надолу, така че точно върху чувствителния венерин хълм на младата жена се падаше малко златно катинарче.

— О, боже, Арчи! — с умоляващ глас извика Ена, но не посмя нито да вдигне глава, нито да помръдне от мястото си, докато той не ѝ позволи. — Прекалено е стегнат... впива се... и ми причинява такава болка, че едва издържам. Моля те, Арчи, моля те, не го прави... ще сторя всичко, което поискаш, обещавам, никога повече няма да извърша нещо лошо! Моля те, освободи ме от това нещо, моля те! — Сега тя плачеше с глас, хлипайки така силно, че цялото ѝ тяло се тресеше.

— Сега можеше да станеш, сладка моя, невярна съпруго, и да се поразходиш из стаята, за да видя как ти стои. Непременно се огледай в огледалото, преди Фатима да те облече... какво ще кажеш, не е ли красиво? Златото върху млечнобялата ти кожа! Скъпа, мисля, че само щом свикнеш с него, усещането от пояса под всичките тези фустии и поли от сатен ще ти се стори дори приятно! Навярно начинът, по който е поставено катинарчето, ти доставя дори известно удоволствие, не съм ли прав? Виж само как се притиска към онази част от тялото, която може да ти донесе най-чудесни усещания. Виждаш, че мога да бъда изключително внимателен и загрижен за теб!

Все още ридаейки, Ена се изправи и изпълни всичко, което ѝ бе наредил. Тя направи няколко крачки из стаята с болезнено впиващия се в меката ѝ плът девствен пояс, за най-голямо задоволство на Арчи и Фатима, която я наблюдаваше с безмълвна усмивка, без да откъсва поглед от златната плетка. След това, вече почти безчувствена, Хелена застана пред огледалото, докато Фатима ѝ сложи непоносимо стегнатия по нареждане на Арчи корсет и ѝ облече избраната от него рокля. Ена не знаеше как ще издържи, как би могла да гледа хората в очите... да сяда, става, танцува с това нещо между краката си, което се връзваше в кожата ѝ, причинявайки ѝ почти нетърпими болки.

— А сега — благосклонно рече Арчи, обвивайки ръка около кръста на съпругата си, — нека видим дали приятелката ти е готова.

Лора веднага почувства промяната в Ена, макар да не можеше да определи точно в какво се състои тя. Погледът на приятелката ѝ изглеждаше почти трескав, излъчваше странна нервност. Ена говореше прекалено бързо, а очите ѝ изглеждаха големи и блестящи на фона на бледото лице с две яркочервени петна по страните. Но тъй като Айша не се отделяше от тях и непрекъснато местеше поглед от едната към другата, а освен това пред вратата ги очакваше Арчи, не ѝ остана време за въпроси. Загръщайки се в дантеления шал и вземайки ветрилото и малката чантичка от сребриста плетка, Лора се питаше дали Арчи и Хелена не са се карали. Очите на Ена изглеждаха подозрително зачервени! Може би след приема щяха да намерят време за кратък разговор на четири очи.

С напредването на вечерта Лора вече бе сигурна, че с Ена става нещо. През цялото пътуване във файтона, който трябваше да ги откара до „Пал Мал Клъб“ тя нервно се беше въртяла на седалката, пригладявала плисетата на полата си и така бе мачкала и дърпала дантелената си кърпичка, че накрая я скъса. Но странното държание на Ена не престана и с пристигането им в клуба! Тя почти не се спираше на едно място — постоянно скачаше от стола си и се втурваше да поздравява някакви приятели, при това с дрезгав и неестествен глас. Лора изгаряше от нетърпение да поговори с нея на четири очи, но така и не им се бе удала възможност, тъй като Арчи бе неотлъчно до съпругата си, осведомявайки се постоянно дали се чувства добре в претъпканото с хора помещение или дали не ѝ е прекалено горещо. А освен това бе добавил, че тя трябвало да свикне с компанията му, тъй като след толкова дълга раздяла нямал намерение да се отдели от нея дори за миг!

При цялото внимание, което посвещаваше на съпругата си, Арчи не забравяше и своята гостенка. Стоейки неотлъчно до Хелена, той не пропускаше да представи на Лора най-привлекателните млади мъже сред гостите.

Въпреки всичко Лора не успяваше да се освободи от смътното усещане, че нещо не е наред. Арчи ѝ беше прошепнал, че заради горещината и влагата Хелена цял следобед страдала от главоболие, но настояла на всяка цена да присъства на приема. И все пак Лора съвсем определено чувстваше, че нещо не е наред. Никога не бе виждала Ена толкова нервна и разсеяна! Иззад булото на дългите си мигли Лора се опитваше да наблюдава скришом графа.

Той бе среден на ръст, с продълговато лице, дълъг нос и хлътнала брадичка, която криеше в рядка, безцветно-руса брада и също такава коса, пригладена назад с благовонно масло. Беше очевидно, че всички в клуба се радват на присъствието му, но въпреки вниманието, което ѝ оказваше, Лора не успяваше да го хареса. Навярно това се дължеше на тънките му устни и начина, по който я оглеждаше, когато мислеше, че

не го забелязва. Сега, когато се бе запознала с него, Лора не можеше да разбере как Ена изобщо е могла да се омъжи за подобен човек, който не я обичаше и с когото очевидно беше нещастна, освен ако не е била държана на хляб и вода и бита от жестокия си баща. Но въпреки това не разбираше защо Ена беше останала с Арчи, при положение, че Франко ѝ предлагаше всичко, за което тя копнееше.

В този момент към нея приближи майор Ийгън и Лора, завързвайки оживен разговор с него, реши да престане да се рови в чуждия живот и вместо това да направи опит да се наслади на вечерта.

По-късно, на връщане от клуба, Ена изглеждаше все така напрегната и Лора тъкмо щеше да попита дали не би могла да дойде малко в стаята ѝ, за да си поговорят, когато Арчи я изпревари:

— Мила госпожице Морган, докато през изминалите месеци вие сте имала възможност толкова често да бъдете със съпругата ми, от сватбата ни насам аз почти не съм я виждал! Затова, надявам се, няма да ми се сърдите, че искам да наваксам пропуснатото! Време е ние двамата, Ена и аз, отново да свикнем един с друг. — След един бегъл поглед към бледото лице на съпругата си той добави: — Не е ли така, скъпа? Госпожица Морган навярно ще прояви разбиране, още повече, че това е първата ни нощ след толкова дълга раздяла!

Обвил ръка около кръста на Ена, той понечи да се отпрати по дългия коридор, който водеше към стаята им, когато изглежда неочаквано му хрумна нещо и се извърна към Лора.

— Между другото, тъй като майор Ийгън спомена, че сте изявила желание да посетите пещерата Сен Мишел, ще имате ли нещо против, ако си позволя да организирам един съвместен излет за вдругиден? — След това, сякаш мимоходом, добави: — Господин Форестър би могъл да се присъедини към нас... след като се увери, че сестра му се чувства добре във вилата на лорд Дънхил край Кадис. Надявам се, че нямате нищо против? Господин Форестър ме увери, че сте доста добри приятели.

— Разбира се... но, да, разбира се — автоматично отвърна Лора, докато мислите ѝ се тълпяха все по-несвързани и объркани. — Много мило от ваша страна.

„Реджи тук? — мислеше тя. Какво ли беше сторил със сестра си, че толкова скоро отново се е оказал сам? — Но, да — горчиво си помисли, — навярно Трент е с нея!“

Лора се завърна в стаята си обзета от мрачни мисли, и веднага щом Айша откопча безчислените кукички и копченца по роклята ѝ, я отпрати, без да обръща внимание на предложението ѝ за някакви освежителни напитки. След като известно време неспокойно се бе въртяла в леглото, Лора най-сетне успя да заспи, но бе измъчвана от странни, пъстри сънища. В един от тях тя се любеше с Трент, когато неочаквано се появи Сабина и го отведе. След това те двамата се извърнаха назад към нея и ѝ се присмяха, виждайки я да лежи там изпълнена с очакване.

На сутринта, когато бе събудена от падащите върху леглото ѝ слънчеви лъчи, цвърченето на птиците и лекия морски бриз, носещ нежното ухание на градински цветя, всичко изглеждаше по-различно... и нормално. Двете с Хелена бяха преуморени, в това нямаше съмнение. Трябваше да внимава фантазията ѝ да не си прави шеги с нея!

В това време Айша внесе закуската върху месингов поднос, съобщавайки ѝ, че граф и графиня Седжуик закусвали в покоите си, какъвто бил местният обичай.

Айша оживено обясни, че графът възнамерявал да разведе госпожицата и съпругата си из Гибралтар, ако госпожица Морган пожелаела, разбира се.

— Градът със сигурност ще ви хареса, също и покупките. Има много малки пазари, в които се продават хубави сувенири, много различни от онези, които се намират в Англия.

— Аз не съм англичанка — търпеливо обясни Лора. — Идвам от Америка, а американците са много различни от англичаните! — Айша се ококори слисано. — Но винаги съм обичала да опитам нещо ново и сигурно ще ми допадне — с тих смях добави Лора. — И не вярвай на всичко, което се говори за Америка. Ние, американците, сме доста цивилизовани хора... поне болшинството от нас.

— Мислех, че там гъмжи от диви индианци и хората се стрелят с револвери...

— Е, не е чак толкова лошо — с усмивка я увери Лора. — В Америка има големи градове, железници и дори електричество и телефон, освен това много други забележителности, каквито в Европа няма!

Момичето слушаше унесено и изглеждаше любопитно да научи колкото може повече, но го чакаха много задължения и то с нежелание излезе.

Пътуваха в открит фойтон, Лора и Хелена — снабдени със слънчеви чадъри. Арчи играеше ролята на екскурзовод и им обръщаше внимание на всички гледки и архитектурни забележителности, които можеха да им се сторят интересни. На Лора ѝ направи впечатление, че лицето на Ена изглеждаше измъчено и напрегнато и че тя не преставаше да се върти и кърши пръсти.

— Ена, скъпа, главоболие ли имаш? Не изглеждаш добре. Надявам се, не си пренапрегната заради мен — попита Лора, загрижено оглеждайки приятелката си. Нещо не беше наред, сега бе сигурна в това!

— О, не, не! Нямам главоболие, само горещината... не съм свикнала с нея, това е всичко!

— Но сигурно скоро ще свикнеш, нали, скъпа? — вметна Арчи, обръщайки се с усмивка към нея и обвивайки ръка около кръста ѝ. — Мисля, че те познавам достатъчно добре, за да зная, че умееш да се приспособяваш и с времето можеш да свикнеш с всичко, нали?

— О... сигурно, ти си напълно прав Арчи — прекалено усърдно се съгласи Ена, преди да продължи, заеквайки: — Това е само заради... не съм... не съм свикнала с този климат, но със сигурност скоро ще свикна, точно както ти каза!

— Но, разбира се, скъпа моя — обясни Арчи. — Сигурен съм, че след време дори ще ти хареса!

Неизвестно защо Лора имаше чувството, че зад думите, които двамата си разменяха, се крие някакво тайно значение, но естествено не можеше да сподели съмненията си, въпреки че безпокойството ѝ за състоянието на Ена непрекъснато растеше. Не ѝ беше убягнало и това, че приятелката ѝ избягваше да я гледа в очите, свеждайки поглед върху положените в скута си длани, които видимо се потяха. За миг на Лора неочаквано ѝ се прииска лейди Хонория да е с тях. С непринудения си и пряк начин на говорене, тя бързо щеше да прогони висящото във въздуха напрежение. Лейди Хонория щеше да открие какво става и да оправи всичко! „Дали да не ѝ изпратя телеграма“ — мислеше Лора. Трябваше сериозно да размисли върху тази възможност, тъй като видът и държанието на Хелена никак не ѝ харесваха.

— Ако Ена страда прекалено много от жегата... — поде Лора, но Арчи я прекъсна:

— Ах, глупости! Ена толкова се радваше на възможността да пообиколи малките дюкянчета, както ги наричат тук, прав ли съм, скъпа моя? — Той стисна пръстите на дланта ѝ и младата жена кимна като замаяна, без да вдигне поглед.

Малко по-късно те вече се шляеха безцелно из тесните улички, от двете страни на които бяха наредени най-различни сергии. Арчи им препоръча няколко магазинчета, в които, както сам се изрази, не мамели много. Той настоя да купи на съпругата си няколко копринени роби, тъй като заради горещината всички жени в Гибралтар носели тези широки, свободни дрехи.

— А вие, госпожице Морган, може би вие също ще си купите, няколко? Много са модерни... от коприна, брокат и скъпи индийски платове, а някои имат чудесна бродерия.

Докато си пробиваха път по тесните улички, Лора отново забеляза колко зле изглежда Ена и каква нездрава руменина бе избила по лицето ѝ. Би предложила да свършват с разходката и да се приберат в къщата, ако Арчи не настояваше да им покаже всички забележителности на града.

Не след дълго Лора трябваше да признае, че бе привлечена от багрите, шумовете и екзотичните миризми, които ги връхлитаха от всички страни, както и от живописно облечените хора, изпълващи улиците.

По тротоарите на тесните, прашни улички търговците хвалеха стоката си — живи кокошки, топове коприна и китайски сатен, а на всеки ъгъл се предлагаха странни ястия, приготвени направо на улицата.

Лора бе почти разочарована, когато Арчи обясни, че не можел повече да понася претъпканите улици, и въведе двете жени в малко, обляно в матова светлина магазинче. Рафтовете вътре бяха отрупани с копринени платове и обшити със злато и сребро облекла.

На една лавица Лора откри изкусно изработен костюм за кючек с обшита с дрънчащи златни монети пола.

— О! Колко красиво! — извика тя. — Прилича на костюма, който купих от „Рю дьо Кер“ в Париж... помниш ли, Ена? — След това се сепна и с изкуствен смях се обърна към Арчи: — Знаете ли, когато

за последен път бях в Париж, кючекът бе последният вик на модата. Аз дори вземах уроци, но не успях да придумам Ена да последва моя пример.

— Ах, колко жалко — любезно отвърна той. — Боя се, че съпругата ми никога не е била прекалено авантюристично настроена, нали така, скъпа? — След бегъл поглед към бледото лице на Ена, той отново се обърна към Лора и попита сговорчиво: — Не бихте ли искала да го купите? Може би няма да имам нищо против, ако дадете някой урок по кючек на жена ми. Ако това става в дома ни, разбира се, и ако ми позволите да присъствам!

Лора, която вече съжаляваше, че е отворила дума на тази тема, отвърна припряно:

— О, не, боя се, че не бих могла. Самата аз все още съм начинаеща. Освен всичко останало, това беше просто мода, разбирате ли.

— Наистина ли? Колко жалко — със съжаление рече Арчи, но на Лора не ѝ убягна погледът, с който я измери от главата до петите, преди отново да се обърне към Ена и с онзи фалшив израз на загриженост да я запита дали няма нещо, което би желала да си купи.

„Не издържам повече — сърдито мислеше Лора. — Не мога да гледам как Ена почти се присвива, когато той я докосне или сложи ръка на кръста ѝ! С безцветната си коса и светла кожа и похотливия начин, по който ме гледа, този човек ми напомня някакъв слузест охлюв!“ Тя бе започнала да се задъхва и сега сложи ръка на почти мокрото си чело и рече с внезапна нотка на умора в гласа:

— Ох... Боже мой! Боя се, че Ена не е единствената, която страда от жегата! Неочаквано се почувствах доста... доста уморена. Сигурно е глупаво от моя страна, но... — При тези думи стигна дори дотам леко да се олюлее, преди да протегне ръка и да се улови за една от лавиците в магазинчето, за да се задържи. Лора погледна умолително Арчи и прошепна с най-приглушения си глас: — Ще имате ли нещо против, ако ви помоля да се прибираме? Наистина не вярвам, че ще съм в състояние да направя дори само една крачка!

Разиграната от нея сцена сложи край на следобедното пазаруване, но веднъж върнали се в къщата, Арчи настоя Лора веднага да се прибере в стаята си. Той извика Айша и ѝ нареди да донесе влажни кърпи за челото на госпожицата и нещо освежаващо за пиене.

— Чашка коняк ще ви се отрази добре — обясни той, дарявайки я с един от онези свои погледи, които все по-малко се нравеха на Лора. — Накарайте Айша да ви помогне със свалянето на корсета, който вие, жените, толкова настоявате да носите, и ще се почувствате по-добре.

На Лора не ѝ остана нищо друго, освен да се оттегли в стаята си и с помощта на Айша да свали всичко, освен влажната си от пот риза. След това, сякаш наистина бе болна, за каквато се представяше, Лора се остави да бъде отведена до леглото.

— Мисля, че е по-добре да не се завивате — обясни Айша, а в гласа ѝ като че ли можеше да бъде доловена искрена загриженост. — Ако не е свикнала със слънцето и горещината, една нежна дама като вас може да се почувства неразположена. Виждала съм много английски дами, на които се е случвало... Ако и да не сте англичанка, а американка — припряно добави, — все пак не сте свикнала на тукашния климат. — След тези думи тя излезе, за да донесе вода и коняк.

Лора лежеше по гръб със затворени очи и се надяваше, когато се върне, Айша да я остави на мира, вземайки я за заспала. Да мисли... трябваше да обмисли толкова много неща! Въпреки вежливостта на Арчи, показната му загриженост и любезно държание, Лора не можеше да се отърси от впечатлението, че Ена се бои от него! А междуременно ѝ бе станало ясно, че няма да ѝ се удаде възможност да поговори с приятелката си на четири очи... Арчи очевидно имаше грижата за това.

Лора отхвърли мисълта да изпрати телеграма на лейди Хонория. Какво би могла да ѝ съобщи, при положение че се опираше единствено на смътни предчувствия? Докато си блъскаше главата над подобни въпроси, на вратата се почука тихо и веднага след това Арчи помоли да влезе за малко.

Лора придърпа чаршафите върху себе си и рече с глух глас:

— Да, но трябва да ме извините, че не съм подходящо облечена.

— Скъпа госпожице Морган, като най-добра приятелка на жена ми няма нужда да бъдете толкова официална — още с влизането си обясни Арчи. — А от своя страна аз също смятам, че не е необходимо да бъда прекалено официален в държанието си към вас.

Погледите, които ѝ хвърляше, и които сякаш проникваха през тънкия ленен чаршаф, придърпан от Лора чак до брадичката, никак не

й харесваха.

— На път за канцеларията си реших да се отбия, за да ви попитам не бихте ли желала да ви донеса нещо от града. И тъй като имаме много добър лекар, си помислих, че може би ще пожелаете да бъдете прегледана от него? Или да го помоля за рецепта с някое лекарство против главоболие или подсилващ сироп? Знаете ли, бих искал да поправя грешката си, дето ви помъкнах из града в най-голямата горещина и прахоляк. Кажете, има ли нещо, което би прогонило умората от лицето ви? Ена би ми се разсърдила, ако реши, че ви пренебрегвам.

Лора не харесваше не само начинът, по който я гледаше, но и пълните му със скрити намеци думи, които току-що бе произнесъл с фалшив израз на състрадание. Само да можеше... Неочаквано и хрумна блестяща идея.

— Ах, да! Тъй като бяхте така добър да ме попитате... бих желала да изпратя няколко телеграми. Възможно ли е това? Има ли тук телеграф?

— Телеграми? — изненадано повтори Арчи, но бързо се овладя и отвърна с усмивка: — Разбира се, че имаме телеграф. Не сме чак толкова изостанали, госпожице Морган. Но аз бих могъл да ги изпратя вместо вас. Мисля дори, че в кабинета си имам няколко формуляра. Щом се почувствате по-добре ги попълнете, а аз ще имам грижата да бъдат изпратени.

Лора забеляза, че мъжът я гледа с въпросителен, почти замислен поглед, който я изпълни с неудобство. Чувстваше, че по някаква неизвестна причина той си играе с нея на котка и мишка. В такъв случай обаче тя възнамеряваше да изиграе ролята си докрай, при това с удоволствие.

Младата жена затвори очи.

— Ах, колко мило от ваша страна. Твърде мило! — След това, малко несигурно, добави: — Но... бихте ли сметнал за прекалено, ако ви помоля да изпратя три телеграми? И то... и то още днес?

— Разбира се, че не, скъпа ми госпожице Морган, уверявам ви, че това няма да представлява никакъв проблем за мен. И понеже като вицегубернатор разполагам с известно... е, да го наречем влияние, бих могъл да се погрижа да бъдат изпратени незабавно. — След това, сякаш внезапно му бе хрумнала някаква идея, добави: — Защо

всъщност веднага да не ви донеса бланките... не, не, никакви възражения, моля! Няма да ми коства нищо, наистина нищо! И позволете да ги попълня вместо вас и веднага да ги отнеса. Какво ще кажете, а?

„Шах!“ — помисли си Лора, но все още не възнамеряваше да се предава.

— Много мило от ваша страна. — Докато донесеше бланките, тя щеше да разполага с достатъчно време да помисли върху формулировката на телеграмите си, сигурна, че Арчи ѝ имаше също толкова малко доверие, колкото и тя на него.

След като се върна, графът придърпа един стол към леглото, постави формулярите на коляното си и се усмихна снизходително.

— Е? Вицегубернаторът на Гибралтар е на ваше разположение, госпожице Морган... а когато е необходимо, умея да пиша доста бързо! Моля, продиктувайте ми съдържанието на телеграмите и адресите на щастливците, които трябва да ги получат.

Привидно изпълнена с благодарност, Лора продиктува трите си телеграми. Тази до родителите ѝ бе адресирана до чичо Реналдо, който щеше да знае къде да ги намери.

„Скъпа мамо, скъпи татко, в момента съм в Гибралтар, но спешно имам нужда от вас за своята сватба. Елате веднага, иначе съм загубена.“

— Вашите родители? — попирта Арчи с изпитателен поглед. — Те са в Мексико? Доста далече, не съм ли прав?

— О, не! Не и Вера Круз. Хасиендата — едно от семейните имения, знаете ли — се намира недалече от Вера Круз и наистина е необходимо да стигнат навреме, защото мама би могла да ми помогне при избора на рокля и всичко останало! — В гласа на Лора бе прозвучала нотка на детинска непринуденост и графът кимна разбиращо.

— Естествено е да искате родителите ви да присъстват на вашата сватба, но мислех... — той замълча, а веднага след това рече: — Следващата?

Следващата телеграма бе предназначена за чичо ѝ Пиер, с когото тя споделяше, че е в Гибралтар с граф и графиня Седжуик и го канеше да дойде, за да види колко чудесно е всичко. Но последната телеграма...

Под изпитателния и малко нетърпелив поглед на Арчи Лора хапеше устни и за миг сведе очи, преди тихо да каже:

— Боя се, че тази телеграма е... е твърде лична, би могло да се каже, и трябва да призная, че ми е малко неудобно. — Когато вдигна поглед, забеляза как хладните му очи се присвиха за миг, преди да надене покровителствено и малко снизходително изражение и да я увери, че не трябвало да се притеснява ни най-малко, защото нямало да спомене пред когото и да било дори думичка от съдържанието на телеграмата. Нещо повече, само щом я изпрател, щял да забрави онова, което пише вътре. Давал ѝ дума.

— Е... — колебливо започна Лора, — тази телеграма е до... до Ройс. — Тя отново сведе очи и погледна към безжизнено отпуснатите си длани. — Виждате ли, двамата с него имахме твърде ожесточен спор, а след това той беше толкова ядосан, че реши да слезе в Кадис! Но аз бих искала да се помирим и да му кажа колко съжалявам, че го провокирах. Разбирате, нали? Допускам, че когато двама души са влюбени, те стават прекалено чувствителни в отношенията помежду си! С времето разбрах това и... и бих искала той също да го знае! — Все още сплела ръце в скута си, Лора хвърли бегъл поглед към Арчи. — Нали не смятате, че постъпвам прекалено прибързано, или? Зная, че всъщност мъжът е този, който трябва да моли за прошка, но... ах, той толкова много ми липсва!

Лора видя, че го е изненадала, защото в първия момент Арчи се поколеба какво да отговори. След това обаче поклати глава и кратко се засмя.

— Скъпа госпожице Морган, чувствам се поласкан от доверието, което проявявате към мен, въпреки че се познаваме толкова отскоро, но наистина не зная какво да ви посъветвам. В крайна сметка това е между вас двамата. Но ако имате чувството, че вие сте онази, която е сгрещила, тогава би трябвало да послушате гласа на съвестта си. — Очите му отново се присвиха и той попита: — Но знаете ли къде точно можете да го намерите в момента? Ако не разполагате с адреса му, боя се, не би било възможно...

— О, напротив, зная! — рязко го прекъсна Лора. — Навярно е във вилата на лорд Дънхил в Кадис. А ако не, то би могъл да бъде открит чрез Уелския принц или някой друг от пасажерите на „Британия“. Доколкото ми е известно, негово кралско височество

имаше намерение да остане няколко дена в Кадис и е напълно възможно и сам той да се намира във вилата на лорд Дънхил. Моля ви, направете го заради мен! Нямайте представа колко е важно това!

— Жени, жени! — рече Арчи, а след това малко кисело добави: — Е, добре! Ще видя какво мога да направя, обещавам ви. Но... опитайте се да оформите съобщението си малко по-лаконично!

Трент, мое обично съкровище, прости ми!
Съжалявам, че се спречкахме. Аз наистина те обичам.
Моля, моля, ела веднага в Гибралтар, защото имам нужда
от теб.

Вечно твоя Лора.

Тя знаеше, че Трент ще се досети какво се крие зад това високопарно послание. Дори и да му бе безразлична, той щеше да пристигне, поне за да узнае какво се е случило или защото беше сестра на Франко. Сега можеше само да се надява, че Арчи наистина ще пусне телеграмите. Повдигайки вежди, той ги бе прочел още веднъж. Сега я погледна, сгъна бланките, пхна ги в джоба си и се надигна. Докато му благодареше, може би прекалено възторжено, Лора не бе в състояние да разгадае изражението на лицето му.

Замислен, граф Седжуик се настани в каретата си. Не знаеше какво да мисли за последната телеграма с всичките тези любовни излияния. Може би госпожица Морган все пак не искаше да изпусне шанса да стане херцогиня Ройс. Тя беше типична богата американка... от онези, арогантните, които той толкова мразеше. Мръщейки чело, той обмисляше дали да пусне телеграмата или не. Все пак, тази вечер очакваше пристигането на стария си приятел Реджи Форестър, а той възнамеряваше да се наслади на компанията на госпожица Морган насаме. Все още смръщен, графът извади телеграмата от джоба си и, прочитайки я още веднъж, се опита да вземе някакво решение. „По дяволите“ — помисли си той. Тя бе споменала Уелския принц, а негово кралско величество трябваше да узнае за познанството им, още повече че до Арчи бяха достигнали слухове, че принцът проявявал очевидна слабост към тази жена.

В този миг на Арчи му хрумна нещо и той с облекчение се облегна назад, а на устните му трепна едва доловима усмивка. Да! Да, защо не? Може би накрая това щеше да се окаже най-доброто решение за всички. Телеграмата или щеше да стигне до Ройс, или не. А ако той я получише и се окажеше толкова глупав да хване вяра на тези лъжливи обяснения в любов, след като бе узнал за флирта на годеницата си с Реджи Форестър... какво щеше да стане, ако отново ги завареше заедно? Добре, добре! Това без съмнение щеше да е краят! А когато Ройс ѝ обърнеше гръб, тогава Реджи щеше да получи своята американска невеста и нейните милиони. Колкото повече мислеше за това, толкова по-добра намираше идеята си!

Сабина, госпожа Уестбридж, не беше на себе си от гняв и разочарование, но трябваше да крие чувствата си от лорд Дънхил и гостите му. Отначало всичко бе тръгнало толкова гладко... точно както Реджи предсказваше. Но след това му бе хрумнало да урежда някакви сделки — при това точно в Гибралтар — и той беше заминал, напомняйки й при следващата й среща с Ройс да подхвърли на херцога определена информация.

Но нещата се бяха объркали и тя не знаеше защо. Цяла вечер бе бърбрила, смяла се и флиртувала с лорд Дънхил, който й прошепна, че с удоволствие би я отвел в стаята си, но се чувствал прекалено уморен и имал нужда от сън. Беше добавил обаче, че се надявал да се възползва от тази възможност на следваща вечер. Сабина бе изпитала облекчение, тъй като се надяваше, че през нощта Ройс ще я посети в стаята й, още повече че му бе намекнала за една много интересна новина, която би могла да обсъди с него на четири очи малко по-късно.

Сега, гневно стиснала юмруци, Сабина кръстосваше стаята си. Дяволите да го вземат този негодник! С почти непоносима отчетливост си спомняше всичко случило се... както и онова, което не се бе случило.

Беше го чакала дълго след полунощ и когато вече заспиваше, почти на зазоряване, той се появи, миришец на алкохол и цигари. На мъждукащата светлина от газовата лампа тъмното му, брадясало лице й се стори строго и безизразно. В очите му долови жестоко изражение. Святкащи с червени искри, те й заприличаха на очите на голяма котка или някакъв друг хищник

— Сладка, очарователна Сабина! Тук си, значи... чакаш, както обикновено! Надявам се, че не съм те накарал да чакаш прекалено дълго, прелестна моя? — Тя нададе тих вик, тъй като в същия миг той протегна ръка и разкъса копринената й нощница. — Тук си, значи — мърмореше повече на себе си — и аз съм тук! Бихме могли да се възползваме от случая, не мислиш ли?

Не ѝ харесваше нито странният му тон, нито думите му, но преди да успее да каже нещо, той разкопча лепената ѝ риза чак до кръста и се излегна до нея. След това, галейки я по познатия ѝ интимен начин, заглуши с устни възмутеното ѝ мърморене и накрая се претърколи върху нея.

В ослепителната слънчева светлина, която сега заливаше стаята ѝ, страните на Сабина пламнаха от мисълта за безсрамния начин, по който беше отвърнала на милувките му. Бе копняла по него толкова силно, че не успя да му устои, когато я взе, без дори да си направи труда да се съблече напълно... Напротив, молеше го да я люби отново и отново. Свършвайки, той се изтърколи от нея, вдигна панталоните си и, изправяйки се, ѝ хвърли безизразен поглед.

— Така... а сега ми разкажи какви са новините, които жадуваше да споделиш с мен! — измърмори той.

За миг Сабина занемя от възмущение и срам, но когато Трент с безразлично свиване на рамене ѝ обърна гръб, тя просъска с глас, в който звучаха всичките ѝ наранени чувства и желание да го нарани.

— За малко почти ме накара да забравя за това. Но би трябвало да знаеш, че брат ми, който вчера — едва няколко дена след пристигането си — отново замина, пое направо към твоята госпожица Морган! Струва ми се, че имат някаква уговорка за престоя ѝ в Гибралтар. Как ти се струва това, Ройс? Тя все още ли е твоя годеница? — Сабина се изсмя дрезгаво, а след това язвително добави: — Изглежда предпочита любовните умения на Реджи пред твоите, не мислиш ли? А и той бе много впечатлен от нея! Очевидно е научила доста от теб!

Трент стоеше пред нея като вкаменен, гледайки я с неразгадаемо изражение, но след това за нейно най-голямо разочарование само вяло сви рамене, сякаш всичко това изобщо не го засягаше.

— Това ли е, което имаше да ми кажеш? — с леден, безразличен глас запита той. — Не зная защо така неистово мразиш Лора, при положение че толкова си приличате по начина, по който замъквате в леглото си всеки изпречил се на пътя ви мъж. — След тези думи той я остави сама, затръшвайки вратата след себе си.

Когато на сутринта Сабина слезе за закуска, Трент вече бе излязъл на езда и въпреки че тя умело разпита една от прислужниците,

не можа да научи нищо. А връщайки се на обяд, той почти незабавно замина отново, без да размени с нея нито дума!

Лорд Дънхил със съжаление бе споделил, че Ройс получил телеграма и трябвало да се погрижи за някакви неотложни задължения.

— Не го очаквам през следващите няколко дена и му казах, че не зная дали когато се върне, още ще сме тук, но че вилата ми е на негово разположение. Знаете ли, Ройс, ми харесва... мило момче, нищо, че е роден в Америка.

Значи беше заминал... един бог знае къде! Бе го загубила... ако изобщо някога е бил неин!

Когато Трент Чаланджър, все още в необикновено мрачно настроение, пристигна в малката къщичка, в която веднъж вече се бяха срещали с Франко, приятелят му вече опаковаше багажа си.

— Трент! Какво, за бога, търсиш тук? Мислех, че имаш уговорка с...

— Бих искал да ми обясниш какво, по дяволите, може да означава това — сърдито рече Трент, хвърляйки на масата един жълт лист хартия. — По думите на госпожа Уестбридж, сестра ти с нетърпение очаквала пристигането на Реджи Форестър в Гибралтар. Може би като неин брат би могъл да ми кажеш защо, по дяволите, ѝ е притрябвало да ми праща това. — Той посочи телеграмата и впери ледените си очи в слисаното лице на Франко.

Франко, който също не беше в най-добро настроение, ѝ хвърли един поглед и отвърна ядосано:

— Откъде, по дяволите, мога да знам това, когато не ми оставяш време да прочета проклетата телеграма?

— Прочети я! И ми кажи дали наистина мислиш, че е от сестра ти... защото в крайна сметка трябва да я познаваш по-добре от мен!

Мръщейки чело, Франко прочете телеграмата. Стед това вдигна глава, опитвайки се с небрежно свиване на рамене да скрие внезапно обзелото го неудобство.

— Нямам представа какво означава — замислено рече той. — Но може би сериозно мисли всичко онова, което е написала, защото... по дяволите, Трент, ако искаш ме пронизвай с ледените си очи, но тя... тя те обича. Съдейки по всичко, което знам, Лора — без да се опитвам да

оневинявам постъпката ѝ — е била движена единствено от жажда за отмъщение, тъй като в Каус те е видяла да спиш със Сабина!

— Видяла ме е какво! — когато погледна Франко, чертите на Трент сякаш бяха изсечени от гранит. Неочаквано той избухна: — Защо не се е опитала да поговори с мен за това? Защо не е вдигнала скандал, както би направила всяка нормална жена? Но това не оневинява постъпката ѝ! Много добре знаеш, Франко Морган. Тя...

— По дяволите, Трент — възмутено го прекъсна Франко. — Знаеш, че сестра ми не е някоя нормална жена... за наше най-голямо нещастие!

Той хвърли още един поглед върху телеграмата, след което вдигна глава и добави:

— Няма да кажа, че това не са истинските чувства на Лора, защото знам, че са, но... това не е нейният начин на изразяване. По-скоро бих очаквал от нея да направи нещо необмислено... например, да хване първия кораб за Кадис и да дотърчи при теб!

В този момент погледите на двамата мъже се срещнаха и една и съща мисъл мина през главите и на двамата.

— За бога, Трент! Щом пише, че трябва веднага да отидеш, то това навярно е някакъв знак! На твое място — побърза да добави той, виждайки израза на Трент — не бих вярвал на всичко, което разправя лъжливата малка кучка Сабина, защото случайно знам, че Реджи я държи в ръцете си, а един бог знае какво крои Форестър.

Погледите им отново се срещнаха и известно време двамата мъже се гледаха предизвикателно в очите, преди Трент хапливо да отбележи:

— Добра реч, приятелю!

— Проклятие, все пак Лора ми е сестра, макар и понякога да се спречкваме! Аз възнамерявам да разбера какво става там, независимо дали искаш да дойдеш с мен или не.

— Кой казва, че не искам? — отвърна Трент с измамно мек глас, без от очите му да изчезне смразяващият, суров израз. Мускулите на брадичката му потрепераха. Той чувстваше, че Франко всеки момент можеше да избухне и, тъй като нямаше голям избор, се опита да овладее гласа си.

— Ако яздим като дяволи или наемем дилижанс с бързи коне, може да стигнем в Алвезирос преди падането на нощта — обясни

Трент. — След това ще наемем някоя бърза моторна лодка, която да ни откара до Гибралтар... някой кораб на контрабандисти би бил най-подходящ, а аз случайно зная няколко.

Лора... малката вещица! Защо не можеше да я прогони от мислите си? Защо непрекъснато го преследваше спомена за лицето ѝ, нейните прегръдки, неповторимото усещане от допира на кожата ѝ до неговата, тялото ѝ — топло и отзивчиво... Защо когато отвори телеграмата от нея пулсът му се бе ускорил... докато не осъзна, че вероятно нито една дума не е написана сериозно? Но този път той бе твърдо решен веднъж завинаги да узнае истината. Или завинаги щеше да я прогони от мислите си, или щеше да я приеме отново и задържи за цял живот!

Трент нямаше друг багаж, освен лек ръчен куфар, който сега метна на рамо, преди да се обърне към Франко:

— Е, идваш ли?

Франко, който внезапно бе осъзнал, че въпреки гнева си, Трент ще пътува за Гибралтар, за да търси Лора, хвърли на приятеля си бегъл поглед. След това натъпка чифт панталони, няколко ризи и един жакет в малка пътна чанта.

— Какво ще вземеш със себе си? — попита Франко с престорено небрежен глас. — По-добре ме ориентирай, за да зная какво да опаковам и аз.

— Само най-важното, разбира се — отвърна Трент, а в гласа му прозвуча ледена нотка. — Един нож, два колта и мокасини. Препоръчвам ти да вземеш същото... за всеки случай. — Трент бе надушил кръв и съзнаваше това. В този момент нямаше никакво значение чия кръв щеше да се пролее — на Реджи Форестър, на Седжуик или дори на Лора, ако откриеше, че го е водила за носа!

След излизането на Арчи Лора беше направила опит да говори с Ена, но приближавайки покоите ѝ, попадна на Фатима, червендалестата антипатична камериерка, която и бе препречила пътя.

— Съжалявам, госпожице — бе казала жената — но графът даде строги нареждания графинята да не бъде безпокоена по никакъв повод. Сега тя спи, след като взе от лекарствата, изпратени ѝ от доктора. Моля ви, госпожице, най-добре се приберете в стаята си и също се опитайте

да поспите. Айша ще ви донесе чай. Ментовият чай е много полезен срещу слънчев удар, знаете ли.

И тъй като не искаше да утежнява положението на Ена, Лора ѝ бе обърнала гръб и още по-слисана и уплашена се бе вързала в стаята си. Ена бе пленница — сега това не подлежеше на съмнение. Но в края на краищата Лора не бе съпруга на Арчи. Никой не можеше да ѝ попречи да напусне къщата, когато пожелаеше и да доведе помощ за Ена! Ясно ѝ бе колко налудничав о би прозвучала историята ѝ, но може би... може би милият майор Ийгън щеше да ѝ повярва.

В този момент в стаята бе влязла Айша, носеща огромна табла, върху която имаше гарафа с ментов чай, малка сребърна чашка без столче и огромно количество изкусителни марокански вкусоти.

— Госпожицата няма намерение да излиза в жегата, нали, при това съвсем сама? — загрижено попита Айша. — Тукашното слънце не е безопасно за белите дами! А тази сутрин госпожицата беше много зле от горещината! Моля, опитайте храната — все марокански ястия, много добри... от тях със сигурност ще се почувствате по-добре.

— Но аз вече съм по-добре... много по-добре — отвърна Лора — и бих искала да прескоча до най-близката телеграфна станция. Трябва да изпратя още една телеграма, за която съвсем бях забравила.

— Но, госпожице, в момента в къщата няма нито една карета — с мек глас обясни Айша. — А вие не бихте могла да изминете пеша толкова голямо разстояние... тук при нас дамите не ходят пеша.

— Свикнала съм да правя онова, което пожелае, Айша, дори и да знам, че другите няма да сметнат постъпката ми за особено умна или изискана! Така че ако донесеш бялата ми копринена рокля и обувките ми... никакъв корсет, моля, до гуша ми дойдоха. Ако ми покажеш посоката, ще се оправя и сама.

Айша я гледаше с уплаха, а когато отново проговори, гласът ѝ представляваше едва доловим шепот:

— Моля ви, госпожице! Той ще ми се ядоса... много ще се ядоса, ако се случи нещо и узнае, че съм допуснала да излезете в такъв горещ ден! Господарят каза, че тази вечер ще излизате, за да разгледате пещерата... моля ви, изчакайте вечерта!

В този момент Лора не схвана смисъла на думите ѝ... това щеше да стане едва по-късно. Само за да достави удоволствие на Айша, тя бе изпила ментовия си чай и чаша коняк, който трябваше да ѝ даде сили

да понесе слънцето, тъй като все още бе решена да излезе от къщата... само щом Айша се отдалечеше.

Бе взела решение все пак да изпрати известие на лейди Хонория, надявайки се, че тя все още е в Баден-Баден и телеграмата ще я завари там. Но докато обмисляше какво да ѝ пише, стаята внезапно се завъртя около нея и така ѝ се зави свят, че трябваше да се отпусне по гръб върху леглото си сред меките възглавници, питайки се какво става с нея, преди да я обгърне непрогледен мрак и тя да потъне в някакъв безкраен, черен тунел.

Лежаща безжизнена върху леглото така, както си беше — без риза и фуста, Лора не възприемаше нищо от ставащото около нея — не усещаше погледите, спрели върху нея, нито чуваше гласовете в стаята.

— Ето я, приятелю мой. Тя е твоя! — хихикаше Арчи, хвърляйки кос поглед към Реджи, който не можеше да откъсне поглед от тялото на Лора. — Можеш да бъдеш сигурен, че поне час няма да усеща нищо от онова, което става с нея. Опиатът, който Фатима е поставила в чая ѝ, е напълно безвкусен, но много силен! — След това добави, разтягайки устни в злорада усмивка: — Надявам се, ще ми дадеш и аз да се възползвам от нея! Справедлива размяна, какво ще кажеш, старче? Навит съм ѝ още от първия път, когато я видях през дупките, пробити по мое нареждане в една от стените на стаята ѝ. Кажи, бива ли я?

— О, не е зле, бих казал! — излъга Реджи, пристъпвайки към леглото, без да откъсва поглед от безсилното и беззащитно тяло, простряно върху него.

— Подготвено ли е всичко за по-нататък? — попита той.

— Разбира се — нетърпеливо обясни Арчи. — Не ти ли казах вече? — В стаята се разнесе кратък, неприятен смях. — Не забравяй Фатима. Тя е камериерка на Ена и много ми помогна. Сигурно ще ти е от полза при обуздаването на твоята госпожица Лора... Би могла да те научи как най-бързо да се справиш с нея! Фатима знае начини да бъде причинена болка на една жена, които само жена може да открие. Но в това скоро сам ще се убедиш.

— Арчи, старче — засмя се, Реджи, — трябва да кажа, че си истински приятел! Обещавам ти да ти я оставя, само щом свърша с нея.

Докато Лора все още лежеше дълбоко упоена и не чувстваше нищо от онова, което се случваше с нея, Реджи се хвърли върху ѝ и я

взе... без съпротива... така както му харесваше.

Междувременно Арчи бе заповядал да доведат Хелена, за да види какво е постигнало приятелката ѝ... сестрата на нейния любовник. Хелена започна да хълца беззвучно, а след това се разкрещя, докато Арчи, надвесен над безжизненото тяло, не извика към Реджи:

— Свършвай вече! Защо не вземеш Ена, докато се позабавлявам с твоето съкровище.

— Не! — отчаяно извика Хелена. — О, моля ви, не!

Фатима изви завързаните зад гърба китки на Хелена и я бутна на пода, където тя се сгърчи, хлипайки. След това усети как Реджи отвори девствения ѝ пояс, хвърли се върху ѝ и болезнено проникна в нея. Младата жена, която имаше чувството, че е попаднала в някакъв жесток кошмар, се гърчеше от болката, причинявана ѝ от грубите му тласъци, от стискащите гърдите ѝ ръце. По тялото ѝ безразборно се сипеха безмилостни, брутални удари. Междувременно Арчи се бе заел с Лора, обръщайки я така, както пожелаеше и прониквайки в нея по всевъзможни начини, както бе сторил преди него Реджи.

Лора бе започнала да стене тихо и правеше опити да се съпротивлява, но Арчи с всички сили я притискаше към леглото. Накрая извика през рамо към Реджи:

— Хей, старче, когато свършиш, предлагам да се преместим в моята спалня... какво мислиш за това, Ена? Там можем да я озаптим така добре, както правя с жена си, когато ме разсърди. Ще можеш да вършиш с нея каквото пожелаеш. — Той се засмя. — Фатима борави чудесно с камшика, не съм ли прав, скъпа?

Малко след като действието на опиата бе преминало, Лора реши, че това е някакъв кошмар — ужасяващ, мъчителен кошмар, от който опитваше да се събуди, но, незнайно защо, не успяваше. Когато все пак се събуди, се намери пак в същия кошмар, а ужасът и болката не искаха да си отидат. Не можеше да избяга, просто не можеше... Тогава осъзна, че ръцете ѝ са завързани на висящи от тавана куки, а краката — в стърчащи от пода халки. Видя Хелена да лази на колене и разбра на каква мъка и унижение е подложена приятелката ѝ. След това същото сполетя и нея. Реджи, Арчи, Фатима и дори един от прислужниците, който бе извикан, за да е пълно унижението, се гавриха с нея със сатанинска изобретателност, Фатима въртеше

камшика и я шибаше жестоко, без да подбира — по гърдите, хълбоците, вътрешността на бедрата, докато Лора не започна да крещи и вече не можеше да спре да крещи, да моли, да обещава всичко, само и само да ѝ спестят болките.

— Чу ли това, Реджи, старче? — извика Арчи. — Вече е почти толкова послушна, колкото Ена, не намираш ли? Чу ли какво обеща? Каза, че щяла да направи всичко, всичко... не е ли мило! Не е ли много мъдра, нашата малка американка?

— Много любезно от нейна страна! — хихикаше Реджи.

— Стани, жено! — неочаквано заповяда Арчи. — Стани! Искан госпожица Лора да види каква възпитана жена съм направил от теб само за два дена! — Ена се надигна, изгаряна от болки и най-сетне успя да се изправи, олюлявайки се и горко ридаейки.

— А сега — усмихнато продължи Арчи, сграбчвайки я за ръката, — сега можеш отново да застанеш на колене и да допълзиш до приятелката си... разбра ли ме? Ще направиш същото, което трябваше да правиш с Фатима! След всичко, което изтърпя, малко нежност ще ѝ се отрази добре, не мислиш ли?

— О, не! Моля, Арчи, не, моля! — Арчи дръпна главата на Ена за косата и ѝ зашлеви жестока плесница, преди да я повлече след себе си. Реджи продължаваше да хихика. Това, което ставаше тук, му харесваше, а най-много му харесваше, че сега Лора бе негова, само негова!

Лора съвсем смътно си спомняше случилото се след това. Знаеше, че след последното унижение я бяха развързали и тя се бе строполила на пода, хлипаща и стенеща. Спомняше си, че беше обещала всичко... дори подписът, който Реджи поиска от нея и който я правеше негова жена.

Бяха ѝ дали да пие много коняк, а след това я отведоха до малка каменна постройка с червен циглен покрив, където възрастен мъж ѝ задаваше някакви въпроси, а тя механично отговаряше. Ръцете ѝ бяха завързани на гърба и скрити под дълга, закопчана до горе наметка, под която беше гола. Беше благодарна за наметката, чиято качулка скриваше мокрото ѝ от сълзи лице със синини под очите и подута долна устна, която едва не бе прегризала от болка.

Реджи беше обвил ръка около кръста ѝ и я държеше исправена, защото тя бе толкова изтощена, че се олюляваше. Когато я извеждаше,

сякаш много отдалече го чу да казва:

— А сега ще удържа обещанието си към майора. Ще посетим пещерата Сен Мишел и ще влезем в килията за мъчения. Не забравяй обноските си и бъди тиха. Вече си схванала какво се иска от тебе, нали, скъпа? — Той я удари леко по лицето, което все още бе подуто и гореше от предишните му удари, а Лора кимна замаяно.

Както смътно схвана, Арчи се бе върнал в къщи при бедната Ена. Реджи ѝ обясни с усмивка, че е осигурил кораб, който малко по-късно щял да ги откара до Танжер. Там ги чакала чудесна малка къщичка — идеалното място за прекарване на сватбен месец. При тези думи Лора отново избухна в безутешно хълцане. Мъжът я удари и не престана да ѝ причинява болка, докато тя с приглушен глас не помоли за милост и не обеща да бъде послушна.

— Надявам се, сладка Лора — рече той, грубо стискайки чувствителни зърна на гърдите ѝ. — Знаеш какво те очаква иначе, нали? — Тя кимна още веднъж и се остави да бъде отведена до лекия файтон, който ги очакваше. Всичко вече ѝ бе безразлично. Имаше едно единствено желание — да избегне по-нататъшните болки и наказания.

Но някъде в дъното на съзнанието ѝ мъждукаше един въпрос и една надежда, която заплашваше всеки момент да угасне. „Не, той никога няма да дойде... дори телеграмата да е била изпратена. Не, пък и без това вече е прекалено късно... аз съм женена за Реджи. Няма надежда, никаква надежда — минаваше ѝ през главата. Искаше ѝ се да заплаче, но не смееше, защото се боеше да не разгневи Реджи. — Това е краят, краят на предишната безгрижна Лора Морган, която беше толкова самоуверена и не се боеше от нищо и никого. Това е краят на жената, която бях! Бог знае каква съм станала сега и какво ще излезе от мен.“ Лора бе така замаяна, че имаше чувството, че съзнанието ѝ е заключено за всякакви усещания. Дори бе престанала да се тревожи за онова, което я очакваше. Никога не бе копняла да умре и не се бе молила за края си, но сега правеше точно това!

Граф Седжуик се прибра у дома, след като бе присъствал като свидетел на сватбата на Реджи, който настояваше заедно с полузамаяната си жена да посетят пещерата Сен Мишел. Сега Арчи възнамеряваше да се да се позабавлява още малко с жена си, която бе оставил на вярната Фатима. Вече пред вратата на спалнята си чу някой да хлопа на входната врата и се намръщи. Кой ли можеше да е по това време? Не беше настроен за посрещане на гости... все пак още не бе свършил с Ена. Който и да бе нощният посетител и каквато и да бе целта на визитата му, можеше да почака до сутринта. Графът извика един от прислужниците, за да му каже, че възнамерява да се оттегли в покоите си и не желае да бъде смущаван.

Ахмед, прислужникът, едва бе отлостил вратата, когато тя се отвори с ритник и в къщата се втурна висок, мрачен мъж. Зърнал очите на мъжа, Ахмед неволно пребледня, измърмори под носа си някаква молитва и отстъпи няколко крачки. Никога преди не бе виждал подобни очи! Този мъж, който и да беше той, приличаше на самия дявол, въпреки че отначало гласът му бе прозвучал измамно миролюбиво.

— Кажи на господаря си, граф Седжуик, че го търси херцог Ройс и че имам намерение да говоря с него. Запомни ли?

Не, реши Ахмед, този непознат определено не му харесваше. Не му харесваше нито измамно мекият му глас, нито неумолимостта, която се криеше зад него! Не би искал да срещне подобен мъж нощем на улицата, а и имаше усещането, че е най-добре човек изобщо да избягва такива като него. Освен онзи, който бе нарекъл себе си херцог, имаше и още един господин, който изглеждаше също толкова ядосан и сърдит! Ахмед отстъпи уплашено още няколко крачки. Цялата тази работа не му харесваше и той не желаше да се изпречва на пътя на двамата непознати.

Изплаши се още повече, когато Трент изръмжа през зъби:

— Не искам да чувам никакви извинения, разбрано? Сега върви и доведи господаря си или сам ще го намеря. Надявам се, ще го

откриеш преди мен.

— Да, о, да! Да, господине! Херцог... разбира се, веднага отивам! Моля, изчакайте тук! Вече отивам! — Той забърза по дългия коридор, хвърляйки бегъл поглед през рамо. — Виждате ли, господине? Вече отивам! — В този момент дочу зад себе си същия глас, гласът, от който незнайно защо се боеше и който сега го накара да замръзне на място.

— Преди да събудиш граф Седжуик, искам да зная къде е госпожица Морган. Моята годеница и сестра на този господин. Искам да ми отговориш веднага, разбра ли? Иначе ще трябва да прибягна до едно средство, което е чудесно за развързване на езици. Е?

Стоманеносивите очи привличаха Ахмед като магнит, и той се повлече обратно. След това, тъй като не знаеше какво и колко може да каже, той започна да заеква. Не бе подготвен за нещо подобно! Нито че ще дойдат мъже като тези двамата и ще питат за жената, която последните няколко дена бе живяла в къщата.

— Съжалявам, господа, но наистина не зная! Аз съм само един най-обикновен прислужник и не зная нищо повече от онова, което ми се казва. Мисля, че тук имаше една млада дама, но съм я виждал само няколко пъти и то отдалече. Тази вечер един от прислужниците ми каза, че бил пристигнал някакъв английски господин и че той и младата дама възнамерявали да се оженят още тази нощ. Това е всичко, което зная, кълна се, освен че — струва ми се — я видях да заминава с каретата на господина, който я съпровождаше, а след това се завърна сам и каза, че възнамерявал да се оттегли в покоите си. Казаха ми да не пускам никого в къщата.

— Е — със заплашителен глас отвърна Трент, — ти не си ни пуснал, не е ли така? Ние сами влязохме, моят приятел и аз! А сега... сега — повтори той — по-добре върви при господаря си и му предай да излезе. И то веднага.

Франко, който беше бесен от гняв, се удивляваше на спокойствието на приятеля си.

— Не вярвам на нито една дума от историята на този човек! — Гласът му ясно издаваше растящия му гняв. — Лора не би... мили боже, мисля, че я познавам достатъчно добре, за да зная, че не би направила нещо подобно, при всичките авантюри, на които е способна! А и чувствам... не, проклетие, сигурен съм, че те крият

нещо... че има нещо гнило в цялата тази история с Лора. Наистина, предпочитам да...

Трент го погледна с ледените си очи и строго изражение, което Франко така добре познаваше.

— Най-добре за теб ще бъде да се научиш в моменти като тези да криеш гнева си... поне докато не му дойде времето да го излееш върху някого! Независимо дали ни харесва или не, най-добре ще е да изчакаме появяването на Седжуик и да чуем какво ще ни каже той. А след това... — очите му блестяха като кинжали.

— Проклятие, Трент! Лора ми е сестра и аз имам право да науча какво е станало с нея!

— Но ако изгубиш самообладание — изръмжа насреща му Трент, който Франко едва позна, — може би никога няма да разберем това! Не схващаш ли? Лора може да ти е сестра, но тя е и моя годеница! Жената, която обичам! Опитай се да схванеш и това! — След това отвърна поглед и двамата мъже чуха някъде да се отваря и затваря врата, а след това нечии стъпки да приближават по дългия коридор.

Отначало Арчи бе ядосан от влизането на Ахмед, който дори не си бе направил труда да почука. Трябваша му няколко минути, за да схване какво мънкаше прислужника, а след това гневно изруга.

— Въведи двамата господа в кабинета ми и им кажи, че идвам веднага. В никакъв случай не отговаряй на въпросите, които вероятно ще ти зададат, ясно?

— О, да, да, господине! Не зная нищо, абсолютно нищо — заекваше мъжът.

След излизането на Ахмед Арчи се обърна към Фатима и каза със заповеднически тон:

— Пази я и я дръж будна, докато се върна. Можеш да я понашибаш с камшика, в случай че плаче прекалено силно. — Докато се обличаше, той хвърли подигравателен поглед към Хелена, която за негово най-голямо задоволство сега зависеше от милостта и настроенията му. — Значи Ройс е дошъл да търси Лора, а? Допускам, че онова, което ще му кажа, никак няма да му хареса. Но ще трябва да повярва, особено след като му покажа брачното свидетелство! Представи си, скъпа моя, твоят любовник също е тук. Какво, мислиш, ще си каже, ако те види такава? Мислиш ли, че все още ще те желае, сега, когато съм те дамгосал като своя собственост? Да му покажа ли

колко добре можеш да обслужваш Фатима или може би да му дам да разгледа отблизо девствения ти пояс?

Хелена хълцаше без сълзи. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от вълнение, а гърлото ѝ бе изранено от писъци. Тя го гледаше замаяно и не смееше да отговори, защото се боеше да не каже нещо, което да го ядоса. Бе коленичила на пода, а Фатима стоеше зад нея с омразния камшик и в този момент само игриво докосваше бедрата и слабините ѝ. Хелена знаеше, че няма да дръзне да промени положението си, преди да са ѝ позволили да го стори. Не можеше да понесе мисълта, да бъде видяна от Франко такава!

Арчи закопча жилетката си и на излизане ѝ хвърли още един подигравателен поглед.

— Скъпа, когато се върна, ще ти разкажа какво са казали те и какво съм им казал аз!

Ахмед бе въвел двамата мъже в облицования с дърво кабинет, предлагайки им коняк, червено вино и цигари, но те бяха отказали. Докато излизаше, Ахмед въздъхна с облекчение, смятайки, че се е отървал от сигурна смърт или дори нещо по-лошо. Най-сетне, засипвайки ги с порой от извинения, се появи и Арчи Айър, граф Седжук.

— Ройс! И... господин Морган! Виж ти! Ако знаех, че ще дойдете, нямаше да си легна толкова рано. — След това добави, хвърляйки кос поглед към Франко: — Жена ми е с крехко здраве, знаете ли. Изглежда местният климат не ѝ понася, така че се опитвам да бъда при нея толкова често, колкото е възможно. Изпитвам известна вина, че толкова дълго я пренебрегнах, за което и тя често ме упреква! А кой мъж може да устои на представата за сладката си малка женичка, която с копнеж го очаква в леглото му?

В този момент Франко, който се боеше да не избухне, стана и остро рече:

— Ако не възразявате, тъй като Ройс има да обсъжда с вас лични въпроси, ще изляза в градината да изпуша една цигара.

След тези думи младият мъж напусна стаята. При влизането на Арчи Ройс се бе изправил и остана прав, въпреки поканата на домакиня да се разположат удобно. Сега Трент стоеше с леко разтворени крака и кръстосани на гърба ръце и оглеждаше графа,

който очевидно, изпитваше известно неудобство да гледа нагоре към изправеният пред него мъж.

— Желаете ли цигара? Съжалявам, че госпожица Морган си тръгна. Чух, че Франко Морган и сестра му са добри приятели на жена ми. Не искате ли чаша коняк? Червено вино? — Арчи се обърна, за да си налее коняк, и установи, че ръцете му леко треперят. „Дяволски объркващо... — мислеше си той — да се изправиш срещу стена от мълчание. Защо, за бога, не казва нищо?“

Той облиза устните си и рече:

— Е, намираме се в особена ситуация... Стари приятелю, аз наистина не зная какво да кажа! Трябва да се опитате да разберете положението, в което се намирам.

— Вашето положение? Ах, да, естествено — рече Ройс с особена интонация, която никак не се понрави на Арчи. — Да, моля, бъдете така добър да ми обясните положението си, Седжуик, стари приятелю. И се надявам, че ще побързате с обяснението, защото не обичам дългите предисловия.

Арчи поде заеквайки:

— Е, да... значи, допускам... ще рече, мислех... сигурно сте дошъл заради телеграмата, която госпожица Морган толкова държеше да ви изпрати? Трябва да се опитате да разберете колко неприятно е всичко това за мен... ще рече, че трябва да ви обясня... но какво можех да кажа, когато ме помоли да пусна телеграмата до вас? Бе ми разказала, че сте се спречкали и искала отново да оправи всичко.

Арчи постепенно бе успял да се овладее и сега, без да съзнава, си наля още една чаша коняк. След това, хвърляйки бегъл поглед към безизразното лице на събеседника си, припряно добави:

— Вярвайте ми, Ройс, не знаех, че е шега! Докато не се появи Форестър и тя не го прие с отворени обятия! Едва тогава ми призна, че са планирали всичко и са ви повикали тук само за да станете свидетел на щастието им! Дори настояха да се венчаят веднага и не пожелаха да чуят никакви възражения. Наложих се да ги заведа при един служител, когото подкупих, за да ускори малко нещата и да им спести някои от обичайните спънки и формалности. Трябва да призная, че дори влязох в ролята на свидетел, но какво можех да сторя? Те бяха категорични и аз си помислих, че поне бих могъл да се погрижа всичко да стане така,

както го изисква законът. Убеден бях, че това е най-доброто, което мога да сторя, разбирате ли?

През цялото време Ройс не бе отронил нито дума и само бе пронизвал Арчи с ледените си сиви очи. Но сега, когато графът завърши разказа си и затаи дъх, Ройс взе думата. Гласът му беше спокоен, но в него се криеше такава убийствена студенина, че Арчи се изплаши.

— Не, Седжуик, боя се, че не разбирам. Надявам се да ми обясните цялата история по-подробно, така че да мога да разбера. Защо, например, толкова скоро след като сте ми изпратил телеграма, в която тя ме моли незабавно да дойда при нея, изведнъж ставате свидетел на сватбата ѝ с Форестър, а отгоре на всичко сте си дал труда да ускорявате нещата? Седжуик, съветвам ви да не ме мислите за някой от глупаците, с които обикновено си имате работа! — Ледената нотка, прозвучала в гласа му, накара Арчи да изтръпне.

Той се опита да прояви твърдост.

— Чуйте ме, Ройс! Смятам, че проявих достатъчно търпение и ви разказах всичко, което знам! Ако не ми вярвате, мога да ви покажа дори брачното свидетелство... по-точно едно копие, което държа тук, в писалището си. Помолиха ме да го прибера на сигурно място, докато се върнат от сватбеното си пътешествие. — Арчи посегна към едно от чекмеджетата на бюрото си, където държеше пистолета си, но внезапно замръзна с протегната ръка.

— На ваше място, Седжуик, не бих посягал към пистолета. Не мисля, че малката ви играчка може да се мери с един 45-милиметров Колт.

За миг Арчи занемя от ужас. Ройс носеше обичайния редингот, но с внезапно, почти светкавично движение бе извадил някакъв револвер... едно смразяващо кръвта оръжие с дълга цев, за каквито граф Седжуик бе чувал само от разказите за Дивия запад.

— До съвсем неотдавна бях професионален стрелец — провлачено обясни Трент Чаланджър, отърсвайки се от херцог Ройс като от змийска кожа, за да разкрие истинското си аз.

Арчи стоеше като ударен от гръм и не можеше да откъсне очи от заплашителния револвер, който гостът му държеше насочен към него със спокойна, но сигурна ръка. Трент продължи с глас, който не вещаеше нищо добро:

— Навик, бих казал. Два револвера и резервни патрони в паласката. Също и нож за по-сериозни случаи. А сега... по-добре не забравяйте да се движите изключително предпазливо. И то само когато ви кажа, *comprende!*

Дори и да не знаеше нито дума испански, Арчи щеше да разбере смисъла на просъсканите с такъв гняв думи, от които по гърба му полазиха тръпки.

По знак, даден му от Трент с едва доловимо помръдване на дулото, Арчи се изправи внимателно и бавно се отдръпна от писалището. Сърцето му блъскаше лудо и той знаеше, че никога в живота си не бе изпитвал такъв страх!

— За бога, Ройс — заекна той, — трябва да сте полудял, напълно побъркан, ако вярвате, че това ще ви се размине! Не зная защо продължавате да ме заплашвате, след като вече ви обясних...

— Чух какво ми обяснихте. А сега искам да чуя истината. Цялата истина, Седжуик. Ако искате доказателство за това, че умея да си служа с този револвер... — преди Арчи да разбере какво става, той чу оглушителен пукот и почувства как един куршум облиза ухото му, преди да се забие в стената зад него.

Франко, който в това време се намираше в градината, недалече от входната врата, чу гърмежа, а когато се втурна вътре, къщата все още кънтеше. Какво, по дяволите, ставаше там? Дали Трент бе станал нетърпелив? Той вече бързаше към вратата на работния кабинет, когато чу писък — оглушителен, ужасяващ писък, последван от втори, който рязко секна. „Ена!“ — подсказа му инстинктът и Франко се втурна в посоката, от която бе дошъл писъкът, втурна се към покоите на граф и графиня Седжуик.

Фатима тъкмо бе натъпкала един парцал в устата на Хелена и отново я налагаше с бича, когато вратата се отвори с трясък. Мароканката вдигна поглед, но преди да успее да каже или направи нещо, в стаята се втурна разгневен мъж с револвер в едната и нож в другата ръка, който след миг бе до нея. Франко удари Фатима с дръжката на револвера толкова силно, че тя се строполи в безсъзнание.

В първия миг Хелена, чието лице бе подуто и обляно в сълзи, не можа да повярва на очите си. *Франко!* Той трескаво извади парцала от устата ѝ и срязва примката около китките ѝ.

— Франко? — невярващо прошепна тя. — О, боже, Франко! Не искам да ме виждаш такава, не искам... не мога... о, не ме гледай така, моля те!

— Той ли ти причини това? Твоят съпруг? — Беше я вдигнат на крака и сега здраво я държеше в обятията си, без да обръща внимание на развълнуваните ѝ думи, но Хелена потрепери от твърдостта в гласа му, когато го чу да повтаря: — Каж ми, по дяволите! Той ли заповяда да ти причинят това?

Тя избухна в неудържим плач, а Франко усещаше тръпките, които разтърсваха тялото ѝ. Най-сетне Хелена успя да промълви:

— Да, да! Той... ах, Франко! Той е научил за нас и каза, че трябва да бъда наказана, а след това... а след това ме накара... принуди ме... Ох! Как би могъл все още да ме желаеш след всичко, което ми причиниха и което трябваше да правя! Невъзможно е... зная, но моля те, поне ме отведи далеч от тук, далеч от него! Моля те, Франко, моля те! И не ме гледай така, моля те, не ме гледай така!

Едва сега булото на гнева започна постепенно да се вдига. Докато Хелена с прекършен глас го молеше да не я гледа, той осъзна какво ѝ бяха причинили. Тялото ѝ бе покрито със следи от камшик, които изпъкваха мораво-червени върху млечно бялата ѝ кожа. След това погледът му спря върху проклетия пояс със златната верижка, която се спускаше от кръста ѝ и болезнено се впиваше между бедрата. В този момент Франко реши как ще убие мъжа ѝ.

Трябваше му известно време, за да осъзнае, че Хелена, чийто глас бе пресипнал и дрезгав от писъците, се опитваше да му каже нещо друго:

— ... и Лора! О, боже! Лора! Бедната Лора! Първо я упоиха, а след това, както бе в безсъзнание, съвсем беззащитна... я... сториха с нея същото, което и с мен... и двамата — Арчи и Реджи! Превърнаха я в такова уплашено и малодушно същество, че тя обеща всичко, всичко, само и само да не ѝ причинят повече болка! Ах, Франко! Принудиха я да се омъжи за Реджи, защото той иска да получи парите ѝ! — Тя извърна към него подпухналото си от сълзи, покрито със синини и кръвоизливи лице и неочаквано твърдо рече: — Франко! Няма значение какво ще стане с мен, но Лора... трябва да направиш нещо, за да ѝ помогнеш! Преди да я е отвел в Танжер... преди да е станало прекалено късно!

С максимално усилие на волята Франко успя да овладее гласа си и каже успокоително:

— Ена, скъпа! Ти все още си моя любима... и аз ще направя всичко възможно да забравиш онова, което си преживяла, трябва да ми вярваш. Ще те отведе далече от тук, далече от него — тук гласът му придоби заплашително студена нотка, — от мъртвеца, който някога бе твой съпруг. — След това, без да обръща внимание на вялите й протести, я вдигна на ръце и я понесе към кабинета, където бе оставил Арчи и Трент. Франко, чийто гняв бушуваше като огън, имаше в главата си една единствена мисъл — да отмъсти на Арчи, преди Трент да го е изпреварил.

Цялата прислуга сякаш се бе разтворила във въздуха. Все още с Хелена на ръце, Франко отвори с крак вратата на кабинета, където видя Арчи да стои до стената с вдигнати на тила ръце и, заеквайки, да мълви накъсани от заплахи и ругатни обещания, Франко не можа да не забележи как Хелена потръпна и извърна лице, когато го съзря, него, граф Седжуик, чудовището, което все още беше неин съпруг.

В работния кабинет имаше малко канапе и Франко внимателно я положи върху него, преди със сковани движения и треперещо от необуздан гняв тяло да пристъпи към Арчи, който с ужасен вик падна на колене.

Неочаквано Трент протегна ръка и, без да изпуска от поглед Арчи, задържа Франко за рамото. Младият мъж, който в този момент не беше настроен за спорове, бе готов да излее гнева си дори върху Трент.

— Проклятие, махни се от пътя ми, Трент! Той е мой! Разбра ли? И ако мислиш, че би могъл да ме спреш...

— По дяволите, Франко! Ти имаш сестра, забрави ли? И граф Седжуик, свидетелят на нейното бракосъчетание, ще ни каже къде я е отвел Форестър! А ако откаже, можеш да се заемеш с него и да го нарежеш късче по късче. Но преди това той ще говори, разбра ли, Франко? Дръж кучия син на мушка, докато завържа палците му зад гърба. Помниш ли онова мъчение на апахите, което може да развърже езика на всекиго?

В гласа му имаше смразяваща кръвта заплаха, отразяваща се в изражението на Франко Морган, който неочаквано се усмихна. Това

беше по-скоро едва доловимо потръпване на устните, накарало Арчи да се сгърчи от ужас.

— Така и ще направя! Тези апахи знаят как да измъчват — бавно и безмилостно, истинска прелест! Така че да измине цяла вечност, преди да позволят на жертвата да умре. Я да видим...

— Не! — извика Арчи с мъртвешки бледо лице, почти обезумял от страх. Бе попаднал в ръцете на двама диви американци, които говореха за най-ужасните мъчения съвсем спокойно — така, сякаш ставаше дума за нещо съвсем делнично.

Мъжът, когото познаваше като херцог Ройс, пристъпи зад него и завърза палците му толкова стегнато, че Арчи усети как кръвообращението в тях спря. Хленчещ за милост, той трябваше да изслуша спокойните обяснения на Франко за любимите мъчения на апахите.

— Дали най-напред да не му отрежем клепачите?

— Не! О, моля, умолявам ви, не го правете! Пуснете ме да си ходя и ще ви разкажа всичко!

— Ена ми каза какво сте сторили с Лора. — Франко леко извърна глава по посока на Трент и рече със студен, приглушен глас: — Измъчва ли са я по същия начин, както Ена. Трябва само да обърнеш глава, за да видиш какво са й причинили!

Хелена лежеше, покрита с жакета на Франко. Сега тя изненадващо извърна глава към мъжете и извика толкова развълнувано, че те едва успяха да я разберат:

— Пещерите! Пещерата Сен Мишел с килията за мъчения. Чух го да говори за нея! Трябва да отидете веднага, заклевам ви! Бог знае какво още ще й причини! Побързайте... ох, трябва да побързате!

Напуснаха къщата заедно — Арчи с вързани на гърба ръце. Франко — с Ена на ръце. Бе я увил в жакета си, за да скрие голотата ѝ. За повече не бе останало време... Ена трябваше час по-скоро да бъде прегледана от лекар.

Трент беше наел карета, която ги чакаше пред къщата. Кочияшът, човек, който не задаваше излишни въпроси, стига да му платяха добре, подкара лудо само миг, след като се бяха качили. Накараха Арчи да легне по лице на пода, а Франко стъпи с ботуш на тила му, така че да не може да мърда.

— Няма да стигнете далече — високо извика Арчи. — Аз съм вицегубернатор и ако нещо ми се случи, ще има разследване! Що се отнася до другото, не можете да докажете нищо... нито пък вие, Ройс, херцог или не... не бихте могъл да се измъкнете безнаказан, ако ми се случи нещо.

— Приятелят ми и аз сме на друго мнение — изръмжа Трент. — Няма да бъдете убит, Седжуик. В никакъв случай. Екзекутиран е точната дума. Що се отнася до разследването, а и на кого ли ще липсват... е, ще видим, не съм ли прав? — След тези думи Трент пъкна един парцал в устата на Арчи, за да го накара да мълчи.

Граф Седжуик лежеше върху мръсния под на каретата, хълцаше и приглушено стенеше през парцала, докато Франко, без да свали крак от тила му, се канеше да го прободне с ножа си. Само да му оставеха възможност да поговори разумно с тях! Само ако... в този миг бе обърнат по гръб и думите, които не му позволяваха да изрече заглъхнаха и се смесиха с обилните сълзи, засядайки на гърлото му като буца. В това време ножът играеше неумолимата си, изкусна игра по тялото му.

Майор Ийгън бе едновременно учуден и озадачен, когато ординарецът му съобщи за пристигането на херцог Ройс. В последните дни се бяха случили много забележителни събития, които умът му не можеше да побере.

Първо бе чул, че яхтата на принца на Уелс се е отклонила от курса си и поела обратно към Гибралтар! Не след дълго получи телеграма от принца, в която негово кралско височество му намекваше да окаже на Ройс всевъзможна подкрепа и, че каквото и да се случело, не бивало да се допуска избухването на скандал!

Какво, за бога, можеше да означава това? И какво всъщност ставаше? Навярно Ройс щеше да му обясни. И дали цялата тази суматоха нямаше нещо общо с бившата годеница на Ройс, очарователната госпожица Морган?

Майорът трябваше да признае пред себе си, че донякъде бе разочарован, научавайки за прибързаната женитба на госпожица Морган... и то точно за Реджи Форестър! Беше му се сторила необикновено умна, за да направи подобна грешка и да постъпи така прибързано, още докато носеше пръстена на Ройс! Граф Седжуик го бе уверил, че нямало никакви основания за безпокойство относно някакъв предполагаем натиск, оказан върху госпожица Морган. В противен случай той не би приел да стане свидетел на венчавката им.

— А относно избора на една жена не може да се спори, не съм ли прав? — бе забелязал графът с лека усмивка, която незнайно защо не допадна особено на майора.

А сега трябваше да посрещне Ройс и да му обясни, че годеницата му току-що се е венчала за друг мъж, с когото сега са в пещерата Сен Мишел! „Извънредно неприятно положение“ мислеше той, докато излизаше, за да посрещне нетърпеливия си посетител.

— Е, Ройс, ако не бях научил лично от негово кралско височество, че ще дойдете, бих казал, че съм доста изненадан от неочакваното ви посещение. Принцът ми даде да разбере, че би желал да ви съдействам по всички възможни начини, така че ще направя

всичко, което е по силите ми! — След това майорът предпазливо добави: — Но трябва да разберете, че ми е необходимо да знам какво всъщност става.

— Като начало ми трябва лекар. Някой сигурен човек, който умее да си държи езика зад зъбите. Графиня Седжуик има нужда от някой много дискретен лекар... и то веднага. Боя се, че след всичко, което са й причинили, тя навярно има вътрешни кръвоизливи. Бихте ли се погрижил веднага за това? — Преди смутеният майор да успее да отвърне нещо, Ройс продължи със същия рязък и студен глас: — Нуждая се и от карта на пещерите в околността, на която е отбелязано точното място на килията за мъчения... където Форестър е отвел Лора, за да се прави за нейна сметка на Великия инквизитор!

— Но... казаха ми, че току-що са се оженили... по-точно — тази нощ! — извика майор Ийгън. — Научих го лично от граф Седжуик, който е бил свидетел на венчавката им. — След това енергично добави: — Мили боже, Ройс! Ще ми кажете ли най-сетне какво е станало?

— Боя се, че ще имате някои неприятности, майоре... освен, ако всичко не бъде уредено изключително дискретно, както и се надявам да стане! Сега обаче нямам време за подробни обяснения! Ще ви кажа само — и лекарят ще го потвърди, — че Седжуик е измъчвал съпругата си по всевъзможни начини! Камшик, един проклет девствен пояс, който тя е била принудена да носи... когато не е трябвало да обслужва графа, камериерката му, домашните прислужници... и дори Форестър! Същото са сторили и с Лора, за да я принудят да се омъжи за Форестър.

— Боже мой! — майор Ийгън почти не вярваше на ушите си, докато Ройс, чийто дълго сдържан гняв и нетърпение избухнаха неудържимо, не му извика с глас, който накара майора да потръпне:

— Това достатъчно ли ви е, майоре? Искам карта на проклетите пещери. Освен това трябва да знаете, че след малко Франко Морган ще дойде с графиня Седжуик, за да я остави при вас и да последва мен и графа. Ще се върнем само тримата — аз, Франко Морган и Лора. Ако вие или друг някой се опита да ни спре... — След това той съблече жакета си и го захвърли настрана. В този момент обърканият майор видя двата колта и начина, по който бяха препасани. Сега забеляза и

странните обувки на херцога, които, доколкото си спомняше, американците наричат мокасина.

Скривайки мислите си зад маска на безразличие, майорът напрегнато рече:

— Ето ви картата, господине. Чувал съм, че из тези пещери често се случвали нещастия, особено когато някой се заблуди и попадне в някой от коридорите, завършващи в пропастите над морето. — Той се взря за миг в Трент, след което добави: — Когато младият Морган доведе графинята, ще се погрижа да бъде пренесена в жилището ми, а след това ще изпратя ординареца си да повика доктор Матюс. Той е абсолютно надежден и дискретен, а освен това и отличен лекар.

След това Трент бе изчезнал — втурна се бързо и безшумно като апах, а главата му бучеше и пулсираше от заслепяващ гняв. Картата беше в джоба му, но сега той нямаше нужда от нея. Бе му достатъчно да ѝ хвърли само бегъл поглед, за да запечата в съзнанието си онова, от което имаше нужда, за да открие Лора. Неговата Лоричка... неговата любима! По стените на пещерата горяха факли, които разпръскваха оранжева, напомняща за адски огънове, светлина. Ако някой го зърнеше в този миг, със сигурност би го взел за видение от подземния свят — висок, чернокос мъж, със също такава черна брада, който тичаше с големи крачки на диво животно, а в очите му се отразяваше мъждукащата светлина на факлите. Черната копринена риза, черната жилетка, панталоните и револвера в кобура — всичко се сливаше с мрака, стелец се от влажните стени на пещерата... Дяволът, препускащ по следите на поредната си жертва!

След като остави Хелена при майора, Франко се бе върнал в каретата, за да вземе Арчи. Сега той го водеше пред себе си по заплетените коридори, подтиквайки го с острието на ножа си, а графът стенеше жално иззад запушващия устата му парцал. Арчи търпеше адски мъки, но не можеше да спре нито за миг, тъй като Франко се опитваше да догони доста изпреварилия ги Трент.

— Това е едва началото — просъска Франко през зъби. Острото му като бръснач острие вече бе раздрало панталона на Арчи, оставяйки дълбока зигзагообразна следа по кожата му. Графът усещаше стичащата се по крака му кръв, който се събираше в обувката. „О, боже — отчаяно си мислеше той. — О, боже, помогни ми... защото иначе никой не може да ми помогне!“

Стонете на Лора заглъхваха в парцала, който Реджи бе натъпкал в устата ѝ веднага щом се добраха до останалата още от времената на Инквизицията килия за мъчения.

— Няма да те оставя да викаш, скъпа моя, тук, където всеки шум отеква на мили — усмихнато ѝ бе обяснил той. — Ако някой те чуе, възможно е да не разбере, че двамата с теб просто се забавляваме... та нали сватбеното ни пътешествие вече започна!

Той ѝ предложи да изпробва одъра и колелото за мъчения, за да добиела представа как са се чувствали нещастниците, които попадали в ръцете на Инквизицията.

— А след това, скъпа моя, би могла да напишеш роман, за времената на Инквизицията и съвсем правдоподобно да опишеш усещането от впиващите се в китките и глезените кожени ремъци.

Когато видя ужасения израз на очите ѝ, той се засмя и с кадифено мек глас я увери, че искал само още малко да се позабавлява. След това я блъсна на одъра за мъчения и завърза китките ѝ над главата. Същото стори и с глезените, като гледаше краката ѝ да бъдат болезнено разкрасени. След това завъртя няколко пъти колелото. Болката от разтягането на крайниците ѝ беше непоносима.

„Ох, боже... ох, боже!“ Би извикала, ако можеше... би изкрещяла с пълно гърло, но от устата ѝ иззад парцала се отрони само глух, уплашен стон.

— Е, нека не прекаляваме още от първия път, нали така?

Лора чуваше собствените си стонове и гласа на Реджи сякаш от дъното на някакъв тунел. Копнееше да изгуби съзнание, да умре... само и само да се избави от кошмара, който все не свършваше.

Какво още искаше от нея? Бе подписала всичко, прехвърляйки му цялото си имущество. Какви ли още мъчения щяха да му хрумнат?

Цялото ѝ същество беззвучно крещеше за помощ. Молеше се всичко това да се окаже само кошмар, от който тя скоро щеше да се събуди. Зовеше своя любим, мъжът, чиято любов така небрежно бе изгубила! Защо не бе дошъл? „Трент, о, боже, Трент! Чуй мислите ми, моля те! Почувствай ги и... дари ме отново с любовта си, взemi ме в обятията си и ме притисни силно... моля! Трент... Трент... Трент...“

Тя отново и отново извикваше наум името му, заглушавайки подигравателните думи, с които я обсипваше Реджи и болките, които

причиняваше на беззащитното ѝ тяло, преди с професионална изкусност да започне да я бичува. Използваше камшик за кучета, който бе взел със себе си, за да научи жена си на послушание. Поне така бе обяснил на Арчи, при което и двамата избухнаха в смях. „Ах, Трент — мислеше Лора. — Защо не разбрах? Защо не разбрах, че ти си истинският? Трент...“

Когато забеляза, че приближава килията за мъчения, Трент извади ножа от канията с гримаса на див, смразяващ кръвта гняв. На светлината на факлите острието вече изглеждаше изцапано с кръв, каквото и щеше да бъде скоро. „Скоро“ — мислеше той през червената пелена на гнева. Скоро! А след това... сега!

„Трент“, подобно на заклинание повтаряше името му Лора. „Той ще дойде и ще ме спаси... той ще дойде, ще дойде!“ В този момент камшикът се впи в бедрото ѝ и болката я накара да отвори очи. Тогава го видя! Видя го зад рамото на Реджи... облечен почти по същия начин, както тогава, при тяхната първа среща, с висящи от външната страна на бедрата му револвери. Но изразът на лицето му, погледът на сивите му очи беше по-различен от всичко, което някога бе виждала.

— Така, моя Лора — подигравателно поде Реджи, но в този момент дочу зад гърба си смразяващо кръвта съскане, подобно на звука, издаван от гърмящата змия миг преди да нападне.

— Обърни се, кучи сине! Обърни се, за да виждам лицето ти, докато умираш.

Реджи изпусна камшика и се извърна, неспособен да повярва, че чува този глас. Очите му се разшириха от ужас, когато съзря приближаващата смърт. Сивооката смърт с проблясващ в ръката нож.

— Не! — извика Реджи. — Не... не ме докосвайте...

— Вие отвлякохте годеницата ми, Реджи Форестър. И я обезчестихте.

Трент пристъпи към него с вдигнат нож, а на светлината от факлите острието проблесна като змийски език.

— Не... Боже, не! Тя искаше... тя — Реджи не успя да каже нищо повече, тъй като в този момент острието потъна в слабините му, а един удар в тила и друг в слънчевия сплит заглушиха всеки звук, който би могъл да издаде, докато ножът сигурно и систематично довършваше работата си. Погледът на Реджи стана празен, очите му се изцъклиха, а тялото продължи да потръпва дори и след като Трент,

подобно на някой индианец, довърши жертвата си с умело движение на ножа. След това Трент освободи Лора, вдигна я на ръце и силно я притисна към себе си. Тя обви врата му, без да престава да хлипа дори и след като той бе махнал парцала от устата ѝ.

— Ако разполагах с достатъчно време, бих му стъкмил много помъчителна смърт, скъпа моя! — гневно ѝ прошепна той. — Но сега трябва да те отнеса при Ена... да, тя е в безопасност. За вас ще се погрижи лекар, докато Франко ни отърве от Арчи и това тук! — Трент презрително подритна трупа на Реджи, сякаш бе някакво влечуго и изнесе от килията завитата в ризата му Лора... навън, на свежия нощен въздух, изпълнен с мирис на цветя.

По пътя срещнаха Франко, който водеше пред себе си все още ридаещият Арчи.

Трент направи знак с глава към килията, която току-що бяха напуснали.

— Не е останало много от него, но заради майор Ийгън и протокола по-добре заличи следите, а?

— Лекарят вече е при Ена — лаконично съобщи Франко, а в погледа, който хвърли към сестра си, имаше искрица, каквато тя никога преди не бе виждала. След това отведе Арчи към надвисналите над морето скали и го хвърли за храна на баракудите, които дебнеха долу за всякаква плът, която можеше да им попадне. Същото стори и с трупа на Реджи.

„Как бих могла да забравя?“ — питаше се Лора. Как можеше да прогони завръщащият се отново и отново кошмар? И как можеше Трент да я докосва или дори само да я погледне, без да си спомни онова, което бе видял със собствените си очи или което бе научил. Как би могъл той да забрави?

Намираха се на борда на кралската яхта, която държеше курс към Лондон и всяка нощ Лора се мятеше насън, събуждаше се, хлипайки измъчено, и се опитваше да избяга от отвратителните сънища.

Понякога се питаше как ли се чувства Ена и дали е измъчвана от същите кошмари, но след всичко, което бяха преживели заедно, двете жени все още не можеха да понесат да се срещнат очи в очи. „Мили боже — отчаяно мислеше тя, — какво да правя? Какво да правя?“

О, да, търсеше утеха в мисълта за това, че всяка нощ Трент я държи в обятията си и ѝ шепне нежни думи, отмятайки падналата върху лицето ѝ коса. Но нито веднъж не я бе любил, не я бе целувал и галил така, както преди! „Нищо чудно“ — мислеше си Лора. Нямаше право да го упреква за това. Вината бе само нейна! Той я бе спасил, а сега... сега тя бе увиснала на врата му!

Откакто бяха слезли от борда на кораба, Лора се държеше апатично и дори гласът ѝ не изразяваше нищо друго, освен безучастност. Ена бе неотлъчно до Франко, сякаш не можеше да понесе дори само за миг да се отдели от него. Лора, за която това не остана незабелязано, се питаше как ли те двамата успяваха да се справят с миналото.

Франко и Ена бяха тръгнали малко преди тях и сега сякаш потънаха в дън земя. За да прогони безкрайните въпроси, които я измъчваха, Лора попита:

— Къде отиваме? И какво ще правим от тук насетне? — Всъщност ѝ се искаше да каже: „Защо не сложим точка на всичко това, Трент? Ти стори онова, което смяташе за необходимо, за да спасиш гордостта и честта си, но сега... защо просто не ме пуснеш да си отида? Бих могла да се върна в къщи... мама ще прояви разбиране,

сигурна съм! Не искам да те имам по този начин, Трент, само защото се чувстваш задължен!“

Скритите ѝ в ръкавица пръсти едва-едва докосваха ръката на Трент, но въпреки това Лора усещаше потрепването на мускулите му, преди той, оглеждайки с непроницаем поглед бледото ѝ лице, да каже:

— Тъй като изглежда ти е напълно безразлично, скъпа, надявам се няма да имаш нещо против плановете, които направих за нас двамата.

Нещо в гласа му накара Лора да му хвърли остър поглед.

— Планове? Какви планове? Бих искала да зная, Трент!

Но той съвсем лаконично подхвърли с провлачен глас:

— Изненада, скъпа моя. А няма да бъде никаква изненада, ако ти разкажа предварително, нали така?

— Не зная дали все още си падам по изненадите, Трент, наистина бих искала да зная, моля те!

— Защо не се опиташ да отгатнеш, когато се качим във влака, Лоричка?

Той вече я теглеше след себе си... теглеше я, без да обръща внимание на настойчивите ѝ протести.

— Трент! Трент, за какъв всъщност се мислиш... какво значи това „когато се качим на влака“, след като току-що пристигнахме? — В този момент обаче той я вдигна на ръце пред всички хора, които се тълпяха около тях. Изведнъж Лора осъзна, че ѝ е безразлично къде я носи, докато я държеше в силните си ръце и усещаше мускулестото му тяло. Лора притисна лице към рамото на Трент, за да скрие руменината, която бе заляла страните ѝ, и плахо сплете пръсти на врата му.

Докато на път за Корнуол гледаше през прозореца, ненадейно ѝ хрумна, че прилича на човек, тръгнал по следите на своето минало. Единствената разлика беше, че този път пътуваше с Трент! Той бе предоставил градската къща на рода Ройс на Ена и Франко, който имаше намерение да уреди отпътуването им за Америка, така че до седмица те двамата вероятно щяха да напуснат Англия.

— Трябва им време... също както и на нас — бе казал Трент.

Лора се боеше, но същевременно бе някак спокойна, спомняйки си чувствата, обзели я при първата им среща. Но сега толкова много неща занимаваха мислите ѝ!

Когато най-сетне стигнаха Ройс Парк и Трент я отнесе в нейната мавританска стая, затваряйки с крак вратата, Лора внезапно се разсмя, защото не можеше да не се сети за родителите си.

— Какво е толкова смешно? — попита Трент, слагайки я върху мекото, застлано с коприна легло, което Лора така добре помнеше.

— Ах, не зная! Внезапно си спомних как винаги, когато родителите ми се спречкваха, след това баща ми отнасяше мама в спалнята, за да се помирят, затваряйки с крак вратата след себе си! Трябваше да мине време, преди двамата с Франко да разберем какво всъщност става.

Трент рече хапливо:

— Трябва ли да ти обяснявам какво ще стане сега тук, в тази стая? Или предпочиташ изненадата, скъпа моя Лора?

Тя се изтегна върху леглото, незнайно защо продължавайки да се смее, може би просто така, без причина! Но смехът ѝ беше примесен със сълзи — сълзи на облекчение, освободени от неочакваната веселост. Тя протегна ръка към него и попита предизвикателно:

— Няма ли да ме съблечеш най-сетне? Или си мислиш за мраморната плоча в лунната градина?

— Боя се, че тази вечер не е пълнолуние, Лора, така че ще трябва да се удовлетвориш с мавританския будоар! — След тези думи той започна да разкопчава роклята ѝ. — Но все пак имаме за утеха ваната. Ако не предпочиташ да започнем тук, разбира се!

Той не ѝ остави време да отговори, толкова неустойимо бе желанието да я вземе, а тя се наслаждаваше на нетърпението му, което прогони от мислите ѝ всяко съмнение и всеки страх.

След като остана без дрехи, Лора седна в леглото и помогна на Трент със събличането, както преди време, когато бе стоял пред нея облян от лунна светлина. С припрени пръсти тя разголваше тялото му сантиметър по сантиметър — от гърдите и широките рамене надолу до стегнатия корем, хълбоците и свидетелството за растящото му желание. Тя милваше и целуваше съвършеното му тяло, пръстите ѝ следваха следата, оставена от изследващите всяко сантиметърче от кожата му устни, които разпалваха желанието му с прошепнати любовни слова. Накрая той я вдигна на крака, давайки воля на пръстите си да странстват по копринено меката ѝ кожа, а след това

дватамата се търкулнаха в леглото. Трент я привлече към себе си и предизвикателно ѝ прошепна, че очаква да види на какво е способна!

— Мислиш ли, че можеш да ме яздиш до изнемога, любов моя? Искаш ли го?

— Сам ще разбереш... нали? Аз също, може би! О-о-х! Ах, Трент! Мислех, че аз ще съм онази, която ще ти доставя удоволствие... и... о! Обичам да бъда с теб... да усещам желанието ти... и...

— Би ли могла... ох, боже, Лора!

— Харесва ли ти?

— Много добре знаеш какво да направиш с мен! Подлагаш на изпитание способността ми да се владея, малка моя вещице!

— Но аз искам да изгубиш самоконтрол! Бих искала да почувстваш същото, което чувствам аз... да се издигнеш и полетиш и... — Движенията ѝ ставаха все по-енергични, а след това от устните ѝ се откъсна вик, който сякаш не искаше да заглъхне. Трент усещаше пулсирането на утробата ѝ, преди Лора да рухне върху него и той, прекрачил всички граници, да се извие като лък, стенойки от наслада.

Малко по-късно той се излегна до нея и дрезгаво прошепна на ухото ѝ:

— О, небеса! Лорелай, моя русалке! Аз наистина се влюбих в теб, знаеш ли? А това е нещо, което не бях предвидил... — А когато тя закачливо го докосна и предизвикателно се притисна към него, я заплаши: — Най-добре ще е никога да не забравиш, че сега си моя и само моя жена! Разбра ли? И ако те хвана да флиртуваш с някой мъж...

— Но защо ще ми трябва друг мъж, докато ти се грижиш, винаги да бъда щастлива и доволна?

— Мисля — сърдито обясни Трент, — че моментът е много подходящ за една гореща баня! — Още преди да изрече това, той вече я бе издърпал за ръце от леглото, върху което тя сладко се бе изтегнала и, без да обръща внимание на изречените с половин уста протести и вели опити да се освободи от хватката му, я поведе към банята.

— Наистина ли, Трент? Отново ли?

— Ами да, разбира се! Най-напред можеш да ми изтъркаш гърба... след нашата първа среща често съм съжалявал, че тогава не те накарах да го сториш!

— Ах, дълго щеше да го помниш! — извика Лора, чийто горещ темперамент отново припламна, преди Трент да я вземе в обятията си

и силно да я притисне към себе си.

Все още без да я пуска, Трент рече с глас, който вече не беше игрив и невинен, а сериозен и настоятелен:

— Винаги ще те желая, Лора. Искам винаги да бъдеш до мен, ясно ли е?

— Ах, Трент... да! Съвсем ясно. Но...

Той заглуши думите ѝ с целувки и Лора отново изпита безмерната радост от сливането с него. В този миг узна онова, което той винаги беше съзнавал — че за тях двамата на света не съществуваше никой друг!

— Започвам да мисля, че те са знаели какво правят, нашите испански предци! — почти замаяно промърмори Лора.

— Какво мърмориш под носа си? — гласът му прозвуча изключително заплашително, така че Лора побърза да отвърне:

— Нищо! Абсолютно нищо... *mi quando!* Ah! *Mi amor! Mi amor!*

— Това исках да чуя!

След това се любиха... и отново, и отново...

ЕПИЛОГ СВАТБАТА

— Да... ох, това е прекрасно. А цветята? Но, разбира се, те са чудесни и толкова подходящи за случая, точно както казахте. Виждам, че напълно мога да ви се доверя, господин Арман! Имате великолепен вкус.

Майката на булката, Вирджиния Брандън Морган, дари търговеца на цветя и смутените доставчици с лъчезарна усмивка, докато съпругът ѝ палеше цигарата си. „Какъв опасен мъж“ — мислеше Арман. Надяваше се ястията и подредбата на цветята да допаднат на господин Морган. За миг Арман бе обзет от необяснима нервност, докато не установи, че господин Морган се вълнува повече от мисълта да остане насаме с очарователната си съпруга, отколкото от приготовленията за сватбения прием. А и кой можеше да го упрекне за това?

— Стив! Не можа ли да почакаш малко? — сега, в усамотението с изглед към морето спалня в дома им в Монтерей, Джини бе олицетворение на зеленоока вещица. — И ми се искаше да не бе канил семейство Дрискъл! Просто не мога да понасям Бари Дрискъл!

— Така ли? Но той изглежда очарован от теб, скъпа моя.

— Стив... о, Стив, почти не мога да повярвам, че... ох! Сигурна съм, че Лора ще бъде щастлива с Трент и... Съзнаваш ли, че оттук насетне по всяко време може да се сдобием с внуци!

Стив се направи, че не е доловил трагичната нотка в гласа ѝ, наведе се над нея и страстно прошепна, допрял устни до ухото ѝ:

— За бога, жено! Не можеш ли да престанеш да бърбриш? В края на краищата, както добре знаеш, доведох те тук със съвсем различна цел! Дори и да се сдобием с внуци, това не променя нищо тук... и тук... и...

— Ох, Стив! Ах... престани!

— Сериозно ли говориш?

— Не, дяволите те взели! Знаеш го много добре!

Те едва не закъснях за церемонията, състояла се в старата сграда на мисията „Сан Карлос Боронео“ в Кармел, нещо, срещу което — познавайки родителите си — не се възпротиви нито Франко, нито Лора.

— Пак са го правили! Винаги познавам по погледите им! — прошепна Лора на Трент малко по-късно.

— В случай че се измъкнем живи от тази блъсканица, надявам се скоро и ние да изглеждаме така! Ах, скъпа, трябваше ли наистина да изтърпим всичко това, за да се венчаем? — След това Трент погледна невестата си в очите и със свършено променен глас рече: — От друга страна обаче, бих сторил всичко, за да съм сигурен, че ми принадлежиш... и ще останеш при мен!

— Мисля... — Лора неочаквано замълча, а когато Трент проследи посоката на погледа ѝ, от устните му се изтръгна тиха ругатня. Веднага след това той се усмихна развеселен.

Лейди Хонория наистина бе приела поканата.

— Трябва да видя това със собствените си очи — беше казала тя. Сега възрастната дама оглеждаше с привичната си безцеремонност бащата на булката, докато той с изкуствена любезност ѝ целуваше ръка.

— Ха! — забеляза тя — Знаете ли, по мое време негодници като вас с лопата да ги ринеш! Освен това имате хубава и умна жена, господин Морган, така че не си губете времето да ми целувате ръка! Ха!

— Но, скъпа госпожо, исках само да ви представя един стар приятел и колега, който отдавна настоява да се запознае с вас! Може би на господин Джим Бишъп ще се удаде да промени мнението ви за нас, нехранимайковците и негодниците.

— Не е истина! — малко по-късно се обърна към баща си Лора. — Татко... дори ти не би могъл...

— Така ли? — отвърна Стив, сърдито повдигайки вежда. — Както майка ти отдавна се е убедила, аз съм способен почти на всичко! А освен това вече достатъчно дълго чаках да видя как някоя жена поставя Джим Бишъп на мястото му. Тя не само го е притиснала до стената... изглежда дори напълно го е омагьосала!

— Имам странното чувство, че те двамата вече са срещали — подхвърли Джини, която в този момент се бе приближила към тях,

улавяйки под ръка съпруга си и дарявайки зет си с очарователна усмивка.

— Тогава те навярно вече наваксват изгубеното време — отбеляза Трент. След това нетърпеливо улови Лора за ръка и, без да обръща внимание на любопитните погледи, които неизменно ги следяха, добави: — Същото, скъпа моя Лора, мисля да сторя и аз! Ще ни извините ли?

— Той прекалено много прилича на теб! — прошепна Джини на съпруга си, след като младоженците бяха изчезнали.

— Така ли? По-късно, моя зеленоока вещице, ще имаш възможност да ми обясниш тази си забележка по-подробно... и не отлагай прекалено дълго този момент, предупреждавам те! Иначе ще разкъсам роклята ти и ще ти се нахвърля още тук!

Те размениха усмихнати погледи, в които бе скрито недоловимо за околните обещание, а след това се разделиха, за да се погрижат за гостите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.